

BURMESE
CLASSIC

ချစ်ဦးညို

ခုနစ်အိမ်တန်းက မဂျမ်းဘုံ

ကတိယအောင်

Than Myint Aung

ဒို့တာဝန်အစုစုသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ နိုင်ငံပြုရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သမ္မတဘာသာ

သီရိဆွေစာအုပ် ၇

ပြည်ပစားကုန်ပစ္စည်း အဆိုပြုခြင်းဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
 နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မှောင်ယုက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် မှောင်ယုက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အကျက်သမားများအား ဘုံရန်သူတို့ဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို စာခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် စီမံခန့်ခွဲမှု ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ချစွာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးဆိုင်မှုစနစ်အားဖြင့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိုးတို့ပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ တတိဂုဏ်ဖြင့်မာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက်ကမ်းများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရေးပြင်ပေးရေး

ခုနစ်အိမ်တန်းက မဂျမ်းဘုံ

ချစ်ဦးညို

တမုဒွင်မြသမုတ်

၁၇၀၉/၂၀၀၃ (၁၂)

မုက်နှာဖုံးခွင်မြသမုတ်

၉၈/၂၀၀၄ (၁)

ပုံနှိပ်ခြင်း

တတိယအကြိမ်

လက်ဝေကာလ

မတ်လ၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်

ဘယ်ရေ

၁၀၀၀

ကုန်ပုံနှိပ်

သန်းမြင့်အောင်

စာစီ

သီရိဆွေ

တဘက်အုပ်

စွယ်စော်

အတွင်းလက်

မဟာမိတ်ယာ

မုက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

စောမြင့်မြင့်ဦး (၀၆၅၆၁) သင်္ဂဟပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် - ၂၅၈၊ ၄၀လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

စောမြင့်မြင့်ဦး (၀၆၅၆၁) သင်္ဂဟပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် - ၂၅၈၊ ၄၀လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

လက်ဝေသု

ဦးခင်မောင်သန်း (၀၁၄၅၄) သန်းစာပေ၊

အမှတ်-၆၃/ခ၊ ၁-လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်၊ ထောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စီမံကိန်းဌာန

ကိုသန်းထိုက်

ကျေးဇူးတရား

ဆောင်းပါးရှင် ဆရာမောင်သင်လွင် (လှထု) ၏ ကျေးဇူးတရား
ကို မှတ်တမ်းပြုပါကြောင်း။

ဝတ္ထုရေးသူ

ပစ္စည်း (၁)

“ဝတ္ထုဆိုတာ လူပျောက်ကြောငါ့မှ မဟုတ်ဘဲကိုကို”

“အေးပါကွာ. . . ဒါကို ငါနားလည်ပါတယ်”

“နားမလည်ပါဘူး. . . မင်းနားမလည်ပါဘူး ကိုကို၊ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ပြဿနာကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှာ၊ တေးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ရေးရင်း ရင်ဖွင့်ပြတယ်ဆိုတာဟာ မလုပ်သင့်မလုပ်အပ်တဲ့ကိစ္စပဲကွ။ ဘယ် အနုပညာသမားမှ ဒီလိုတစ်ကိုယ်တော် အရေးအခင်းကို ရေးကြံစဉ်ကျယ် လုပ်ပြီး၊ အများပရိသတ်ရှေ့မှာ ချမပြအပ်ဘူး။ အင်မတန်အတ္တကြီးမား လွန်းပြီး၊ အမြင်ကျဉ်းလွန်းတိမ်လွန်းတဲ့သူတွေသာ လုပ်တတ်ကြတာပါ”

“ငါ့ကို ဒီလောက်အထိ မပြောပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ”

“မင်းကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ကိုကို၊ သဘောကို နားလည်အောင် ပြောပြတာပါ။ အေး. . . အနုပညာသမားဟာ တစ်စုံတစ်ခုသော ခံစားမှု ဝေဒနာကို အရင်းတည်ပြီး သူ့အနုပညာကို မွေးဖွားစေတာတော့မှန်တယ်။ သူ့ခံစားမှု ဝေဒနာဆိုရာမှာ သူ့တစ်ကိုယ်တည်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဝေဒနာသက်သက် မဟုတ်ဘူးကွ။ သူ့ရရှိလာတဲ့ ဝေဒနာအပေါ်မှာ လောကရဲ့ အမြင်တစ်ရပ်နဲ့ ထိတွေ့သုံးသပ်ပြီးမှ ယေဘုယျ သဘောတစ်ရပ် ဖြစ်အောင် ဆပွားယူရတာ”

“အဲဒီလောက် စကားလုံးကြီးတွေနဲ့ ငါ့အပေါ်မတိုင်းပါနဲ့ကွာ။ ငါပြောတဲ့ ကိစ္စက ရိုးရိုးလေးပါ။ ပြီးတော့ ခုချိန်မှာ ငါ့ဟာ ဒုက္ခသည်ပါ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းပြဿနာကို ငါအများကြီး

“စောပါတယ်။ လူမှုရေးအရ တခြားလိုအပ်တဲ့ အကူအညီ မှန်သမျှကိုလဲ ငါလုပ်ပေးပါမယ်။ ဒါပေမယ့် အခုဟာကတော့”

“လူမှုရေးအရ တခြားလိုအပ်တဲ့ အကူအညီဟုတ်လား ဖိုးချစ်၊ မင်းဘယ်လောက်များ လုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲကွ။ ငါမန္တလေးကို ဒီလထဲမှာ လေးခေါက်ရှိပြီး၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့လဲတက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာလဲ ခြေရာချင်း ထပ်နေပြီ၊ ခုရက်ပိုင်းမှာတင်ပဲ ငွေတစ်သောင်းလောက်ကို သုံးခဲ့ရပြီ သူငယ်ချင်း”

“အော့ . . . အော့ . . . ငွေတစ်သောင်းလောက်တောင် သုံးခဲ့ပြီလား”

“အဲဒီလိုလေသံနဲ့ မပြောပါနဲ့ကွာ။ ငါ့ငွေ စကားပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို ရှာတယ်ဆိုရင် သွားခ၊ လာခအတွက် ငွေကို အသုံးပြုရမှာပဲ မဟုတ်လား။ ငါဘယ်လောက်ထိ နဲ့နဲ့စပ်စပ် ရှာပြီးပြီလဲဆိုတာကို ပြောပြတာပါ”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပါ သူငယ်ချင်း။ သတင်းစာထဲကြော်ငြာထည့်ရတာလဲ ကြာတော့ လူမြင်မကောင်းတော့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ မင်းကို သတ်ရပြီး မင်းဆီလာတာပဲ။ မင်းတတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီဟာ ဒီကိစ္စအတွက် အထိရောက်ဆုံးပါ။ ပြီးတော့အစကနေ အဆုံး၊ သဘောပေါက် နားလည် သွားစေနိုင်မယ့် ဖြေရှင်းချက်မျိုးကို မင်းတစ်ယောက်သာ တတ်နိုင်မှာပါ”

“ငါက ဝတ္ထုရေးပြီး အမြန်ပြန်လာပါလို့ ခေါ်ပေးရမှာလား”

“သူငယ်ချင်း”

ကိုကိုရုပ်သွင်၊ ကိုကိုအသံ၊ ကိုကိုမျက်လုံးအနံ့ . . . အလုံးစုံသော ဆန့်ကျင်မှု လက္ခဏာတို့သည် ကိုကိုထံတွင် မီးစကြာလည်သလို တစ်ရပ်ရပ် တစေ့စေ့သမ်းယှက်နေကြသည်။ သူ့မျက်လုံးများက အသိသာဆုံးဖြစ်မည်။ မှေးမှိန် ရိဝေသွားလိုက်၊ စူးရှပြီးပြင်လာလိုက်။

ပြီးတော့ သူ့လေသံ၊ စောစောပိုင်းက တစ်ချိန်လုံးလုံး ကိုကိုလေသံ မှာ အားငယ်တိုးလျှိုးသံ။ ကျွန်တော့် လက်ကို အခါခါဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင် ခါယမ်းလျက်၊ တတွတ်တွတ် တစာစာ တောင်းပန်ခဲ့သည့် လေသံ။ ယခု

“သူငယ်ချင်း” ဟုခေါ်လိုက်သည်တွင်မူ သူ့အသံပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်မှုတစ်ခုခု၌ ရပ်တည်သွားမိခြင်းကြောင့်လားတော့ မသိသူ့လေသံ တင်းမာပြတ်တောင်းသည်။

နောက် . . . ဝေသီနေ့ခဲသော သူ့မျက်လုံးများတွင် အရောင်အဝါတစ်ခုခု လက်ကနဲပြက်သွားသည်။

“သူငယ်ချင်း”

ဒုတိယအကြိမ် သူပြန်ခေါ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို စိမ်းစိမ်းပါအောင် ကြည့်သည်။

“ချမ်းသာကြွယ်ဝတာဟာ ငါ့အဖျက် အပြစ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေသလားဟင်။ ငါ့ကား၊ ငါ့တိုက်နဲ့ ငါ့စည်းစိမ်တွေဟာ ငါ့အပေါ်မှာ အရိပ်မည်းကြီး ထိုးကျနေကြပြီလား။ ကိုကိုဆိုတဲ့ ကောင်တစ်ယောက်က စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်ပြီဆိုရင်။ အဲဒီစကားနောက်မှာ ငါ့စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို တွက်ပဲပြီး လူတွေက မြင်နေကြပြီလား။ ငွေစက္ကူတွေနဲ့ ငါ့ကိုခွဲမမြင် ကြတော့ဘူးလား။ ငါ့ရဲ့ စကားတစ်ခွန်း နောက်ကွယ်မှာရှိတဲ့ ရင်ထဲက အရာလေးတစ်ခုကိုတော့ မတွေ့ကြတော့ဘူးတဲ့လား”

မေးခွန်းမဟုတ်မူသော အမေးစကားများကို တစ်သိတစ်တန်းကြီး ရေရွတ်ပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ . . .

ကိုကိုသည် ကျွန်တော့်ပက်လက်ကုလားထိုင် ခြေရင်းသို့ ဆင်းထိုင်ကာ၊ ပက်လက်ကုလားထိုင် လက်တန်းပေါ်သို့ လက်တင် မျက်နှာအပ်ကာ ငိုပါလေသည်။

လူတွေ ငိုကြသည်ကို ကျွန်တော်အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ဖူးပေသည်။ ယောက်ျားရင်မာကြီးများ ငိုကြွေးသည်ကိုလည်း အကြောင်းဆုံကြုံကြုံကံသောအခါများ၌ တွေ့ဖူးသည်။ စင်စစ် ယောက်ျားတို့ မျက်ရည်ကျရသော မြင်ကွင်းသည် စူးရှစွယ်မဟုတ်။ သူတို့သူတို့ ငိုရခြင်းအကြောင်းကို မသိရသည်ပဲထားဦး၊ သူတို့ ငိုနေသည်ကို ကြည့်ရသည်ကပင် ရင်ထဲမှာ မသက်မသာဖြစ်ရလေသည်။

ကိုကိုသည် ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း။

ယခု သူ ကျွန်တော်ရှေ့မှောက်၌ ငိုသည်။

သူငိုသည်အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်သိသည်။ သို့တိုင်အောင် ပင်သူမျက်ရည်များသည် ကျွန်တော်ရင်ကို ထိခတ်လှုပ်ရှားစေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြ။ ကိုကိုကို ကျွန်တော် မသနား။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် သဘာဝမကျသော အပူတိုက်လွှမ်းမန်းတစ်ခု ကိုကြည့်နေရသည်နယ်ဖြစ်သည်။ ကိုကိုငိုနေသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်၊ ငယ်ငယ်က ကြည့်ဘူးသော ဇာတ်ပွဲအမျိုးကို သတိရမိနေမိသည်။

မင်းသား သို့မဟုတ် မင်းသမီးသည် တောက်ပြောင်ပြုံးပြက်သော ဝတ်စားတန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်ကာ၊ ခမ်းနားလှပသော နောက်ခံကား ရှေ့တွင် ဘာမဟုတ်သော အကြောင်းကလေးတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ ငိုချင်းကောက်ဆိုသည်။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်ကို ထု၍ ပဝါကို မျက်နှာပေါ် အုပ်၍ တစ်နှင့်တစ်ဖုံး ရှိုက်ငိုတတ်သည်။ သည်အလွမ်းခန်းမျိုးသည် ပွဲကြည့် ကျွန်တော်ရင်ကို လုံးဝမလှုပ်ရှားစေခဲ့ပေ။

သူတို့ငိုချင်းကို ဆူဆူညံညံနားထောင်နေရင်းဖြင့် “ငိုစရာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ငိုလောက်အောင်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ငိုနေတာကြီးကလဲ လွမ်းစရာမကောင်းဘူး” ဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချနေမိလေသည်။

ယခုလည်း ထိုနည်းအတူတူပင်။

မနက်အစောကြီး ကိုကိုသည် သူ့ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ကျွန်တော်ဆီ ရောက်လာတတ်သည်။ သူ့ကားအမျိုးအမည်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်မစား။ သို့သော် စက်သံအင်မတန် ညက်ညောသော တန်ဖိုးကြီးသော ရွှေမှန်ကို အရည်ဖျော်ပြီး လိမ်းသုတ်ထားသည့် အရောင်ရှိသော မှန်လုံကားဖြစ်ကြောင်းကို တော့သိသည်။

ကိုကို တစ်ခါမျှသည်အချိန်မျိုးမလာခဲ့ဘူးချေ။ သည်ထက်မူ ကိုကို ကျွန်တော်ဆီသို့ အင်မတန် အရောက်အပေါက်နည်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ ချင်းတွေ့စရာအကြောင်းကိစ္စလည်း သိပ်ရှိသည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်လည်း ခပ်ကင်းကင်းနေသည်။ ကိုကိုလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုကိုရောက်လာတတ်သည်ကလည်း ကျွန်တော်ကို သီချင်းရေးစပ်ခိုင်းရန်

ရောက်လာတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်း မဟုတ်။ ဆယ်ပုဒ် ဆယ်ငါးပုဒ်။ သူတို့အခေါ်အဝေါ် ဝမ်းစီးရိုး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်သောအခါကမျှ ကိုကိုအတွက် ရေးပေးခြင်း မရှိခဲ့ဘူးပေ။

သို့သော် ကိုကိုနှင့် ကျွန်တော်မှာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြပေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ “စည်းစိမ်ချမ်းသာ”အတွက် သူ့ကို ခန့်တတ်သလို၊ သူကလည်း ကျွန်တော်ကို “အနုပညာမာန”အတွက် စကားနာထိုးတတ်သည်။

အိမ်တံခါးကို ကိုကိုသူ့ဘာသာသူ တွန်းဖွင့်ဝင်သည်။ ဖိနပ်ချွတ်၌ သူ့ဖိနပ်ကို ကပ္ပာကသီချွတ်သည်။ သူစီးလာသော ဖိနပ်မှာ ခါတိုင်း သူစီးနေကျ ကတ္တီပါအခင်း ကတ္တီပါသံကြိုးဖိနပ်မျိုးမဟုတ်။ သူ့အိမ်မှာ နေရင်းစီးသော ဖိနပ်ဖြစ်နိုင်သည်။ ဧည့်ခန်းဟု ကျွန်တော်သတ်မှတ်ထားသော စာအုပ်စင်တို့အလယ်မှ နေရာကွက်လပ်ပေါ်တွင် သူဝင်ထိုင်သည်။ နံနက်ခင်းနှင့် မလိုက်ဖက်စွာပင် နေ့လယ်ဘက် ဘတ်စ်ကား တိုးစီးလာရသူတစ်ယောက်လို ကိုယ့်ကားကိုယ် မောင်းလာသော ကိုကိုသည် မောဟိုက်ပင်ပန်းခြင်းများဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါထုတ်၍ ခွေးများကို သုတ်လေသည်။

သူ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ ဆောက်တည်ရာမဲ့ နေသောအဖြစ်ကို ကျွန်တော် ရိပ်စားမိသည်။ ကိုကိုသည် သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း နိုးကြားနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယနေ့မနက် ကိုကိုအသွင်မှာ တစ်ခုခုကြောင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့သော အဖြစ်။

ကျွန်တော်က ထိုင်နေကျ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ ကိုကိုကို ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ရန်ပြောသော်လည်း သူသည် ထိုင်ရမှန်း ထရမှန်းမသိ ဆိုသလိုပင် သင်ဖြူးပေါ်မှာပင် ထိုင်သည်။ အိမ်ကပြင် အောက်သို့ ခြေထောက်များ ဆန့်ထုတ်ထားသည်။

ထိုနောက် “သူ့အဖြစ်ကို” ကို ပြောပြလေသည်။

ခါတ်ပုံတွေ ထုတ်ပြသည်။ တဖွဖွ တသသ ရေရွတ်သည်။ အူလုပ်ခဲ့သော အစီအစဉ်များကို ရှင်းပြသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကြံရာရေဖြစ်ကာ

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော့်ဆီကို အားကိုးတကြီး ရောက်လာရကြောင်း ပြောပြသည်။ သူ့စကားများကို နားထောင်ပြီးနောက် ကျွန်တော်က “ဝတ္ထုဆိုတာ လူပျောက်ကြော်ငြာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုကို” ဟူသော စကားတစ်ခွန်းဖြင့် သူ့ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။

သည်မှာပင် ကိုကိုသည် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော်ဆက်ပြောသည့် စကားလုံးများကို ကိုကိုသည် အင်အားချည့်နဲ့စွာ နားထောင်ခဲ့ပြီးနောက် မေးခွန်းမဟုတ်သော အမေးစကားများကို သူ့ဘာသာသူ တစ်သီတစ်တန်းကြီး ရေရွတ်လျက် သူငိုကြွေးလေသည်။ ကျွန်တော်ထိုင်နေသည့် ပက်လက်ကုလားထိုင် လက်တန်းပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်ကာ ချုံးပွဲချင့်ကြွေးလေသည်။

မျက်ရည်စတွေကို သုတ်လိုက်သော သူ့လက်ချောင်းပေါ်တွင် ကြိုးမားထူထဲလှသော ရွှေလက်စွပ်ကြီးတစ်ကွင်းကို ဝတ်ထားသည်။ စိန်ရွှေ၊ ရတနာအကြောင်းကို ကျွန်တော်နက်နန်းတစ်လုံးမျှ မသိသော်လည်း သူ့လက်စွပ်မှာ အရည်အသွေးကောင်းလှသော ပတ္တမြားလက်စွပ်ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့ လက်မှာလည်း ဒိုင်ခွက်လှပဆန်းသစ်သော နာရီ။

ငုံနေသော သူလည်ပင်း၏ ဇက်ပိုးပေါ်တွင် တုတ်ခိုင်သော ရွှေကြိုး။ အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသော သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာလည်း ငွေစက္ကူများဘေးမှာ ချထားသော လက်ကိုင်ကြိုးနှင့် သားရေအိတ်မှာလည်း စောစောက သူခေါ်ပုံများထုတ်ယူပြီး၊ ဇစ်ကို ပြန်မပိတ်ပိထားခဲ့သောကြောင့် ပွင့်ဟနေခဲ့သည်။ ထိုသားရေအိတ်ထဲမှာလည်း ငွေစက္ကူများ အထပ်လိုက်။

မိတ်ဆွေကဗျာဆရာ တစ်ဦးက သူ့ဇနီးမျက်နှာမြင်သောကြောင့် မနေ့ညက ကျွန်တော့်ဆီ ငွေလာချေးသည်။ အနီးပိတ်ဖိုးနှင့် မျက်နှာမြင်ပြီးစ အမျိုးသမီးအတွက် စားစရာသောက်စရာ ဝယ်ရန်။

ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်သည်နေ့စာအုပ်တိုက် တစ်တိုက်သို့ သွားပြီး ငွေအနည်းငယ်ယူရမည်။ သည်အတိုင်း သွား၍မဖြစ်။ ထိုတိုက်မှ စာရေးဆရာများ၏ ဝတ္ထုတိုများကို စုပေါင်းထုတ်ဝေမည်ဟု အကြောင်းကြားစာမူတောင်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် ရေးလက်စဝတ္ထုတိုကို ကျွန်တော်

အပြီးရေးသွားမည်။ ပြီးမှ စာမူမှ ထုတ်ယူရမည်။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ငွေကြေးအချို့အဝက်ကို ညနေရောက်လာမည့် ကဗျာဆရာအား ခွဲဝေပေးရမည်။ သည်တစ်နေ့၏ သည်နံနက်ကိုကျွန်တော်က ယင်းသို့ ခံမိဆောင်ရွက်နေချိန်တွင် သည်ပုံစံသည်အနေမျိုးဖြင့် ကိုကိုက ရောက်လာသည်။

ထို့နောက် သူ့အဖြစ်ကို ပြောသည်။ ငိုသည်။

ကိုကိုအတွက် စာနာစိတ်၊ ကိုကိုအပေါ် သနားစိတ် ဘယ်လိုမျှ ဖြစ်ပေါ်မလားခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် လိပ်ပြာသန့်မိပေသည်။

“ကဲ-ယောကျာ်းဘဲကွာ၊ ငိုမနေစမ်းပါနဲ့။”

ထုံးစံစကားဖြင့် ကိုကိုကို ကျွန်တော်အငိုတိတ်စေရန် ကြိုးစားသည်။ သူက မျက်ရည်တို့ကျဆဲဖြစ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော်ကို မော့ကြည့်လေသည်။

“မင်း၊ ငါ့ကိုတကယ်ကို နားမလည်တော့ဘူးလား သူငယ်ချင်း”

“အေးပါကွာ... ငါနားလည်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်း၊ ငါပြောတာကို သဘောမပေါက်ပါဘူး။ အခုကိစ္စက မင်းပြောသလို၊ ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာကို ပုံကြီးချဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခွင့်အရေးယူတာလဲမဟုတ်ပါလူး”

ကိုကိုကို ကျွန်တော်သည်းမခံချင်တော့။ သည်လောကတွင် အကြောင်းမလှ၍ မပေါင်းကြရသော ချစ်သူပေါင်း အသိန်းအသောင်းရှိနေသည့်အဖြစ်ကို သူမသိသားဆိုဝါးလှသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်သနစ်သည် လောကမှာကြေကွဲစရာ အကောင်းဆုံးဟု ထင်တတ်ကြသူချည်းဖြစ်သည်။ ရှိစေဦး။ လူအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုဟူသော အနုပညာတစ်ရပ်၌ လူ့အချစ်ကိစ္စလည်း ပါဝင်နေမည်။ ပုဂ္ဂလိကခံစားမှုများကို ရှောင်လွှဲ၍မရ။ မုချပါဝင်ရေးသားနေရမည်။ သို့သော် ယေဘုယျ တရားတစ်ခုခုသို့ ဆဗ္ဗာနားလည်အပ်သည်မဟုတ်လား။ ကိုကိုဒါကို သိနိုင်မည်မထင်။

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုက ချမ်းသာသူ။ ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှဟု ကျွန်တော်မမုန်းဆဲ
မတိုင်းတာတတ်သည်အထိ ချမ်းသာသူဖြစ်သည်။ သူ့မှာ မိဘမရှိ။ သူ့မိခင်
၏ အစ်မအရင်း သူ့အဒေါ်ကြီးက ပြည်မှာနေသည်။ သူ့မိဘလက်ငုတ်
ဆေးလိပ်ခုံကို ဦးစီးသည်။ ပြီးတော့ အမြော်အမြင်ကြီးသော သူ့မိဘများက
တောင်ကြီး၊ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ အဝေးပြေးကုန်တင်ကားများ ထောင်ထား
ခဲ့သေးသည်။ သည်မျှမကသေး။ ကိုကို ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးသည့် နောက်တွင် ရန်ကုန်တိုက်တွင် ဆက်နေကာ
သူ့ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ခဲ့သည်။ “နတ်သျှင်တေးသံသွင်း”ဟု သူက
အမည်ပေးခဲ့သည်။

ငွေအလုံးအရင်းကြီးမား၍ ဝင်ငွေမှာလည်း အလွန်ကောင်းသော
လုပ်ငန်းကြီးနှစ်မျိုးသုံးမျိုးတို့အလယ်မှာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း သူဌေးလေး
ကိုကိုသည် ကျွန်တော်ပြောချင်သည့် စကားများကို နားလည်နိုင်မည်
မဟုတ်ပေ။ သည့်အတွက်လည်း ကိုကိုအပေါ် ကျွန်တော် ဖိနှိပ်ပြစ်တင်
မပြုလို။ “ပန်းလမ်း”ပေါ်မှာ တစ်သမတ်တည်းလျှောက်လာသူ၏ ခြေဖဝါး
တို့သည် ဆူးနှင့် ခရောင်းတို့၏ စူးရှကြမ်းတမ်းခြင်းကို စိတ်ကူးတတ်မည်
မဟုတ်။

ကိုကိုမြင်ရသော ကမ္ဘာလောကအတွင်း၌ ပန်းနံ့နှင့် လေညှင်းတို့
သာရှိပေမည်။ အရာခပ်သိမ်းကို မဟုတ်စေကာမူ၊ အရာတော်တော်များများ
ကို ငွေကြေးအားဖြင့် ပြီးမြောက်နိုင်စေသည်ဟု ကိုကိုယုံကြည်ပေမည်။
သူယုံကြည်သည့်အတိုင်းလည်း သူ့မှာက တကယ်ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ယခုလည်းကိုကိုသည် လောက၌ အခါမလပ်ဖြစ်ပေါ်နေတတ်
ကြသည့်ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းခြင်းဆင်းရဲကို တစ်ကွေ့၌ ကြုံမိလေသောအခါ
အလွန်အမင်း မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေချေသည်။ မုဆိုးတစ်ယောက်အတွက်
ရှားစောင်းသစ်ငုတ် စူးဝင်ခြင်းသည် မဆန်းသော်လည်း ယင်တိုင်စံ မင်းသမီး
အတွက်မူ ပန်းစိုက်ငွေကရှားထဲမှ နှင်းဆီစူးသည်ပင်။ ကြောက်ခမန်းလိလိ
ဖြစ်နေပေမည်။

“ကဲ . . . ကိုကို၊ မင်းပြောသလိုတော့ ငါမလုပ်နိုင်ဘူးကွာ။

ဒါနောက်ဆုံးစကားပဲ။ တခြားလူမှုရေး အရတော့ ငါ့ကို မင်းကြိုက်တဲ့
တာဝန်ပေးပါ။ သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့က ငါအတတ်နိုင်
ဆုံးလုပ်ပေးမယ်။ မင်းခိုင်ချင်တာ ခိုင်းပါ” ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်
ထိုင်ရာမှထသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ရေးလက်စတစ်ကို လှမ်းယူသည်။ သူ့ကို
သင့်ကျေးဇူးနှင့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကိုကိုနားလည်သည်။ ကျွန်တော့်ကို
စွာကြည့်လျက်သူလည်း ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။

“ဟုတ်ပြီလား. . . ကိုကို၊ ငါ့ကို မန္တလေး လွှတ်မလား၊ မော်လ
မြိုင်လွှတ်မလား၊ မင်းကြိုက်တဲ့နေရာ လွှတ်ပါ ငါသွားပေးမယ်။ မင်းရဲ့
ခတ္တာကိုလဲ ငါတွေ့အောင် ရှာပေးပါမယ်။ ခတ္တာနဲ့တွေ့ယင်လဲ အားလုံးကို
ငါရှင်းပြပေးပါမယ်။ ခတ္တာက မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ငါ့အပေါ်ကို
တော့ လေးစားပုံရပါတယ်”

“အဲဒါကြောင့်မို့. . . ငါပြောတာပေါ့ သူငယ်ချင်း”

“အေးလေ. . . ခုနေမှာ၊ ခတ္တာက မင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းကိုမဆိုင်ချင်
လောက်အောင်၊ အဲ. . . စိတ်နာနေတယ် မဟုတ်လား။ မင်းသွားစေချင်
တဲ့နေရာ ငါသွားပေးမယ်။ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီးမင်းဆီငါပြန်ခေါ်ခဲ့
မယ်။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ရှေ့မှာ၊ ခတ္တာမငဲ့အပေါ် အစိုင်အခဲမရှိတော့သည်
အထိ ငါရှင်းပေးမယ်။ ကဲ. . . ဒါကိုမှ မကျေနပ်ရင်တော့ မတတ်နိုင်
ဘူးကိုကို၊ ဒါ. . . ငါလုပ်ပေးနိုင်တာအကုန်ပဲ”

“မင်း. . . အဲဒီလို လုပ်လို့ မရပါဘူးကွာ။ ခတ္တာဟာ ဘယ်သူ့
မျက်နှာကြောင့်နဲ့မှ ငါ့ဆီပြန်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကို သူလေးစားရင်း
စွဲရှိတာတော့မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းခေါ်လို့လဲ သူပြန်မလိုက်ဘူး
သူငယ်ချင်း ငါသိတယ်”

“ဟ. . . ကိုကိုရ။ စကားပုံတောင်ရှိသေး။ လျာနဲ့သွား”

“မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ပေါ့ပေါ့လေးမတွက်ပါနဲ့”

“ကိုင်း. . . ကိုကို၊ ဒီအကြောင်းကို ညကျမှ ဆက်ပြောကြရအောင်
ကွာ။ ငါအခု အရေးကြီးတဲ့ စာမူလေးတစ်ပုဒ်ရှိနေတယ်။ မင်းညအကပ်ပြန်
လာခဲ့”

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုကို အတိအလင်းပင် နှင်ရတော့သည်။ ရေးလက်စစာမူထပ်
ကို ကျွန်တော်ဖွင့်သည်။ စာရေးစားပွဲကို မျက်နှာမူလိုက်သည်ဖြစ်၍ ကိုကိုကို
ကျွန်တော်ကျောပေးပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

ညင်သာသော ကားစက်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

* * *

ထိုညက ကိုကိုပြန်လာသည်။ ခတ္တာကို သူဘယ်သို့ဆွဲတွေ့ခဲ့
ခတ္တာ၏ အချစ်ကိုရအောင် ဘယ်သို့ကြိုးပမ်းရုံ၊ ခတ္တာ၏ဘဝနီးစပ်အောင်
ဘယ်လောက်ထိ နည်းလမ်းရှာခဲ့ရုံများကို တရည်တဝေးကြီးပြောပြန်သည်။
သူ့မှာ ဝေဒနာအခံရှိထားသောကြောင့် သူ့စကားလုံးများ နားထောင်၍
ကောင်းသည်။ သို့သော် ဇာတ်လမ်းမှာ ငြီးငွေ့စရာ။

“ငါ့အကြောင်းကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးစမ်းပါဆိုတာ၊ သာမန်ကာလျှံကာ
ငါပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ဇာတ်လမ်းကို လူတွေသိစေချင်
လွန်းလို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းအတွက်လဲ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပြီးတော့ ခတ္တာ
ကလဲ မင်းဝတ္ထုဆိုရင် အမြဲဖတ်နေတာဆိုတော့။ ဒီဟာဖတ်ရသူ သူ့အပေါ်
ငါဘယ်လောက်...”

“တော်စမ်းပါကိုရယ်။ မင်းငါပြောတာကို ခုထိနားမလည်ဘူး”

ထိုညက ကိုကိုသည် မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော်
ကို ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

နောက်သုံးရက်ကြာသောအခါ ကိုကို ရောက်လာပြန်သည်။

သည်တစ်ခါမူ သူ့အသွင်တို့ ရွှင်ပျနေဟန်ပင်။ ကားတံခါးကို
ရပ်ပြင်းပြင်းဆောင့်ပိတ်ကာ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲသို့ အပြေးအလွှားဝင်လာ
သည်။

“ဖိုးချစ်... မင်း ငါ့ကို အကူအညီ ပေးလို့ရပြီဟေ့...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုစွဲကို ဝတ္ထုရေးပေးဖို့ဆိုတာကလွဲ
ရရင်၊ ကျန်တာဘာဘဲ လုပ်ပေးရပေးရဆို၊ အခု မင်းငါ့ကို ကူညီလို့ရပြီ”

“ကဲ... ပြောကိုကို၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

စာရွက်တစ်ရွက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူသည်။ ထို့နောက်
သူ့အတက်ချီကွေ့စက်ကို ဖွင့်၍စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ပြန်သည်။ စာအိတ်
ထဲမှ လက်မှတ်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်သည်။

“မင်း... မန္တလေးသွားဖို့လေ။ အခုလေယာဉ်လက်မှတ်သွားယူ
မယ်။ ဒီလက်မှတ်က မင်း မန္တလေးရောက်ရင်၊ မန္တလေးက ငါတို့
ဆေးလိပ်ကိုယ်စားလှယ်ဆီမှာပြဖို့၊ မင်းကိုငါနဲ့မခြား စောင့်ရှောက်ကူညီ
လိမ့်မယ်။ ငါ့ဖုန်းလဲ ဆက်ထားတယ်”

“ခတ္တာက မန္တလေးရောက်နေသလား”

“မဟုတ်ဘူး... ဒီမှာ”

စာရွက်ပိုင်းကို ပြန်သည်။ လိပ်စာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ လိပ်စာ
မှာ အမရပူရ။

“ခတ္တာ အမရပူရကို ရောက်နေပြီ သူငယ်ချင်း၊ သေချာတယ်။
ငါ့လွှတ်ထားတဲ့ စစ်ကိုင်းကလူဆီက သိရတာ။ ကဲ... မင်း ဒါတော့
ငြင်းလို့ မရတော့ဘူးနော်။ မင်းစကားနဲ့မင်း”

“အင်းလေ... ငါ အမရပူရကို သွားပေးပါမယ်။ ဒါပေမယ့်
ခတ္တာငါပြန်ခေါ်ပေးလို့ မရနိုင်ဘူးလို့ မင်းပဲ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား
ပြန်လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆို၊ မင်းကို သိပ်စိတ်နာနေတယ်ဆို”

ကိုကိုမသိမသာ ငိုငင်တွေ့သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းလိုပင်
ပေါ့ပါးသွားပြီး...

“အခုလောက်ဆိုရင် အဲ... ရက်လေးလဲ နံနံကြာသွားပြီ ဆိုတော့
စိတ်ပြေလောက်ပါပြီကွာ၊ သူက ဓာနကြီးတာလဲ ကြီးတာပဲကွာ ဒါပေမယ့်
ငါ့အပေါ်မှာတော့ တကယ်ချစ်တာပါ။ ပြီးတော့လဲ...”

ရက်ပေါင်းများစွာ မမြင်ခဲ့ရသော အပြုံးတစ်ခု ကိုကိုမျက်နှာပေါ်
တွေ့လိုက်ရသည်။ အနည်းငယ် တိုးတိမ်သွားသော လေသံဖြင့်...

“ငါနဲ့ သူနဲ့ကြားမှာ နောက်ထပ် သံယောဇဉ်လေးတစ်ခု ရှိပြီ
လေ...”

သိရှိစေ့စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်လည်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိလေသည်။ ကိုကို့စိတ်ကူး သဘောကျမိသည်။ ကိုကိုသည် ထို “သယောဇဉ်လေးတစ်ခု” တစ်ဘက်စွန်း အစကို ဆွဲကိုင်ခါယမ်းကာ ဟိုမှတစ်ဆင့်စွန်းဆီက သူ့ခတ္တာကို ခေါ်ဝေါ် ဆွဲယူခြင်းပင်။ ဒါလည်း သဘာဝကျပေသည်။ များစွာအကြင်လင်မယား တို့သည် အခြားသော အရာများ မရှိစေဦး။ “သားသမီး” ဟူသော နောင်ဖွဲ့ မူလေးဖြင့် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ခြင်းကိုတော့ ခံကြရသည်မဟုတ်လား။

“ကောင်းပါပြီမောင်၊ ငါ အမရပူရကို သွားပေးပါမယ်။ ပြီးတော့ အကောင်းဆုံးပြောပြီး၊ အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့ပါမယ်”

“ခတ္တာကို ခေါ်ပြီးတော့နော်”

“စိတ်ချနေပါ ကိုကိုရာ”

လိုသည်ထက်ပိုသော ငွေကြေးကို ကိုကိုက ထုတ်ပေးလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် ခရီးထွက် လာခဲ့သည်။ အထူးအခြေဖြစ်နေသော သယောဇဉ် အချစ်ကြီးထက်မှ အဖု အထစ်လေးများကို ပြေလျော့စေပြီးနောက်၊ ပျော်ရွှင်စွာ ဇာတ်သိမ်းကြ လေသတည်း ဟူသော ဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးပေးနိုင်တော့မည် ဟူသော ကြိုတင် ကြည်နူးမှုလေးများလည်း ပါလာသည်။

“နည်းနည်းတော့ ဆန်းသလိုပဲကွနော်။ စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်ပေါ် က ဆင်းသွားတဲ့ မိန်းမကို သွားခေါ်တဲ့နေရာမှာ ကာယကံရှင် ယောက်ျား မလိုက်လာပဲ။ ကြားလူက ဝင်ပြီး ကယ်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုး”

လေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်ကိုကို့ကိုနောက်မိသည်။

“မလုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဒီကိစ္စက မင်းပဲ အော်နိုင်မှာ ငါလိုက်လာ ရင် သူက ရှက်လဲရှက်၊ စိတ်ကလဲ ဆိုး၊ အဲ... မာနကလဲ ခပ်ကြီးကြီး မဟုတ်လား၊ ပြန်လိုက်ချင်မှ လိုက်လာမှာ”

လေယာဉ်အရှိန်ရပြီး၊ ခါးပတ်ကို ဖြုတ်ပြီးချိန်မှစ၍ ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်၍ ဖတ်လာခဲ့သည်။

ဘာလ္လာတီယာ ပျို့။

* * *

ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော နွေ၏ နေ့ခင်းကာလသည် ယက္ခန်းခတ် သံများကြောင့်ပို၍ လေးလံထိုင်းမိုင်းနေကြသည်။ ယက္ခန်းခတ်သံသည် ဟိုး အဝေးကြီးမှ လွင့်ဝဲလာသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ မန်ကျည်းရွက်ကြွေနှင့် ဖန်မှုန့်တို့ အလိမ်းလိမ်းကပ်သော မြေလမ်းများကို ဖြတ်ရသည့်အခါများ တွင် အပူရှိန်သည်ခြေဖဝါးတစ်ပြင်လုံးသို့ ကူးဖျံ့လာသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ဟိုက်ခက်သော လေသည်လည်း လေပူ။

သစ်ရွက်စများ၊ စက္ကူစုတ်များကို သယ်ဆောင်လျက်လေပွေတစ်ခု နှစ်ခုကျွန်တော့်နားမှ ဖြတ်သွားကြသည်။ ကြက်လျှာဆူးပင်များသည် ထိပ် များဘက်တွင် ကျိုးပဲ့နေကြသည်။

ဟိုအဝေးဆီတွင်မူ ဘုရင့်နေပြည်တော်ဖြစ်ခဲ့စဉ်က မြို့ရိုး သို့မဟုတ် ပြဿဒ်တစ်ခုခုဆီတွင် ရှိခဲ့ပေမည်ဖြစ်သော အုတ်ခဲအကျိုးအပဲ့များကို အစု လိုက်အပုံလိုက်တွေ့ရလေသည်။

အမူရပူရသည် နေပူပူအောက်တွင် မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာ ငြိမ်သက်နား ခိုနေပေသည်။ ခုံတန်းရှည် ကွပ်ပျစ်များသည်လည်း အရိပ်နည်းသော သစ်ပင်များအောက်တွင် ထိုင်သူကင်းမဲ့နေကြသည်။ ခြောက်သွေ့သော တိတ်ဆိတ်သော၊ ပူပြင်းသော၊ ငြီးငွေ့ပျင်းရိဖွယ်သော သည်နေ့မျိုးတွင် ဖန်ထူသောလမ်းအတိုင်း လျှောက်နေသူမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သာရှိမည်ထင်သည်။

မန္တလေးမှ ငှားလာသော ဂျစ်ကားကို ဈေးဝတွင် စောင့်ခိုင်းထားခဲ့ သည်မှာ မှားပြီထင်သည်။ ကိုကိုပေးလိုက်သော လိပ်စာအရ ခတ္တာရှိနေ မည့်အိမ်မှာ ယခု ကျွန်တော်ရောက်နေသည့် ရပ်ကွက်ထဲတွင် ရှိသည်။ ကိုကိုအစီအမံကြောင့် ခတ္တာနေသည့်အိမ်ကို ကျွန်တော်ပုံစံ အတိအကျ သိပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ အခုထိတော့ မတွေ့သေး။ ဖန်မှုန့်တို့က ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွင် အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေကြပြီ။

ပခုံးထက်တွင် တင်လာသော မျက်နှာသုတ်မွေးဖွဲ့လက်ကိုင်ဝေါ မှာလည်း ချွေးသုတ်ရဖန်များသဖြင့် ညစ်ပေစိုရွဲလျက်ရှိသည်။ သည်ပုံစံ သည် အနေအထားဖြင့် ကျွန်တော်သည် ခရီးမိုင်ပေါင်းများစွာကိုခြေလျှင်

လျှောက်လာခဲ့သူနှင့် တူနေလိမ့်မည်။ ဒါကို ကျွန်တော် တမင်ဖန်တီး ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရောက်လာသော ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် ခတ္တာအတိုင်းမသိ အားနာသွားလိမ့်မည်။ သူတို့ ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် သည်မျှလောက်ထိ ပင်ပန်းဆင်းရဲပါကလား ဟုသူတွေ့မိမည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့် စကားလုံးများသည် ခတ္တာအပေါ်၌ ပို၍ ထိရောက်သွားမည်။ ထိုအခါ ကိုကိုအတွက် ခတ္တာကို အရပြန်ခေါ်ဖို့ မခဲယဉ်းတော့။ အရာ ခပ်သိမ်းတို့ မကြေလည်သေးဟုပဲဆိုနေဦး။ ကျွန်တော့်ကို အားနာခြင်း တစ်ခုတည်း။

တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ခတ္တာပြန်လိုက်လာနိုင်မည်။

ကိုကိုသည် ကျွန်တော်အလွန်ချစ်ရသော သူငယ်ချင်းမဟုတ်လား။

ခတ္တာသည်လည်း ကျွန်တော်အလွန်လေးစားရသော မိန်းကလေး မဟုတ်လား။

ကိုယ်ချစ်သူ ခင်သူများ၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ဆောင်ကြဉ်းပေး ရသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြည်နူးစရာကောင်းသော အလုပ်ပေလဲ။

လမ်းတစ်ကွေ့ကို ချိုးလိုက်သည်။ ရေနံချေးဝနေသော နှစ်ထပ် အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ နှစ်ထပ်အိမ် ဆိုစကောမူ အောက်ထပ်တွင် ကာရံထားခြင်းမရှိ။ အခန်းပွဲမထား။ တိုင်လုံးများမှာ ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်ထားသည့် တိုင်များမဟုတ်။ သစ်ပေါပေါဝါးပေါပေါဖြင့် ရှေးတုန်းက ဆောက်ထားသည့် အိမ်မျိုး။

အိမ်ရှေ့တွင် တမာပင်နှစ်ပင်။ တမာပင်ဘေးက စပါးပုတ်အနီးတွင် လှည်းဘီးများကို ထောင်ထားသည်။ ဘေးနားဆီတွင် သစ်လုံးထွင်း နွား စာခွက်။ နွားနှစ်ကောင်သည် ကျိုးတိုးကျွတ် တမာရိပ်အောက်တွင် ဝပ်လျက် စားမြုံ့ပြန်နေကြသည်။

အိမ်အောက်ထပ် တစ်နေရာတွင် လှေတစ်စင်းကို မှောက်ထားသည်။ ဝင်းထဲမှာ အကာအရံရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်ယုံမျှသာ။ အချို့နေရာများတွင် ကျိုးပေါက်နေသည်။

တံခါးမရှိသော ဝင်းထဲရံကို ဖြတ်လျက် ကျွန်တော်ဝိုင်းထဲဝင်ခဲ့

သည်။ သည်ခဏမှာပင် ကျွန်တော်သည် လွန်လေပြီသော အတိတ်ကာလ တစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်သွားပြီဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ အိမ်ကြီး၏လှေ ကားလက်ရန်းတိုင်များ ခါးပန်းတောင်များတွင် ကနုတ်ဆန်သော ပန်းပွင့် ပုံများကို ထွင်းထားသည်။

သည်အိမ်တွင် ကိုကို၏ ခတ္တာရှိနေသည်။

သည်အိမ်ထဲမှာ ခတ္တာကိုခေါ်၍ ရန်ကုန်မှ ကိုကိုဆီသို့ ကျွန်တော် ပြန်ပို့ပေးရမည်။ သို့သော် အိမ်ကြီး၏ အရိပ်သို့ ချဉ်းနင်းလိုက်မိခြင်း နှင့် အတူပင် အမျိုးအမည်ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော ဝေဒနာတစ်ရပ် ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သည်အိမ်ကြီးသည် ခတ္တာကို ပြန်ပို့ပေးမှ ပေးပါလေ မလား။ သည်အိမ်ကြီးအတွင်းမှ ခတ္တာကို ကျွန်တော်ခေါ်ယူသွားလို့ရမှ ရပါလေမလား။

အသိကို ပြန်လည်ဆောက်တည်လိုက်ရသည်။

ရှေးဆန်တဲ့ အိမ်အိုကြီးကို တွေ့လိုက်ရလို့ ဖြစ်မှာပါပဲ။

“ဒါဟာ ဘွားဂျမ်းဘုံ အိမ်ပါလား ခင်ဗျာ”

လှေကားထိပ်ဆီသို့ မော့ကြည့်၍ ကျွန်တော်အသံပြုသည်။ လှုပ်ရှား မှုသို့မဟုတ် အသံတစ်ခုမျှ မပေါ်လာ။

“ဘွားဂျမ်းဘုံ အိမ်ပါလား ခင်ဗျာ”

အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ပြတင်းတစ်ချပ်ပွင့်လာသည်။ ပြတင်းဝတွင် ထွက် ပြုလာသော မျက်နှာမှာအလွန်လှပသော မျက်နှာတစ်ခု။

“ခတ္တာ”

ဝမ်းသာအားရ ကျွန်တော် ဆော်ခေါ်မိလေသည်။

“ဟင်. . . ဆရာ. . . ပါလား”

ပြတင်းနှစ်ချပ်စလုံး ပွင့်သွားသည်။ ကိုကို၏ ခတ္တာကို ကျွန်တော် တွေ့ပေပြီ။ သည်ခဏတွင် စောစောက ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သော သိမ်ငယ်စိတ် များ လျော့ပါးပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

ကျွန်တော်အိမ်ပေါ် ရောက်ခဲ့သည်။ စားပွဲကုလားထိုင် တိုင်မဲ့သော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခတ္တာက သင်ဖြူခင်းပေးသည်။ သင်ဖြူအနားကို

သိရှိစေ့စာအုပ်တိုက်

ကွပ်ထားသော ကတ္တီပါစများမှာ အရောင်လွင်ပြယ်နွမ်းလျော်နေကြပေပြီ။ သည့်နောက်ကျွန်တော်ရှေ့တွင် ကွမ်းအစ်၊ ဆေးလိပ်၊ ယွန်းခွက်၊ လက်ဖက် အုပ်၊ ရေနွေးကြမ်း မြေကရား၊ မြေပန်းကန်ခွက်များ ရောက်လာသည်။ အနားများပဲ့ နေသည့် ကြီးမားသော ကြွေလှော်ကြီးထဲတွင် ကရေကရာ အနုဆုပ်များကို ခတ္တာက ထည့်ယူလာသည်။ နောက်ဆုံးယူလာသည်ကား အက်ကြောင်းများထင်နေသည့် ကြွေရည်သုတ်ထွေးခဲ။

“ကွမ်းစားပါ၊ ဆေးသောက်ပါ၊ ရေနွေးလဲ သုံးဆောင်ပါဆရာ၊ အထူးအထွေတော့ မရှိဘူး။ ကရေကရာ အနုဆုပ်နဲ့ပဲ ဧည့်ခံရတော့မယ်”

ရိုးသားသည့်အတွက် ထူးဆန်းနေသော ဧည့်ဝတ်ကို ကျွန်တော် တွေ့နေရသည်။ ဧည့်ဝတ်ပြုသူ ခတ္တာကိုယ်တိုင်လည်း၊ ရန်ကုန် ကိုကို့ ဟိုက်ဇည့်ခန်း၊ ဆိုဖာဆက်တီတွေ ရေခဲသေတ္တာတွေကြားထဲမှာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဘူးသော ဘွတ္တနှင့်ကြီးမားစွာ ခြားနားနေလေသည်။

“ရေအေးအေး၊ တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်တယ် ခတ္တာ”

“အို . . . ရပါတယ် ဆရာ”

ယွန်းခွက်ထဲမှ ရေမှာ ရင်ကို အေးမြစေသည်။ မြေသင်းနံ့မွှေး နေသည်။ ရေခွက်ကို ခတ္တာဆီ ပြန်ပေးလိုက်ပြီးနောက် အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို ကျွန်တော်အက်ခတ်ကြည့်သည်။ ယခုအချိန်ထိ ခတ္တာမှတစ်ပါး အခြားတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသေး။

ပြီးတော့ ခတ္တာကလည်း ပြတင်းကို ဖွင့်၍ ကျွန်တော်ကို တွေ့လိုက် စဉ်အခိုက်မှသာ အံ့အားသင့်ဟန်ရှိခဲ့ပြီ။ သည့်နောက် တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော် ကို ဘာအကြောင်းကိစ္စမျှ မမေးသေး။

“ဘွားဂျမ်းဘုံဆိုတာက . . .”

“အဘွား ဂျမ်းလား၊ ပုတီးစိပ်နေလို့ဆရာရဲ့၊ လာပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကရောက်သည်။ ဘာနှင့်လာသည်။ ဘာဘာ ညာညာ . . . ဘာတစ်ခုမျှ ခတ္တာမေးဖော်မရ။ ကျွန်တော်ကို တွေ့ရ၍ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပုံလည်းမရ။ ကိုကို့အကြောင်းဟူသည်မှာ ဝေးစွ။

“ဘွားဂျမ်းဘုံဆိုတာက ခတ္တာရဲ့ အဘွားနော်”

ပြောစရာ စကားအစကို စဉ်းစားမရသည့်အဆုံး ကျွန်တော်လည်း

ပြောလက်စ ဘွားဂျမ်းဘုံ အကြောင်းကိုပင် ဆက်ပြောရတော့သည်။

“ဟက်ကဲ့ဆရာ၊ ခတ္တာအမေရဲ့အမေ၊ အဘွားအရင်းပါ”

“ဒီအိမ်မှာ ခတ္တာတို့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ထဲ နေသလား။ ဘယ် သူမှလဲ မတွေ့ဘူး”

“ဘထွေးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ် ဆရာ၊ အဘွားဂျမ်းအတွက် ဆေးဖော်ဖို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားနေတယ်”

“ဪ . . . ဪ . . .”

ပြောစရာစကား ကုန်သွားပြန်သည်။ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်ခြင်း ကို ကြုံရပြန်သည်။ အိမ်ဦးခန်းက ကြီးမားခမ်းနားလှသော ဘုရားစင်ကို ငေးမောနေမိသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင်သာ တွေ့ရတတ်သော စာတိုက် ဘီရိုသည် ဘုရားခန်းအလယ်တွင် ရှိလေသည်။ ဧဗ္ဗူပတိ ချွတ်ခန်း ကျောက် ဆင်းတုရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူကို စာတိုက်ဘီရို၏ မှန်ကူကွက်များ နောက်တွင် ပူးတွေ့ရသည်။

အမြောက်ဆံ ကြေးပန်းအိုးကြီးများသည် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။

သည်တော့မှပင် ဤအိမ်ကြီးပေါ်ရောက်ကတည်းက ထူးခြားစွာ ကြိုင့်လှောက်နေသည့် အနံ့တမျိုးကို သတိပြုမိလေတော့သည်။ ပရပ်နံ့၊ ပန်းပေါင်းစုံနံ့၊ သစ်မွှေးဆီ အနံ့များပင်။

အတိတ်ဆန်လွန်းသော အနံ့များတွင် မေ့မျောနေမိသည့် အတွေး စတိုသည် နောက်ဘက်ဆီမှ အသံတစ်သံကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားကြလေ သည်။

“မြေး . . . ဧည့်သည် ရောက်နေသလား၊ ဘေးပြတင်းတွေ လုပ်လိုက်ပါကွယ်။ ဧည့်သည် လျှောက်ပြီး အိုက်နေပါမယ်”

အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်လှပြီဖြစ်သော မိန်းမကြီးတစ်ဦး၏ အသံမှန်း သိသာလှသည်။ သို့သော် အသံတိကျစေ့စပ်သည်။ အခါက တုန်ယင်တတ်သည့် အသံမျိုးမဟုတ်။ လျှာဖျားဆီမှ လည်ချောင်းထဲက လာသော အသံမျိုးမဟုတ်။ ရင်ထဲက လာသောအသံ။ အသံလုံးလုံးသလောက် စူးမျှင်ထိရှိသော အသံ။

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

သည့်ထက်မှ ဆွဲဆောင်မှု ဩဇာတက်ကြီးမားသော အသံ။

ကျွန်တော် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဤမျှသော အသံမျိုးကို ဝိုင်ဆိုင်သူသည် ဤမျှသော ပါးပါးလှပ်လှပ်၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ အဘွားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းကပင် အံ့ဩစရာ။

တစ်ခေါင်းလုံးကား ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေကြလေပြီ။ သို့တိုင် ကြီးမားလှသော ဘီးဆံပတ်ကြီးကြောင့် ဆံပင်တို့ အထက်မှ စရာ၏ အသွေးအရောင်မှာ မထိရောက်ကြတော့။ စေ့စပ်တင်းကျပ်စွာ နောက်သို့ ဖြီးသင်ထားသော ဆံစတုရန်းအောက်မှ နုနုပြင်ထက်တွင် အရေးအကြောင်းကို ရှုပ်ထွေးယှက်သန်းကြသည်။

မည်းနက်သော မျက်ခုံးမွေးအစုံ၏ အောက်တွင် တွဲရစ်အိကျသော မျက်စိတို့ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံတို့ကား ဝေသီမှုန်မှိုင်းနေကြချေပြီ။

သည့်မျှ ပူအိုက်သော ရာသီဒေသ ဖြစ်ပါလျက်၊ ခတ္တာ၏ အဘွားဂျမ်းသည် ကတ္တီပါအင်္ကျီ၏ ငွေသားရောင်တို့မှာလည်း လွင့်ပြယ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လည်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် နက်မှောင်သော စိတ်ပုတီးကုံးသည် စိန်ကတ္တီပါအင်္ကျီ၏ ဖျော့တော့သော အရောင်ပေါ်တွင် ပီသပြတ်သားစွာ ပေါ်လွင်နေကြပေသည်။

“အဘွားဂျမ်း၊ ဒါ ဘွားပြောပြဘူးတဲ့ ဆရာလေ။ ရန်ကုန်က”

“အော်. . . ခရီးဝေးကလာခဲ့သကဲ့။ မြေးရယ် ထန်းလျက်ခဲကျွေးပါ။ ဧည့်သည် အပူငြိမ်းပါစေ”

“အပူငြိမ်းပါစေ”

ဘွားဂျမ်းဘုံ ပြောတော့မှပင် ကျွန်တော်ရင်ပူနေသည်ကို သတိထားမိတော့သည်။ သည်ရင်ထဲက အပူဘယ်သို့ ဝင်ရောက်လာသည်လဲ မသိ။ အဘွားကြီး၏ ကျစ်လျစ်သော စကားလုံးသည် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြန်လည်ဆင်ခြင် သုံးသပ်မိစေသည်အထိ အစွမ်းထက်နေချေသည်။

“ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်သုံးဆောင်ပါ ငါ့မြေး”

“ငါ့မြေး”တဲ့။

ခုတိယအကြိမ် ကျွန်တော့်ရင်ကို ထိခိုက်စေပြန်ပြီ။

အနည်းငယ် လင်းသွားသည်။ အဘွားကြီး အမိန့်အရ ခတ္တာပြထင်းများကို ‘လုပ်’လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တမာနံသင်းသော လေပူများ ပြတင်းမှ ဝင်လာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလင်းရောင် အနည်းငယ် ရလာသည့်အတွက် ကျဉ်းကြပ်နေသော စိတ်တို့ ခြေလျော့လာသည်။

“ကျွန်တော်”

“ထန်းလျက်စားပြီး၊ ရေနွေးလေး သောက်လိုက် ငါ့မြေး၊ ဥတုအင်မတန် ပူပြင်းပါတယ်။ ငါ့မြေးပန်းလှပါတယ်”

“ကျွန်တော် ကိုကိုသုဇယ်ဦးပါ” ဟု စကားစမည် အပြုတွင် အဘွားကြီးက ထန်းလျက်ပန်းကန်ကို ရှေ့တိုးပေးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် မစ၊ရသေးသော စကားလုံးတို့ ပြတ်တောက်ရပြန်သည်။

ဘွားဂျမ်းဘုံ ကွမ်းအစ်ဖုံးကို ဖွင့်သည်။ ကွမ်းရွက်တစ်ရွက်ကို ယူ၍ အညှာကို သေသပ်စွာ ချိုးဖဲ့သည်။ ထိပ်ဖျားကို သွားဖြင့် ကိုက်ဖြတ်သည်။ ကြေးထုံးဗူးကို ဖွင့်၍ အဖုံးကိုင်ထားသော လက်ဖြင့်ပင် ထုံးကို ကော်ယူ၍ ကွမ်းရွက်ပေါ်သို့ တိုသည်။ ကွမ်းရွက်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးဖြင့်တိုပုံမှာ ပိတ်ဖျဉ်စပေါ်တွင် ပန်းချီဆရာ ဆေးစက်ချသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ ကွမ်းရွက်စိမ်းပေါ်မှ ထုံးဖြူဖြူများသည် စပယ်ပန်းပွင့်ချပ်များ ဖွင့်အလာကြသလို တစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက်ပေါ်လာကြလေသည်။

ထို့နောက် ကြေးခွက်အဖုံးတစ်ခုကို ကျွမ်းကျင်စွာ ဖွင့်ကာ အထဲမှ အမှုန့်များကို ကွမ်းရွက်ပေါ်သို့ ဖြူးသည်။ ကွမ်းသီးစိပ်များကို ထောင်းထားခြင်းပင်ဖြစ်မည်။ ထို့နောက် ကွမ်းအစ်၏ အောက်ဘက်အထဲမှ ဆေးရွက်ကြီး အဝိုင်းအစများကို ဆုပ်ယူကာ ကွမ်းရွက်ပေါ်သို့ ချိုးဖဲ့ဖြန့်ကြဲလိုက်သည်။ အလုံးစုံ အမှုက်စွဲပြီး၍ ကွမ်းကိုယာသောအခါတွင်လည်း ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့တွင် သုံးမျှောင့်ချွန် ကွမ်းယာတခု၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် လှပသေသပ်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်သော်မှ တရားပြတဲ့အခါမှ ဝတ္ထုကြောင်းကို သုံးတော်မူခဲ့ပေတာပဲ။ ဝတ္ထုရေးခြင်းဆိုတာ ကောင်းသော

သီရိဓမ္မစာအုပ်တိုက်

နုလုံးသွင်းမှုထားကတ်မယ်ဆိုရင် လောကဝီးပွားဆောင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်လား ငါ့မြေး”

“ခင်ဗျာ”

“ဪ ခတ္တာ ပြောထားချက်အရ ငါ့မြေးဟာ ဝတ္ထုရေးဆရာဆိုတာ အဘွားဂျမ်း သိထားပါတယ်”

“ဟက်ကဲ့. . .”

“ငါ့မြေး ပြောစရာ စကားတွေကို နားနားနေနေမှ ပြောပေါ့ကွယ်။ အင်း ငါ့မြေးတောင်မြို့မှာ ညအိပ်တည်းရလိမ့်အုံးမယ်နဲ့တူတယ်”

တောင်မြို့၊ အမရပူရသည် အမရပူရတွင် ကျွန်တော့်ကို ညအိပ်တည်းရန် အဘွားကြီးက စကားဆိုပေပြီ။ ကျွန်တော်လာသည့် ကိစ္စ ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်မည့်ကိစ္စကို အဘွားကြီးရော ခတ္တာပါ သိထားနှင့်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေပြီ။

သည့်ထက်မက ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာစကားများ သူတို့တွင် ရှိနေမည်ဟုလည်း တွက်မိတော့သည်။ သည်ပုံအတိုင်း ဆိုလျှင် ကိုကို၏ ခတ္တာသည်. . .။

အချိန်ကာလ၏ ပြတင်းချပ်များကို တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ဖွင့်ကာ စေးလံသော အတိတ်ခန်းမကြီးတခုဆိုသို့ တိုးဝင်သွားရသလို ကျွန်တော်ခံစားလာရသည်။ သည်ခရီး၏ အဆုံးဝယ် ရှိလေသော ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းတွင် အဘယ်သို့သော ဖြစ်ရပ်တွေ ရှိနေလေသနည်း။

အဘွားဂျမ်းသည် အခြားတစ်ပါးသော စကားကို နောက်ထပ်မပြောပဲ ထိုင်ရာမှ ထသွားသည်။

“ဆရာ ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခတ္တာတို့တွက်ပြီးသားပါ။ အဘွားဂျမ်းကလဲ ဆရာ့ကို စောင့်နေတာပဲ။ ဆရာ ခတ္တာတို့ဆီမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက် နေပါအုံး. . .”

ခတ္တာက လက်ဖက်အုပ်၊ ကွမ်းအစ်များကို သိမ်းရင်း တီးတိုးဆိုလေသည်။ ကျွန်တော့်နှုတ်မှ “ကိုကို” ဟူသော စကားလုံးကို မထွက်ရဲအောင်ရှိနေသည်။ ရှေးဆန်သောအနံ့တို့ဖြင့် ကြိုင်လှောက်နေသည့် ဤအိမ်ကြီးတွင်နေကာ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူသော နွေ၏ နေ့ရက်များကို ကျွန်တော်

မတွေ့ဆုံချင်။

သို့သော်. . .

အဘွားဂျမ်းတို့ မြေးအဘွားနှင့် ကျွန်တော်သည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောရသေးပါပဲလျက်။ အရင်းနှီးဆုံး အနီးကပ်ဆုံး အခြေသို့ ရောက်သွားကြပြီဟု ကျွန်တော်နားလည်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့်သည်အတွေး ရလာသလဲတော့ မဝေခွဲတတ်။ ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းသော ဤအိမ်ကြီးနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က အရှိန်အဝါကြီးစွာ ဆွဲငင်လိုက်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။

သိနေကြသော ကိစ္စတစ်ခုကို နှုတ်မှ ဖွင့်မပြောဘဲ နေကြခြင်းကို ကပင်အဆပေါင်းများစွာ ပို၍နက်ရှိုင်းသွားတတ်ကြသည် မဟုတ်လား။

“ဆရာ. . . ဘယ်နဲ့လဲ. . . ဟင်”

“ကျွန်တော် မန္တလေးက ကားငှားလာတယ်။ ကားပြန်လွှတ်လိုက်မယ်”

ပိုင်းခြားစိစစ်ရန် မစဉ်းစားမီခင်မှာပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖြစ်သွားသည်။ ခတ္တာရွန်းမြဲစွာ ပြုံးလေသည်။

“အဘွားဂျမ်းသိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ။ ဆရာ့ကို သူသိပ်တွေ့ချင်နေတာ” ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာပြောလေသော ခတ္တာ၏အသံသည် အဝေးဆီမှ ယက္ကန်းခတ်သံများနှင့်အပြိုင်။

ကိုကိုက သူ့အဖြစ်ကို ဝတ္ထုရေးပေးရန်ဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ပြတ်သားစွာ ငြင်းငယ်ခဲ့သည်။ ကိုကိုက သူ့ခတ္တာကို ခေါ်ပေးရန် ပြောသည်။ ကျွန်တော်လက်ခံသည်။ အမရပူရသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ခတ္တာကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြော၍ ပြန်ခေါ်သွားရန် သို့သော်. . .

အမရပူရသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး ခတ္တာရှိရာအိမ်သို့သွား၍ ခတ္တာကို မြေးအဘွားနှင့်တွေ့ရပြီးသည်၏ နောက်ပိုင်းတွင်ကား ကိုကိုမှာ လိုက်ခဲ့သော ကိစ္စ၊ ကျွန်တော်လက်ခံခဲ့သောကိစ္စသည် မေးမှိန်သွားကာ၊ ကိုကိုတောင်းဆိုခဲ့သော ကိစ္စ၊ ကျွန်တော်ငြင်းပယ်ခဲ့သော ကိစ္စသည် ထင်ရှားပီသလာ

သိရှိတွေ့စာအုပ်တိုက်

ချေသည်။

ယခုဆိုလျှင် ကိုကိုအလိုရှိသည်မှာ ကျွန်တော်ရေးသော ဝတ္ထု မဟုတ်။
ကျွန်တော်ခေါ်လာခဲ့သော ခတ္တာ။

သို့တစေ။ . .

ကျွန်တော်ဝတ္ထုရေးဖြစ်ပြီ။ ကိုကိုက တားမြစ်စဉ်းတော့ တလောက
လုံးက တားမြစ်စဉ်းတော့ ကျွန်တော်မလွဲမသွေ ရေးဖြစ်ပြီ။

အဘွားဂျမ်းပေးလိုက်သော ဆီစိမ်စက္ကူနှင့် ပတ်ထားသည့်အထုပ်
သည် ကျွန်တော့် ဝတ္ထု၏ မြစ်ဖျားခံရာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ်
ကျွန်တော့်ဝတ္ထုထဲမှ အကြောင်းအရပ်များ၏ ပေါင်းဆုံစီးဝင်ရာလည်း ဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။

မျစ်သော သူငယ်ချင်း ကိုကို့ကိုမူ၊ ကျွန်တော်အနူးအညွတ်တောင်း
ပန်ရမည်။ ရာဇဝင်ထဲတွင်ကား ဘုရင် သို့မဟုတ် မြို့စားနယ်စားမင်းများ
သည် သူတို့အမှုကိစ္စကိုသူတို့ မိန်းကြားခိုင်းစေသည့်အတိုင်း အတိအကျ
အမှုတော်မထမ်းနိုင်ခဲ့သော သူတို့၏ မြင်းစေ့ကျော်များကို ကွပ်မျက်စီရပ်
တတ်ကြသည်ဟု ဆိုလေသည်။ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရာ၌ တဆဲခြည်မျှင်
တစ်ရွေးစေ့မျှ မလွဲမချော်မတိမ်းပါးစေရ။

ကိုကို ကျွန်တော့်ကို မည်သို့ စီရင်လေမည်နည်း။

လည်စင်းဝပ်လျှိုးရုံမျှ အပ။ အခြားမရှိတော့ပြီ။

ကိုကိုနားလည်နိုင်ပါစေသတည်း။

* * *

ပစ္စုပ္ပန် (၂)

အင်ပလီဖိုင်ယာက ပိုင်အိုးနီးယားပဲ သုံးတာကောင်းတယ်ကွ၊
ဟောဒီမှာ မင်းဖတ်ကြည့်ပါအုံး၊ အက်စ်အေအိတ် မိုက်ဒီးရီး ဒီးရီး ဝမ်းဝမ်း
ပြီးတော့ နိုင်မိုက်ဒီးရီး ဒီးရီး ဝမ်းဝမ်း။”

ကက်တလောက်စာအုပ်ကို ကျော်နိုင်လတ်က ဖွင့်ပေးသဖြင့် ကိုကို
က လှမ်းယူလိုက်သည်။ ခူးပေါ်တင်ထားသည့် အတက်ချီကုတ်ပေါ်မှာ
ပင် ကက်တလောက်ကို အလိုက်သင့် ဖွင့်သည်။

ကက်တလောက်မှာ ပီတာချူး၊ စင်္ကာပူကုမ္ပဏီမှ ၈၀ခုနှစ်ထုတ်
နောက်ဆုံးပေါ် ကက်တလောက်။

“ဒီဟာကောင်းရဲ့လားကွ။ ဂျီအိတ်စီဖော်တီစစ်ဆိုတဲ့ ကက်ဆက်”

“ဖော်တီစစ်. . . ဟာ. . . ကောင်းတာပေါ့ကွ။ ဒီကောင်က
လိပ်တက်စပ်ပဲ။ သူ့စစ်တမ်းကိုက စိတ်ချရတယ်”

“ဒါကတော့ ရက်ကော်ဒါ။ အင်း. . . အကိုင်းတဲ့။ ဟား. . .
ဒီထဲမှာတော့ စင်္ကာပူဒေါ်လာမှ တစ်ထောင့်သုံးရာကျော်လောက်ပဲ ရှိတာပါ
လား။”

“ဒီမော်ဒယ်လား၊ ဂျီအိတ်တူးဆဲဝင်းတီးဒီ၊ နေအုံး ငါကြည့်စမ်းမယ်
မိုးဟက်ဒ်သရီးမော်တာ စတီရီယို၊ အိတ်ဒက်ကံ၊ တူးချယ်နယ် စတီရီယို
စစ်တမ်း၊ အင်း၊ စင်္ကာပူဒေါ်လာဈေးအတိုင်း အတိအကျမတွက်နဲ့လေ။
အခုဟာပေါက်ဈေးပဲကွ။ တစ်သောင်းကျော်ကျော်ဘော့ ပေးရမှာပဲ။

“ကဲ. . . တွက်ကွာ. . . ပိုင်အိုးနီးယားရယ်၊ ကက်ဆက်ဂျီ

အိတ်ဖော်တစ်စုံရယ်၊ အကိုင်ရက်ကော်ဒါရယ်၊ ချိန်ဂျာရယ်၊ ပြီးတော့
မင်းတို့၊ ဒီပြင်လိုအပ်မယ့် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ၊ စာရွက်နဲ့ချာတွက်၊ နောက်မှ
ဘာလိုပြန်ပြီ ဘာထပ်မှာပြန်ပြီ မဖြစ်စေနဲ့၊ တစ်ချိန်နဲ့ အပြီးတွက်”

ကျော်နိုင်လတ်နှင့် ရစ်ချဒ်တို့ စာရင်းတွက်ကြသည်။ အတက်ချီကေ့စ်
ကိုဖွင့်၍ မာလ်ဘိုရီဗူးကို ထုတ်ယူကာ စီးကရက်တစ်လပ်သောက်ရင်း
ကိုကိုစောင့်သည်။

“ဒီမှာဟေ့ . . . ကိုကို . . . ကြည့်အုံး”

ရစ်ချဒ်ပေးသော စာရွက်ကို ကိုကိုလှမ်းယူ၍ ကြည့်သည်။ ခဏသာ
ကြည့်၍ ပြန်ပေးသည်။

“ငါကြည့်လိုလဲ အပိုပါပဲ။ ငါမှ နားမလည်တာ။ အဲဒါတွေ ဘယ်
လောက်ကျမတုန်း ခန့်မှန်းခြေပေါ့ကွာ”

“နှစ်”

ကျော်နိုင်လတ်က လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြသည်။

“နှစ်သိန်းဆိုယင် ဖြစ်တယ်နော်”

“အိုကေတယ်”

“စဉ်းသင်္ဘောက လူက ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“သဘက်ခါ . . .”

“အေး . . . ဒါဆို နက်ဖြန် ဘက်သစ်မယ်။ ငွေထုတ်ထားလိုက်
မယ်”

စားပွဲမှ ကိုကိုထသည်။ အတက်ချီကေ့စ်ကို ပိုက်သည်။

“ကိုကို မင်းဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကားဂိတ် သွားရအုံးမယ်။ တစ်နေ့က ဆင်းလာတဲ့ကား မရောက်
လာသေးလို့”

“ဆွေးနွေးပွဲက ဒီလောက်နဲ့ပဲ ပြီးရောလားကွ၊ ဘီယာလေး ဘာလေး
တိုက်အုံးမှပေါ့”

“ကိုင်း . . . လာကွာ”

ကိုကိုကားပေါ်တက်ကြသည်။ ရွှေမှန်ကို အရည်ဖျော်ပြီးသုတ်ထား

ခုနစ်အိမ်တန်းက မလျမ်းဘုံ

သည့်အရောင်ရှိသော ကိုကိုကားသည် တကျွီကျွီအသံကို ပြု၍ လမ်းမဘက်
သို့ ကွေ့တက်ကာ တရူးထိုးထွက်သည်။ ခလုတ်တစ်ခုခုတွေ့လျှင် မနေ
တတ်သော ကျော်နိုင်လတ်က ဒက်ရှ်ဘုတ်ဆီမှ ကက်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်
လိုက်သည်။

“ဖိုးကျော် . . . မင်ရပ်စ်ပြုတင်ကြီးကို ပိတ်လိုက်စမ်းပါကွာ။
ဒီမှာ ဆိုင်ခန်းနေရာအကြောင်း ပြောရအောင် . . .”

ရစ်ချဒ်က အော်သဖြင့် ကျော်နိုင်လတ် ခလုတ်ကို ပြန်ပိတ်သည်။
တေးသံတိတ်သွားသည်။

“ကိုကို . . .”

“အင်း . . .”

“စပေါ်က သုံးသောင်းတစ်ထောင်၊ လခက တစ်ထောင်ငါးရာတဲ့”

“မနေ့က ငါပြတဲ့နေရာလား”

“အေး . . .”

“နေရာကတော့ ရန်ကုန်မြို့မှာ အကောင်းဆုံးနေရာပဲကွ . . .”

“ဈေးမများဘူးလား ကိုကိုရာ၊ လမ်းမ မဟုတ်ပဲလမ်းတိုလေးတွေ
မှာ ရှာကြည့်ကြပါအုံးစို့၊ လမ်းသုံးဆယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ သုံးဆယ်လေးလမ်းထဲ
ဖြစ်ဖြစ် . . .”

“ဟာ . . . မရှာနဲ့တော့ကွာ . . . အဲဒီနေရာပဲ လုပ်လိုက်”

လေညင်းခံသူများ၊ လမ်းလျှောက်သူများ၊ ရေခဲမုန့်အတွက် တန်းစီ
သူများကွေ့ရှောင်ဖြတ်သန်း၍ ကားရပ်ရန် နေရာသို့ ကိုကိုကားဆိုက်သည်။
ပိုင်းညိုညိုသစ်ပင်အုပ်များထက်တွင် မြင့်မားစွာ ထိုးထွက်နေသည့် ရွှေတိဂုံ
ဇေတီတော်ကို အဝေးဆီတွင် မြင်နေရလေသည်။ “ဟေ့ကောင်တွေ ဘီယာပဲ
သောက်ကြနော် . . .”

ဥတ္တရဆောင်၏ စားပွဲပိုင်းတွင် ထိုင်ကြပြီးနောက် ကိုကိုက သတိ
ဆုံးလေသည်။

“နေပါအုံး . . . နာမည် ဘယ်လိုပေးမလဲကွ . . .”

“ငါစဉ်းစားပြီးပါပြီ”

၂၈

ချစ်ဦးညို

“ဘာတဲ့လဲ ကိုကို. . .”

“နတ်သျှင်. . . တေးသံသွင်း. . .”

“နတ်သျှင်နောင် မဟုတ်ပါဘူး။ နတ်သျှင် နှစ်လုံးထဲ. . .”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲ ဒီနာမည် လှတယ်ထင်လို့. . .”

ကျော်နိုင်လတ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း စီးကရက်ဗူးကို ဖွင့်သည်။ ဗူးထဲတွင် စီးကရက်မရှိတော့။ ကိုကိုက “နေ နေ ငါအပြင် သွားဝယ်မယ်” ဟုဆို၍ စားပွဲမှထလာခဲ့သည်။ ဥတ္တရဆောင်တွင် စီးကရက် မရောင်း။

ကန်တော်ကြီးရေပြင်ကို ဖြတ်သောလေသည် ရေနံသင်းသည့် အတွက် လတ်ဆတ်နေသည်။ စိမ်းပျူကျွန်းများဆီက သစ်ပင် အုပ်ဆိုင် ဆိုင်းတို့မှာ လေအရှိန်ကြောင့် ယိမ်းငိုက်လှုပ်ရှားကြကုန်သည်။ ကိုကို အတွေးတို့လည်း လှုပ်ရှားနေလေသည်။

“နတ်သျှင် တေးသံသွင်း”တဲ့။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်ကူးပေါ်လာသော အတွေးဖြင့် မကြာခင် ဖွင့်တော့မည်ဖြစ်သော တေးသံသွင်းဆိုင်းကို “နတ်သျှင်”ဟု အမည်ပေးလိုက်သည်။ သည်ဆိုင်းအတွက် အခန်းငှားခ၊ လိုအပ်သော စက်ကိရိယာပစ္စည်းများအတွက် အဖိုးအခနှင့်ဆိုင်းခန်းပြင်ဆင်ခတို့အတွက် လောလောဆယ်မှာ ပင် သုံးသိန်းကျော်ကျော် ကုန်ကျပေမည်။ သည်ကိစ္စကိုပြည်မှာ ရှိနေသော အဒေါ်ကြီး ဘာတစ်ခုမျှမသိ။ ဒေါ်ကြီးကို အသိမပေးရသေး။

ဒေါ်ကြီးသာသိလျှင် “ကိုကိုရယ် မပြောမဆို လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ”ဟု ရင်ဘတ်ကိုထု၍ ပြောချေဦးတော့မည်။ ပြီးတော့ ကုန်ကျစရိတ်ကိုကြည့်ပြီး ‘အမယ်လေး နည်းနည်းနောနောလား’ ဟု တသသရေရွတ်ဦးမည်။ သည်လောကတွင် အဖေအမေ မရှိတော့ပြီ နောက်ပိုင်း ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်သာ ဆွေရင်းမျိုးရင်းရှိလေသည်။ သို့သော် ဒေါ်ကြီးက ငွေကို ကျားကုတ် ကျားခဲရွာ စစ်စစ်စီစီသုံးတတ်သော အဘွားကြီးဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုခု လုပ်မည်ဆိုလျှင် ကျပ်စွန်းပြားစွန်းကအစ လက်လှန်းမှီသလောက် တွက်

တတ်သည်။ မပိုင်မနိုင်သော လုပ်ငန်းမျိုးဆိုလျှင် ဒေါ်ကြီး ဘယ်တော့မျှ အရဲကိုးလေမရှိ။ ဒါကြောင့်လည်း ယခုထက်တိုင် ဒေါ်ကြီးသည် သူတစ်ခုတည်းသော ကျွမ်းကျင်နားလည်ရာဖြစ်သည့် ဆေးလိပ်ခုံလုပ်ငန်းကိုသာ စောက်ချလုပ်ကိုင်သည်။ သည်လုပ်ငန်းမှ ရသော အမြတ်များကိုလည်း တခြားတစ်ပါးသော လုပ်ငန်းအသစ်များ၌ တိုးချဲ့မြှုပ်နှံရန် မစဉ်းစား။ သည်လိုနှင့်ပင် ဒေါ်ကြီးထံ၌ စိန်တွေရွှေတွေ တဖြည်းဖြည်းများသည် ထက်သာများလာသည်။ ရသမျှငွေကို ဒေါ်ကြီးစိန်ဝယ်ပစ်သည်။ ရွှေဝယ်စုသည်။ ဒါတွေကို သူဝတ်သည်လည်းမဟုတ်။

မစားရက်၊ မသောက်ရက်၊ မသုံးမမြန်းရက်၊ အကြံသစ်ဉာဏ်သစ်ဖြင့် လုပ်ငန်းသစ်မတိုးချဲ့ရက်။ ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်မှာ ကိုကိုခြေလှမ်းများကို ကျဉ်းကျပ်စေလေသည်။ ပုံစံကိုက်တွက်တတ်သော ရှေးဆန်သော အစိုးရိမ်ကြီးတတ်သော ဒေါ်ကြီးမှာ တစ်ဦးတည်းသော သံယောဇဉ်တွယ် စရာဖြစ်သည့် ကိုကိုအပေါ် ချစ်လိုက်သည်မှာလည်း ပြောစရာပင်မရှိ။

ကိုကိုဘွဲ့ရပြီး ရန်ကုန်တိုက်မှာနေသည်ကို ဒေါ်ကြီးက စိတ်မချ။ ဒေါ်ကြီးအလိုကျဆိုလျှင် ပြည်က ဒေါ်ကြီးသဘောတူသော ဆေးလိပ်ခုံပိုင်သမီးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြု။ ရန်ကုန်တွင်ရှိသည့် တောင်ကြီး-ရန်ကုန်အဝေးပြေး ကုန်တင်ကားလုပ်ငန်းကိုလည်း ရောင်းပစ်။ ပြည်မှာ အေးအေးဆေးဆေးလာနေ၊ ကိုကိုဆေးလိပ်ခုံလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်မစား၊ ဝင်မလုပ်လျှင်လည်း ရှိစေ။ ကိုကိုဘာတစ်ခုမှမျှ မလုပ်နှင့်။ ရှိထားသော စည်းစိမ်ပုံပေါ်တွင် သက်တောင့်သက်သာ စံစားစေ။

ကိုကိုတစ်သက်စားမကုန်သော စည်းစိမ်မဟုတ်လား။

သို့သော် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့တစ်ခုကို ရခဲ့သောကိုကို အတွေးတို့သည် ဒေါ်ကြီးလို တစ်မြောင့်တသမတ်တည်း မသွားနိုင်ခဲ့ပေ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အသစ်အသစ်တို့ဖြစ်ပေါ်နေကြသည့်မြို့ လူမှုဝန်းကျင်တွင် ကိုကိုသည် ဒေါ်ကြီးခင်းပေးသော ရွှေလမ်းငွေလမ်း မြူးမြူးမြောင့်မြောင့်ပေါ် မလျှောက်တတ်တော့။

ကိုယ်ချင်းမစာနာတတ်ဘူးဟု ဒေါ်ကြီးအပေါ် ကိုကိုမြင်သည်။

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

အသက်အရွယ်နှင့် ဂျန်နရေးရှင်းဆိုတဲ့ သဘောကို ထည့်မတွက်ဘူး ဟု လည်း ကိုကိုက ဒေါ်ကြီးကိုဝေဖန်သည်။

“သားပျက်စီးသွားမှာနီးလို့ ပြောတာ” ဟုဒေါ်ကြီး လာပြော လေတိုင်း ကိုကိုက “ဖေဖေတို့ရှိတဲ့ အချိန်ကရော၊ မရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ရော ကိုကိုဘာတစ်ခုမျှ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းရှိခဲ့ဘူးလို့လဲ ဒေါ်ကြီး” ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြန်ပြောတတ်လေသည်။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည်။ ကိုကိုမှာ ပိုက်ဆံက သိပ်ရှိသောကြောင့် အသုံးအစွဲရက်ရောလွတ်လပ်တာတစ်ခုဘဲ ရှိသည်။ ဒါတစ်ခုကလွဲ၍ ကိုကို ဘာတစ်ခုမျှ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းမရှိ အသောက်အစားအစွဲအမြဲမထား။ အလောင်းအစားပကတိကင်းရှင်းသည်။ သူ့ဌေးသားဆိုသူများထဲတွင် “စုန်း ပြုံး” ဟုဆိုရလောက်အောင်ပင် ကိုကိုသည် အရှုပ်အရှင်ကင်းသူ ဖြစ်နေသည်။

ကိုကိုနှစ်သက်တတ်သည်မှာ ကိုယ့်စိတ်နေ သဘောထားကို နားလည် သော သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း၊ အစားအသောက် ကောင်းကောင်း စီးကရက်-ဒါပဲဖြစ်သည်။ ကျော်နိုင်လတ်တို့လို ရစ်ချ်တို့လို ကိုယ့်ကို နားလည်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်ကို စား သောက်ပြီး။ တိုက်အပေါ်တွင် ဝရန်တာမှာ စီးကရက်သောက်ရင်း၊ စကား စမြဲ ပြောရခြင်းကိုသာ ကိုကိုအရသာတွေ့သည်။

ဒါကလွဲရင် လောကတွင် ဘာကို လိုချင်ရမှန်းကိုကိုမသိ။

“ကိုကို. . . မင့်ဘဝဟာ သိပ်ခမ်းနားလှပေမယ့် သိပ်ကျဉ်းတယ်” ဟု အပေါင်းအသင်းတချို့က ပြောတတ်ကြသည်။ သည်စကား၏ အဓိပ္ပာယ် အနက်ကိုပင် ကိုကို မသိ။ ဘဝတစ်ခု ကျယ်ပြန့်သည်၊ ကျဉ်းမြောင်း သည်ဆိုခြင်းမှာ အဘယ်နည်း။ ဘဝတစ်ခုသည် ကျဉ်းမြောင်းတာ ကောင်း သလား။ ကျယ်ပြန့်တာ ကောင်းသလား။ ဒါလည်း ကိုကို မဝေခွဲတတ်။ ငွေကြေးရှာဖွေခြင်း အလုပ်ဆိုသည်ကိုလည်း ကိုကိုရေရေရာရာ နားမလည်။

ယခု “နတ်သျှင်” တေးသံသွင်းကို လုပ်ဖြစ်သည်မှာလည်း တကယ် ပြောရလျှင် ကိုကို “ပျင်း” လာသောကြောင့် လုပ်ဖြစ်ခြင်းပင်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က ဖေဖေရောမေမေပါ။ ကားမှောက်၍ ဆုံး

ခဲ့သည်။ ကိုကိုက တတ္တသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးနှစ်တက်ဆဲ။ သည်နောက် ဘွဲ့ရလာပြီး။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် တစ်နှစ်လုံး ခရီးအနီးကျောက်သွား ခဲ့သည်။ လေယာဉ်၊ မီးရထား၊ သင်္ဘော၊ ကားအမျိုးစုံ။ နောက်တစ်နှစ် မှာ ပြည်နှင့်ရန်ကုန်တွင်တစ်လည့်စီ ကူးနေခဲ့သည်။

သည်နှစ်. . .။ ကိုကိုဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။ ရန်ကုန်တွင် လေးငါးလ နေလာခဲ့ပြီးသည်နောက် တစ်ခုခုလုပ်ချင် စိတ်ပေါက်လာသည်။ အရင်းအနှီးဆုံး နားအလည်ဆုံးသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ဖြစ်သော ကျော်နိုင်လတ်နှင့် ရစ်ချ်တို့ကို ဖွင့်ပြောမိသည်။ “ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်မှ ကောင်းမယ်” ဟု။

သည်မှာပင် “နတ်သျှင် တေးသံသွင်း” အစီအစဉ်ဖြစ်လာသည်။ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို နားလည်မလည်၊ ဝါသနာလည်းမပါဟု ဆိုပြီး ငြင်းလိုက် သည်။ “ဇာတ်ပွဲကန်ထရိုက်ဆွဲရအောင်” ဟု ကျော်နိုင်လတ်ကဆိုသည်။ ဦးပြီးအလှမ်းဝေးသေးသည်ဟု ဆိုကာငြင်းလိုက်သည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ချိန်သမျှ ဆိုင်တို့ထက်သာလွန်ခမ်းနားသော “တီးဟောက်စ်” တစ်ခုဖွင့်ရလျှင် ကောင်းမလားဟု ကျော်နိုင်လတ်က စဉ်းစားပြန်သည်။ စိတ်ရှုပ်စရာကြီး တွာဟု ဆိုကာ ပယ်ချလိုက်ပြန်သည်။

“ပျင်းစရာလဲ မဖြစ်အောင်၊ သိပ်လဲ မပင်ပန်းရအောင် လှလှပပ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးလဲ ဖြစ်အောင်၊ အဲ. . . ခေတ်လဲမီအောင်၊ အဲဒါမျိုး အလုပ်. . . ကွာ” ဟု ကိုကိုက “လိုင်းချ” ၍ စဉ်းစားလေသည်။

ကိုကိုစဉ်းစားသည့်အထဲတွင် ဘယ်လောက်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရမလဲ ဆိုတာ မပါ။ ဘယ်လောက် အကျိုးအမြတ်ရမလဲ ဆိုတာလဲမပါ။

သို့ဖြင့်ပင် “နတ်သျှင်” ကိုမွေးဖွားဖြစ်လေသည်။

အားလုံးစိစဉ်ပြီးမှ ဒေါ်ကြီးသိယင် ဘာတွေဘယ်လောက်မြည်တွန် ဦးမည်မသိဟု ကိုကိုတွေ့မိတော့သည်။ သို့သော်လည်း “ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ကိုကိုဘယ်တုန်းကမျှာ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း ရှိခဲ့ဘူးလို့လဲ” ခေါင်းနင့်တစ်ချက် ဆွဲလိုက်လျှင် ဒေါ်ကြီးပြဿနာ ပြီးလောက်ပေသည်။

နတ်သျှင် တေးသံသွင်း။

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ သူ့မေးကြည့်မှသိတော့မပေါ့ကွာ”

“အင်းလေ။ ထားပါတော့ ဝင်းလွင်ကြီးလာရင် ကောင်းတာပေါ့
နေပါအုံး။ သူက ဟိုမှာ လခစားလား”

“အင်း.. . တစ်လ ငါးရာနဲ့တဲ့”

“နတ်သျှင်ကို ရောက်ရင်တော့ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းပဲကွာ။
ပိုပေးရမှာပေါ့။ ဒါဆိုလဲ ဝင်းလွင်ကြီးကို ခေါ်ကွာ”

နတ်သျှင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုကိုနောက်ထပ်တစ်ခု ထပ်သိလိုက်သည်။
ဝင်းလွင်ကြီးကို ခေါ်ရမည်။ သူက ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသည်။ ပြီးတော့
ကျောင်းမှာကတည်းက ဝင်းလွင်ကြီးသည် အသက်အကြီးဆုံးပီပီ၊ ဘာမဆို
နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန်ရှိသည်။ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြတတ်သူဖြစ်သည်။

“က.. . တော်ကြတော့ကွာ၊ ငါလဲ ကားဂိတ်မသွားတော့ပါဘူး။
သမိုင်းဘက်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်သွားပြီး ထမင်းစားရအောင်၊ ငါ ငါးခေါင်း
ဟင်းချိုကောင်းကောင်းလေးစားချင်လို့”

စားပွဲထိုးကို ခေါ်၍ ကိုကို ငွေရှင်းသည်။ ကျသင့်ငွေတစ်ရာနှစ်ဆယ်
နှင့်ပြားငါးဆယ်။ ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး ကိုကို ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်လာခဲ့သည်။
မှောင်ရိသန်းစပြုနေပေပြီ။

* * *

“တီးဝိုင်းက ဝမ်းကျွတ် နှစ်ထောင်ရှိတယ်ကွ။ မင်းပြောတဲ့ အဆိုတော်
ထရီစာလိုင် တစ်ကိုယ်တော် ဝမ်းဆီးရိုးဆိုရင် အပြီးအစီးအားလုံး မာစတာ
တိပ် အပ်အပြီးထိ ငါးသောင်းလောက်တော့ ကျမယ်”

ဝင်းလွင်ကြီးရှေ့တွင် စာရွက်များကြပြန်နေသည်။ ကျော်နိုင်လတ်
နှင့် ရစ်ချ်တို့က ဝင်းလွင်ကြီးကို ဝဲယာခြံရံလျက် စာရွက်များပေါ်သို့
စိတ်ဝင်တစား ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ စာရွက်များပေါ်တွင် ဝင်းလွင်ကြီးတွက်
ပြထားသော ကိန်းဂဏန်းများ။

သည်လုပ်ငန်း၌ ကျွမ်းကျင်သော စည်းစနစ်ကျသော ဝင်းလွင်ကြီး
က စာရင်းကို ရှင်းလင်းတိကျစွာ ရေးမှတ်ပြသည်။ ရန်ကုန်နယ်ဆိုင်ခွဲ
များ။ ရန်ကုန်ဆိုင်များကိုပင် ထပ်မံ၍ ပထမတန်းစားဆိုင်များ အလယ်
တန်းဆိုင်များ၊ ဆိုင်သေးလေးများ ခွဲခြားသည်။

စီးကရက်ခိုးများ ဝေဝိုက်ပြည့်ကျပ်နေသောကြောင့် ကိုကိုစားပွဲတင်
ပန်ကာကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင်ပင် ဝင်းလွင်ကြီးမှာ ချွေး
ဘလုံးလုံး။ ကျော်နိုင်လတ်နှင့် ရစ်ချ်တို့ မေးသည်ကိုလည်း သူစိတ်
ချည်စွာ အသေးစိတ်ရှင်းပြသည်။

ကိုကိုကမူ ညှဉ်းခန်းထောင့် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီဘေးရှိ မနက်
တမု ယူလာသော ဂျီအိတ်ကိတ်-တွဲဆံဝင်းတီး- ဒီအကိုင်းရက်ကော်ဒါကြီး
ကို ကြည့်ရှင်းသဘောကျနေလေသည်။ ဖိုးထရက်၊ တူးချယ်နယ်လ် စတီရီယို
စံတမ်းအကိုင်းကြီးကို မနက်ကမူ ရစ်ချ် အဆက်အသွယ်ဖြင့် သဘောမ
ရခဲ့သည်။ တစ်သောင်းသုံးထောင်နှစ်ရာ ပေးခဲ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ကိုကို”

ဝင်းလွင်ကြီးက သူ့မျက်မှန်အထူကြီးပေါ်မှ ကျော်လျက် ကိုကို
ကိုကြည့်ရှင်းလှမ်းခေါ်သည်။

“ငါတွက်ပြနေတာတွေ လာမကြည့်ဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“လုပ်ကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ နားလည်ရင်ပြီးတာပါပဲ”

“အ.. . ဒီအကောင်ခက်တော့တာပဲ။ မင်းက အံ့နာလေ။
ဘော့စ်လေ”

“သွားစမ်းပါ ကိုဝင်းလွင်ကြီးရာ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း အဒီ
လို မပြောစမ်းပါနဲ့”

“အင်း.. . မင်းလိုကောင်မျိုးလဲ လောကမှာ ရှိသေးသကဲ့”

ဝင်းလွင်ကြီး ညည်းညူလေသည်။ စင်စစ်မူ ကိုကိုဘဝကို
နားအလည်ဆုံးမှာ ဝင်းလွင်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ငွေကြေးပြည့်စုံမှု အားဖြင့်
ဘဝလမ်းကို အကွေ့အကောက်မဲ့စွာ လျှောက်ခဲ့သော ကိုကို။ တောင့်တ
ကြောင့်ကြံခြင်းဆိုသည်ကို နားမလည်ခဲ့သော ကိုကို။

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

တစ်ဦးတည်းသောသား အဖြစ်မိခင်၊ ဖခင်နှင့် ဒေါ်ကြီးဖြစ်သူတို့၏ ဖူးဖူးမှုတ်ခြင်းခံခဲ့ရသော ကိုကို။ သည်သို့သော ကိုကိုသည် တက္ကသိုလ် မှ ဘွဲ့တစ်ခုကို ရခဲ့ပြီးသည်၏ နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ဘာတစ်ခုကိုမျှ လေးလေးနက်နက်မမြင်တတ်ခဲ့။ အဖေနှင့်အမေတို့ ဆုံးပါးခဲ့ပြီးနောက်တွင် လည်း ဒေါ်ကြီးဖြစ်သူက ကိုကိုကို မိဘမဲ့အဖြစ်ပို၍ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။ ကိုကိုစိတ်ပြေလက်ပျောက်လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပါစေဟု ခွင့်လွှတ်ထားခဲ့သည်။

သည်အထဲကပင် ကိုကိုသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အစွဲအမြဲ ရှင်သန်လာခဲ့သည့်လမ်းကြောင်းမှ သွေဖည်၍မသွားခဲ့ချေ။ စည်းစိမ်ချမ်းသာအပေါ်တွင် ဖြောင့်ဖြူးစွာ ခင်းကျင်းထားခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ကိုကို တစ်သက်လုံးလျှောက်ခဲ့သည်။ မိခင်နှင့်ဖခင်တို့ကို ဆုံးရှုံးရသည်မှ အပ အခြားမည်သည့်အခြေအနေမျှမပြောင်းလဲ။ ငွေပုံပေါ်က လမ်းကြောင်းသည် လည်း ကွေ့ကောက်သွားခြင်းမရှိ။ ထိုအခါ ကိုကိုသည် ဟိုတုန်းကအတိုင်း သူတစ်သက်လုံး လျှောက်ခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်းပင် တစ်သမတ်တည်း လျှောက် ခွင့်ရခဲ့သည်။

သည်သို့သော ကိုကို၏ သဘောထား အတွေးအမြင်တို့သည် လည်း ဘာတစ်ခုမျှ ထူးခြားဆန်းသစ်လာခြင်းမရှိခဲ့။

ဝင်းလွင်ကြီးက သည်လိုပင်မြင်လေသည်။ ကိုကိုကို အားမလို အားမရ ဖြစ်သော်လည်း ကိုကို၏ ရိုးသားမှု၊ အပေါင်းအသင်းများအပေါ် ခင်မင်တွယ်တာတတ်မှုကိုတော့ ဝင်းလွင်ကြီးနားလည်သည်။ အထူးသဖြင့် မိခင်၊ ဖခင်တို့ဆုံးပါးကြပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ကိုကိုသည် အပေါင်းအသင်း များအပေါ်ပို၍ တွယ်တာလာသည်။

တစ်ခုသေချာသည်က ကိုကိုသည် သူ့ဌေးသားဖြစ်သော်လည်း၊ ရှေးသရောအခါ၊ ပြည်ဇာရာက၊ ကုဋေကြွယ်သား၊ သူဌေးသား ဆိုသော ပုံပြင်ထဲက သူဌေးသားမျိုးမဟုတ်။ ဆဝလမ်းကြောင်းကို အထောက်အကူ မပြုနိုင်ဟု ဆိုစေဦး။ လူတောသူတော ဝင်ဆံ့နိုင်ကောင်း ဝင်ဆံ့နိုင်မည့် “ဒီဂရီ” တစ်ခုကို ရထားပြီးသူ၊ ပြီးတော့ရှိသမျှ စည်းစိမ်ကို ဟော့ရမ်း သော့သွမ်းပြီး ထင်ရာစိုင်းနေသူလည်း မဟုတ်။ ကျော်နိုင်လတ်၊ ရစ်ချ်

တို့မှာလည်း ကိုကိုထံ ကပ်ရပ်စားသောက်ကာ ဟေးလားဝါးလား နေကြ သည့်အပေါင်းအသင်းမျိုးမဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ဝင်းလွင်ကြီးအနေနှင့် လောကကို အပေါ်ယံလျှပ်တိုက် သွားနေသည်ဟူ၍ ကိုကိုအပေါ်အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိသော်လည်း တစ်ဘက် က ပြန်၍ ကိုကိုအထီးကျန်ဘဝနှင့် ကိုကိုရိုးသားနားလည်မှု၊ ကိုကို စိတ်နေသဘောထားကို တွေ့ရသောအခါ ကိုကိုအပေါ်ဘယ်လိုမျှ တင်းတင်း မာမာ မပြောရက်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း “အင်း မင်းလို ကောင်မျိုးလဲ လောကမှာ ရှိသေးသကဲ့ဟုသာ ညည်းတတ်တော့သည်။

“ကဲ့. . . ဒီမှာကိုကို မင်းနားမလည်ချင်ပေမယ့် နားလည်အောင် တော့ ကြိုးစားရလိမ့်မယ် သိလား။ မင်းမှာ ပိုက်ဆံရှိလို့၊ ငွေသုံးလေးသိန်း ကုန်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အပျော်သဘောထားတာ မထားတာအပဲထား။ မင့်အလုပ်မှာ ပိုင်းလုပ်ကြမယ် တို့ကောင်တွေကို ပတ်ဝန်းကျင်က မင့် ပိုင်းပြီးချနေကြတယ်လို့ အမြင်မခံနိုင်ဘူး။ သိလား”

“ဟာဗျာ. . . ကိုဝင်းလွင်ကြီး”

“မဟာဗျာ. . . နဲ့ ကိုကို၊ တို့လဲ အပျော်သဘောမထားနိုင်ဘူး။ မင်းလဲအပျော်သဘောမထားရဘူး။ အခုမသိသေးရင်။ နောက်သိလားအောင် ကြိုးစား၊ ငါတို့နဲ့ချည်းလွဲမထားနဲ့”

“ခဏနေအုံးဗျာ ကျွန်တော် စီးကရက်သွားဝယ်လိုက်အုံးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုကိုအပြင်ထွက်သွားသည်။ ကိုကိုတမင်ရှောင် ထွက်သွားမှန်းသိကြသည်။

“ကိုဝင်းလွင်ကြီး၊ ဒီကောင်ကို ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ အလုပ်လုပ်ရင်း နဲ့ အလုပ်က သူ့ကို ဆွဲဆောင်လာလိမ့်မယ်. . .”

ရစ်ချ်က စဉ်းစဉ်းစားစားပြောလေသည်။

“အလုပ်ကဆွဲဆောင်မယ်ဟုတ်လား၊ ဘာနဲ့ဆွဲဆောင်မှာလဲ အမြဲတ အစွန်းနဲ့လား၊ အရှုံးနဲ့လား၊ ဒီတေးသံသွင်းက မြတ်လာပြီဆိုတော့ကော ဒီကောင်လိုကောင်မျိုးက အဲဒီအမြတ်ကို မြင်မှာတဲ့လား။ ရုံးသွားလို့ကော အဲဒီအရှုံးကို မြင်မှာတဲ့လား။ ငါမပြောချင်ဘူးကွာ. . .”

ဝင်းလွင်ကြီး မျက်မှောင်ကြွတ်နေသည်။

“ချမ်းသာနေတာကိုက ဒီကောင်အတွက် ဂုဏ်နေတာကွ”

ဘယ်သူမျှ စကားဆက်မပြောကြ။ ဝင်းလွင်ကြီးစကားကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေကြဟန် ရှိသည်။

“ကိုကိုမှာ တစ်ခုခုတော့ လိုနေတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟိုစကားတစ်ခွန်းကို သဘောပေါက်သလိုလိုရှိလာတယ်။ ကိုဝင်းလွင်ကြီး..”

“ဘာလဲ ကျော်နိုင်လတ်”

“ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်းဟာ မပြည့်စုံဘူးဆိုတာ. . .”

“အင်း. . .”

တေးသံသွင်းဆိုင်အတွက် တွက်ချက်ထားသော စာရင်းဇယားစာရွက်များကို မေ့သွားကြသည်။ ကိုကို ဖွင့်ထားခဲ့သော စားပွဲတင်ပန်ကာ၏ လေအရှိန်ကြောင့် စာရွက်များကို တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခတ်နေကြသည်။

“ဟုတ်တယ် မဆိုးဘူး။ ဒီကောင်မှာ မပြည့်စုံဘူး. . .”

ကျော်နိုင်လတ်က သူ့စကားသူ ခေါင်းညိတ်ရင်း အတည်ပြု သည်။

“ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ လောကကြီးထဲများ မင်းပြောသလို ဒီကောင်ပေါလောကြီး မျောနေတာသိလိုပြည်က သူ့ဒေါ်ကြီးကလဲ မိန်းမပေးစားဖို့ စီစဉ်တာဖြစ်မယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က ငြင်းလိုက်တယ်လေ. . .”

“သူ့ဒေါ်ကြီးစကားကို ဒီကောင်ဘယ်တုန်းက နားထောင်ဘူးလို့လဲ”

ရစ်ချဒ်က နေရာမှထ၍ စားပွဲတင်ပန်ကာကို လေရှိန်လျှော့သည်။

“ခက်တာက သူ့ကိုယ်သူ မပြည့်စုံဘူးဆိုတာကို သူ့ကိုယ်တိုင်က ပြန်မသိဘူးကွ။ သည်တော့ ပိုဂုဏ်တာပေါ့”

“အဲဒါပေါ့ မရှိတာထက် မသိတာခက်ဆိုတာ”

“အေး. . . ဒီစကား ဒီနေရာမှ မှန်လိုက်တာကွာ”

ဝင်းလွင်ကြီးက စားပွဲကို လက်ဖြင့် ပုတ်၍ အားပါးတရဆိုသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပြည့်စုံဘူးဆိုတာ မသိတော့။ ကိုယ်ဘာလိုချင်မှန်း

မသိတော့ဘူးပေါ့”

“အား. . . ကျော်နိုင်လတ်၊ ငါနားမလည်တော့ဘူးဟ။ မင့်စကား ခဲနဲမြင့်သွားပြီ”

ရစ်ချဒ်ကြောင့် ရယ်မိသွားကြရသည်။ ဝင်းလွင်ကြီးက ရယ်ယင်းတစ်ခုခုကို တွေးမိသလိုဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း အရယ်ရပ်ကာ. . .

“သူ့ဒေါ်ကြီးစကားနားမထောင်ပေမယ့် ဒီကောင်က တို့စကားတော့ နားထောင်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘာလဲ၊ ကိုဝင်းလွင်ကြီး၊ နတ်သျှင်ကိစ္စလား၊ ဖြည်းဖြည်းတော့”

“မဟုတ်ဘူးကွ။ မိန်းမပေးစားဖို့”

“အားလုံး ဝင်းလွင်ကြီးကို စူးစိုက်မိကြသည်။”

“အချစ်. . . အဲ. . . ထားပါတော့လေ။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို အနည်းနဲ့အများ ပိုပြီးလေးနက်သွားစေတာတော့ အမှန်ပဲကွ။ အခု ကိုကိုမှာက ဘာတာဝန်မှ မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဘာတာဝန်မှ ယူစရာမလိုတဲ့ အဖြစ်လေ။ သူ့မှာ ပြည့်စုံနေတာကိုး။ အဲသည်တော့ ဒီကောင် အိမ်ထောင်တာဝန် ရသွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်ရင်”

ဝင်းလွင်ကြီးက ပြောရင်းစကားစပြတ်သွားသည်။ ကျော်နိုင်ကလည်း ဘာမျှဝင်မပြော။ ရစ်ချဒ်လည်း မတုန်မလှုပ်၊ အားလုံးဆုတ်ဆိုင်းဖြစ်နေကြပြန်သည်။ ပြေပြေညှင်းညှင်းရှိသော ပန်ကာလေတွင် စာရင်းဇယားစာရွက်များ ငြိမ်ဝပ်စွာလှုပ်ခါနေကြသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ”

အဆုံးမသတ်ခဲ့သော သူ့စကားကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဝင်းလွင်ကြီးက ငြင်းချက်ဖြင့် ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ကျော်နိုင်လတ်တို့ သက်ပြင်းမသိမသာ ရှိက်မိကြသည်။

“နတ်သျှင်ကို စိတ်ဝင်စားအောင်တောင်မှ တို့မနည်းတိုက်တုန်မလှူရမှာ အချစ်တို့၊ အိမ်ထောင်ရေးတို့ဆိုတာက ဟိုက စက်ကြီးထက်. . .”

စဉ်ခန်းထောင့်မှ အကိုင်း ရက်ကော်ဒါကြီးကို ဝင်းလွင်ကြီးက

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

ဆွန်၍-

“အဆပေါင်းများစွာပိုပြီး ပိုရုပ်မှာကွ။ ပြီးတော့ ဒါကို တို့ကောင်တွေ လဲ တကယ်တမ်း နားလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ . .”

ကျော်နိုင်လတ်က သည်တခါတော့ သွက်လက်စွာ စကားဆက် သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဒါမျိုးမှာ အလကားကောင် တွေပဲ။ . .”

“ရိုးရိုးစက်ပစ္စည်းပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဣတ္ထိယ စက်ပစ္စည်းက အန္တရာယ်များပါတယ်။ . .”

ရစ်ချဒ်၏စကားကြောင့် သုံးယောက်စလုံးရယ်ဖြစ်ကြသည်။

သည်တော့မှပင်၊ ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်၍ အမှတ်မထင်၊ လေးလံ တင်းကျပ်သွားခဲ့သော အခြေအနေမှာ ပေါ့ပါးပြေလျော့သွားလေသည်။

“ကိုင်းဟေ့။ . . ရိုးရိုးစက်ပစ္စည်းကိစ္စပဲ၊ ဆက်တွက်လိုက်ကြအုံး ဖို့။ . .”

ဝင်းလွင်ကြီးက စစ်ထွက်မည့် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး လေသံမျိုးဖြင့် ကြွေးကြော်လိုက်သည်။ စာရွက်များကို ပြန်လှန်ကြသည်။ ကက်တလောက် စာအုပ်များကို ဖွင့်ကြသည်။

ကိုကိုပြန်လာလျှင် နက်ဖြန်ဆိုင်ခန်းငှားခ၊ စပေါ်ငွေကိစ္စ၊ စာချုပ် ချုပ်ရန် ကိစ္စ၊ ချိန်ဂျာသွားယူရန် ကိစ္စများကို တိုင်ပင်ရဦးမည်။

“နတ်သျှင်” မွေးဖွားသန့်စင်ရေး။

* * *

ဂဏန်းပေါင်းစက်ဟု ခေါ်ကြသော်လည်း၊ စင်စစ်မူ၊ လက်တဝါးစာ သာရှိသော သည်စက်ကလေးသည် အပေါင်းအနှုတ် အမြောက်အစား အားလုံးကို အလုပ်လုပ်ပေးသည်။ ဒဿမ၏အသေးဆုံး အထိ ထပ်ကိန်း၏ အရှုပ်ထွေးဆုံးအထိ တွက်ချက်ပေးသည်။ သည်မျှမကသေး၊ လက်ဝါးခန့်

ချက်နာပြင်လေးအပေါ်တွင် အချိန်နာရီကို ပြသောအကွက်လည်း ပါသေး သည်။ သံစဉ်ခုနစ်ခုကို လေမှုတ်တူရိယာသံဖြင့် ထွက်ပေါ်စေသည့် ခလုတ် ကလေးတွေလည်း ပါသေးသည်။

ကျော်နိုင်လတ်သည် ကိုကိုလှမ်းပေးသော “ဂဏန်းပေါင်းစက်” ကလေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ခလုတ်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုနိပ်နေသည်။

“ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ ကိုကို”

“မမှတ်မိတော့ဘူးကွာ၊ လူတာနဲ့ ဝယ်ထားလိုက်တာပဲ”

ဂဏန်းကွက်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု နိပ်ရင်းမြှောက် နေသော ကျော်နိုင်လတ် လက်ထဲက ဂဏန်းပေါင်းစက်ကို ရစ်ချဒ်က ဆွဲယူသည်။

“ဆော့မနေစမ်းနဲ့ကွာ၊ ဒါဆော့စရာမဟုတ်ဘူး”

“ဆော့ချင်လဲ ဆော့စမ်းပါစေကွာ၊ တို့အရွယ်မှာ ဒါမျိုးတွေနဲ့ ဆော့ရတာ အပြစ်ကင်းပါတယ်။ ဟိုမှာလဲ ဆော့စရာ ကစားစရာတွေ အများကြီး၊ ကဲ။ . . ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းသလဲ”

“ကဲ။ . . ကြည့်စမ်း” ဟုဆိုကာ ကိုကိုပြလိုက်သော “ကစားစရာ” တွေမှာ မှန်လုံခန်းထဲမှာ အပြည့်အသိပ်။ ရက်ကော်ဒါ၊ ချိန်ဂျာ၊ တိပ်ခွေ၊ ဓာတ်ပြား၊ အသွယ်သွယ် အယုတ်ယုတ်ပြည့်နက်နေသော ဝိုင်ယာကြိုးများ။

ဝင်းလွင်ကြီးက ကိုကိုကို မကျေမချမ်းကြည့်ရင်း။ . .

“ဟေ့ကောင်။ . . ကိုကို၊ ဒါကစားစရာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဒါဟာ အတိုင်းအတာကြီးမားတဲ့ လုပ်ငန်းတခုကွ။ ဒါတွေရဲ့ နောက်မှာ မင့်ငွေ ဆွဲသိန်းနဲ့ချီ ရင်းနှီးထားရတာ။ ပေါ့တီးပေါ့ဆ လုပ်မနေစမ်းနဲ့၊ ငါမကြိုက် ဘူး”

လေသံမာသောကြောင့်၊ မျက်နှာထားတင်းသောကြောင့် ပြုံးရယ် နေသော ကိုကိုအသွင် ချက်ချင်းတည်ငြိမ်သွားရလေသည်။

“ဒီမှာ ကိုကို၊ နတ်သျှင် ဖွင့်ဖို့လုံးပစ်ကြတဲ့ တစ်ချိန်လုံးလုံးမင်းကို ငါတဖွဖွ ပြောလာခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် နက်ဖြန်သဘက်ဆိုင်ဖွင့်တော့မယ်။ ဧည့်တော် အားလုံးလဲစုံပြီ၊ ခုချိန်ထိ မင်းဟာ မင့်လုပ်ငန်းတစ်ခုအပေါ် အလေးအနက်မထားဘူး။ ငါလုံးဝမကြိုက်ဘူး။ မင့်အနေနဲ့က ဒီဆိုင်အပေါ်

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

က မြတ်မြတ်ရှုံးရှုံး ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုရင်လဲ။ ငါ့ရှင်းရှင်းပြောမယ်။ လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့ကိုလဲ ဒီရွှေဒီမျှလခတွေ ဘာတွေနဲ့ ခေါ်ခိုင်းမနေနဲ့။ မင်းပေါ့တယ်ပေါ့ဆ သဘောထားသလို။ ငါသဘောမထားနိုင်ဘူး။ မင်းစီးပွားရေးကို မင်းဂရုမစိုက်ဘူးပဲထားအုံး၊ ငါကတော့ ဂရုစိုက်ရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါဟာ အလုပ်ကွ။ အလုပ်တစ်ခု”

“အာ. . . ကို ဝင်းလွင်ကြီး ဗျာ”

“နေအုံး၊ ငါပြောမယ်။ ငါတတ်တဲ့ပညာ၊ ငါကျွမ်းကျင်တဲ့ အလုပ်ကို ငါလုပ်တာ၊ ဒီပေါ့ကနေပြီး ငါတန်ရာတန်ကြေးယူတယ်။ ဒါဟာ လူတစ်ယောက်အတွက် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုပဲ။ မင်းနားလည်ရဲ့လား ကိုကို၊ အင်းမင်းနားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ. . .”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်. . .”

“ကျောင်းမှာတုန်းကလည်း ဝင်းလွင်ကြီးသည် တစ်နှစ်ပို အတန်းကြီးသူ၊ အသက်လည်း ကြီးသူ၊ ဘွဲ့အလျင် ရသူ၊ အပြင်လောကသို့ အလျင်မြန်သူ၊ သည်လို လုပ်ငန်းမျိုးတွင် ပို၍ ကျွမ်းကျင်သူ၊ ပြီးတော့ လူဖြောင့်စိတ်တိုသမား။ သူတို့လေးစားချစ်ကြောက်သော အနေဖြင့် ကိုဝင်းလွင်ကြီးဟု “ကြီး”တပ်၍ ခေါ်ကြသည်။ ဝင်းလွင်ကြီးစိတ်ထွက်နေပြီဟု သိသဖြင့် သုံးယောက်စလုံးမလှုပ်ကြ။ ကိုကို၊ မျက်နှာ အသေးငယ်ဆုံးပင်။

“အေး. . . မင်းနားလည်တတ်မယ်လို့ပဲ ယူဆပြီး၊ ငါဆက်ပြောမယ်။ မင်း ရှင်အနုရုဒ္ဓါ အကြောင်းကြားဘူးသလား ကိုကို”

“ဗျာ. . .”

“မရှိဆိုတာကို မသိမကြားဘူးတဲ့ ဘုရင့်သားတော်၊ အနုရုဒ္ဓါ မင်းသားလေ၊ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ၊ ကစားရင်း ဆော့ရင်းနဲ့ အထိန်းတော်တွေဆီကို ဘာမှန်ယူခဲ့၊ ညာမှန်ယူခဲ့ဆိုပြီး အမိန့်ပေးတောင်းသမျှ ဖြစ်နေတဲ့ ဘုရင့်သားတော်၊ တောင့်တကြောင့်ကြခြင်းဆိုတာကို နားမလည်တဲ့ မင်းသားပြည့်စုံခြင်းမက ပြည့်စုံလှတဲ့ မင်းသားပေါ့။ အေး. . . တစ်ခါမှာတော့ ဒီလိုကစားနေရင်းနဲ့ မုန့်မှာမှာပြီး စားလိုက်တာ၊ နန်းတော်

မှာ သူ့အတွက် စီရင်ထားတဲ့မုန့်တွေ ကုန်သွားပါလေရော၊ သည်မှာတင် မင်းသားက မုန့်ထပ်အမှာ၊ အထိန်းတော်တွေကလဲ မုန့်ကုန်နေပြီဆိုတော့ မုန့်လှပါ အရှင်သား၊ မုန့်မရှိကြောင်းပါဘုရားလို့ လျှောက်ကြသတဲ့။ မရှိစကား မကြားဘူးတဲ့ အနုရုဒ္ဓါက အဲဒီမရှိမုန့်ဆိုတာကိုပဲ မုန့်တစ်မျိုးရဲ့ အမည်ပဲလို့ ထင်ပြီး၊ အဲဒီမရှိမုန့်ပဲ ယူခဲ့ကြလို့ အမိန့်ပေးသတဲ့လေ”

“... အထိန်းတော်တွေကလဲ မုန့်လှပါအရှင်သား၊ မုန့်မရှိကြောင်းပါ ဘုရားပဲ ထပ်တလဲလဲတင်၊ မင်းသားကလဲ ဒါကိုပဲမုန့်အမည်မှတ်ပြီး မရှိမုန့်ယူခဲ့ဖို့ထပ်ပြော၊ ဒါနဲ့ပဲ အထိန်းတော်တွေလဲ မတတ်သာတော့ပဲ ပလာဟင်းလင်းရွှေမှုန့်ခွက်ကိုပဲ ဆက်လိုက်ကြတယ်။ တို့မင်းသားကိုတော့ သည်တစ်ခါမရှိခြင်းအကြောင်းသိစေပြီပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် မင်းသားက ရွှေခွက်အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ။ အထဲမှာ နတ်သုဒ္ဓါကို တွေ့ရတယ်။ ဒါဟာ အနုရုဒ္ဓါရဲ့ ဘုန်းကံပေါ့ကွာ. . . နတ်သိကြားများက မင်းသားရဲ့ ဘုန်းကံကို စောင့်ရှောက်ဖြည့်ဆည်းသောအားဖြင့် ပလာဟင်းလင်းရွှေခွက်ထဲမှာ နတ်သုဒ္ဓါ ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တာပဲ။ သည်တော့ မင်းသားက ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ။ မရှိမှုန့်ဆိုတာ အခါတိုင်းစားရတဲ့ မုန့်တွေထက် အဆများစွာ အနံ့အရသာ ပိုမိုထူးကဲပါလား။ နောင်ကို မရှိမှုန့်ပဲ ဆက်သလို ပြောသတဲ့”

ကက်ဆက်၊ ရက်ကော်ဒါ ခလုတ်တွေ နှိပ်သော၊ စက်ကိရိယာတွေကြားမှာ ကျက်စားသော ဝင်းလွင်ကြီးဆီကသည်လို ဇာတ်ကြောင်းစကားမျိုးကြားရသဖြင့် အံ့အားသင့်ကြရသည်။

“ကိုကို”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“မင်းနဲ့ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားနဲ့ ဆိုင်ရင်ဘယ်သူက ပိုချမ်းသာမလဲ”

“ဟာ. . . ကိုဝင်းကြီးကလဲဗျာ”

“အေး. . . အဲဒီလောက်၊ လောကစည်းစိမ်ချမ်းသာမှာ မရှိစကားကြားဘူးတဲ့ ဘုရင့်သားတော်မှ မမြဲခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ မပိုင်စို်ခြင်း၊ ဆိုတဲ့တရားတွေကို သိသွားတဲ့ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားသေးကွယ် သိလား”

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

မိမိအဖြစ်နှင့် ဘယ်လောက်ထိ ပတ်သက်သည်လည်းတော့မသိ။ မိမိအပြုအမူအပြောအဆိုတို့အတွက် သည်မျှထိရည်လျားလေးလံစွာ မြည်တွန်စရာ လိုသလားလည်း မသိ။ ကိုကို့မျက်နှာမှ မီးရှိုက်ဟပ်သော သစ်ရွက်နယ် ညှိုးဖန်သွားကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ ဒါကို ကိုဝင်းလွင်ကြီး ရိပ်မိဟန် ရှိသည်။ ငေးဝိုင်းတိတ်ဆိတ်သွားသော စကားဝိုင်းကို ပြန်၍ လှုပ်နှိုးရန် ကြိုးစားလေသည်။

“ရှင်အနုရုဒ္ဓါအကြောင်း.. . ငါက ပြောပြလို့၊ ငါ့လဲ သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့အုံး၊ ဟိုဆိုင်မှာ ငါမထွက်ခင်လေးကပဲ။ အဲဒီဇာတ်နိပါတ်တွေ ဆီးရီးသွင်းခဲ့ရလို့၊ ဒါတွေငါသိနေတာ”

“ဟာဗျာ”

“ပြေလျော့သွားကြသည်။ ဝင်းလွင်ကြီးက စရယ်သဖြင့် ပေါ့ပါးစွာရယ်ဖြစ်ကြလေသည်။

“အဲဒါပဲ ကိုကို၊ ခုနင်က အရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ် ဇာတ်လမ်းမှာ မမြဲခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ မပိုင်စိုးခြင်း ဆိုပြီး ငါပြောသွားလို့၊ ဗုဒ္ဓါတရားကို ငါနားလည်နေပြီ မထင်နဲ့၊ ငါလဲမသိဘူး၊ မင်းကို ပြောချင်တာလဲ ဒါမဟုတ်ဘူး။ ငါပြောချင်တာက မတောင့်မတ မကြောင့်မကြဆိုတဲ့ စိတ်အနေမထားစမ်းနဲ့ ဒါပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာပဲလုပ်ဖို့ ကြံကြံသူလုပ်တဲ့အလုပ်ပေါ်မှာ လေးနက်မှုထားရမယ်။ ငါပြောတာ နားလည်လား၊ အမြတ်အစွန်း ငွေကြေးမဟုတ်ဘူး အလုပ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်”

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်ဗျာ.. .”

“အေး.. . သဘောပေါက်ရင်ပြီးရော၊ ငါနောက်ဆုံးပြောချင်တာက၊ မင်းလဲ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ကလဲ နတ်သိကြားတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပဲ။ ငါ ပုံနှိပ်တိုက် သွားလိုက်အုံးမယ်။ ရစ်ချဒ်လိုက်အုံးမလား.. .”

“မလိုက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ချိန်ဂျာဆင်ရအုံးမယ်.. .” ကိုဝင်းလွင်ကြီး မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့် ထွက်သွားသည်။ မှန်တံခါး၏ တစ်ဘက်သို့ ခြေချလိုက်ပြီဆိုလျှင်ပင်၊ မြို့တော်လမ်းမကြီး၏ လူသွားစင်ကြိုလမ်းပေါ်သို့ရောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုဝင်းလွင်ကြီး နောက်ကျောဆီသို့ ကိုကိုငေးကြည့်နေသည်။ သူ့အသွင်ကို မှန်ချပ်တွင် ရေးထားသော “နတ်သျှင်တေးသံသွင်း” ဟူသည့် စာလုံးများက ကွယ်သွားသည်။ မှန်ချပ်ပေါ်တွင် စာလုံးများမှာ ကိုကို့စိတ်ကြိုက်ရွေးခြယ်ထားသော လွင်လွင်ရဲရဲသည့် စိန်ပန်းနီရောင်။ အဝါမသိမသာ ကဲချင်သည့်အနီ။

“ကိုဝင်းလွင်ကြီး အတော် ဒေါပွသွားတာကွ.. .”

“အေးကွာ.. . ငါလဲ လန့်သွားတယ်.. .”

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ထဲမှာ သူရှိတာနဲ့နဲ့နောနော အားမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်”

လှိုက်လှဲစွာ ကိုကိုထောက်ခံသည်။ တစ်ခုခုကို ငိုငွေ့စဉ်းစားသည်။

“တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ။ သူပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ငါ့ကိုယ်ငါ့မှန်ထဲ ပြန်မြင်ရသလိုပဲ။ ငါမသိတာတွေ သိလာရသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် ကွာ ငါဒီလုပ်ငန်းကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောမထားပါဘူး။ အပြောင်အပျက်လဲ သဘောမထားပါဘူး။ ဒီလို သဘောထားရင် မင်းတို့ကို ငါတိုင်ပင်မလားကွာ။ ငါဒါမျိုးလုပ်ကို လုပ်ချင်လို့ပါ။ အလကားနေမယ့် အတူတူ.. .”

“မင်းစကားကြီးကိုက တစ်မျိုးပဲကိုကို၊ ဒါဖြင့် ငါမေးမယ်။ မင်းသိချင် ဝါသနာပါလား။ အဲ ဂီတဆိုပါတော့လေ.. .”

တိပ်ခွေစူးများကို အစီအရံထပ်ယင်း ကျော်နိုင်လံတံက မေးသည်။

“ဝါသနာ.. . နားထောင်ဖို့ဝါသနာပါတယ်လေ.. .”

“မဟုတ်ဘူး။ ငါပြောတာက အခုလို တေးသံသွင်းဆိုင်ဖွင့် တယ်ဆိုတာ ဒီလောက်ဝါသနာနဲ့ မရဘူးကွ။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ကွာ၊ တချို့ထမင်းဆိုင်ဖွင့်တယ်။ ကောင်းကောင်းစားတာ။ သူများကို ကောင်းကောင်းကျွေးတာ၊ အဲဒီ ဝါသနာမျိုးနဲ့ ဝင်ငွေရှာတာ အလုပ်လုပ်တာ အဲဒီလိုမျိုး.. .”

“အေး.. . ဟုတ်တယ်။ အဲဒါမျိုး ငါတွေ့ဘူးတယ်.. .”

ရစ်ချဒ်က အားတက်သရော ထောက်ခံလေသည်။

“ငါငယ်ငယ်တုန်းက ငါတို့မြို့မှာ လူတစ်ယောက်တွေ့ဘူးတယ်။ သူ့အလုပ်က အိမ်ဆိုင်ကုန်စုံဆိုင်၊ ဒါပေမယ့် ကုန်စုံဆိုင်ကို သူ့မိန်းမနဲ့ လွှဲထားပြီး သူက ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ။ သူက အင်မတန် အရက် ကြိုက်တဲ့သူ။ အရက်ကို ခံစားမင်မင်သောက်တာ။ ဒီတော့ သူက ထနောင်း ခေါက်တွေရှာ။ တဆေးတွေနဲ့ တခြားအရက်ချက်တဲ့ ဟာတွေပေါ့ကွာ။ တကူးတကနဲ့စပြီး အရက်ပုန်းချက်တယ်လေ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အရက်ပုန်းဆိုင်လဲ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါဓာတ်သိတွေကို အရက်ရောင်း၊ သူလဲ သောက်၊ သူအရက်ရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ သူပြန်ချက်တာနဲ့ သူပြန်သောက် တာနဲ့တော့ အဲကို ကိုက်နေတာပဲ။ အဲဒါမျိုး . . .”

“ဟဟ . . . တေးသံသွင်းဆိုင်နဲ့ အရက်ပုန်းနဲ့ အလှမ်းဝေးသွား ပြီ၊ ငါနားမလည်တော့ဘူး . . .”

“ရှုပ်ပါတယ်ကွာ၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ဒီကောင် ကိုကိုကိစ္စက ဟိုလူကြီးမှပဲ အချက်ကျကျ ပြောတတ်မှာပါ . . . ကဲလုပ်လုပ်၊ ဟိုမှာ ပုံနှိပ်တိုက်သွားပြီး ဖိတ်စာသွားယူတဲ့ လူပြန်လာတော့မယ် . . .”

ခလုတ်တွေ၊ ကြိုးတွေ၊ ဗူးတွေကြားတွေထဲသို့ ကျော်နိုင်လတ်နှင့် ရစ်ချ်ဒ်တို့ ပြန်ပင်သွားကြသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း ကိုကို မှန်တံခါးဝ၌ ကျန်ရစ်သည်။ လူသွားစင်္ကြံပေါ်တွင် လမ်းမပေါ်တွင် လူတွေ အသံတွေ ၃၁ဟို ယှက်ထွေးနေကြသည်။

“နတ်သျှင်”ကို ဖိန်းနှံခါတွင် ဖွင့်တော့မည်။ ဖွင့်ပွဲနေ့တွင် နီးစပ်ရာ အခြားဆိုင်များ စတီရီယို တေးသံသွင်းဆိုင်၏ အဝန်းအဝိုင်းဖြစ်သော တေးရေးသူများ၊ တီးဝိုင်းများ၊ တေးသံရှင်များကို ဖိတ်ကြားမည်ဖြစ်သဖြင့် ကိုဝင်းလွင်ကြီးပင် ဖိတ်စာသွားယူနေပြီ။ အခုထိတော့ ကိုဝင်းလွင်ကြီး ရစ်ချ်ဒ်နှင့် ကျော်နိုင်လတ်တို့ အဆက်အသွယ်ဖြင့် နတ်သျှင်၏ သတင်း သိသင့်သလောက်သိနေကြပေပြီ။

သည်မျှ အချက်အခြာကျသောနေရာ၊ သည်မျှခမ်းနားသစ်လွင်သော အဆင်အပြင်၊ သည်မျှ တန်ဖိုးကောင်းသော စက်ပစ္စည်းများ မွမ်းမံပြင်ဆင် နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ၊ သည်လောကသားများ တခုတ်တရ အကဲ ရှုစရာလည်း ဖြစ်လာသည်။ ကျောထောက်နောက်ခံဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ

ဟုလည်း တချို့ကစပ်စုသည်။ တီးဝိုင်း၊ စတူဒီယို အဆိုတော် အင်အား တောင့်တောင့်အပိုင်အနိုင် ရှိလို့ဟုလည်း တချို့က မှတ်ချက်ပြုသည်။

မည်သို့ရှိစေ၊ တစတစ ရုပ်လုံးကြွလာသော နတ်သျှင်ကို ကြည့်ရင်း ကိုကိုပျော်ရသည်ကား အမှန်ပင်။ သည်လိုပျော်ရသည့်အတွက် ကိုဝင်းလွင် ကြီး အပြစ်ဆိုဖွယ် မရှိနိုင်။ ငွေကြေးကို အလုံးစုံအားကိုးပြု၍ ငွေလက်ဖြင့် ခန့်ဆင်းလိုက်သည်ကိုတော့ ကိုဝင်းလွင်ကြီး ငြင်းဖွယ်မရှိဟုလည်း ကိုကို ဆင်မိသည်။

ကြားပမာဏတစ်စုံတစ်ခုကို တစ်စုံတစ်ခုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘဏ်မှထုတ်ယူခဲ့ပြီး ထိုရည်ရွယ်ရင်းအတိုင်း ဖန်တီးခဲ့သည်။ ထိုအရာသည် အထမြောက်ဖို့ လမ်းစပေါ်ချေပြီ။ ဒါကိုက အဓိပ္ပာယ်ရှိနေသော ကိစ္စ တစ်ရပ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကူးအတိုင်းလုပ်ဖြစ်သွားပြီမို့၊ ပျော်သင့်ပျော်ထိုက်စွာ ကိုကို ပျော် လေသည်။

ဦးစွာစတင် စိတ်ကူးစဉ်ကမူ၊ ပန်းချီဆေးရောင်စာလုံးဖြင့် ရေးထား သော မှန်ချပ်၊ ပြုံးပြုံးပြက်စက်ပစ္စည်းများ၊ စည်ဝေသည့် တေးသံများ လမ်းမသို့ ဖိတ်အန်ကျလာပုံ၊ အမြင်၏ လှပမှု၊ အကြား၏ ချိုသာမှု တို့ဖြင့် ငေးမောနှစ်လိုကြမည့် လမ်းသွားလမ်းလာများ . . .။ ဒါတွေကို တွေးပြီး ပျော်မိသည်သာ ဖြစ်သည်။

ယခုမူ ဒါထက်မကသော ပျော်ရွှင်မှုကို ရရှိနေသည်။ စောစောက အတွေးအပျော်သည် ကလေးဆန်သည်ဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မိလေ သည်။ စောစောက အတွေးသည် ပွဲဈေးလျှောက်ရမည့် ကလေးတစ်ယောက်၊ အိမ်က အထွက် အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင် ဝတ်ရမည်ကို ပျော်သည့် အပျော်မျိုး။ ယခုမူ ပွဲဈေးထိပ်သို့ရောက်ပြီ။ ကိုယ်ပေါ်က အဝတ် အစားသစ်ကို လည်းမေ့သွားပြီ။ တခြံမိုခြံမြင်နေရသော ပွဲဈေးခင်း အစမြင်ကွင်းကြောင့် ကလေး၏ အပျော်သည်သူ့ကိုယ်ပေါ်ရှိ အဝတ်အစားမှ ခွာလေပြီ။ ပုံ၍ ကျယ်ပြော သော ပျော်ရွှင်မှုကို တွေ့ရှိပေပြီ။

ဆိုင်ခန်းနေရာသည် ရှေ့ဘက်တွင် ရှိသည်။ စက်ပစ္စည်းများ ကောင်း

တာစားပွဲများကို နံရံသို့ ရွှေကပ်ထားသည့်တိုင် နေရာလွတ်သိပ်ကျယ်ကျယ် မရှိ။ ဧည့်သည်အတွက် စားပွဲတစ်လုံး၊ ထိုင်ခုံခြောက်လုံးစာသာ ဆံ့သည်။ ထို့ကြောင့် အလယ်နေရာမှနီးလုံးခန်းကို ကျော်ဖြတ်ကာ နောက်ခန်းတွင် ရှိသော နေရာလွတ်၌ ဧည့်ခံစားပွဲ။ ထိုင်ခုံများကို ခင်းရသည်။ နောက်ဘက်ခန်းကတော့၊ ယခုလို ဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲလာ ပရိသတ်များကို ဧည့်ခံရန် အထိ ကျယ်ဝန်းပေသည်။

ကိုကိုအနေဖြင့်မူ၊ ဖွင့်ပွဲလာ ဧည့်သည်များအနက်၊ အများစုကို မသိ ဖြစ်ရသည်။ သိနေသော အနည်းစုမျက်နှာတွေမှာလည်း ကက်ဆက် ခွေအုံးပေါ်၊ ပိုစတာပေါ်၊ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာများပေါ်တွင် မြင်ဘူးနေသည့် အဆိုတော်များသာဖြစ်သည်။ ကိုဝင်းလွင်ကြီးက အဆိုတော်များ၊ ဂီတစာဆိုများ၊ တီးဝိုင်းပညာရှင်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကိုကိုကိုမူ ကိုကိုမှာထားသည့်အတိုင်း၊ နတ်သျှင်ပိုင်ရှင်အဖြစ် မဟုတ်မူပဲ၊ ပိုင်ရှင်၏ တူအဖြစ် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ပိုင်ရှင်မှာ ခရီးလွန်နေကြောင်း၊ တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ အနေကြာဦးမည့်အကြောင်းကိုကိုက တာဝန်ယူဆောင်ရွက်မည်အကြောင်း။

အဆိုတော်များ စကားပြောသံကို သူတို့သိချင်းဆိုသံနှင့် ယှဉ်၍ နားထောင်ကြည့်သည်။ အချို့ကမူ ဖမ်း၍မရ။ အပြင်မှာ အသံဩသည်လည်း ရှိသည်။ အသံစူးသည်လည်း ရှိသည်။ ကိုယ်နှိုက်က ပျော်နေသောကြောင့် လားမသိ။ မျက်နှာထားတင်း၍ မသိကျိုးကျွန်ရှိတတ်သော သူတစ်ယောက်နှစ်ယောက်စက လွဲလျှင် သူတို့ တစ်တွေမှာ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရှိကြသည်ဟု ကိုကို ထင်သည်။

အားလုံးနီးပါးထံမှ “အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ အင်အားတစ်ခုတိုးလာတယ်လို့ မှတ်ပါတယ်။ လိုတဲ့အကူအညီရှိယင် ပြောပါ” ဟူသော စကားမျိုးကို ကြားရလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့က အစိမ်းသက်သက်တွေပါ။ လူသစ်လုပ်ငန်းသစ်ပါ။ အစ်ကိုတို့ အကူအညီတွေ အများကြီးလိုပါတယ်။ အားကိုးပါတယ်” ဟူသော စကားကိုလည်း တွင်တွင်ပြောဖြစ်ရလေသည်။

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည်မှာ အဆိုသမားများ၊ အတီးသမားများသည်၊ ဒံပေါက်စားရင်းဖြင့် ရင်းနှီးစွာနောက်ပြောင်ဆက်ဆံကြခြင်းပင်။ ကိုကိုကို တရင်းတနှီးစကားပြောကြသည်။

“ကိုယ်တိုင် ဆိုကြည့်ပါလားဗျ။ လူတစ်ယောက်မှာ ကီးတစ်ခုတော့ အပိုင်ဆိုနိုင်မှာချည်းပဲ။ ခင်ဗျားအသံနှင့် လိုက်မယ့် သံစဉ်မျိုးကို ဟောဒီဆရာရွေးစပ်ပေးပါလိမ့်မယ်” ဟုပြောကာ၊ တဝါးဝါး ရယ်ကြသည်။

“ဟာ... ကိုကိုလား၊ အခွေထဲက အသံတော့ မသိနိုင်ဘူး။ ကက်ဆက်ကာဗာပေါ်မှာတော့ ခင်ဗျားပုံက သားနားမှာသေချာတယ်။ ဒတ်စတင်း ဟော့ဖ်မန်ရယ်၊ ရောဘတ်ရက်ဒီဖို၊ ရယ်၊ မိုက်ကယ်ဆာရာဇင်းရယ်၊ သုံးယောက်ကြားမှာ ရှိတယ် ခင်ဗျားပုံစံ... ” ဟု တစ်ယောက်က ပြောသောအခါ ရယ်ကြရင်းဖြင့်...

“အဲဒါ ဒံပေါက်လိုက်ပွဲကြီးထပ်တောင်းတာမျိုး... ” ပြော၍ ပွင့်လင်းစွာ ရယ်ကြလေသည်။

တစ်ဘက်စားပွဲများဆီမှာ အသက်ကြီးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိရာသို့ ကိုကို အသေအချာ မရောက်ခဲ့။ တေးသံသွင်းဆိုင်ရှင်များဖြစ်ဟန်တူသော ထိုသူများထဲတွင် ကိုဝင်းလွင်ကြီးဧည့်ခံနေလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှည်ဝဲသောဆံပင်၊ အသွေးစုံလင်သော ဝတ်ဆင်မှု ပွင့်လင်းသော အဆက်အဆံတို့ကြားမှ သူတို့တစ်တွေကို ကိုကိုခင်မင်မိသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့နတ်သျှင် ကို ဘယ်ပုံစံလုပ်မလဲ”

“ခင်ဗျာ... ”

“လိုင်း အနုလား၊ လိုင်းတစ်လိုင်းထဲလား... ”

“အဲဒါ... ကိုဝင်းလွင်ကြီးတို့ စီစဉ်မှာပဲ။ ကျွန်တော်မသိသေးဘူးဗျ”

“ဗျ”

တစ်ယောက်က မေးသည်တွင် သူ့အမေးစကားကို အသေအချာ မသိသော်လည်း ကိုဝင်းလွင်ကြီးနှင့်လွဲလိုက်ရလေသည်။ “လိုင်းအနုလား၊ လိုင်းတစ်လိုင်းထဲလား” ဟူသော စကားကိုတော့ မှတ်ထားလိုက်သည်။

တေးရေးသူ တစ်ယောက်ကမူ၊ အလေးအနက် စကားတစ်ခွန်းပြောလာသည်။ သူသည် ကိုကိုနှင့် မတ်မီးမယ်မီး ငယ်ရွယ်သူ။

“ဒီဆိုင်ကို ကိုဝင်းလွင်ကြီးကြပ်မယ်လို့ သိရတယ်ဗျာ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာနေကြတယ်။ ဒီလောကမှာ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိထားကြပါတယ်။ သူဟာ ဒီလုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင်တယ်။ လူငယ်စိတ်လဲ ရှိတယ်။ လူကြီးစိတ်လဲထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပညာသည် အပိုင်းတွေပေါ်မှာ နားလည်မှုလဲရှိတယ်။ လက်ဝါးကြီးအုပ် ကန်ထရိုက်စိတ်ဓါတ်မျိုးမရှိဘူး။ အခုကြည့်ရသလောက် ခင်ဗျားတို့ အသိုင်းအဝိုင်းလေးဟာ တစ်ကယ် အလုပ်လုပ်ကြမယ့် လူတွေပဲ။ အဲ . . . နောက်ခံအင်အားလဲ အတော်လေး တောင့်တင်းမယ်လို့ ထင်တယ်။ ပညာရှင်အပိုင်းတွေမှာ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ခံစားခွင့်ရှိဖို့၊ ခင်ဗျားတို့ ကြိုးစားဗျာ၊ တရားသဖြင့် မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

သူသည် ထင်ရှားသော တေးရေးသမားတစ်ဦး။ သူ့တေးတို့၏ လှပချိုမြိန်မှုကို ကိုကိုနားထောင် သိမှတ်ဘူးသည်။ ယခုသည် စကားစုတို့ကို တစ်လေးတစ်နက် ဆိုလာသော သူ့အသွင်ကား တစ်ဘက်စားပွဲများဆီက လူကြီးတွေနှင့်စာလျှင် ညှိမှိန်ချေသည်။

သို့တစေ သူ့စကား အနက်အသွားကို ကိုကို ရေရေရာရာမသိ။ သူ့မှာ မျှိုသိပ်ခံစားရမှု တစ်ခုခုရှိနေကြောင်းကိုသာ မှတ်ထားလိုက်သည်။ ဒါကိုလည်း အေးအေးဆေးဆေးမှပင် ကိုဝင်းလွင်ကြီးကို မေးရမည်။

သည်လိုဖြင့် ဒံပေါက်ပွဲအပြီး စပရိုက်ဘီလပ်ရည်သောက်ကြ ချိန်အရောက်တွင် ကိုဝင်းလွင်ကြီးသည် စားပွဲများအနီး အခန်းထောင့်တွင် ရပ်နေသော ကိုကိုထံသို့ တစ်ယောက်သူကို ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“ဧည့်သည်တွေများနေလို့ဟေ့။ သူကလဲ အခုမှ ရောက်လာလို့ မိတ်ဆက်ပေးရအုံးမယ်။ ဒါအဆိုတော် ထရီဇာလွင် သူက ဒီနတ်သျှင်ရဲ့ ပိုင်ရှင်အဲ ပိုင်ရှင်တူ ကိုကို . . .”

မျက်နှာပေါင်း၊ မျက်လုံးပေါင်းများစွာအနက်တွင် ကွဲပြားထူးခြား

သော မျက်နှာ၊ မျက်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အော် . . . ဟုတ်တဲ့ ခင်ဗျာ . . .”

“ထရီဇာ အသံသွင်းတစ်ခုရှိနေလို့ အခုမှ လာနိုင်တယ် . . .”

မထင်မှတ်ပဲနှင့်ပင် ကမ်းပေးလာသော အမျိုးသမီးငယ်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းဖြစ်လေသည်။ လက်ကို လှုပ်ခါးသည်တွင် သူ့လက်ကောက်ဝတ်မှ လျော့လျည်းလျည်း နာရီကြိုးသည်လည်း ဖျတ်ဖျတ် ယမ်းခါသွားကြောင်း ကိုကို သတိပြုမိသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ထရီဇာလွင်၏ ရုပ်သွင်နှင့် အသံကိုသိမှတ်လိုက်သည်။ ဦးစွာကား သူ့အသံ။ သည်နှစ်အတွင်းမှာမှ တစ်ရှိန်ထိုး ဘက်လာသော အဆိုတော်၏ အသံသည် အပြင်နှင့် တိပ်ခွေတာမျှ မထူးခြားအသံစူးရပီသည်။ လွင်လွင်စာစာ ရှိသည်။ သူ့အသွင်လည်း လိုက်ဖက်ကိုက်ညီသည်။ လှပနုနယ်သော မျက်နှာပြင်ဝယ်တွင် ဆုတ်ရွံ့ရှားခြင်း အလျဉ်းမရှိ။

“ညောင်ညိုပင်စခန်း လမ်းခွဲခွဲပြီ”ဟု အမည်တပ်သော သူ့နောက် ဆုံးထုတ်ဆီးရီးမှ စိတ်ကူးယဉ် အတွေးငေးနေသူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ မကိုက်ညီဘူး။ ဘဝကို အချစ်နဲ့ တည်ဆောက်ချင်သူ၊ အချစ်သည်သာ ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်း၊ ကျွမ်းအသဲနဲ့ ကိုယ်မငို၊ ညောင်ညိုပင်စခန်း လမ်းခွဲခွဲပြီ”ဟူသော အပိုဒ်နေရာကို ချက်ချင်းကြားယောင်မိလေသည်။

ထိုနေရာတွင် ထရီဇာလွင်၏ အသံသည် နားထောင်ရသူကပင် အသံနစ်သွားတော့မည်လား စိုးရိမ်ရအောင် စူးဝါးသေးမျှင်လှချေသည်။

“အို . . . ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ အခုလိုရတဲ့ အချိန်မှာ ရောက်အောင် လာတာကို ဝမ်းသာလှပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က လူသစ်၊ လုပ်ငန်းသစ်ဆိုတော့”

ပြောနေကျ၊ ပဋိသန္ဓာရစကားကို ပြောဖြစ်သည်။ အသံကို သူ့ကြားဘူး၍ ရုပ်သွင်ကို တက်ဆက်အဖုံးဓာတ်ပုံပန်းချီပေါ်မှာသာ တွေ့ဘူးသူ။ နာမည်ကြီးအဆိုတော်ကို တွေ့လိုက်ရသည့် အတွက်လည်း တမျိုးတမည်ရင်၌ လှုပ်ရှားရသည်။ ထရီဇာလွင်၏ ကလက်ခြင်း မဟုတ်သည့် ရခြင်း

သိရှိတွေ့တအုပ်တိုက်

ကိုလည်း သဘောကျမိလေသည်။

ကိုကိုပဋိသန္ဓာရစကားဆုံးသောအခါ၊ ထရီဇာလှိုင်က ရင်းနှီးစွာ ပြုံးရယ်လျက်။

“အစတော့ တေးသံသွင်းဆိုင်ရှင်တွေက ဒီလိုပြောတတ်ကြတာပါပဲ။ နောက် အလုပ်သက်ကလေးလဲ ရလာရော၊ အဆိုတော်တွေကို ခေါင်းခေါက် ရွေးမှ ဖြစ်မယ်။ ဘာညာလုပ်တတ်ကြတာရှင်”

သူ့စကားသူ ရယ်မောနေစဉ် စားပွဲတစ်ခုဆီမှ လှမ်းနှုတ်ဆက် သည်ကြောင့် ကိုကိုဘာမျှမပြောနိုင်ခင် ထရီဇာလှိုင်လည်း အနားမှ ခွာ သွားသည်။ သည်တော့မှပင် အနားရပ်နေသော ကိုဝင်းလွင်ကြီးကို အမှတ်ရ တော့သည်။ ကိုဝင်းလွင်ကြီးက တည်ငြိမ်စွာပြောလေသည်။

“ဧည့်ခံပွဲပြီးလို့ အားလုံးပြန်သွားကြရင်။ တိုးအားလုံး အစည်းအဝေး ရှိမယ်နော် ကိုကို၊ အဲဒီထရီဇာလှိုင် အကြောင်းလဲပါမယ်”

“ဟက်ကဲ့ . . ကိုဝင်းလွင်ကြီး”

တဖြည်းဖြည်း လူစသွားသည်။ နောက်ဆုံးကျန်အုပ်စုနှစ်စုအနက် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သူ နှစ်ဦးမှာ စောစောက လေးနက်စွာ စကားဆိုခဲ့ သော တေးရေးသမားလူငယ်နှင့်ထရီဇာလှိုင်။

အိပ်ပျက်ညများစွာ ကြုံခဲ့လေဟန်၊ မှိုင်းညိုသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ၊ လူငယ်က ကိုကို ကို နှုတ်ဆက်သွားသည်။

“ပြန်ဆုံးမယ်ဗျာ . . ကိုကို”

ရိုးစင်းတိကျသော နှုတ်ဆက်စကားကို ကိုကို နားထဲ၌ “တွေ့ကြ ဆုံးစို့ဗျာ ကိုကို” ဟုကြားယောင်မိသည်။

ထရီဇာလှိုင် စားပွဲမှာ ဖြတ်လတ်စွာ ထ၍ ကိုကိုဆီလျှောက်လာ သည်။

“ပြန်မယ် . . ဦးကိုကို၊ ထရီဇာက သိပ်အလုပ်များတာ။ ညနေဘက် ပတ်တိုင်းဖောရိန်းလဲနဲ့ ဂွမ်ရှ်တက်ရသေးတယ်။ ဖဲရဲင့်ချီ လေ သီချင်းဆိုတာ က ပရိမက်ရှင်နယ် ထားလို့မရသေးဘူး။ သိပ်မြန်တဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ထရီဇာလှိုင်ဆိုတဲ့ အဆိုတော်ဟာ နက်ဖြန် အောက်ချင်အောက်သွားမှာ

မဟုတ်လား။ သွားမယ်နော် ဆီးယူ”

ထရီဇာလှိုင် အပြင်ထွက်သွားပြီးသည့် အခြားမဲ့၌ နုတ်သျှင်တွင် ညီသည်ကုန်လေပြီ။

အစိမ်းရင့် စပရိုက် ဘီလပ်ရည် ပုလင်းများသည် စားပွဲများပေါ်တွင် ဆိုးထိုးထောင်ထောင်။ အခန်းတွင်း၌ ဧည့်သည်များ၏ စကားဆိုသံ၊ ရယ်သံ နုတ်ဆက်သံတို့ မစဲသေးဟု ထင်ရလေသည်။

* * *

အချို့ဆိုင်များက လှိုင်းစုံလုပ်သည်။ လှိုင်းစုံဟူသည်ကား ဇာတ်ထုပ်၊ ခေတ်ဟောင်းပြန်လည် တစ်သစ်ဆန်းတေး၊ တီးလုံး၊ ကာလပေါ်၊ မြန်မာသံ၊ စတီရီယို ခေတ်ပေါ်သံ။ အချို့ဆိုင်များက တစ်လှိုင်းတည်း။ ဇာတ်လမ်းဆို လျှင် ဇာတ်လမ်း၊ တစ်ကိုယ်တော်သို့မဟုတ် စုံတွဲစီးရီးများဆိုလျှင် စီးရီး ပြန်လည်ဆန်းသစ်တေးဆိုလျှင်လည်း ဆန်းသစ်တေး၊ ကိုယ်သန်ရာ အဆက် အသွယ်ကောင်းရာ ကျွမ်းကျင်ရာ ကိုင်ကြသည်။

နုတ်သျှင်၏ ‘လှိုင်း’ကိုတော့ ပထမခြေလှမ်းများအဖြစ် အကျော်ဆုံး အညွှန်းဆုံး အဆိုတော်များ၏ တစ်ကိုယ်တော် ဆီးရီးများဖြင့် စတင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

ပထမဦးစွာ ထိပ်တန်းအဆိုတော် ချမ်းငြိမ်းမိုး၏ တစ်ကိုယ်တော် မင်းဆီးရီး။ အမျိုးသမီးထဲက ထရီဇာလှိုင်၊ မာစတာတိပ် အပ်ပြီးအထိ လေးသောင်းခွဲလောက်ကျသင့်မည်။ သည်အထဲတွင် တီးဝိုင်းခ၊ စတူဒီယိုခ၊ အဆိုတော်ခ၊ သီချင်းရေးခအားလုံးပါဝင်သည်။ အပြီးအစီးဟုပင် ဆိုပါတော့။ ကိုယ်က ဘာမျှ လှည့်ကြည့်စရာမလို။ စိတ်ပါဝင်စားလျှင်၊ ဝါသနာပါလျှင် သူတို့တီးလုံးတိုက်ရာ အသံသွင်းရာသို့ သွားနိုင်သည်။

အလုံးစုံအဆင့်သင့်ဖြစ်ပြီး မာစတာတိပ် ကိုယ်လက်ထဲရောက်ပြီ ဆိုလျှင် ဒါသည်နုတ်သျှင်၏ မူပိုင်ဖြစ်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ တိပ်ခွေအရောင်း ဆိုင် အငှားဆိုင်များသို့ ပြန့်ချိနိုင်လေပြီ။ ရန်ကုန်ရှိ ပထမတန်းစား ဆိုင်ခွဲ

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

များဆိုလျှင်၊ ကူးပြီးဖြန့်ဝေခ ရှစ်ရာ တစ်ထောင် ပေါက်ဈေးဖြင့် မူပိုင်
ငှားနိုင်သည်။

သည်အဆင့်တွင် စိုးရိမ်စရာ တစ်ခုပင် ရှိသည်။ သည်တစ်ခုကလည်း
အသွားမတော် တစ်လှမ်းပေပင်။ ကိုယ်က အလုံးအရင်းကြီးစွာ ရင်းနှီးထား
သော မူပိုင်ဆီးရီးတစ်ခုသည် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အခြားဆိုင်များသို့
ကိုယ့်ဆိုင်က မထွက်မီ ရောက်သွားတတ်သည်။ မူပိုင်သမားက ဘာမျှမလုပ်
ရခင် တေးသံသည် ဖိတ်အန်လျှံထွက်နေတတ်သည်။ သည်အခါ မူပိုင်
သမား နစ်နာရလေသည်။

ဒါကို မူပိုင်ကာယရှင်က ကြပ်မတ်ရလေသည်။ အပြင်မရောက်
အောင်၊ ခိုးမကူးအောင်၊ ကက်ဆက်အဖုံး၊ သီချင်းစာအုပ်ကြော်ငြာက အစ
သတိကြီးစွာ ဆောင်ရွက်ရသည်။ ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်စွာ လုပ်တတ်ပြီဆိုလျှင်
တော့ နာမည်ကြီးအဆိုတော်၏ ဆီးရီးတစ်ခုသည်၊ တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင်
တစ်လုံးတစ်ခဲသော အမြတ်အစွန်းကို ရနိုင်ပေသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲကွ ကိုကို၊ ဒီလိုအခြေအနေတွေရှိ တယ်နော့ . . .”

“အင်းလေ ဘာဖြစ်သေးသလဲ . . .”

“မင်းထင်သလို အေးအေးလေး ခူးနဲ့နေရပေမယ့် လှလှပပ ပျော်
စရာအလုပ် မဟုတ်ဘူးဗျား . . .”

“အင်းလေဗျာ အခု ကိုဝင်းလွင်ကြီး ပြောလို၊ ကျွန်တော်သိရပြီပဲ။
ဒီတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပြီဆိုရင်တော့ သူ့ပြဿနာနဲ့
သူတော့ရှိမှာပေါ့ . . .”

“အဲမယ် ကိုကိုဘယ်ဆိုးလို့လဲဟ”

“ပညာရှိဆိုတာ ဗျောစည်လို ကြောင်လက်သည်းလို ကျင့်ရတယ်ဗျ။
တီးမှ မြည်တာအသုံးလိုမှ လက်သည်းထုတ်တာ . . .”

“မကြီးကျယ်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

နတ်သျှင် ဆိုင်ဖွင့်ပွဲ၏ နောက်ပိုင်းဝယ်၊ ကိုကို အရင်ကထက်
နီးကြားလာသည်ကတော့ အထင်အရှားပင်ဖြစ်လေသည်။

ဒါကို ကာယကံရှင်လည်း အသိ။ ကိုဝင်းလွင်ကြီးတို့ကလည်း

အသိပင်။ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲမှာတန်းက ကိုယ့်လိုသူ့လို အရွယ်ငယ် အရွယ်လတ်
စတီရီယို လောကသားများနှင့် ဆုံခဲ့ရသည်။ သူတို့တတွေ၏ အတတ်
ပညာကိုယ်စီပါသော လှုပ်ရှားမှုများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူတို့မှာ ရည်မှန်းချက်
တွေနှင့်၊ ကြိုးစားမှုတွေနှင့်၊ ရည်မှန်းချက် ကျဉ်းမြောင်းသော် ကျဉ်းမြောင်း
မည်။ ကြိုးစားမှု အထမမြောက်သော် အထမမြောက်မည်။ မဖြစ်ခါမှ
နေသူတို့ကား အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ရုန်းကန်နေကြသူများပေတည်း။

“ကိုင်း၊ အခု ဓာတ်ပြားတွေ ထပ်စုကြအုံးစို့၊ ထရီဇာလိုင်အတွက်
သီချင်းရေးပေးမယ့်သူက ဒီပါဝေဆိုတော့။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်လေးက နဲနဲဂျိုးများ
ချင်တယ်။ မာနကလဲ ခပ်ကြီးကြီး၊ သူ့သီချင်းစာသားကိုလဲ အသင့်ပြီး
တစ်လုံးတစ်ပိုဒ် ပြောင်းချင်တာ မဟုတ်ဘူး . . .”

“ဘယ်သူလဲကွ ရစ်ချဒ်၊ ဒီပါဝေဆိုတာ . . .”

“မည်ခဲပွဲနေ့တုန်းက မင်းကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သွားတဲ့သူလေ . . .”

အိပ်ပျက်ညများဖြင့် မှိုင်းညိုသောမျက်လုံးများရှင် လူငယ်ကား
တေးရေးသမား ဒီပါဝေ။ ကိုကို စိတ်ထဲမှာပင် ‘အော်’ ဟုမြည်တမ်းမိသည်။
သူလည်း ထရီဇာလိုင်နှင့် မရှေးမနှောင်း နာမည်တက်လာသူပင်။

“ကိုဝင်းလွင်ကြီး၊ ကျော်နိုင်လတ်၊ ရစ်ချဒ်၊ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို
တကယ် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တာဝန်က ဘယ်လောက်
ကုန်မလဲ . . . ကုန်ကျမယ့်ငွေကို ထုတ်ပေးလိုက်ရုံပဲ မဟုတ်လား။
ပြီးရင် . . . ကျွန်တော်ဘာသာ အချိန်တန် ဆိုင်ကိုလား၊ အချိန်တန်
အိမ်ကိုပြန်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်တော်ဒီလို မနေတတ်တော့ဘူး။
သူတို့ကို အားကျတယ်ဗျာ ကျွန်တော်ကို ခေါ်ကြစမ်းပါ။ သွားစရာ
တစ်ခုခုရှိလဲ ကျွန်တော့်ကားနဲ့သွားကြမယ်။ သူတို့ တီးလုံးတိုက်တဲ့နေရာ၊
အသံသွင်း တဲ့နေရာ၊ ဆိုဗျာ . . . ဒီအလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဘယ်သွားသွား ကျွန်တော်ပါ လိုက်မယ် ဟုတ်လား . . .”

“ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာကြိုဆိုလျက်ပါ ကိုကို၊ ငါတို့ကလွဲ မင်းကို
အဲဒီလို စုံတကာစေအောင် ပါစေချင်တာပါ။ နို့မို့ဆိုရင် မင်းက ဆိုင်ပိုင်

သီရိဝတ္ထစာအုပ်တိုက်

ရှင်ဘော့စ်ဖြစ်နေ၊ ငါတို့က လခစားအလုပ်သမားဖြစ်နေ။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပုံစံတစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေမှာ ငါမလိုလားဘူး.. ."

ကိုဝင်းလွင်ကြီးက လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြောင်းကနဲ မြည်အောင်ရိုက်လျက် အားတက်သရောပြောလေသည်။

ရစ်ချစ်က တိပ်ခွေကို ရစ်ရင်း.. .

"ဟေ့ကောင်ကိုကို၊ နေ့ချင်းညချင်း မင်းခုလို စိတ်ပြောင်းသွားတာ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ကဲ့လားကွာ၊ ထရီဇာလှိုင်ရဲ့ ဆီးရီးကြောင့်များလား။"

"ဟာ.. ."

"ထရီဇာလှိုင်က လှတယ်၊ နာမည်ကြီးတယ်၊ ပညာတတ်တယ်"

"တော်စမ်းပါကွာ"

"အေလေ ဖိတ်ချင်းဖိတ်ကိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ်ရအောင်ပါ"

"ငါ့မှာ အိတ်မှ မရှိတာ"

"ဘယ်နဲ့ ဘယ်လို"

"ဖိတ်သူက ဖိတ်ကျလာတယ်ထား၊ အဲဒါကို လက်ခံဖို့အိတ် ငါ့မှာ မရှိဘူးကွ"

ကျော်နိုင်လတ်က ကိုကို့စကားကို သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ထို့နောက်ကိုကို့ပန်းကို ပုတ်ကာ

"မဟုတ်ဘူး ဒီကောင်မှာ အိတ်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအိတ်ထဲမှာ ငွေစက္ကူတွေပြည့်နေတယ်ကွ။ ဘာမှ နောက်ထပ်ထည့်လို့ မရဘူး"

အပြောင်အပျက် စကားပင်ဆိုစေကာမူ ကျော်နိုင်လတ်စကားကြောင့် ကိုကို ရင်နှင့်သွားသည်။ အဓိပ္ပာယ်အနက်သည် နာလိုဖွယ် မရှိဟုလည်း ထင်သည်။ သို့သော် ယခုလိုအချိန်တွင် အလုပ်ကိစ္စမှ တစ်ပါးအခြား အတွေးနက်စရာမလိုဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။

"ကဲပါကွာ၊ အဲဒီအိတ်ထဲက အဲဒီငွေစက္ကူနဲ့ပဲ ငါတို့ ထမင်းသွားစားလိုက်ကြအုံးစို့လား၊ စီးရီးနဲ့အ ဆင်ပြေတဲ့ အထိမ်းအမှတ်"

ကားမြန်မြန်မောင်းတတ်ကျင့်ရှိသော ကိုကိုသည် ထိုနေ့က ခါတိုင်းထက် ပို၍လီဇာကိုတိုး၍ နင်းဖြစ်လေသည်။

ချမ်းငြိမ်းမိုး၏ "သုံးရာသီမင်းသား" ဆီးရီး၊ ထရီဇာလှိုင်၏ "မဟာစကြဝဠာ" ဆီးရီး။ ဆီးရီး နှစ်ခုစလုံးမျှော်လင့်သည်ထက် အောင်မြင်သည်။ မြို့တော်လမ်းမ လမ်းသွယ်၊ ရပ်ကွက်လမ်းမ လမ်းသွယ်၊ တိပ်ခွေအရောင်းဆိုင်၊ အငှားဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်၊ နေအိမ်၊ ချမ်းငြိမ်းမိုးအသံနှင့် ထရီဇာလှိုင်၏ တေးသံတို့ဖြင့် စည်ဝနေသည်။

ရန်ကုန်တွင် ဖြန့်လိုက်သောနေ့က ကိုကို့ကားပေါ်မှာ လေးလောက်သား လိုက်ပါကာ တစ်မြို့လုံးအနှံ့ ဟိုဝင်သည်ထွက် နတ်သျှင်က ပေငှလိုက်သော တေးသံကို လိုက်နားထောင်ကြသည်။

နတ်သျှင်ဆိုသော အမည်လည်း ဘဝတူလုပ်ငန်းသမားများ နယ်တွင် နေ့ချင်းညချင်းထိုးထွက်လာသည်။ အားလုံး၏ ဂရုတစိုက်စောင့်ကြည့်မှုကို ခံရသည်။ သည်အောင်မြင်မှုတွင် ကိုဝင်းလွင်ကြီး၊ ရစ်ချစ်နှင့် ကျော်နိုင်လတ်တို့ တုန်လှုပ်မှုမရှိ။ အကဲအရဆုံးကား ကိုဝင်းလွင်ကြီး။ ချော်လင့်ထားသည့် အရာတစ်ခု မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်လားခြင်းအတွက် ထူးခြား တုန်လှုပ်စရာမလိုဟု နားလည်သည်။ ကိုကိုမူ တစ်ခါဘူးမျှ ခံစားရခြင်း မရှိခဲ့သော စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတို့ဖြင့် တက်ကြွနေလေသည်။

"ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ကာယကံရှင် ကိုချမ်းငြိမ်းနဲ့ ထရီဇာလှိုင်တို့တောင်မှ ကျွန်တော့်လောက်ဝမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အေးလေ.. . သူတို့က နာမည်ကြီးပြီးသားတွေပဲ"

"အဲမယ်.. . မင်းကတော့ အခုနာမည်ကြီးလာလို့လား"

"အေး.. . ဟုတ်သားပဲ"

သုံးရာသီမင်းသားနှင့် မဟာစကြဝဠာတို့အတွက် ကိုကို့ကို ဘယ်သူမျှ မသိ။ ကိုကို့အမည်ကိုလည်း ဘယ်သူမျှ ကြားဘူးမည်မဟုတ်။ သို့သော် ကိုကို့လောက်ဝမ်းသာသူလည်း မရှိနိုင်။

"အဲဒါပဲကွာ၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု အထမြောက် အကောင်းအထည်ပေါ်လာပြီဆိုရင်.. . အဲဒါကို ပီတိဖြစ်ကြရတာပဲ။ မဖြစ်လာဘဲ အခါကျတော့လဲ စိတ်ထိခိုက်ကြရတာပဲ။ ဒါဟာ လောကဓံတရားကွ"

"ဟုတ်ကဲ့.. . ဟုတ်ကဲ့.. . ရှင်အနုရုဒ္ဓါအကြောင်းပြီးတော့"

ဘယ်သူ့အကြောင်းပြောချင်သေးသလဲ. . . ကိုဝင်းလွင်ကြီးခင်ဗျား။”

“ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ မဟောဘူးဟေ့၊ ဆိုင်ကိုပြန်မောင်း၊ ဆီးရီးအခြေအနေတော့ သိရပြီ။ စာရင်းဇယားလေး တွက်ကြည့်ရအောင်၊ ဟိုကျမှ ဟောသင့်ဟောထိုက်လဲ ဟောရတာပေါ့။”

“နတ်သျှင်”သို့ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ညနေသည် ကုန်ဆုံးသွားပေပြီ။ နတ်သျှင်ဟူသော စာလုံးအတိုင်း လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေသည့် နိယွန်မီးနီဝါကိုလည်း ဆိုင်စောင့်ကောင်လေးက ထွန်းထားပြီ။

ဆိုင်ထဲရောက်ရောက်ချင်း ကိုကိုက ကက်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“မဟာစကြဝဠာ၊ အတိုင်းအဆမရှိ၊ အနာဒီအနန္တ၊ အဆုံးအမမသိ၊ သည်အထဲက တစ်ခုသော စကြဝဠာ၊ သည်အထဲက တစ်ခုသောဂြိုဟ်ကမ္ဘာ၊ သည်ကမ္ဘာထဲက၊ တစ်ခုသော နေရာ၊ သည်နေရာမှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မဆုံတွေ့ကြပြီ. . .”

ထရီစာလှိုင်၏ “မဟာစကြဝဠာ”ဒုတိယပိုဒ် ပေါ်လာသည်။ နတ်သျှင် စာလုံးပေါ်က မီးနီဝါ၏ လှည့်ပတ်မှုသည်။ တေးသံစဉ်တွင် ကခုန်နေဟန်ပင်။

ဂဏန်းပေါင်းစက်ကို ကျော်နိုင်လတ်က ကိုင်သည်။

ရစ်ချစ်က စာရင်းဇယား စာရွက်ကိုဖွင့်သည်။

ကိုဝင်းလွင်ကြီးက အနီးမှ စောင့်ကြည့်သည်။

ရစ်ချစ် ဖတ်သည့် ဂဏန်းများကို ကျော်နိုင်လတ်က ခလုတ်နှိပ်သည်။ အပေါင်းခလုတ်၊ အမြောက်ခလုတ်၊ ညီမျှခြင်းခလုတ်၊ ဂဏန်းပေါင်းစက်အပေါ်ဘက် အကွက်ထဲတွင် ဓာတ်ခံအားဖြင့် ထင်ဟပ်လာသော ကိန်းဂဏန်းတို့ တဖျတ်ဖျတ် ကူးပြောင်းနေကြသည်။ ဂဏန်းတို့သည် လေးလုံးမှ ငါးလုံးသို့။

“မဟာစကြဝဠာ” တစ်ပုဒ်လုံးအပြီး၊ နောက်တစ်ပုဒ်. . . “မဒ္ဒိသစ္စာ”သို့ အကူးတွင် ကိုဝင်းလွင်ကြီးက ကက်ဆက်ခလုတ်ကို ထပ်မံနှိပ်လိုက်လေသည်။

“စာရင်းချုပ်ပြီ ကိုကိုရေ၊ ဝမ်းသာပေတော့”

“ဘယ်လောက်ရှုံးသလဲ”

“သုံးထောင်လေးရာခြောက်ဆယ် ခြောက်ကျပ်”

“ကျွန်တော်က ဒါထက်ပိုရှုံးမယ် ထင်တာ. . .”

ကိုဝင်းလွင်ကြီး ဆတ်ကနဲ မော့ကြည့်သည်။ ကိုကိုကို ကြည့်သော အကြည့်တွင် အံ့သြသယောင်။

“တကယ်ပါ။ အလုပ်အရ ပွဲဦးထွက်အောင်မြင်ပေမယ့် တစ်ဘက်က ငွေကြေးကိစ္စမှာ အရှုံးပေါ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပြီးသား။”

အခါတိုင်းလို၊ မသိလိုက် မသိဘာသာ ရှိသော၊ ပေါ့တန်သော၊ တွေးနိုင်သော အသွင်မျိုးကိုကိုထံ၌ မတွေ့ရဖြစ်နေသည်။ ကိုကိုသည် ရက်ကော်ဒါ အလွတ်ခွေတစ်ခုကို လှည့်ပတ်ကစားရင်း၊ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ပြောလေသည်။

“စာရင်းဇယားက ကိုဝင်းလွင်ကြီးတို့မှာ စနစ်တကျရှိထားတာပဲ။ ကျွန်တော်ဘာတခုမှ မမှတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အလိုလို သိနေတယ်ဗျာ။ အဲ. . . စာရင်းမတွက်ဘူးဆိုပေမယ့် တစ်ခါနစ်ခါလောက်တော့ ကားမောင်းနေရင်းနဲ့ ခေါင်းထဲမှာ တွက်မိတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်အဖြေပေါ်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ကြော်ငြာခတွေ့ မတရားသုံးထားတာ မဟုတ်လား။ ပိုစတာကြီးတွေကော၊ မဂ္ဂဇင်းကြော်ငြာကော၊ လက်ကမ်းရော ပြီးတော့ ရက်ကောဒင်းနေတွေမှာလဲ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ရှစ်မိုင်ခေါ် ကျွေးတာတွေ ရှိသေးတယ်လေ. . . အဲဒီစရိတ်တွေနဲ့ ရှုံးတာနေမှာပေါ့။”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကိုကို၊ မငဲ့အဲဒီ ကျွေးမွေးစရိတ်က ဂျူတီသုံးခုအပြီးမှာ သုံးခါ. . . တစ်ထောင်နှစ်ရာ ကိုးဆယ်ကျနေတာပဲ”

“ကိုကို. . . မင်းဂဏန်းပေါင်းစက်ကိုများ မျှီချထားသလားကွ။ ရစ်ချစ်နှင့် ကျော်နိုင်လတ်တို့က ရှေ့နောက်ဆင့် ပြောကြသည်။

ကိုဝင်းလွင်ကြီး ဘာမျှမပြော။ ကိုကိုကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူးသလို ကြည့်ဆီရှိသည်။

“အေးပါ. . . စာရင်းတွက် ကြည့်ရင် အရှုံးထွက်မယ်ဆိုတာ

ငါသိပြီးသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒါကို အရှုံးလိုတောင် မပြောနိုင်ပါဘူးကွာ ပြောရရင်၊ စာရင်းရှိတဲ့ငွေဆိုတော့ စနစ်တကျတောင် ရှိသေးတယ်။ ငါတို့ရဲ့ နတ်သျှင်က ပွဲဦးထွက် စီးရီးနစ်ခုမှာ ဘယ်လောက် အောက်မြင်သလဲ။ အဲဒါနဲ့ယှဉ်လိုက်ယင် ကိုချမ်းငြိမ်းရဲ့ သီချင်းထဲက “နိုင်ယှဉ်ကြည့်ကြ စတမ်း အချစ်ရေ၊ မင်းသတ်ရနေတယ်ဆိုတာ၊ ငါမင်းကို သတိမေတာနဲ့ ယှဉ်၊ မင်းဘက်က အရှုံးပေါ့မယ် . . ဆိုတာလိုပဲ။ ခုနက်က သုံးထောင်နဲ့ ဘယ်လောက်၊ အဲဒီလောက်ရှုံးတာဟာ မြတ်တယ်လို့ဆိုရမယ်”

လက်ထဲက တိပ်ခွေအလွတ်ကို မှန်ခုံပေါ်သို့ ကိုကိုပြန်ချလိုက်သည်။ စီးကရက်ဗူးကို ထုတ်၍ မီးညှိသည်။

ကိုဝင်းလွင်ကြီးထိုင်ရာမှ ထကာ၊ ကိုကို့ရှေ့တွင် ကိုင်းညွတ် စေ့စေ့ကြည့်လျက် . .

“ကိုကို . . မင်းဟာစီးပွားရေးပညာရှင်ပဲ။ ဒီစကားလုံး ရှိမရှိ တော့ ငါမသိဘူး။ ငါ့တော့ အဲဒီလိုပဲ သုံးလိုက်ချင်တယ်။ ဘာခေါ်မလဲ မင်းဟာ မွေးရာပါ စီးပွားရေး၊ အဲ . . စီးပွားရေးပညာသည်ပဲကွ။ ငွေ ကြေးအရှုံးအမြတ်ကို မင်းခေါင်းထဲမှာ သိနေတယ်။ စာရင်းမရှိပဲ မင်းတွက် ပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုစကားတွေ ကြားရတာ ငါဝမ်း သာတယ် ကိုကို၊ ငါသိပ်ဝမ်းသာတယ်။ မင်းဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာပြီ။ ဟို တုန်းက ငါတို့ပြောသလို၊ လောကထဲမှာ ပေါ်လောမျော နေတဲ့ကောင် မဟုတ်တော့ဘူး”

ကိုကိုရွန်းလက်စွာ ပြုံးသည်။ ကပိုကရိုဝေဝဲနေသော ဆံနွယ်တို့ အောက်ရှိ၊ နဖူးစချွေးစက်တို့သည် ဆိုင်အပြင်က နတ်သျှင် စာလုံး မီးနီဝါ တို့ကြောင့် ကိုကို့နဖူးထက်တွင် အရောင်စက်တို့ သီးနေသကဲ့သို့ ထင်ရ သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်နော်။ အရှုံးတွေ . . အမြတ်တွေ ပြောပြနေတာ ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲကြနဲ့အုံး။ ပိုက်ဆံအရင်းအနှီး ထုတ်တဲ့ လူမို့၊ ဒါတွေ တွက်ထားတာပဲလို့ မထင်ကြနဲ့။ တကယ် ပြောတာပါ။ . .”

“အေးပါ . . ဒါကြောင့်လဲ ငါပြောတာပေါ့ . . ၊ မင်းဟာ ပါရမီရှင် စီးပွားရေးသမားပဲကွ။ ဒါကြောင့်လဲ ချမ်းသာတာ . . .”

“ကျွန်တော် ချမ်းသာတာ၊ ကျွန်တော်ဘာများ လုပ်ရလို့လဲဗျာ”

“အရင်က ဘာမှမလုပ်ပဲ နေနေ၊ ခုကစပြီး လုပ်တော့ကွာ”

“လုပ်မှပဲ ကိုဝင်းလွင်ကြီး၊ အခုစီးရီးနစ်ခုရဲ့ အောင်မြင်မှု နတ်သျှင် ရဲ့ အောင်မြင်မှု၊ ပြီးတော့ ဒီလောကသားတွေရဲ့ လှုပ်ရှားနေကြမှုတွေကို ကျွန်တော်သိသဘောကျလာပြီ။ ခု . . ကျွန်တော့်မှာ အစီအစဉ်တွေ အများကြီးရှိထားတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြောပြမယ်”

ကက်ဆက်ခလုတ်ကို ရစ်ချက်က ထ၍ နှိပ်သည်။ အသံကို အတန် အသင့်ချဲ့သည်။ ထရီဇာလိုင်၏ ‘ချစ်သောခရီးသည်’

“နက်ရှိုင်းသော ကမ်းပါးကိုသိခဲ့ပြီ၊ မတ်စောက်သောတောင်ကို တက်ခဲ့ပြီ။ ရေအလျဉ်မှာ စုန်ဆန်ကူးခတ်ပြီ၊ အချစ်ဆိုသောတရား နှလုံး သားမှာ အစွဲအမြဲ . . .”

“ကျွန်တော်ဒီသီချင်းကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ ဒီပါဝေ . . တော်တယ်ဗျာ” ကိုကိုက အသံကို ထပ်တင်လေသည်။

“ရင်နင့်မကွာ မပျက်မယွင်း၊ ကိုယ်သယ်ယူခဲ့သည်။ အို . . ချစ်သော ခရီးသည်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်လေပြီ၊ သည်ခရီးအဆုံးဝယ်၊ ဝိညာဉ်၏ ကွန်းခိုရာ၊ ချမ်းမြေ့သော ကမ္ဘာ . . .”

ရစ်ချက်က တီးတိုးလိုက်၍ ညည်းသည်။ ထရီဇာလိုင် အသံသည် မှန်လုံခန်းထဲမှ လူလေးယောက်၏ အတွေးကိုယ်စီတွင် တစ်ပြိုင်တည်း ပူးဝင်ကပ်ငြိသွားလေဟန်။

“ဟေ့ . . ကိုကိုနောက်ထပ်အစီအစဉ်တွေဘာလဲကွ”

“အေးအေးဆေးမှ ပြောတာပေါ့ကွာ”

“တစ်ခုတော့ ကြုံပြောကွာ၊ ဒီပါဝေနဲ့ ထရီဇာထပ်ပါမယ်ဗျာ၊ မဟုတ်လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“အင်မတန်လှတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ မြင်ယောင်သေးဇာယ်ဟေ့”

ကျော်နိုင်လတ်ပြောလိုက်သည်ကို ဘယ်သူမျှ မကြားလိုက်ကြ။
ထရီဇာလှိုင်၏တေးသံစူးစူးဝါးဝါးပဲလွှမ်းသွားသည်ကြောင့်။

ချစ်သောခရီးသည် x အို x ချစ်သော ချစ်သော ခရီးသည်
x ယာလက်ဝယ် မေတ္တာ x ဝဲလက်ဝယ် သစ္စာတရား x စွမ်းအား
အပြည့် x အို- ချစ်သောခရီးသည် x x x

* * *

“နေ့သည် ကြမ်းတမ်းစွာ နှုတ်ဆက်သွားခဲ့သည်။ တစ်ရာသီ
တစ်စက်ဝန်းအလှည့်ကြို၍ ပြန်လာချိန်တွင် မမေ့နိုင်အောင် သတိပေးသွား
ပြီး ထင်ရသည်။ ရွက်ကြွေတို့သည် နေ့၏ ပြင်းထန်သော ထွက်ခွာခန်း
တွင် အစတေးခံများ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

“နေ့၏ စစ်မြေပြင်ဝယ်အတုံးအရုံးဖြစ်ခဲ့ကြရသော ရွက်ကြွေတို့
အပေါ်နုမြောတသစ္စာ ယူကျုံးမရဖြစ်နေသော လောကကို မှတ်သုံးက အားပေး
နှစ်သိမ့်သည်။ သို့တိုင် မှတ်သုံးသည် လောကသို့ ချဉ်းနင်းတိုးဝင်လာစက
ရွက်ကြွေတို့ကို ကြည့်၍ မျက်ရည်တစ်စ နှစ်စကျရသေးသည်ပင်။

“သို့သော် ကိုယ်နှိုက်က အားပေးနှစ်သိမ့်ရမည့်သူခြောက်သယောင်
ခဲ့သော ရင်ခွင်များကို စိုပြည်အောင် ဖြည့်တင်းပေးရမည်သူ။ ကရုဏာ
မျက်ရည်စတို့ကို ထုတ်အန်ပြီးမှ မှတ်သုံးသည် ကိုယ်တိုင်ပြန်၍ ကြံ့ခိုင်
စေပြန်သည်။ ထို့နောက် ချမ်းမြေ့စေသော လက်အစုံတို့ဖြင့် ကမ္ဘာလောက
ကို ပွေ့ဖက်ဖျောင်းဖျလေသည်။

“မှတ်သုံးတေးကို သုံးသုံးကြားရသည်တွင် ရွက်သစ်တို့သည်လည်း
ဦးခေါင်းကိုဖွင့်၊ လည်ကိုစွင့်၍ နီးထလာကြကုန်သည်။ တိမ်ညိုညိုတို့
အထက်တွင် သယ်ယူတီးခတ်လာသည့် မှတ်သုံးတပ်တော်ဦး၏ စည်သံကို
ကြားကြရလေပြီ။ ပြုံးပြက်သော တပ်ဦးတံခွန်ကို တွေ့ကြရပြီ။ တပ်တော်
ဦးစီးမှူး၏ ညိုမှောင်သော ဝတ်ရုံကို တွေ့ကြရပြီ။

သို့ဖြင့်ပင်။ . .

“မိုးပြာသော တိမ်တောင်တို့ဆီက တံပိုးခရာသံများနှင့် စိမ်းလန်း
သော မြေပြင်ဆီက ကောင်းချီးကြိုဆိုသံတို့သည် ခဏအတွင်းမှာပင်
သင်းပျံ့သော လေထဲ၌ ပူးယက်သွားကြသည်။ အထက်ဆီက မိုးပေါက်
များကို ကြုံဖြန့်ပေးသောအခါ ပွင့်သစ်နှင့် ရွက်နုတို့ကလည်း လက်စုံ
မြှောက်၍ ဆီးကြိုကြလေသည်။

“ရာသီအကူးအပြောင်းကာလလေးကို ကျွန်တော်က အဲဒီလိုသဘော
မျိုးနဲ့ ရေးချင်တယ်ကိုကို၊ နွေဖွဲ့၊ မိုးဖွဲ့၊ ဆောင်းဖွဲ့မရေးချင်ဘူး။ တစ်ရာသီ
ကနေ တစ်ရာသီအကူး အဲဒီရက်ပိုင်းကာလလေးကို ဖွဲ့ချင်တာ။ . .”

ဒီပါဝေက လွယ်အိတ်ကို ရင်ခွင်၌ ပွေ့ကာ အားပါးတရပြောနေ
သည်။ သီချင်းစာသားတွေကို ရေးမှတ်ထားသော ဗလာစာအုပ် စာမျက်နှာ
များကိုလည်း တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာလှန်နေသည်။

“ဥပမာ အခုလိုကာလမျိုးဆိုပါတော့ဗျာ။ ခုနက်က ကျွန်တော်ဖတ်
ပြတာ ရေးမယ့်အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ ကျွန်တော့်အကျင့်က အဲဒီလိုပဲ သီချင်းတစ်ပုဒ်
မရေးခင် ကိုယ်ရေးချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို စိတ်ကူးပေါက်သလို ကောက်ရေး
ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီထဲကမှ တစ်ခါ စာလုံးအဖွဲ့အနွဲ့တွေ တင်စားချက်
တွေ အဲ . . စိတ်ကူးရုပ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲဒါမျိုးရလာတတ်တယ်”

“နတ်သျှင်”ထဲတွင် ကိုကိုနှင့် လူငယ်ဂီတစာဆို ဒီပါဝေတို့နှစ်
ယောက်တည်း။ ကိုဝင်းလွင်ကြီးက “သည်ရူး”အဖွဲ့၏ ဓာတ်ပြား အယ်လဘမ်
သွားငှားနေသည်။ ကျော်နိုင်လတ်နှင့် ရစ်ချ်ဒ်တို့က ထရီဇာလှိုင်၏
နောက်စီးရီး “ဆယ်စုခေတ်ပေါင်းများစွာတို့ရဲ့ အချစ်” အသံသွင်းသည့်
စတူဒီယိုသို့သွားကြသည်။ ဆိုင်မှာ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းသည့် ကောင်
လေးကလည်း ကိုကိုရှိနေသောကြောင့် တစ်ဘက်ဆီက “တီးယောက်စ်”
တစ်ခုသို့သွားနေသည်။

“အခုလို ရာသီမျိုးပေါ့ဗျာ။ မိုးအဝင်၊ နွေအထွက်ကာလမျိုး ပြောရရင်
ဒီကာလမျိုးဟာ နွေလဲမမည်။ မိုးလဲမပီသေးတဲ့ အချိန်၊ နွေရဲ့
အကြွင်းအကျန်နဲ့အတူ မိုးရဲ့ အဦးအစကိုတွေ့နေရတယ်။ ဒီအချိန်မျိုးကို
အခြေခံယူပြီး ဘဝသဘောလေးပါအောင် ရေးချင်တာ။ အခုဆိုရင် နွေနဲ့

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

မိုးအကူး၊ မိုးနဲ့ဆောင်အကူး၊ ဆောင်းနဲ့နေအကူး၊ သုံးပုဒ်အနဲဆုံးရပြီ။
တခြားသူဆိုက သည်စကားလုံးတွေသာ နားထောင်ရလျှင် အတွေး
အဆန်းဖြစ်နေမည်။ ယခုမှ အလွန်ခံစားတတ်သော၊ အလွန်နူးညံ့သော
သီချင်းရေးဖို့မှအပ ဘာမျှ စိတ်မဝင်စားတတ်သော ဒီပါဝေဆီက ကြားနေရ
သဖြင့်သာ တော်သေးတော့သည်။

ယခုလည်း နတ်သျှင်တွင် ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းရှိနေဆဲ။ ဆိုင်
ရှေ့အပြတ်သွားသော ဒီပါဝေကို လှမ်းနှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲသို့ခေါ်
လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် မိုးရွာသည်။ ဒီပါဝေမှာ ထီးမပါ။ သွားစရာ
လည်းအရေးမကြီးလှဟု ဆိုသဖြင့် မိုးတိတ်အောင်စောင့်ရင်း စကားပြော
ဖြစ်ကြသည်။ စတီရီယိုတေးတွေအကြောင်း၊ ပြီးခဲ့သော စီးရီးနှစ်ခု အကြောင်း
နတ်သျှင်အကြောင်း။

ကိုကိုက နောက်စီးရီးအတွက် ဘာသီချင်းတွေ စနေပြီလဲဟု
မေးလိုက်သည်တွင် ဒီပါဝေသည် လွယ်အိတ်ထဲက ဗလာစာအုပ်ကို ထုတ်
ကာ အပြင်ဘက်က မိုးပေါက်များနှင့်အပြိုင် သူ့စိတ်ကူးတွေကို သွန်ပြ
တော့သည်။

“ကိုလှဝေ . . . ကြိုက်သလိုသာလုပ်ပါ”

ဒီပါဝေ၏အမည်ရင်းမှာ လှဝေ။ ရင်းနှီးလာသည်မို့ ကိုကိုက
အမည်ရင်းကိုသာ ခေါ်တော့သည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရယ် ကိုလှဝေ၊ ကျွန်တော်ဟာ အနုပညာ အ
တေးဂီတနဲ့ ပတ်သက်ရင် နလပိန်းတုံးပဲ၊ ကျွန်တော်ဘာမှ မသိ။ သီချင်း
တစ်ပုဒ်ကို နားထောင်ပြီး ကြိုက်တာမကြိုက်တာပဲ သိတဲ့သူပါ။ ဒါတောင်
ဘာကြောင့် ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ မေးလာရင်ပြန်ပြောတတ်
တာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်တော်ဒီနတ်သျှင်ကို လုပ်တာဘဲ။ တေးဂီတ
ကို ဝိသနာပါလွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ ခွင့်လွှတ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ရိုးရိုးသားသား
ပြောတာပါ”

“အင်းပါ . . . ကျွန်တော်တို့ ကိုကိုနားလည်ကြပါတယ်။
ဒီလိုရှင်းရှင်းပြောတာလဲ ကြိုက်တယ်။ ဂီတမြတ်နိုးလွန်းလို့ပါဆိုပြီး။
ကျွန်တော်တို့အပေါ် တီးသွားတဲ့လူတွေ အများကြီးတွေ့ခဲ့ရပြီလေ”

ဒီပါဝေက ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်လေသည်။

“ဒါဖြင့် ပိုက်ဆံရှိလို့ ထလုပ်တာလားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ အမှန်
ပြောရရင် ပိုက်ဆံရှိတဲ့အတွက်လဲ လုပ်ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်
ဒီလိုသဘောမထားတာ အမှန်ပါ။ အစကတော့ဗျာ။ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။
လောကကြီးများ နေရထိုင်ရတာ ပြီးငွေလာတာနဲ့ တစ်ခုခုလုပ်ဆုံးမှပဲ
ဆိုပြီး ကောက်လုပ်ဖြစ်တာပါ”

“ဗျာ . . .”

တစ်ချိန်လုံး တည်ငြိမ်လေးနက်နေခဲ့သော ဒီပါဝေ ပထမဆုံးအကြိမ်
လှုပ်ရှားသွားသည်။ ကိုကိုကို ကြည်ရင်းတစ်ခုခုကို ရှာဖွေဟန် သူ့မျက်လုံး
များ စူးရှလာကြသည်။

“တကယ်ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ဘူး။ ကိုဝင်းလွင်
ကြီးတို့ကလဲရှိနေတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ ကျွန်တော်အနေနဲ့က ဘာမှ
လုပ်စရာမရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဘာတစ်ခု
မှ မရှိခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ကျွန်တော်ဗျာ ဒီလုပ်ငန်းမှာ တကယ်ကို အားတက်
သရော စိတ်ပါနေပြီ။ ခင်ဗျားတို့လို အနုပညာသမားတွေနဲ့ တွေ့ရတဲ့
အတွက်လဲ။ ကျွန်တော်မှာ အများကြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိလာတယ်။ ဘယ်သွားလို့
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ ကျွန်တော်အတွက် ခင်ဗျားတို့တတွေဟာ တကယ်
အဖိုးတန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါပဲ”

“ဘာ အံ့ဩစရာရှိသလဲဗျာ . . .”

“ဟာ . . . ဘယ်နဲ့ဘာမှ မဖြစ်ရမှာလဲ။ အင်း . . . လူ့ဘဝဆိုတာ
မယုံနိုင်စရာတွေ တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ လောကပါလား။”

အပြင်တွင် မိုးပိုသည်လားသည်။ လေပြင်းတစ်ချက်နှစ်ချက်သုတ်
သည်။ လမ်းသွားလမ်းလာတို့ လူသွားစင်္ကြံမှ ရှိတတ်သမျှ သစ်ရိပ်
အမိုးရိပ်တွင် ခိုကြပေပြီ။

“တစ်ခုတော့နားလည်ထားပါ။ ကိုလှဝေဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီလို
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ၊ တေးသံသွင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲပြီး ကော့လုပ်လိုက်
တဲ့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ကောင်ဖြစ်ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့တွေအပေါ်မှာ ဘယ်တော့

သိရှိဆွေတအုပ်တိုက်

မှ မဟုတ်တာ လုပ်မယ့်အကောင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ. . ."

"အင်းပါဗျာ. . ."

စီးကရက်ကိုစီ သောက်ကြသည်။ လေလုံသော မှန်ခန်းအတွင်း ဝယ်စီးကရက်ငွေများသည် လွန်လူးခြင်းမရှိပဲ၊ ခိုးယက်နေကြလေသည်။

"ကဲဗျာ. . . မိုးကလဲအေး ကျွန်တော်တို့ စကားတွေကလဲ နဲ့နဲ့ လေးသွားတယ်။ ခင်ဗျား ဘာတွေအစီအစဉ်ရှိသလဲ ကိုကို၊ နောက်လုပ်ငန်း စဉ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး. . ."

"ဟို တစ်နေ့က စတူဒီယိုမှာ ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ နတ်သျှင် အနေနဲ့ လိုင်းစုံတော့ မကိုင်ဘူးဗျာ၊ အခုလို စီးရီးမျိုးတွေ ဆက်လုပ်မယ်။ နောက်ပြီး တစ်သစ်ဆန်းတေးတွေလေ၊ အဲဒါတွေ ထုတ်မယ်. . ."

"ဇာတ်လမ်းတော့ မကိုင်ဘူးနော်. . ."

"ဟင့်အင်း. . . မကိုင်ချင်ဘူးဗျာ. . ."

"ကောင်းပါတယ်။ သီချင်းတွေချည်းလုပ်တာ. . ."

အလုပ်စကားတွေ ဆက်ပြောဖြစ်သော်လည်း စောစောကလောက် အားတက်သရောမရှိလှ။ ပြောရင်းပြောရင်းဖြင့်ပင် ပြောစရာစကားကုန် သွားသည်။ အပြင်တွင် မိုးလည်းစဲစဲပြုပြီး ဒီပါဝေက လွယ်အိတ်ကြိုးကို ပုခုံး၌ ချိတ်၍ထသည်။

"အပြင်မှာ သတင်းတွေဖြစ်နေတယ်ကိုကို၊ ထရီဇာလိုင်ကို နတ်သျှင် က စာချုပ်လိမ့်မယ်တဲ့. . ."

"ဟာ. . . မချုပ်ပါဘူး။ သူလွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြိုက်တဲ့ ဆီမှာ ဆိုပါစေ။ အနုပညာသမားတစ်ယောက်ကို ကြိုးမကိုင်ချင်ဘူး. . ."

"ဟုတ်ပါတယ်. . .။ ခင်ဗျားတို့ သဘောကိုတော့ ကျွန်တော် သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဒီလောကမှာ ကျင်လည်ခဲ့တာ ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ ကိုကို၊ အဆိုတော်တစ်ယောက် ဝုန်းကနဲ နာမည် တက်လာပြီဆိုယင် ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူတွေက ပိုင်းအုံလိုက်ကြတော့ တာပဲ။ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်စာ သတ်မှတ်ပြီး စာချုပ်လိုက်ကြတာပဲ။ အခုဆိုရင် ထရီဇာလိုင်ဟာ မဟာစကြဝဠာ ဆီးရီးနဲ့ နာမည်တက်သွားတယ်. . ."

"ခင်ဗျား သီချင်းတွေနဲ့ပါပဲ ကိုလှဝေ. . ."

ဒီပါဝေက အသံမထွက်ပဲ ရယ်လေသည်။

"ထားပါတော့ဗျာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ ပါရမီရှင်ပါ။ အခုစာချုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းနေတဲ့ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ အဲဒါ ကိုကိုသိလား. . ."

"ဟင့်အင်း. . .၊ ကျွန်တော်တော့ မကြားမိပါဘူး. . ."

"ကျွန်တော် ပြောချင်တာက စာချုပ်ချုပ် ချင်းချုပ်ရင်၊ နတ်သျှင် နဲ့ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ထရီဇာကိုရော နတ်သျှင်ကိုပါ ကျွန်တော်စေတနာ ရှိတယ်. . ."

ပြန်မည်ပြုပြီးမှ ဒီပါဝေပြန် ခိုင်ဖြစ်သည်။ တစ်ခုခုကို ချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေဟန်လည်း ရှိသည်။ ကိုကို ရိပ်စားမိလေသည်။

"မိုးလဲ. . . ကောင်းကောင်းမစသေးပါဘူးဗျာ။ ကိုလှဝေ ဘယ်သွား စရာရှိသေးလဲ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောရင်း တစ်ခုခုစားကြရအောင် ကျွန်တော်လဲ ထမင်းမစားရသေးဘူး. . ."

ဒီပါဝေ မငြင်း။ ဆိုင်စောင့်ကောင်လေးကို သွားခေါ်ပြီး ဆိုင်အုပ် ထားခဲ့သည်။ မိုးစက်မှုန်တို့ အောက်ဝယ် ကိုကိုကား တရှူးထိုးမောင်း ထွက်သည်။ ကားပေါ်တွင် တစ်ချိန်လုံး ဒီပါဝေ နောက်ထပ် စကားမဆို။ ကိုကိုကလည်း မမေး။ စကားတွေအများကြီးပြောရန်အတွက် တိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း နှစ်ယောက်စလုံးသိနေသည်။

ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံသို့ ချိုးကွေ့ချိန်တွင် အမှောင်သည် ကောင်းစွာ ဖြန့်ကျက်နေပေပြီ။

သည်ကိုစွဲကို ကိုဝင်းလွင်ကြီးတို့အား မပြောသေးဟု ကိုကို စဉ်းစား သည်။ ဒီပါဝေကို ထောက်ထားစရာအကြောင်းများစွာ ရှိနေသည်ဟုလည်း ထင်သည်။

ကြားခါစက အဲအားသင့်မိသော်လည်း သည်အရေးကိစ္စမှာ မသေး ငယ်လှဟု နားလည်ပြီးသည့်နောက်တွင် အံ့ဩနေခြင်းထက် တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းက ပိုအရေးကြီးသည်ဟု သဘောထားလိုက်သည်။

ဒီပါဝေ၏ ရီဝေသော မျက်လုံးများနှင့် လေးတဲ့သော စကားလုံး

များကို မြင်ယောင်ကြားယောင်မိလေသည်။

ထိုညက ထမင်းမစားခင် ကိုကိုဘိယာသောက်သည်။ ဒီပါဝေက အရက်ပြင်းမှာ သောက်သည်။ သူသည် အရက်ကို ခုံခုံမင်မင်သောက် တတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ကိုကိုတွေ့ရလေသည်။ သို့သော် ဒီပါဝေအရက် သောက်ပုံမှာ ကြမ်းလွန်းလှသည် ဟုလည်း ထင်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဒီပါဝေ ထမင်းကောင်းကောင်းမစားပဲ။ အရက်များများ သောက်သည်။ သူ မူးလေသည်။ ထို့နောက် သူစကား ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော် ကိုကိုကို ခင်တယ်ဗျာ။ ယုံလဲ ယုံကြည်တယ်။ ကျွန်တော်မှာ တိုင်ပင်ရမယ့် လူဆိုလို့ ခင်ဗျားပဲရှိတယ်” ဟု အစချီကာ

သူတေးဂီတနယ်သို့ ကျောင်းမှ ထွက်ကာ ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့သည့် အကြောင်း၊ သီချင်းရေးခါစက တစ်ပုဒ်အစိတ်သုံးဆယ်ပင် ရခဲ့သည့် အကြောင်း၊ အဖီအနီပီ အထုအထောင်းခံခဲ့ရသည့် အကြောင်း၊ . .

“ကျွန်တော် အခု ဂီတစာဆို ဆိုတဲ့နာမည်လေးတစ်လုံးရခဲ့ပြီ။ ကိုကို ကျွန်တော့်မှာ ဒီနာမည်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါအတွက် ကျွန်တော် ကျေနပ် တယ်။ ဆွေမျိုးတွေရဲ့ အစွန့်ပယ်ခံ၊ ညီအကိုသားချင်းတွေရဲ့ အကဲ့ရဲ့ခံ ပြီး။ အို. . . ကျွန်တော့်မှာ ဆုံးရှုံးမှုတွေ အများကြီး အများကြီး။ ဒါတွေကို အရင်းအနှီးပြုပြီး ရယူခဲ့တဲ့ နာမည်လေးတစ်ခုပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ဓာတ်ပြားဖွင့် ကက်ဆက်ဆွေဖွင့်၊ သူတို့ဆီက မယ်လိုဒီတွေ၊ ဘီတွေမှတ်၊ အဲဒီအသွားပေါ်မှာ စာသားထပ်ရေးချတဲ့ သီချင်းရေးသမား မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က အုန်းနံကျွန်းနံသမား”

ဒီပါဝေ၏ စကားများ ဝေ့ဝိုက်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ပြောရင်း ဖြင့်ပင် သူပြောချင်သည့် စကားတို့ပါလာလေသည်။

ဒီပါဝေသည် ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်သမား ဖြစ်သည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ပင်ပန်းတကြိုးရေးစပ်သူ။ သီချင်းစာသား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို လေးနက်စေလို သူ။ စီးရီးတစ်ခုစာအတွက် သူ့သီချင်းရေးခမှာ အာစီထောင် တစ်ထောင် ငါးရာ ရှိသည်။ အဆိုတော်တစ်ယောက်နှင့်စာလျှင် သူ့သီချင်းရေးခမှာ

ရှစ်ဆလောက်ကွာသည်။

သူဘယ်လောက်ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်ကိုပြောပြသည်။ နာကျည်းဖွယ် အဖြစ်များကို ပေါက်ကွဲစွာ ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက်. . .

“ဒီမှာ . . . ကိုကို ထရီဇာလိုင်ကို စာချုပ်ပါ” ဟု တင်းမာစွာ ဆိုလေသည်။ ကိုကို ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ခင်၊ သူတဆက်တည်း ပြောသည်။ လုံးဝမထင်မှတ်သော မမျှော်လင့်သောအကြောင်းများ။

ထရီဇာလိုင်နှင့်သူသည် တက္ကသိုလ်တွင် ရှိစဉ်က ချစ်သူများ။ သူက ဘွဲ့မရခဲ့။ ထရီဇာလိုင်က ဘွဲ့တစ်ခုအပြင် နိုင်ငံခြားဘာသာတစ်ခု ကိုပါ တက်နေသေးသည်။ ဂီတဝါသနာဖြင့် သူတို့ ဆက်သွယ်မိခဲ့ကြသည်။ ခွမ်းပါးသော၊ ရေရာသည့် အနာဂတ်မရှိသော သီချင်းရေးသမား လှဝေကို ထုံးစံအတိုင်း ထရီဇာလိုင်တို့ဘက်မှ မနှုန်းမြို့ကြ။ သို့သော် ချစ်သူနှစ်ဦး ကား အတားအဆီးများကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ လက်တွဲမဖြုတ်။ သီချင်း ဆို ဝါသနာပါသော ထရီဇာလိုင်သည် သီချင်းရေးသော လှဝေကို တမြတ် တန်း ရှိခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း လှဝေ ရုတ်တရက် ကျောင်းမှ ထွက်သွားပြီး ဂီတလောကသို့ ဝင်သွားသောအခါ ထရီဇာလိုင် ကိုယ်တိုင် မျက်ခြည်ပြတ် ခဲ့သည်။ သည်မျှ အရဲကိုး စွန့်စားလေသူတစ်ဦးအပေါ် မဝံ့မရဲရှိလာ တော့သည်။ လှဝေက မြတ်နိုးသော ဂီတလောကတွင် မမီတမီ ခြေချရင်း ချစ်သူကို လက်ကမ်းသည်။ ထရီဇာလိုင် တွေဝေသည်။ သည်အချိန်မှာ ပင် ထရီဇာလိုင်၏ မိဘဆွေမျိုးများက ချစ်သမီး၏ အားနည်းပျော့ညံ့ သွားသောအချစ်ကို ကြီးမားသော စွမ်းပကားတို့ဖြင့် ချေဖျက်ပစ်လိုက် ကြသည်။

“ဒီဇာတ်လမ်းတွေဟာ ဖြစ်နေကျပါဗျာ။ ဖြစ်နေကြပါ။ မိမိလှိုင် ကို ကျွန်တော်အပြစ်မယူပါဘူး။ ကျွန်တော့်လိုကောင်ကို ဘယ်မိန်းကလေးက ဘယ်သမီးရှင်က ယုံစားရမှာလဲ။ ဒါ. . . တစ်ဘက်ကကြည့်ရင်တရား တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့်. . . ဒါပေမယ့်. . .”

သည်နေရာတွင် ဒီပါဝေ ငိုလေသည်။ မျက်ရည်စုတ်ကို မသုတ်

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

အရက်ကို ထပ်သောက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပါ ကိုကို၊ ခင်ဗျား.. . စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဒေါက်တာဘွဲ့ သွားယူပြီး ပြန်လာမယ့် ခင်ပွန်းလောင်းကို စောင့်နေရင်းနဲ့ မိမိလှိုင်ဟာ ထရီဇာလှိုင်ဖြစ်လာတယ်။ လှဝေနဲ့ မိမိလှိုင်တို့ဟာလဲ ဘဝဟောင်းချုပ်ငြိမ်းပြီး။ ဒီပါဝေနဲ့ ထရီဇာလှိုင်အဖြစ် လောကသစ်တစ်ခုမှာ လာတွေ့ကြပြန်တယ်လေ။ ဒီအချိန်မှာ လှဝေဟာ ဒီပါဝေအဖြစ်အောင်မြင်နေပါပြီ။ သီချင်းရေးသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ထမင်းပွဲဟာ ခြောက်သွေ့ကောင်း ခြောက်သွေ့နေမယ်။ ဒါပေမယ့် ထမင်းတော့ မငတ်ပါဘူးဗျား။ ကျွန်တော် မိမိလှိုင်ကို နပ်မှန်အောင်တော့ ကျွေးနိုင်ပါသေးတယ်။ နိုင်ငံကျော် သီချင်းရေးဆရာ ဒီပါဝေပဲဗျာ ဟဲ ဟဲ”

မျက်ရည်တွေနှင့် ရယ်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ရှိုက်ပြန်သည်။

“ကျော်ကြားမှုကို လိုချင်တဲ့ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းဟာလဲ မိမိလှိုင်ရဲ့ ဝါသနာကို မကြိုက်ပေမယ့် ထရီဇာလှိုင်ရယ်လို့ ဖြစ်လာတော့ သူတို့ ဒါကို အရသာတွေ့ကြတယ်လေ။ နိုင်ငံကျော်ထရီဇာလှိုင်ကိုးဗျ။ အမှန်တော့ မိမိလှိုင်.. . အင်း.. . ခွင့်လွှတ်ဗျာ။ ကျွန်တော် သူ့ကို မိမိလှိုင်လို့ ပဲ ခေါ်ပါရစေတော့။ မိမိလှိုင်တို့ဟာ အမှန်တော့ စီးရီးတစ်ခုက ရတဲ့ သီချင်းဆိုခ ငွေလောက်ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ပိုက်ဆံကြောင့် သီချင်းဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝါသနာကြောင့် ပြီးတော့ အခုဆိုရင် နာမည်ကြောင့် ပေါ့ဗျာ.. .”

“သည်နေရာတွင် ဒီပါဝေသည် လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ အရက်များ ဖိတ်စဉ်ခဲ့သည်ကို ကိုကို မှတ်မိနေသည်။

“မိမိလှိုင်ကို ကျွန်တော်ပြန်ပြီးဆုံတွေ့နေရတယ်။ ဒီပါဝေနဲ့ ထရီဇာလှိုင် အတွဲကလဲ နာမည်ကြီးသတက်ကြီးလာတယ်။ ကျွန်တော် ရင်နာတယ်။ သူ့ကိုမတွေ့ချင်ဘူး။ ကျွန်တော်ထက်ပြေးချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဘယ်ကို ပြေးမလဲ ပြေးစရာမရှိဘူး။ ဒီလောက်ကဟာ ကျွန်တော့် လောက၊ ကျွန်တော်ဖန်ဆင်းထားတဲ့လောက၊ ဒီလောကက လွဲပြီး ကျွန်တော် နေစရာမရှိဘူး။ ဒီလောကထဲမှာပဲ မကြည့်ချင် မြင်လျက်သား။ သူနဲ့

ချည်းဆုံရတယ်။ ဒေါက်တာဘွဲ့ရ ခင်ပွန်းလောင်းကို စောင့်ရင်းနဲ့ အဆိုတော် ဝင်လုပ်နေတဲ့သူ့ကို ဟုတ်တယ်။ ဟား.. . ဟား.. . ဟား.. . အဆိုတော် ဝင်လုပ်နေတာ ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီးသားဆိုတော့ နာမည်ကြီးတဲ့ အရသာ ဝင်ခံနေတာ ဟန်မပျက်၊ ဣန္ဒြေမပျက်၊ အဲဒါ ကိုကိုရ၊ ခင်ဗျား ခံနိုးကလေးတွေအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ၊ အင်မတန် စိတ်ဓာတ် ထက်မြက်တာ၊ သူကလေ သူက ကျွန်တော့်ကို ဒီပါဝေခေါ်မောင်လှဝေ အားမမြင်ဘူးသောအကြည့် မသိသော မျက်လုံးတွေနဲ့ တစ်မိမိပြင်ပြင် ဟား.. . ဟား.. . ဟား တယ်ဟုတ်”

အရက်ထပ်မသောက်ရန် သို့မဟုတ် စကားဆက်မပြောတော့ရန် သို့မဟုတ် မငိုတော့ရန် ကိုကိုတားဆီးဖို့ မကြိုးစားမိ။ တစ်စစီ တစ်မျှင်စီ ဆွဲထုတ်ပြနေသော သူ့ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေအားလုံး အစသတ်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်ခဲ့လေသည်။

“သမီးလုပ်တဲ့သူကို စိတ်ချရမှန်းသိတော့၊ သမီးရှင်များကလဲ၊ လွှတ်ထားတယ်လေ၊ ဟဲ ဟဲစကားရိုင်းသွားယင် ခွင့်လွှတ်၊ အို ခွင့်မလွှတ်ချင်လဲ နေတော့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ကိုက်တတ်တဲ့အကောင်။ ကိုက်နိုင်တဲ့ အကောင်မဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ သူတို့သမီးကို စိတ်ချထားတယ်လေ။ ဒီမှာ ကိုကိုရဲ့ ကျွန်တော် မိမိလှိုင်ကို အန္တရာယ်မပေးနိုင်ဘူး မမှတ်နဲ့ သူ့ဘဝရော သူ့နာမည်ရော ပျက်စီးသွားအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ကောင်သိလား။ ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်သလဲဟင်၊ ကျုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး ထင်သလား၊ အလွယ်လေး အလွယ်လေး ပထမဦးစွာ သူ့နာမည်ပျက်စီးသွားအောင် သီချင်းထဲက လုပ်လိုက်မယ် ဟဲ ဟဲ အခုနေ အခါကလဲ ထရီဇာလှိုင် ဆိုမယ့်တေးကို ဆရာဒီပါဝေရေးမှ ဒီလိုကိုးဗျ။ ဆရာ.. . ဆရာ ထရီဇာလှိုင် အတွက်ပါ ဆရာ.. . ဘယ်သူ့ကိုမှ မအပ်ချင်ပါဘူး။ ဒီလိုအနေမျိုးမှာ အဆိုတော်ကြီး ထရီဇာလှိုင် ပေးဆင်းသွားအောင် ကျုပ်က ဒီပါဝေ၏ ဘတ်ကျွမ်းသော ပညာနဲ့ တီးထည့်လိုက်ရင် ဟား.. . ဟား.. . ဟား.. .”

သူ့အရက်ကိုပင် ကောင်းကောင်းမငဲ့နိုင်တော့၍ ကိုကိုက ငဲ့ပေးခဲ့ သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

ရသေးသည်။

“တော်ပြီဆိုဒါ တော်ပြီ။ ကျုပ်က ပြင်းပြင်းလေးမှ အဲ . . . ဒါက နာမည်ပျက်သွားအောင်လုပ်တဲ့နည်း။ ဘဝပျက်သွားအောင်ကော သာလွယ်သေး။ ရက်ကော်ဒင်းတစ်ခုခုမှာ စတူဒီယိုတစ်ခုခုမှာ ကျုပ်အတင်း ကြံလိုက် မှာပေါ့ဗျာ။ သွားရော . . . သွားရော ဒါဆိုရင်”

ထပ်ငဲ့သော အရက်ကို သူမသောက်နိုင်တော့ ဖန်ခွက်ကိုင်လက် သည် နှုတ်ခမ်းဆီသို့ ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့် မရောက်။ စားပွဲပေါ်သို့ မျက်နှာကို မှောက်လျက်ရှိကြီးတင်ငိုလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ထရီဇာလှိုင်ကို ကျုပ်မှန်းသလောက် မိမိလှိုင်ကို ကျုပ် ချစ်တယ်ဗျ။ ကျုပ်ချစ်တယ်။ ထရီဇာလှိုင်ရဲ့ရှေ့မှာ မိမိလှိုင်က ရှိရှိနေတယ်။ ကျုပ်မလုပ်ရက်ဘူး။ လှိုင်ကို ကျုပ်မလုပ်ရက်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ်ပဲ . . .”

ဆက်ပြောသည့် စကားတွေကို ကိုကို နားမလည်တော့ချေ။ အလွန် အကျွမ်းနေပြီဖြစ်သော ဒီပါဝေထံမှ သံကွဲပြတ်သားသော စကားလုံးများ ကိုမကြားရတော့ချေ။

သူ့ကို ကားပေါ်တွဲခေါ်ခဲ့ရသည်။ ဘိယာတစ်လုံးသာ သောက်ဖြစ် ခဲ့သော်လည်း ဒီပါဝေထက် ပိုမူးယစ်နေပြီဟုလည်း ကိုကိုခံစားရသည်။ ဒီပါဝေမှာမူ ကားနောက်ခန်းထဲဝယ် စကားပြောလိုက် သူ့သီချင်းများကို ညည်းလိုက်ဖြင့်။

“ . . . ဒီမှာ ကိုကိုကျုပ်ပြောခဲ့တာတွေ အားလုံးကို မေ့လိုက်။ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားတို့ နတ်သျှင်ကနေပြီး ထရီဇာလှိုင်ကို စာချုပ်ပါ ဟု ဆိုင်နှစ်ဆိုင် ကျုပ်နာမည်မပြောချင်ဘူး။ ဟိုဆိုင်နှစ်ဆိုင်က ထရီဇာလှိုင်စာချုပ်ပြီး အပိုင်ကိုဖို့ ကြိုးစားနေတတ်။ သူ့ကျမှာပဲ အဲဒီစာချုပ်ကို လက်ခံလိုက်ရင် ထရီဇာလှိုင်သွားပြီ။ ထရီဇာလှိုင်ကို နတ်သျှင်က ထိန်းပေးပါ။ ကျွန်တော့် မိမိလှိုင်ကို ကယ်တင်ပေးကြပါ။ ကျွန်တော့် မိမိလှိုင်ကို . . .”

ဒီပါဝေကို သူ့အိမ်အရောက် ပို့ပေးခဲ့ရသည်။ မည်းမှောင် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကြားထဲသို့ ကိုကိုကားဝင်၍မရ။ ကားရပ်ထားပြီး

ရှေ့မီးနှစ်လုံးကိုဖွင့်၍ အိမ်အရောက်တွဲပို့ခဲ့ရသည်။ သူ့အမေ အဘွားအိုက ဆီးကြိုသည်။ သူ့ညီနှစ်ယောက်က ကိုကိုဆီမှ ဒီပါဝေကို တွဲယူကြသည်။ သူ့နမငယ်က စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်သည်။ နာမည်ကျော်သီချင်းရေး ဆရာ၏ ဘဝကို ကိုကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ထိုညက အိမ်သို့ တိုက်ရိုက်မပြန်ဖြစ်ခဲ့။ မမောင်မဖူး ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း တစ်မြို့လုံးအနှံ့သွားခဲ့မိသည်။

မိမိလှိုင်ခေါ် ထရီဇာလှိုင်ကိုနတ်သျှင်က စာချုပ်ရမည်ဟု ဒီပါဝေက တိုက်တွန်းရင်း အမိန့်ပေးသွားချေသည်။ တကယ်တော့ ယခုလို အချိန် တွင် ထရီဇာလှိုင်လို အဆိုတော်မျိုးကို စာမချုပ်နိုင်စရာဘာအကြောင်းမျှ မရှိ ဒီပါဝေဆီမှ သည်အကြောင်းဖြစ်ရပ်တွေကို မသိခင်က စာချုပ်ဖို့ မချုပ်ဖို့ ကိစ္စကို အရေးတကြီး မစဉ်းစားမိခဲ့။

သာမန်အခြေအနေမျိုးဆိုလျှင် စာချုပ်ချုပ်ဖို့ ဆိုသော ကိစ္စမလုပ် ချင်။ လေးစားအပ်သော အနုပညာရှင်ကို နှောင်ဖွဲ့ခြင်း ကင်းစေလိုသည်။ ပြီးတော့ နတ်သျှင်မှ ကိုကိုသည် ထရီဇာလှိုင်လို အဆိုတော်ကို အပိုင် ကိုင်ပြီး စီးပွားရေးအမြတ်ထုတ်သည် ဟူ၍ လုံးဝအထင်မခံနိုင်။

ယခုတော့ . . .

ဒီပါဝေ၏ စကားသာမှန်ခဲ့လျှင် ထရီဇာလှိုင်ကို စာချုပ်ရပေတော့ မည်။ ကိုလှဝေ၏ မိမိလှိုင်အပေါ်အချစ်ကို လေးစားသင့်သည်။ ဒီပါဝေ ၏ ထရီဇာလှိုင် အပေါ်စေတနာကို လေးစားသင့်သည်။ သူ့ကိုယ်နှိုက် သော်မှပင် သူ့မိမိလှိုင်နှင့်ဝေးရာသို့ မရှောင်သွားသည့်အဖြစ်။ မကြည့်ချင် မြင်လျက်သားအဖြစ်။ သည်အဖြစ်ထဲမှ နေ၍ အကယ်၍ နတ်သျှင်ကို စာချုပ်ဖြစ်သော် သူ့မိမိလှိုင်ကို သူ့မျက်နှာချင်းဆုံရပေဦးမည်။ ဝေဒနာတို့ က ရုန်းကြွလာကြဦးမည်။ သည်အမှုကို လူမသိအောင် သူဖုံးရင်းဖိရင်း ဖြင့်ပင် ထရီဇာလှိုင်အတွက် တေးများကို ရေးစပ်ပေးနေရဦးမည်။

ပြောသည့်အတိုင်းသာ မှန်ခဲ့လျှင် ဒီပါဝေ၏နှလုံးသားကား လေးစား အပ်သော နှလုံးသားပင်တည်း။

စာနာသောစိတ်ဖြင့် ယှဉ်ရင်းပင် လေးနက်ကြွယ်ဝသော ဘဝတွေ

သီရိဆွေတအုပ်တိုက်

အကြောင်းသိလာခဲ့ရသည်။ ဒီပါဝေအတွက် စိတ်မကောင်းသည့်ကြားမှပင် နတ်သျှင်ကို ဖွင့်မြင်ခြင်းကြောင့် သည်သို့သော ဘဝအတွေးကို တွေ့မြင် ကြားနာရပေသည်ဟု ဝမ်းသာမိသည်။

ဒီပါဝေနှင့်ထရီဇာလှိုင်တို့အကြောင်းကို ကိုဝင်းလွင်ကြီးတို့ သိကြ မည် အမှန်ပင်။ သိလျက်နှင့် ဘာကြောင့် မပြောကြသလဲဟုလည်း အံ့သြ မိသည်။ ရေရေရာရာမသိကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေမည်ဟု တွက်လိုက်သည်။ ကိုကိုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ သည်အကြောင်းကို ကိုဝင်းလွင်ကြီးတို့အား ပြောပြ လိုက်မည်။ အကြံဉာဏ် မတောင်း။ မဆွေးနွေးမတိုင်ပင်တော့။

ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ကြားနာခဲ့ရသူသည် ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင် ရမည်ပင်။ လောကတွင် ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုအတိုင်း ကိုယ်လုပ်ခွင့် ရှိနိုင်ရမည်။ အကျိုးသက်ရောက်မှုကိုလည်း တာဝန်ယူရချိန်မည်။ မှားလျှင် လည်း မှားစေ။ မှန်လျှင်လည်း မှန်စေ။

လှိုက်လှဲစွာ မိမိကိုယ်မိမိ ညွှန်းဆိုပြောမိလေသည်။

“အလိုက်သင့်မျှောပါခဲ့တဲ့ အချိန်တွေကုန်ဆုံးသင့်ပြီ ကိုကို၊ မင်းဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသင့်ပြီ။ . .”

* * *

မစဲသေးသော လက်ခုပ်သံများကြားမှပင် ထရီဇာလှိုင် စင်ပေါ်က ဆင်းလာသည်။ စင်ပေါ်တွင်ကား “သည်စေးကရက်ဖိချားစ်” တီးဝိုင်းက ထရီဇာလှိုင်၏ “ချစ်သောခရီးသည်”၏ နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကို တီးနေဆဲပင် အော်ဂဲင်နံအသံသည် ကြွယ်ဝစွာဖြင့် မြည်ဟည်းနေလေသည်။

စင်နောက်ဘက်က၊ ကားရပ်သည့်နေရာတွင် ကိုကိုကားရှိသည်။ ကားထဲတွင် ကိုဝင်းလွင်ကြီး၊ ရစ်ချဒ်၊ ကျော်နိုင်လတ်။ ကိုကို တံခါးဖွင့်၍ ထရီဇာလှိုင်ကို ကြိုသည်။

စတော့ရှိုးအတွက် ခေတ်ဆန်စွာ ဝတ်ဆင်ထားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း၊ ဆန်ကျင်စွာပင် ချိတ်ထဘီ၊ လက်ရှည်အင်္ကျီ၊ ပုဝါတို့ဖြင့်

ဆင်ယင်လာခဲ့သော ထရီဇာလှိုင်၏အလှကို ကိုကိုအံ့သြမိသည်။ ဒီပါဝေ ကို အပြစ်မဆိုသာ။ သည်မျှလှသော ဝါသနာတူသော သူ့မိမိလှိုင်အတွက် သူ့စားရချေမည်ဟု စာနာမိသည်။

“အစီအစဉ် ကျန်သေးလား ထရီဇာ”

“အစီအစဉ်အရတော့ ထရီဇာအလှည့်ကုန်ပြီ။ ဒါပေမယ့် ချစ်သော ခရီးသည်ကို ထပ်ဆိုဖို့တောင်းဆိုနေကြတယ်။ ဦးကိုကိုတို့ စောင့်နိုင်ပါ့ မလားလို့”

“ဟာ . . . ဆိုပါ။ ထရီဇာ၊ ကျွန်တော်တို့စောင့်ပါမယ်”

“ဒယ်ဒီတို့ကားလဲ မတွေ့သေးဘူး”

“ဟိုဘက်မှာ ရပ်ထားတယ် ထရီဇာ၊ တို့နဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာကြတာပဲ”

ကိုဝင်းလွင်ကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“ဒက်ဒီတို့ကတော့ ဆက်ကြည့်ကြလိမ့်အုံးမယ်။ အကျိုးအကြောင်း ထရီဇာ ဒက်ဒီတို့ကို ပြောပြီးပါပြီ။ ဦးကိုကိုက အလုပ်ကိစ္စပြောချင်တဲ့ အကြောင်းလေ”

“ချစ်စွာသော တေးချစ်သူများရဲ့ တောင်းဆိုမှုအရ၊ အဆိုတော် ထရီဇာလှိုင်ရဲ့ ချစ်သောခရီးသည်ကို ယခုထပ်မံ” ကြေငြာသံကို လက်ခတ် သံများက ဖုံးသွားသည်။

“ဟာ . . . အတော်ဆိုးတဲ့လူတွေ၊ မညီပဲ ကြေငြာပစ်တယ်။ ကဲ . . . ဦးကိုကိုတို့စောင့်ကြအုံးနော်၊ ထရီဇာ တက်လိုက်အုံးမယ်”

“ရပါတယ် . . . ထရီဇာ၊ သွားပါ၊ ပရိသတ်ကို လေးစားရမယ် မဟုတ်လား”

“ရိုက်တံ၊ ဟုတ်တာပေါ့ . . . ဦးကိုကို”

လွင်စာသော ရယ်သံကို ကြားရလေသည်။

“သည်စေးကရက်ဖိချားစ်”က ချစ်သောခရီးသည် အတွက် တီးလုံး ခင်းပေးနေပြီဖြစ်သည်။ ထရီဇာလှိုင် စင်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ကိုကို၊ ထရီဇာမလှဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လဲ”

ရစ်ချစ်က ကားပြတင်းမှ ခေါင်းပြု၍ ပြောသည်။

“ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နဲ့ မင်းသမီးယူတာလေ၊ ဟိုဒင်းကွာ၊ အယ်လစ် ဘောက်တေလာ ဆိုရင် ပရိုဂျက်ဆာ၊ ဒါရိုက်တာ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နဲ့”

“ရစ်ချစ် မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ထရီဇာလိုင် မင်းအပေါ်စိတ်ဝင်စားနေတယ် သိလား”

“ဟေ့ကောင်”

“သူလှတယ်၊ မော်ဒန်နီကံစံဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ နာမည်ကြီး အဆိုတော်၊ ခေတ်ပညာတတ်၊ ကမ္ဘာ့ဆုတံဆိပ် မင်းအယူသင့်ဆုံး မိန်းကလေးဟာ အခု စတော့ဂျွှန်းမှာ သီချင်းဆိုနေတဲ့ ထရီဇာလိုင်ပဲ ကိုကို”

“ဟေ့ကောင်. . . တော်စမ်း”

ကိုကိုအသံ တကယ်မာသွားသည့်အတွက် ရစ်ချစ်အသံတိတ် သွားသည်။

“ချစ်သော ခရီးသည်”၏ အမြင့်ဆုံးအသံတို့ ရောက်နေပေပြီ။ စင်ပေါ်တွင် ထရီဇာလိုင် မိုက်ကရိုဖုန်းကြိုးကို လက်မောင်းတွင် ရစ်ပတ်လျက် လှပစွာ လူးလွန်နေသည်။

“ချစ်သောခရီးသည်” စေတည်စွာ ပျံ့နှံ့နေချိန်ဝယ် သည်တေးကို ရေးစပ်သော ဒီပဝေတစ်ယောက် မည်းမှောင်ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကြား တစ်ခုမှ သူ့အိမ်တွင် အရက်ဖန်ခွက်ကို ရှေ့ချကာ ဖြစ်လာမည့် အခြေအနေ ကို တုန်လှုပ်စွာ စောင့်နေပေမည်။ “ကျွန်တော် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့မယ် ကိုယ့်ဆီ” ဟုပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွက်ကို ကိုကို စိတ်ထဲက ထပ်မံရေရွတ်နေမိသည်။

“ကိုကို စတော့ဂျွှန်းလာပြီး ပွဲလဲမကြည့်၊ သီချင်းလဲ နားမထောင်နဲ့၊ ကွာပြီးတော့ တိုက်ခေါ်လာပြီး ခုထိဘာမှန်းလဲမသိဘူး။ ထရီဇာလိုင်နဲ့ ကိစ္စဆိုတာကကော ဘာတုန်း၊ မင်းဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာတုန်း”

ကိုဝင်းလွင်ကြီးက ကားထဲမှ လှမ်းအော်နေသည်။ ကိုကိုပြန်မဖြေ။ သူတို့အားလုံး ဘာမျှ မသိကြသည့်အတွက်လည်း ကိုကိုပျော်နေ

သည်။ တပ်မကြီးတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ ဦးစီးစစ်ချီခဲ့သော သူရဲကောင်း တစ်ဦးလိုပင် စိတ်ထဲမှာခံစားနေရသည်။ ဟုတ်သည်။ ဒါသည် လည်း၊ ဒီပါဝေ၏ စကားနှင့်ပြောရလျှင် စစ်ပွဲတစ်ပွဲပေပဲ။ အောင်မြင်မည်လား၊ ရှုံးနိမ့်မည်လား။ နှစ်ခုသာရှိသည်။

စင်ပေါ်က ထရီဇာလိုင်ကို ကြည့်ရင်းနေ့လည်က ရစ်ချစ်နှင့် ဘာဆန်းသလဲကွာ၊ ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ငါတို့လဲ သူပြောလူပြော တော့ သိနေတာပဲ၊ ဒီပါဝေက လိုက်တယ်၊ ထရီဇာက လက်မခံဘူးလို့လဲ ဆိုကြတယ်။ ခက်တာက အဲဒီသတင်းတွေကို အတည်ပြုရအောင်က သူတို့ နှစ်ယောက်က အလုပ်ချိန်ကလွဲပြီး စကားပြောကြတာမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ချိန် မှာလဲ ရေးသူ ဆိုသူ ဆက်ဆံရေးထက်ပိုတာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီပါဝေကလဲ မာနနဲ့ကိုး၊ မသိဘူးကွာ၊ ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မယ်၊ မဟုတ်ချင်လဲ မဟုတ် ဘူး”

ရစ်ချစ်၏စကား. . .

“ငါကြားတာတော့ ထရီဇာလိုင်က သစ္စာဖောက်သွားသတဲ့။ ဒီပါဝေ က အရက်သမားမို့ အရက်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထရီဇာလိုင်က ပြောလို့ မရဘူးတဲ့။ အဲဒီမှာတင် အဆင်မပြေဖြစ်ကြပြီး၊ ကောင်းမလေးက ကန်ထွက် သွားရော၊ ဒီပါဝေ အသည်းကွဲသွားရော. . . ဒါပဲ။ နေပါအုံး။ မင်းက . . . စပ်စပ်စုစု” ကျော်နိုင်လတ်၏ စကား. . .

“ဟာ. . . သူတို့ချင်းငြိခဲ့ကြယုံမကလို့ ကွာရှင်းထားတဲ့ လင် မယားဖြစ်ဖြစ် မင့်နတ်သျှင်နဲ့ ဘာဆိုင်တုန်း၊ ဒီပါဝေ ထရီဇာလိုင် သီချင်းရေး ကြ၊ ဆိုကြနဲ့ သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်ခဲ့ကြတာ နှစ်နှစ်သုံးနှစ် ရှိနေပြီ။ ဒီလိုပဲပြောနေကြတာပဲ၊ သူတို့က ဘာမှ မလုပ်ရှားဘူး၊ မင်းက ဘာဝင် ပြီးလှုပ်ရှားနေရတာလဲ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်စမ်းပါ ကိုကိုရော”

ကိုဝင်းလွင်ကြီး၏စကား. . .

“စစ်မြေပြင်ကို သုံးသပ်ခဲ့ပြီး စစ်ပွဲ၏ အတိုင်းအဆကို ချဉ်းချိန်ခဲ့ ပြီ။ မိမိဘက်က အင်အားကိုလည်း အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီ။ သည် သို့သော် သူရဲကောင်းအတွက် လက်နက်ကိစ္စကလွဲသွားလို့လည်း ဘာ

လိုသေးသလဲ။

စင်မြင့်ရှေ့ဘက်ဆီက တစ်ခဲနက်လက်ခုတ်သံများပေါ်လာသည်။

စင်မြင့်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လက်အုပ်ချီလျက် ကိုယ်ကိုကိုင်ညွှတ်လျက် နှုတ်ဆက်နေသော ထရီဇာလှိုင်။

သူ့... ဆင်းလာတော့မည်။

ဝိုင်းအုံလာသော အော်တိုစာအုပ်များကို လက်မှတ်ထိုးပေးပြီး ထရီဇာလှိုင် ကားဆီရောက်လာသည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကို နှစ်ခေါက် ဆက်တိုက်ဆိုခဲ့ရသည်မို့ နှမ်းနယ်နေဟန် ရှိလေသည်။ သို့သော် သူ့အပြုံး မှ လန်းဆန်းနပျိုမှုကား မပျောက်...။

“ကဲ... ဦးကိုကို သွားလို့ရပြီ၊ သွားရင်လဲ မြန်မြန်သွားမှ တော်ကြာရကွက်စံလာနေရင် သွားဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး...”

ဝင်းလွင်ကြီး၊ ရစ်ချဒ်၊ ကျော်နိုင်လတ်တို့ သုံးယောက်ကား နောက်ခန်းမှာထိုင်ကြရသည်။ ထရီဇာလှိုင်တက်ရန် ရှေ့တံခါးကို ကိုကိုက ဖွင့်ပေးသည်။ ကိုကိုဘေးသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သော ထရီဇာလှိုင်ကို ဇာတ်ခုံ နောက်ရှိ လူတွေက ဂရုတစိုက်ကြည့်နေကြပေသည်။

“ဒက်ဒီတို့က ရှိုးအပြီးထိနေကြမှာ ထရီဇာကို ဒီပဲပြန်ပို့ပေးပေါ့ ဦးကိုကို...”

“ပို့ပေးပါမယ် ထရီဇာ...”

ကားနောက်ဆုတ်သည်ကပင် အရှိန်နှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရှေ့ဘက် မောင်းထွက်သလိုပင် ကိုကို စတီယာရင် ကျွမ်းကျင်သည်။

“ဦးကိုကိုက ကားမောင်းကြမ်းတယ်နော်...”

“သူက တစ်ခုခုပျော်စရာတွေ့ရင် ပိုပြီးကားမောင်းကြမ်းတယ် ထရီဇာ၊ တို့တော့ သူသိပ်ပျော်တဲ့အချိန်မှာ ကားမစီးရဲဘူး...”

“ဟုတ်လား၊ အခုတော့ ဘာပျော်စရာတွေ့နေသလဲ ဦးကိုကို...”

“ဟိုရောက်ရင်သိမှာပေါ့ ထရီဇာ...”

ဒတ်ရှ်ဘုတ်အောက်ရှိ လေဝင်ပေါက်မှ တိုးဝင်လာသော လေအေး များနှင့်အတူ ကားထဲဝယ် ထရီဇာဆီက ရေမွှေးနံ့ မိတ်ကပ်နံ့တို့ဖြင့်

မွှေးကြိုင်နေသည်။

သည့်နောက်မူ ဘယ်သူမျှ စကားမပြောဖြစ်တော့။ လမ်းတိုများ၊ မီးရောင်များ၊ မီးပွိုင့်များကို တရိပ်ရိပ်ဖြတ်သန်းရင်း ငါးယောက်သား ငြိမ်ချက် ကောင်းနေကြသည်။ ဘာကိစ္စမှန်းမသိ၊ ဘယ်မှန်းမသိပဲ ကားပေါ် ပါလာကြသည့် လေးယောက်တို့ကို တွေးရင်း ကိုကို ကားကို ပိုမြန်မြန် မောင်းဖြစ်လေသည်။

ရန်ကုန်အောက်ပိုင်းဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ လမ်းတိုလမ်းကျဉ်း တွေ ပိုများလာသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် တစ်ခုသော လမ်းတို အတွင်းသို့ ကိုကို ကားချိုးဝင်သည်။ ကားအရှိန်ကို လျှော့သည်။ ဆီချေး များ၊ ချိုင့်ခွက်များ၊ စွန်းထင်းပေါများသော တစ်နေရာတွင် ကားရပ်သည်။ ကားထဲက မီးကို မပိတ်သေးဘဲ၊ ရှေ့မီးများကို ပိတ်လိုက်သည်။

သို့သော် မည်းမှောင်မသွား၊ ကိုကိုကားမီးများ ပိတ်လိုက်သည် နှင့် မချေးမနှောင်းမှာပင် ကားရပ်ထားရာ အဆောက်အဦး၏ ရှေ့ဘက်ဆီမှ မီးချောင်းများ ပွင့်လာကြလေသည်။ မီးချောင်းအလင်းတွင် အားလုံး၏ ရှေ့မှောက်၌ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“စိတ္တသုခ အဝေးပြေးကုန်တင်ကားဆိပ်...”

“ကျွန်တော့်အလုပ်ဌာနတစ်ခုပါ။ ကဲ... ဆင်းကြရအောင်...”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုကိုကအောက်ဆင်းပြီး ရှေ့ဘက်မှ လှည့်လာ ကာ ထရီဇာလှိုင်ဆီမှ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ နောက်ခန်းမှဝင်လွင် ကြီးတို့လည်း ဆင်းကြလေသည်။

“ကုန်တင်ကားဆိပ်ဆိုတော့ မြေကြီးက နည်းနည်းညစ်ပတ်တာ ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အထဲမှာတော့ ထရီဇာလှိုင်အတွက် သက်တောင့် သက်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...”

ကုန်တင်ကားများ ခရီးကိုယ်စီထွက်သွားကြသဖြင့် ကားဆိပ်တွင် ကားတစ်စီးမျှ မရှိပေ။ အတွင်းဘက် အမိုးအောက်တွင်သာ တရုတ်စာဖြင့် အုပ်ထားသော အိရူးခေါင်းပြား၊ ကားကြီးတစ်စင်းရှိနေလေသည်။ ကားခေါင်းပြားပြားကြီးနောက်က အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

သီရိသွေတအုပ်တိုက်

သက္ကလတ်စောင့်အညိုကြီးဖြင့် သူ့ကိုယ်ကို ရုပ်ပတ်ထားသည်။

“အဘစောင့်နေတာ ကြာပြီလား.. .”

“မကြာသေးပါဘူးကွယ်၊ လမ်းထဲကားချိုးဝင်လာတဲ့ အသံကြားလို့ ရှေ့ဆုံးအိုးတည်နေရာက ထလာတာ၊ လူလေးတို့အပေါ်တက်ကြတော့ မလား.. .”

“တက်မှာပေါ့အဘရဲ့”

“အားလုံး စီစဉ်ထားတယ်၊ ကဲ.. . လာကြာ”

လှေကားအောက်ခုံမှာလည်း ဆီချေးတွေ၊ လက်ရန်းမှာလည်း ဆီချေးတွေနဲ့ပင်။

“လက်ရန်းကို မကိုင်နဲ့နော်၊ ဆီချေးတွေပေါ်မိမယ်”

လှေကားထစ်များဆုံးသောအခါ စကြိုလမ်းသို့ရောက်သည်။ အပြာရောင်ဆေးသုတ်ထားသော သုံးထပ်သားတံခါးနှစ်ချပ်ကို လွန်ပြီးသောအခါ ပါလစ်ရောင်ထနေသည့် တံခါးကြီးတစ်ချပ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လှည့်၍ ကိုကိုဖွင့်လိုက်သည်။

လုံးဝခြားနားသွားသော မြင်းကွင်းကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။ ရုံးခန်းတစ်ခု၊ အလုပ်ခန်းတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရုံးခန်းအနေနှင့် ကျယ်ဝန်းသည်။ နံရံလေးဘက်စလုံးဖော်မီကာပြားများဖြင့် အုပ်ထားသည်။ မျက်နှာကြက်မှာ ဝင်းမွတ်သော အဖြူ၊ တံခါးဘက်နံရံတွင် နံရံကပ်မီးအုပ်ဆောင်းတစ်ခုရှိသည်။ အုပ်ဆောင်းမှ တွဲလောင်းကျနေသော ကွင်းဆက်ကြိုးသည် မီးရောင်တွင် ကြေးဝါရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ ကျောဘက်တွင် မှန်ပြတင်းနှစ်ခုရှိသည်။ နှစ်ခုတည်းသော မှန်ပြတင်းသည် နံရံအပြည့်နီးပါးမျှ ကြီးမားကျယ်ဝန်းကြလေသည်။ ပြတင်းအပြည့်ကာထားသော ကိမိန့်စ ခန်းဆီးများကို တစ်ဝက်လောက်ဆီမှနေ၍ ပိုးကြိုးဖြင့် ရစ်သိုင်းထားသည်။ ပိုးကြိုးမှ တွဲရစ်ကျနေသော ပန်းပွားစ၏ ပန်းနုရောင်သည် ခန်းဆီး၏ ပန်းနုရောင်ပန်းပွင့်ကြီးများနှင့် တသွေးတည်းဖြစ်လေသည်။ မျက်နှာကြက်ဆီမှ မီးအုပ်ဆောင်းပန်းဆိုင်ကြောင့် တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်နေသည်။ သည်အလင်းရောင်၏ အောက်တွင်မူ-

ခရမ်းရောင်အစဖြင့် အပြည့်ဖုံးအုပ်ထားသော ဆိုဖာဆက်တီး၊ ဖန်စားပွဲ၊ အခန်းထောင့်တွင် ခြေပစ်လက်ဆန့်လှဲနိုင်သော ဒရီးမ်ဘက်၊ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ နံရံနှင့်ကပ်လျက်တွင်မူ ဘီးတပ်ထားသော တွန်းလှည်းစင်လေးတစ်ခုရှိသည်။ စင်၏ ဘေးတွင် ရေခဲသတ္တာ။ စင်၏ အဆင့်သုံးဆင့်အနက် အပေါ်ဆုံးဆင့်တွင် အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး ဖန်ခွက်များ။ အောက်နှစ်ဆင့်တွင် အရက်ပုလင်းအမျိုးမျိုး။

အခန်းအဝင်ဝ၏ ဘယ်ဘက်က ကြိမ်ထိုးပန်းပွင့် ဖော်လိုက်ကာ၏ တစ်ဘက်တွင် အလုပ်စားပွဲကို တွေ့ရသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဖိုင်တွဲများ အရောင်အမျိုးမျိုးကပ်ပြားများက အထပ်လိုက်ရှိသည်။ စားပွဲဘယ်ဘက်ညာဘက်စွန်းဆီတွင် တယ်လီဖုန်းနှစ်လုံးရှိသည်။

ညစ်ပေမည်းမှောင်ကျဉ်းမြောင်းသော ဤလမ်းတိုလေးထဲမှ ဆီချေးစွန်းသော ချိုင့်ခွက်ထူသော မြေပြင်ကို နင်းခဲ့ရပြီး ဆီချေးတို့ဖြင့် ညစ်ပေနေသော လှေကားထစ်လှေကားလက်ရန်းကို သတိကြီးစွာ ဖြတ်ခဲ့ရပြီးသည့် နောက်ဝယ်ဤသို့သော အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရမည်ဆိုခြင်းမှာ အံ့ဩစရာတစ်ခုပေပင်။ ညစ်ပေမည်းမှောင်သည့်အရာကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ သန့်စင်လင်းလက်သော နေရာသို့ ရောက်ရခြင်းအတွက်လည်း အခန်းငယ်သည်ပို၍ လှပကြွယ်ဝနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“အေးအေးဆေးဆေး.. . နားကြပါအုံး။ ထရီဇာလဲ ပင်ပန်းလာတယ်။ အို.. . အားလုံးပင်ပန်းကြတာပါပဲ။ စောင့်ရတဲ့ အလုပ်ဟာလဲ တကယ်ပင်ပန်းတာ၊ ကိုဝင်းလွင်ကြီးများ မနည်းချောထားရတယ်”

တစ်ခန်းလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေသော ထရီဇာလိုင်လည်း ဆိုဖာတွင် သွက်လက်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်.. . ကားဆိပ်ကို ငါနှစ်ခေါက်ရောက်ဘူးတယ်၊ ဒီအပေါ်ထပ်ရှိနေတာ မင်းငါ့ကို တစ်ခါမှ မပြောဘူးပါလား”

ကျော်နိုင်လတ်က ဆိုဖာပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချရင်း ပြောသည်။ ဝင်းလွင်ကြီးကမူ မတုန်မလှုပ်၊ ရစ်ချဒ်က အရက်စင်အွန်းလှည်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

“ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ တစ်လမှ တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်လောက် ဒီကိုရောက်တာ၊ ခုတလော နတ်သျှင်ကိစ္စနဲ့ မရောက်တာကို ကြာသွားပြီ”

“ဟိုဘက်ကဟာ မင်းအလုပ်စားပွဲလား”

“အေး.. . ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်ကွာ ဒီစားပွဲမှာ ငါ့ထိုင်ရတယ် သိပ်မရှိပါဘူး။ ဖေဖေတို့လက်ထက်ကတည်းက မန်နေဂျာပဲ ထိုင်နေတာပါ”

ထရီဇာလှိုင်ကမူ ကိုကို့လှုပ်ရှားမှုများကိုသာ ကြည့်နေသည်။

ထိုအခိုက် တံခါးဝသို့ စောစောက အဘိုးကြီးရောက်လာသည်။

“စားစရာတွေ ပြင်လိုက်ရတော့မလား လူလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ ကောင်လေးမရှိဘူးလား၊ သူ့လုပ်ခိုင်းပါ”

“ဟာ.. . ဒီကောင်နှီးလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အဘလုပ်တတ်ပါတယ်”

အဘိုးကြီးပြန်ထွက်သွားသည်။ “အဘရ၊ ကန်တော့နော်၊ ကန်တော့” ဟု ကိုကိုက လှမ်းပြောသည်။

“ကိုဝင်းလွင်ကြီး၊ စားပွဲအောက်ဆင့်မှာ စီးကရက်ဗူးရှိတယ်”

“စီးကရက်ဗူး ထားစမ်းပါအုံး၊ မင်း အခု လုပ်နေတဲ့ ကိစ္စကို အရင်ပြော ကိုကို၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ထရီဇာကို ပြန်ပေးဆွဲမလို့လား”

ထရီဇာလှိုင်က ရယ်လေသည်။ “ကိုကိုက ပြုံး၍.. .

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုဝင်းလွင်ကြီးရာ၊ မလျှို့ဝှက်ချင်လို့ အခု အားလုံး ကို ခေါ်တိုင်ပင်တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ပြည်ဆေးလိပ်ခုံက ဧည့်သည် တွေရောက်နေလို့ မလွတ်လပ်ဘူး။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စားကြသောက်ကြ ရင်း ပြောရအောင်လဲ ခုလိုအချိန်ကြီးမှာ”

စကားဆုံးအောင်မပြောဖြစ်ပဲ ထရီဇာလှိုင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ထရီဇာလှိုင်က ရွန်းမြွှာ ပြုံးလျက်။

“နားလည်ပါတယ်၊ ဦးကိုကိုရယ်၊ ထရီဇာကို ငဲ့ညှာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်”

ကျေးဇူးပါပဲ ထရီဇာ၊ အကြောင်းနှစ်ခုရှိလို့ပါ။ ဘယ်လောက် ပရိုက်ဗီတိဖြစ်တဲ့ ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် သူ့အကြောင်းနဲ့သူ လာကြ တဲ့

ဧည့်သည်တွေကတော့ ရှိနေမှာပဲ မဟုတ်လား။ အသံလဲ သိ၊ ရုပ်လဲ သိတဲ့ နာမည်ကြီးအဆိုတော် တစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့သွားကြရင်.. . အဲ”

“ဒါပေါ့ ဦးကိုကို ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါလဲ တစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ကြောင်းကလဲ နက္ခတ်တော် ပြောမယ့် ကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်အသံကို ဘယ်သူမှ လဲ မကြားစေချင်လို့ပါ”

“အေးပါ၊ အဲဒါကြောင့် ဟိုစီးကီးရက်ကို အသာထားပြီး မင်းစီးကရက် ကို အရင်လုပ်ပါလို့ ပြောနေတာပေါ့”

ဝင်းလွင်ကြီးက ပီပီသသကြီးအသံထွက်ပြသဖြင့် ရယ်ဖြစ်သွား ကြလေသည်။

“ပြောပါမယ်၊ နားရင်း၊ စားရင်း၊ သောက်ရင်းပေါ့၊ ကျွန်တော် ဟော့ပေါ့လုပ်ခိုင်းထားတယ်၊ အဲ အရက်ကတော့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲနော်၊ ထရီဇာရှေ့မှာတော့.. .”

“အို ထရီဇာနားလည်ပါတယ်။ ဦးကိုကိုတို့လဲ လူကြီးလူကောင်း တွေပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘီယာတစ်လုံးလောက်ပဲ သောက်နိုင်ပါတယ် ထရီဇာ”

“ငါတို့ကတော့ အရက်သမားတွေလိုလို မင်းပြောပုံက”

ရယ်မိကြပြန်လေသည်။ သို့သော် ဟော့ပေါ့အိုးကို လင်ဗန်းပေါ် တွင် တင်၍ အဘိုးကြီးဝင်လာသောကြောင့် အလုပ်များသွားကြပြန်သည်။ အဘိုးကြီးက ပွက်ပွက်ဆူသော အိုးထဲသို့ အသီးအရွက်နှင့် အသားများ ထည့်ရန် ပြင်သည်။

“နော်.. . နော် အဘ၊ ကျွန်တော်ပြင်ပါ့မယ်။ အဘသွားအိပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ပြန်မှပဲ နိုးပါမယ်”

အဘိုးကြီးပြန်ထွက်သွားသည်။ ကိုကိုက ဟော့ပေါ့ပြင်ရင်း စကား စလေသည်။

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

“ပြီးမှ ကိုယ်ကြိုက်ရာထည့်ပေါ့။ အခုတော့ ကျွန်တော်ပြင်ပေးပါမယ်။ ကိစ္စက နတ်သျှင်နဲ့ ထရီဇာကိစ္စပဲ”

အားလုံးတိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ကြသည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒီပြင်လူဆိုရင်တော့ ခရီးသွားဟန်လွှဲပြောချင်ပြောလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခုလို တကူးတက ပြောရမှကို ကျေနပ်နိုင်မယ်။ ထရီဇာ သဘောတူမယ် ဆိုယင် နတ်သျှင်အနေနဲ့ ထရီဇာကို စာချုပ်ချင်တယ်။ အဲဒါပဲ”

ဝင်းလွင်ကြီးက ဖျက်ကနဲလှမ်းကြည့်သည်။ စီးကရက်ကို မီးညှိလှဆဲဆဲ၊ ရစ်ချဒ်၏ လက်သည် မီးခြစ်ကို မခြစ်မိသေးပဲ တုံ့သွားသည်။

ထရီဇာလှိုင်ပင်လျှင် သေးမျှင်သော မျက်ခုံးနှစ်ဘက် ငှက်၏ အတောင်ပံပင်သည်သို့ ရှိသွားသည်။

“ခုအချိန်မှာ ထရီဇာကို စာချုပ်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်အနည်းဆုံးရှိမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ထရီဇာ လက်မခံဘူးဆိုတာလဲ သိပါတယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ စာမချုပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ရှိကောင်းရှိမယ်။ စာချုပ်တယ် ဆိုတာဟာ တစ်မျိုးကြီးမဟုတ်လား”

ဟော့ပေါ့ ပန်းကန်လုံးများကို တစ်ယောက်ဆီရှေ့သို့ လိုက်ချပေးသည်။ နှုတ်ရော လက်ပါ လှုပ်ရှားနေသူမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း။

“ခု ကျွန်တော်တို့နဲ့ ထရီဇာလှိုင်ဟာ လုပ်ငန်းလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အဖြစ်နဲ့ သာမက၊ မိတ်ဆွေချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့အနေမျိုးတောင် ရှိနေကြပြီ။ ဒီလိုလူချင်းမှာ စီးပွားရေးဆန်တဲ့ကိစ္စကို ပြောရမှာ ကျွန်တော် မပြောရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်။ စီးပွားရေးမပါဘူးလို့ ကျွန်တော် မပြောချင်ပါဘူး ဒါပေမယ့်”

ဟော့ပေါ့ အိုးနှင့်ပန်းကန်များထဲမှာ ခြောင်းခြောင်းထနေသော အငွေများသည် ကိုကိုစကားကို တန်ခိုးအင်အားများဖြင့် ဖြည့်တင်းပေးနေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

“ကိုဝင်းလွင်ကြီးတို့တော့ နားလည်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အခုကားဆိပ် လုပ်ငန်းပြည်က လုပ်ငန်းရှိနေပါတယ်။ ဟို နတ်သျှင်ဖွင့်ပွဲတုန်းက နတ်သျှင် ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော်ဦးလေးလို့ မရှိတဲ့ ဦးလေးကို ဆွဲထည့်တာလဲ

ထရီဇာ သိလောက်ပါပြီနော်”

“သိပါတယ်။ . . ထရီဇာသိပါတယ်”

“အဲဒီလုပ်ငန်းနှစ်ခုကို ကျွန်တော်စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒီနတ်သျှင်မလုပ်လဲ ကျွန်တော့်ကို ပြည်က ဆါကြီးက လုပ်ကိုင်ပေးနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် နတ်သျှင်လုပ်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွခဲ့တယ်။ ထရီဇာတို့နဲ့တွေ့တယ်၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်တယ်၊ ဒီအောင်မြင်မှုကို ဆက်ပြီး အရှိန်မြှင့်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ထရီဇာနဲ့ စာချုပ်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို အပြန်အလှန် အကျိုးပေးတယ်လေ။ . .”

“ဦးကိုကိုက စီးရီးဘယ်နှစ်ခု စာချုပ်ချင်တာလဲ။ . .”

“ဘယ်နှစ်ခု မဟုတ်ဘူး ထရီဇာ၊ သုံးနှစ်။ . . သရီးယီးယားစ်။ . .”

“သုံးနှစ်”

ရစ်ချဒ်သံယောင်လိုက်မိသွားသည်။ ထရီဇာလှိုင် မသိမသာ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“သုံးနှစ်အတွင်းမှာ အဆင်ပြေသလောက် စီးရီးတွေ ထုတ်မယ် ကျွန်တော်တို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊ သီချင်းစာအုပ်သေးသေးလေးတွေ ရိုက်တာက အစဗျာ၊ ကြွေစက္ကူချောနဲ့ ရိုက်မယ်၊ အဲဒီလိုမျိုး။ . .”

ဟော့ပေါ့အိုး ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေဆဲ၊ ပလုံစီထနေသော မျက်နှာပြင်မှ ရေမြှုပ်လုံးများသည် တဖောက်ဖောက်ကွဲလျက် အငွေများပျံသွားကြလေသည်။

စင်စစ် အနုပညာနယ်တွင် အနုပညာရှင်နှင့်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တို့ စာချုပ်ချုပ်ကြသည်ဆိုခြင်းမှာ မဆန်း၊ သတ်မှတ်အပ်သော စည်းကမ်းချက်တွေကို နှစ်ဦးနှစ်ဘက်ကျေနပ်သဘောတူကြလျှင် စာချုပ်ကြစတမ်း။ သည်လောကမှာလည်း ထိုအတူပင်။ စီးရီး ဘယ်နှစ်ခု၊ ဘယ်ရွှေ၊ ဘယ်မျှဟု သတ်မှတ်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထရီဇာလှိုင်က စီးရီး ဘယ်နှစ်ခု စာချုပ် ချုပ်ချင်တာလဲဟု မေးခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဥပမာ

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

စီးရီးသုံးခု ဆိုလျှင် တစ်ခုအတွက် သီချင်းဆိုခ ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ သုံးခုအတွက် ဘယ်လောက်၊ စရံက ဘယ်လောက်စသည်ဖြင့် . . .

ယခုမှ သုံးနှစ်ဟူ၍ ကာလအတိုင်းအတာဖြင့် သတ်မှတ်သည်။ ကာလအတိုင်းအတာဖြင့် သတ်မှတ်စာချုပ်ချုပ်ကြသည်လည်း ရှိခဲ့ဘူးသည်။ သို့သော် ကိုကိုလို သုံးနှစ်မဟုတ်။ တစ်နှစ်၊ သည်လိုတစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ ဟိုဘက်သည်ဘက် ပြဿနာတွေ ပေးတတ်ကြသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ပြဿနာ၊ ကာလဒေသအခြေအနေ ပြဿနာ၊ အနုပညာရှင်ဘက်က ဆိုလျှင် စာချုပ်ချုပ်စက အရှိန်အဝါထက် တက်လာပြီဆိုလျှင် စာချုပ်ပါသတ်မှတ်ထားသော 'နှုန်း' အပေါ်မကျေမနပ် ဖြစ်လာတတ်သည်။ သူ့ကို ချုပ်ကိုင်ထားသည်ဟု မြင်လာသည်။ သူ့ကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီဟူ၍ ရုန်းကန်ရန် ကြိုးစားလာသည်။ တစ်ဘက်လုပ်ငန်းရှင်ကလည်း စာချုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် စာချုပ်စည်းကမ်းထဲမှ နေ၍ ရနိုင်သလောက်အဆီကို ညစ်ထုတ်တော့သည်။ သူ့လူ ဟိုတုန်းကထက် မြင့်လာပြီကို သိလျက် ဟိုတုန်းကအတိုင်းပဲ အပေးအယူလုပ်သည်။ စာချုပ်ဘောင်ထဲက စကားပြောတော့သည်။ ဟိုဘက်ကလည်း သည်လိုလုပ်ရပ်မျိုးကို မခဲ။ သည်အထဲတွင် ကျော်ကြားမှုနှင့်ငွေကြေးနောက်မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်ချင်သော သူဆိုလျှင် ပိုဆိုးတော့သည်။ သည်တွင် ပြဿနာပေါင်းစုံတို့သည် တရိပ်ရိပ်။

ကိုကိုပြောသလို "သုံးနှစ်"ဆိုသည့် ကာလအပိုင်းအခြားကား စင်စစ် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း အတင့်ရဲခြင်းပေတည်း။

အသစ်အသစ်သော သူ့ထက်က ပါရမီရှင်တွေ ထွန်းပေါ်နေသည့် အချိန်မျိုးတွင် တော်ရုံတန်ရုံ အနုပညာရှင်၏ သက်တမ်းကကော ဘယ်လောက်ရှည်ကြာမည်နည်း။ တမြန်နေ့က ရုန်းကန်ကြိုးစားခဲ့ပြီး မနေ့က တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက်လာကာ၊ ယနေ့သရဖူဆောင်၍ နက်ဖြန်တွင် ကျရိပ်ပြ သဘက်ခါတွင် စုံစုံမြုပ်ပျောက်ကွယ်နိုင်သည့် ပျောက်ကွယ်ကြသည့် ကြွေလွင့် ပျက်သုန်းကြသည့် ကြယ်ပွင့်တို့သည် ဤအနုပညာကောင်းကင်တွင် ပေါများလှဘိခြင်း။

အခြေခံခိုင်လွန်းမက ခိုင်သော ထိန်းသိမ်းနိုင်သော တကယ်အရည်အချင်းပြည့်သော အခြေအနေလည်းပေးသော သူမျိုးအနည်းငယ်လောက်

သာလျှင် သည်နေရာတွင် ရှုသာရွှက်သာ ရှိချေသည်။ သို့တိုင်အောင်ပင် ဘိမ်ဖုံးလို့ လမသာသော အခြေမျိုးရှိတတ်သေးသည်။ မလင်းတလှည့်လင်းတလှည့် ကြယ်ပွင့်ဖြစ်နေသည်ကိုပင် ကံကြီးလွန်းလို့ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဟော့ပေါ့ကို အဖတ်ဆည်စားသူ၊ အရည်ခတ်သောက်သူမှာ ကိုကိုတစ်ဦးတည်းဖြစ်နေသည်။ ကိုကိုစကားအနက်နှင့် ကိုကိုအသွင်တို့မှာ မလိုက်ဘက်။

"ကိုကို၊ မင်းဒါကို အသေအချာစဉ်းစားပြီးပြီလား"

"ကျွန်တော်စဉ်းစားပြီးပြီ ကိုဝင်းလွင်ကြီး အခုစဉ်းစားရမှာက ပထမဆုံး ကာယကံရှင် ထရီဇာ၊ နောက် ခင်ဗျားတို့။"

"အခု တစ်ထိုင်ထဲ စဉ်းစားရလိမ့်မယ်လို့ မင်းက ထင်နေသလား"

"ဟာ . . . ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ရစ်ချဒ်ရာ ထရီဇာလဲ သူ့အိမ်သူတိုင်ပင်ရအုံးမှာပေါ့၊ ငါသိပါတယ် . . ."

"ထရီဇာကိုတော့ ငါတို့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလို့ရပါတယ်။ စာချုပ်မှာ သတ်မှတ်မယ့်နှုန်း၊ အဲ . . . ငွေကြေး၊ ပြီးတော့ မင်းပြောတဲ့ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ အနည်းဆုံးစီးရီးဘယ်လောက်၊ အများဆုံး ဘယ်လောက်ဆိုတာလဲ၊ အတိအကျမဟုတ်တောင်မှ အရှင်တော့သတ်မှတ်ရလိမ့်မယ်၊ အသေးစိပ် ဆွေးနွေးကြရမယ့် ကိစ္စတွေက အများကြီးပဲနော် ကိုကို . . ."

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေကျတော့ အားလုံး ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဒီလောက်ထိတော့ နားမလည်ဘူးလေ"

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေခဲ့သည့် ထရီဇာလှိုင် ဦးစွာ လှုပ်ရှားလာသည်။ ဟော့ပေါ့ပန်းကန်ထဲမှ ဟင်းရည်တစ်ခွက် ခပ်သောက်ပြီး။

"ထရီဇာကလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲနော် ဦးကိုကို၊ ဒီကိစ္စမှာ ဦးကိုကိုတစ်ခုထည့် တွက်ရမှာက၊ ထရီဇာလှိုင်ဆိုတဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက်ရဲ့ သက်တမ်းပဲ . . ."

"ဒီစကားအတွက် ထရီဇာကို ကျွန်တော်အများကြီး လေးစားမိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဒါလဲ ထည့်တွက်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် မှီပါတယ်။ သူများတွေကတော့ ပြောမယ်။ ခုချိန်ဟာ ထရီဇာလှိုင် အဘက်ဆုံးအချိန်

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

အထွဋ်အထိပ်ပဲလို့၊ ကျွန်တော်ကတော့ အခုမှ ထရီဇာအရှိန်ကောင်းစပ် ရှိသေးတယ်လို့ယုံတယ်။ ထရီဇာရဲ့အနုပညာကိုလဲ ကျွန်တော်ယုံတယ်လေ။

ညဉ့်နက်လာသဖြင့် အအေးဓာတ်ကဲလာသည်။ ကိုကိုက ထ၍ မှန်ပြတင်းခန်းဆီးစများကို ပိတ်သည်။ နွေးထွေးသွားလေသည်။

“ခုနက် ကိုဝင်းလွင်ကြီးပြောတဲ့ ကိစ္စတွေကို နှစ်ဦးနှစ်ဘက် အသေ အချာညှိကြရမှာပေါ့။ ထရီဇာဘက်ကလဲ ကြိုက်သလို ပြောပါ။ အခုအကြိမ် တော့ ဒီလောက်ပဲ ဆွေးနွေးလို့ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကဲ . . . အေးလဲ အေးလာပြီ။ ရစ်ချင်၊ ထရီဇာခွင့်ပြုရင် မင်းကြိုက်တာ ယူလုပ်လေ . . .”

ရစ်ချင်က ထရီဇာလှိုင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ထရီဇာလှိုင်းက ပြုံး၍ . . .

“ထရီဇာခွင့်ပြုပါတယ်၊ သောက်ပါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ အဲ သိပ်တော့ မမူးစေနဲ့နော် ကိုရစ်ချင်ကြီး”

ရစ်ချင်က ရယ်၍ အရက်စင်လှည်းဆီထသွားသည်။

“အရက်ကတော့ စုံလို့ပဲဟေ့၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ဘာလက် လောဘယ်ပဲ။

ပုလင်းတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ရင်း ရစ်ချင်ကပြောလေသည်။

“ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဆိုဒါ၊ ရေခဲရှိတယ်ဟေ့၊ အော် . . . မင်းတာဝန် ယူရင်တော့ အဲဒီထဲမှာ အသားဗူးရှိတယ်။ ဖောက်ပြီး အောက်ထပ်သွား ကြော်ကွာ၊ အဘိုးကြီးတော့ မနှိုးပါနဲ့၊ အောက်မှာ မီးဖိုရှိတယ်၊ မင်းလဲ အမြည်းရတာပေါ့၊ လက်စနဲ့ အဲဒီထဲက စပရိုက်ပုလင်းတွေ ထုတ်ကွာ၊ ထရီဇာသောက်ရအောင်”

ရစ်ချင်အလုပ်များသွားသည်။ စပရိုက်ဘီလပ်ရည်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက် ကို ထရီဇာ ရှေ့ချပေးပြီးနောက် ဝက်ပေါင်ခြောက်ပူးကိုငံကာ အောက်ဆင်း သွားလေသည်။

“ဦးကိုကိုက ဒီစပရိုက်ကို ကြိုက်တယ်ထင်တယ်။ နတ်သျှင် ဧည့်ခံ ပွဲတုန်းကလဲ ဒါနဲ့ပဲ ဧည့်ခံတယ် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဒါကို ကြိုက်တယ် . . .”

“ဘီယာပဲ သောက်ပြီး ကောင်တာထားတာတော့ အံ့သြစရာပဲ။ အိမ်မှာဆိုရင် ဒက်ဒီလဲ သူ့ဘားကောင်တာနဲ့ သူထားတယ်၊ ဒက်ဒီ ကတော့ မှန်မှန်သောက်တာပဲ . . .”

“ဒီလို ထရီဇာ ဒီကားဂိတ်ကို ရန်ကုန်က နယ်က ပစ္စည်းပို့တဲ့ ဖောက်သည်ကြီးတွေ လာတတ်တယ်၊ သူတို့ထဲမှာ ကြိုက်တတ်တဲ့ သူတွေ ပါတယ်လေ၊ အလုပ်သဘောအရရော၊ လူမှုရေးအရရောပေါ့၊ သူတို့ကို ဒီပေါ်ခေါ်ခေါ်ပြီး ဧည့်ခံစကားပြောရတယ်။ ပြီးတော့ ဟိုဘက်က အခန်း နှစ်ခန်း ထရီဇာတို့ဖြတ်လာတော့ တွေ့မှာပေါ့၊ အဲဒါ ဧည့်ဆောင်ပဲ။ နယ်ဝေးက လာရတဲ့ ဖောက်သည်တွေ တည်းဖို၊ သူတို့ ပြုစုဖို့လဲ ထားတာပေါ့ . . .”

အခြားစကားများကို ပြောဖြစ်သွားရင်း၊ ဟော့ပေါ့စားကြသည်။

အလုပ်ကိစ္စဆက်မပြောတော့။ စားယင်းသောက်ရင်း ထွေရာလေးပါး ပြောရင်းဖြင့် ညဉ့်ပိုနက်လာသည်။ ထရီဇာလှိုင်းကနာရီမြှောက်ကြည့်သည်။

“အို . . . တင်းနီတူ အလဲဗဲင်းနံရီသွားပြီ . . .”

“ပြန်ကြမယ်လေ၊ ထရီဇာကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ် . . .”

“ပွဲကိုပဲ ပြန်ကြမယ် ဦးကိုကို၊ ထရီဇာတို့ အရောက်နဲ့ပွဲအပြီး အတော်လောက်ပဲ နေမှာပါ . . .”

အဘိုးကြီးကို နှိုး၍ ကားပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်တွင် ကိုကို လီဇာသည် အလာကထက် ပိုလျှင်သာပိုရမည် မလျော့။

ထိုညက တိုက်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ညလုံး ထိုင်ရှင်းရလေသည်။ ဝင်းလွင်ကြီးတို့က မကျေမချမ်းဖြင့် မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုမေးသည်။ ဦးစွာ ဘာကြောင့်အနောက်ပိုင်း ကားဂိတ်ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ရသလဲ ဆိုသည့် ကိစ္စ။ “တိုက်ထဲဧည့်ခန်းဆိုတော့ ဘာမှ မထူးခြားဘူးဗျ၊ အခုလို ညဉ့်ပိုက် ပြီး မည်းမှောင်နေတဲ့ လမ်းကြားထဲက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်မထင်မှတ်တဲ့ ဧည့်ခန်းကလေးဆိုတော့ စိတ်ထဲ တမျိုးဖြစ်မသွားဘူးလား၊ ပြောရတဲ့ စကားကို နည်းနည်းအရေးကြီးတော့၊ နေရာကိုလဲ ထူးမျိုးဖြစ်အောင်

သိရှိစေ့စာအုပ်တိုက်

စီစဉ် ရတော့ပေါ့” ဟု ကိုကိုပြန်ဖြေလိုက်သည်။

နောက်တစ်ခု ဘာကြောင့် သုံးနှစ်စာချုပ်ချုပ်ချင်ရသလဲ ဆိုသည့် မေးခွန်း။ ပြဿနာတွေ စွပ်လာမည့် အရေးထည့်မတွေးဘူးလားဟူသော စွဲချက်။

“တက်စရာမရှိပါဘူးဗျာ၊ အဆင်ပြေမှာပါ။ လုပ်ငန်းကိစ္စ အသေးစိတ် သာ တွက်ပေးကြပါ” ဟု ကိုကိုက ပြန်ပြောသည်။

“နေ့ပါအုံး၊ မင်းကတွက်နေရအောင်၊ ထရီဇာက လက်ခံမယ် ထင်လို့ လား။ . .”

သည်တွင် ကျော်နိုင်လတ်က လက်ဖျစ်တီးတာ ခိုင်မာသော လေသံဖြင့်. . .”

“ထရီဇာ လက်ခံမယ်လို့ ငါပြောရဲတယ်၊ လောင်းတောင် လောင်း လိုက်ချင်သေးတယ်။ လုံးဝ ကျိန်းသေးလက်ခံရမယ်. . .”

“မင်းက ဘာကြောင့် ပြောနိုင်ရသလဲ. . .”

“အာ. . . ကိုဝင်းလွင်ကြီး၊ ဒီအပိုင်းကျတော့ ကျုပ်တို့ အစ်ကို ကြီးကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ ကိုကိုက သုံးနှစ်မဟုတ်ဘူး။ ငါးနှစ် ဆယ်နှစ် တစ်သက်လုံးစာချုပ်မယ်ပြော၊ အဲဒါလက်ခံရမယ်။ ကဲဗျာ. . . ဒီစီးရီးစာချုပ်မဟုတ်ဘူး။ လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ချင်တယ်ပြော လက်ခံ ရမယ်။ ဒီလောက်အခြေအနေများ ထည့်မပြောနဲ့၊ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ဘာမှ ပြဿနာပေါ်စရာ မရှိဘူး။ နတ်သျှင် ကိုကိုနဲ့ အဆိုတော် ထရီဇာလှိုင် မှ မဟုတ်တော့ပဲ။ ဒီကြားမှာ တစ်စီးပွားထဲ တစ်အိမ်ထဲဖြစ်ကြမယ့် ကိစ္စ ပဲ။ ကိုကိုလိုကောင်မျိုးကို ထရီဇာအိမ်ကလဲ မုချသဘောတူရမယ်. . .”

“ဟေ့ကောင် မဟုတ်တာတွေ”

“မင်းဟုတ် မဟုတ်တော့ ငါတို့ခုချိန်မှာ မပြောတတ်သေးဘူး။ ထရီဇာကတော့ လုံးဝဟုတ်တယ် ကိုယ့်လူ။ ရစ်ချဒ်နောက်နေတုန်းက ငါမယုံဘူး။ အခု ငါကတော့ လောင်းတောင် လောင်းလိုက်ချင်သေး. . .”

“ဟေ့ကောင်ရ၊ သူက အင်ဂျင်နီယာလုပ်ထားတာပဲ. . .”

“အို. . . အဲဒီကိစ္စက လူကြီးချင်းစီစဉ်ထားကြရုံပါ။ ပြီးတော့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က နိုင်ငံခြားမှာပါ”

ကိုကိုပြုံးနေသည်။ ဘာမျှ ပြန်မဆို။

ဝင်းလွင်ကြီးက နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခုထပ်မေးပြန်သည်။

“အကယ်၍ သုံးနှစ်ကိစ္စ အထမြောက်လျှင် ထရီဇာအတွက် သီချင်းပေး မည့်သူ” ဟူသောအချက်။

ကိုကို မဆိုင်းမကွ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဒီပါဝေ ကလွဲလို့ ဘယ်သူရှိရမှာလဲဗျ”

မေးစရာတွေ ကုန်သွားကြသည်။ သည်နောက် တညဉ့်လုံးလုံး ငွေကြေးနှုန်းထားနှင့် အခြားကိစ္စများကို တွက်ကြသည်။

မနက်လင်း၍ လင်းစအရောင်ဖြန့်ကျက်လာသော အခန်းထဲဝယ်၊ စာရွက်များ၊ စီးကရက်တိုများ၊ စားကြင်းစားကျန် ခေါက်ဆွဲပန်းကန်များ၊ ဖန်ခွက်များနှင့် ရစ်ချဒ်ယူလာသော အရက်ပုလင်းတို့သည် ပြန်ကြ နေလေ သည်။ တရေးမျှ မအိပ်ကြရသဖြင့် ကိုကိုတစ်ယောက်သာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှိနေသည်။ ရစ်ချဒ်တစ်ယောက်ကား ဆိုဖာပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေပေသည်။

* * *

“သုံးနှစ်စာချုပ်ကို ထရီဇာလှိုင် လက်ခံလိုက်သည်”

ထရီဇာလှိုင်၏ ဒက်ဒီနှင့် မာမီရှေ့တွင် စာချုပ်လက်မှတ်ထိုး ကြသည်။ ဒီတစ်ခါကား ထရီဇာလှိုင်၏ တိုက်နည်းခန်း။

စည်းကမ်းချက်တွေကို ဝင်းလွင်ကြီးက ဖတ်၍ ရှင်းပြသည်။ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မမေးကြ။ မဆွေးနွေးကြ။ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ခြင်း မရှိကြချေ။ ပြီးသောအခါ လက်မှတ်ထိုးသည်။ ထို့နောက် အညိုရောင် စာအိတ်ရှည် ကို ကိုကိုက ထရီဇာလှိုင်လက်သို့ ကမ်းပေးသည်။ ထရီဇာလှိုင်က ငွေ လေးသောင်းပါသော အိတ်ကို ယူရုံမျှသာ ယူ၍ စားပွဲပေါ်တင် စားလိုက် သည်။ ထို့နောက် ထမင်းစားခန်းသို့ သွားကြသည်။

သီရိမဆွစာအုပ်တိုက်

အပြည့်အကုပ် ရှိနေသော ဟင်းခွက်များ မဖိတ်မစင် ရအောင် ဆွဲချင် အရှင်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်ကြရလေသည်။

သည်သို့နှင့်ပင်. . .

ထရီစာလိုင်၏ ပုံနှင့် ရောင်စုံပုံစတာ ကားချပ်ကြီးများသည် မြို့တော် ၏ အချက်အခြာမှန်သမျှတွင် ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

ကျော်နိုင်လတ်ကား ကိုကိုပြောသည့် သီချင်းစာအုပ်အတွက် ကြွ ရောင်စက္ကူချောဝယ်ရ၊ ပုံနှိပ်တိုက်သို့ သွားရ၊ ပန်းချီဆရာဆီ ပြေးရ၊ တေးရေးဆရာ ဒီပါဝေ ဆီသွားရနှင့် ဒီတာဝန်တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် မအား နိုင်တော့. . .

ဝင်းလွင်ကြီးကမူ ကိုကိုကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လျက် မကြာခဏ ဆိုသလို ညည်းသံနှင့် ရေရွတ်နေတတ်လေသည်။

“ငှက်ကို. . . မငှက်တော့ ကြာလေ ငါနားမလည်လေ ပါပဲလား ကွာ. . .”

ယခုတလော ဝင်းလွင်ကြီးပို၍ ညည်းတတ်လာသည်။ ပြီးတော့ စိတ်လဲ တိုတတ်လာသည်။ အလုပ်တွေ များလွန်းသဖြင့်လည်း ဖြစ်မည်။ ကိုကိုကို သူပြောပြောနေသည့် နားမလည်နိုင်ခြင်းအတွက် သူ့ဘာသာ သူစိတ်တိုနေခြင်းလည်း ဖြစ်မည်။

တနင်္ဂနွေဖြစ်သည်မို့ နတ်သျှင်ရှေ့လမ်းမကြီးမှာ အသွားအလာ ရှင်းသည်။ ခါတိုင်းဒီလို ကိုးနာရီ၊ ဆယ်နာရီလောက်ဆိုလျှင် လမ်းမ တစ်လျှောက် ရှုပ်ထွေးဆူညံနေပေသည်။ နတ်သျှင်ထဲက တေးသံကလည်း ပလက်ဖောင်းမှတစ်ဆင့် လမ်းတလျှောက်သို့ ဖိတ်အံကျနေပေသည်။ ယခုမှ နတ်သျှင် ကလည်း ဘာသံမျှ မထွက်လာ။

ကိုဝင်းလွင်ကြီး တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ချွတ်ပြန်သည်။ “စောစောကပင် ဝတ်ခဲ့သည့် တိုက်ပုံကို သူဝတ်လိုက်ချွတ်လိုက် လုပ်နေသည်မှာ အခါခါ ရှိပြီ။ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၊ အုတ်ခုံပေါ်မှနေ၍ အပြင်သို့ မျှော် လိုက်လုပ်နေသည်မှာလည်း အခါခါရှိပြီ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေ သော အသက်ငါးဆယ်ခန့်လူကမူ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခဲရင်း ထရီစာလိုင်၏

သီချင်းစာအုပ်သစ်ကို ဖွင့်ဖတ်နေသည်။ သူကား မြို့ပေါ်က တိတ်ခွေ အငှားဆိုင်ပိုင်ရှင် ဝင်းလွင်ကြီး၏ မိတ်ဆွေ၊ စာမျက်နှာတိုင်းတွင် တေးရေး၊ “ဒီပါဝေ” ဟူသော စာလုံးများကို တွေ့ရပေသည်။

“ကိုးနာရီခွဲတော့မယ်။ အလှူဆိုတာ မင်္ဂလာဆောင်လို သိပ် နောက်ကျရင် ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မှာ တရားနာတာတို့ ဆံချ တာတို့က၊ ဘာညာကိစ္စတွေက ရှိသေးတာ၊ မင်္ဂလာဆောင်က ဘိသိက် မြှောက်ပြီးမှ ရောက်လဲ သတို့သား သတို့သမီးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လိုက်ရင် ဖြစ်တာဗျ၊ အခုဟာက. . .”

“လာမှပေါ့ဗျာ၊ သေချာမှာထားတာမဟုတ်လား။”

လူကြီးက ဝင်းလွင်ကြီးလောက် မလှုပ်ရှား၊ သို့သော် သူလည်း လမ်းမဘက်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်မိသည် ချည်းပင်။

“အသေအချာကိုမှာတာ၊ မနေ့ညကပဲ တိုက်ကို ပုံးဆက်သေးတယ်။ ဒီကို ကိုးနာရီအရောက် ဟိုကို အလွန်ဆုံး ကိုးနာရီခွဲအရောက်လို့ ဒီအလှူ က ကိုယ့်လူရင်းတွေပဲဖြစ်မယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်က ဧည့်သည်လုပ်သွား ရမှာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်စရာကိုင်စရာတွေကို ကူညီပေးရမှာ. . .”

“ကားများတစ်ခုခုဖြစ်နေသလားဗျာ. . .”

“အာ. . . ဒီကောင့်ကား ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ဘူး။”

ပြောရင်းဖြင့်လမ်းမသို့ ကြည့်ပြန်သည်။ နားစွင့်သည်။ ကိုကို ကားကို ဝင်းလွင်ကြီးလောက် ကျွမ်းကျင်ရင်းနှီးသူမရှိ။ စက်သံကို အဝေး မှ ကြားရုံဖြင့် သိသည်။ ဟွန်းသံကိုလည်း ကားတကာ ဟွန်းသံတွေ ကြားထဲ မှာတစ်ချက်တစ်သံလေးပေါ်လာစေဦး ဒါကိုကိုကားပဲဟု မှတ်မိ သည်။ ပြီးတော့ နတ်သျှင်သို့လာပြီဆိုလျှင် ဟွန်းကို နှစ်ချက်ဆင့် တီးတတ် သည်။ နောက်၌နှင့်လာသော မြင်းကို ရုတ်ချည်းဇက်သတ် လိုက်သလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းထိုးရပ်ပစ်တတ်သည်။

“ဒီကောင် ဆိုင်လည်း မှန်မှန်မလာတာ တစ်ပါတ်လောက်ရှိပြီဗျ၊ ထရီစာလိုင် စီးရီးအသစ် သွင်းနေတာတောင် စတီရီယိုထဲကိုလည်း မှန်မှန် မရောက်ဘူး။ ဘာတွေအလုပ်များနေသလဲ မသိဘူး။”

“ပြည်က သူ့ဆေးလိပ်ခုံလား၊ အဲဒီကိစ္စများ ရှိနေရောလား . .”
 “မသိပါဘူး၊ ဦးဖုန်းမြင့်ရာ ကိုကိုက တကယ်နားလည်ရခက်တဲ့
 ကောင်၊ သူ့ဟာက လျှို့ဝှက်တာလည်းမဟုတ်၊ ပွင့်လင်းတာလဲ မဟုတ်၊
 သူ့ကြည့်ရတာ ရေငတ်တဲ့သူ ဘယ်နေရာပေါ်လာမလဲ ကြည့်နေရသလိုပဲ၊
 ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေ အတော်များများလည်း ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒီကောင်
 ကိုက ဘယ်လိုသူဌေးမှန်းမသိဘူး . .”

“ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းက ပိုက်ဆံတော့ တော်တော်ရှိ . .”
 ဦးဖုန်းမြင့် စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားပြီး ဆိုင်ရှေ့သို့
 ကြည့်လေသည်။ ဝင်းလွင်ကြီးက လိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုကို ကာပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ လှမ်းအော်လေသည်”

“မလှဘူးလား ကိုဝင်းလွင်ကြီး . .”

“ကားသည် ကိုကိုစီးနေကြ ရွှေမှင်သုတ်ထားသည့် အရောင်ရှိသော
 ကားမဟုတ်။ လွင်လွင်နီသော အရောင်ရှိသည့် ဂဲလဲင့်ဒ် အမျိုးအစား
 ပြိုင်ကား။”

ထို့အပြင် ရပ်ထားနေထဲမှာပင် ဦးချွန်ရှိရာအရပ်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး
 သန်းနေသည့် မြားတစ်စင်းနှယ်ရှေ့သို့ ရုန်းကြွကာ တစ်ရှူးထိုးပြေးလွှား
 မည့်ပုံစံမျိုး။

“နဲနဲ နောက်ကျသွားတယ်ဗျာ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီကောင်ဟွန်း
 သံ သိပ်ကျယ်လွန်းလို့ဝပ်ရှော့သွားနေရလို့ နောက်ကျသွားတာပါ။ ကဲ
 . . လာကြလေဗျာ၊ ဦးဦးဖျားဖျားပေါ့၊ ဦးဖုန်းမြင့်နှင့် ကိုဝင်းလွင်ကြီးတို့
 ကျွန်တော့် ကားစီးရတာပဲ . .”

ဝင်းလွင်ကြီးက ကားပေါ်တက်ရင်း မကျေမချမ်းဆိုသည်။

“မင်းက ဟွန်းလေးဘာလေးပေးရောပေါ့”

“ဟာ ကျွန်တော် ဟွန်းတစ်ချက်တီးသေးတယ်”

“ဟ . . . နေအုံး ငါမကြားမိပါဘူး”

“အာ ကြားတော့ကြားလိုက်သား။ မင့်ကားမဟုတ်တော့ ငါဘယ်
 သိမလဲ၊ အရင်ဟွန်းသံမှ မဟုတ်တာ”

“အခုဟာကတော့ ကျွန်တော့်ကား မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွ။ နေပါဦး ဒီကောင် ဘာဂဲလဲင့်ဒ်
 ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘယ်တုန်းကဝယ်လိုက်တာလဲ”

လမ်းမှာ စကားပြောမယ်ဗျ။ အလှူနောက်ကျနေမယ်။

အရင်က ကိုကိုကားသည် ဧကံထိန်းမရတတ်သော မြင်းလို
 ဘစ်ဟုန်ထိုး ထွက်သည်ဆိုလျှင် ယခုကားထိုသို့သော မြင်းလေးကောင်
 လောက်ကအပ်သည့် ရောမစစ်ဘုရင်များ၏ စစ်ရထားနှယ်ဟုပင် ဆိုရတော့
 မည်။

“ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ စီးဖို့ မင်းမို့ ဒီကားဝယ်တယ်ကွာ၊ ဂဲလဲင့်ဒ်
 ပြိုင်ကားနဲ့ မင်းအမောင်းကြမ်းပုံနဲ့ကတော့”

“ပိုင်ပါတယ်ဗျ”

“ဦးဖုန်းမြင့်က စတီယာရင်၏ အလယ်ခိုင်းပေါ်က အင်္ဂလိပ်စာလုံး
 များကို ကြည့်ရင်း “ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ ကိုကို”

မီးပွိုင့်အထွက်မှာ ဂီယာချိန်းနေရသဖြင့် ဦးဖုန်းမြင့် အမေးကို
 ကိုကို မကြား။

“ကိုကို ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ ကွ၊ မင့်ကောင် . .”

ဝင်းလွင်ကြီးကထပ်မေးသည်။

“နှစ်ဆယ့်ရှစ်နီးပါးကျတယ်”

“အား”

ဦးဖုန်းမြင့်က အာမေဇိုတ်ပြုလေသည်။

“ကျွန်တော် ဟိုရက်တွေကပျောက်နေတာ ဒီကားကိစ္စပေါ့ ပြိုင်ကား
 မောင်းချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ ဒီကောင်တွေတော့ မရမက လိုက်တာပဲ၊
 အရောင်ကလည်း ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့အရောင်။ အေးဗျာ အဲဒီလိုဟန်မိရီ
 ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ”

“သိပ်မကြီးကျယ်နဲ့ ကိုကို မင်းအဲဒါဆို မြန်မာပြည်မှာ မနေနဲ့

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

တော့"

"အာ. . . ဝါသနာကို ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်ဒီလို လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။"

"အေးပါ ကိုကိုလျှော့ပါဦးကွာ၊ အလှူနောက်မကျတာက အရေး မကြီးဘူး၊ အလှူမရောက်ပဲ ဖြစ်သွားမယ်. . ."

"စိတ်ချပါ ကိုဝင်းလွင်ကြီးရာ. . ."

ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်က ရှင်ပြုနားသမိတ်စာသည် ကားအရှိန်ကြောင့် တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ရမ်းနေသည်။ အလှူကား နာမည်ကြီး တေးသံသွင်း ဆိုင်ရှင် တစ်ဦး၏ အလှူဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှင်၏ နမူနာကလည်း အဆိုတော် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဒီနယ်ပယ်တွင် မျက်နှာနာရသော အလှူဖြစ်သည်။

"မြန်မာပြည်မှာ ကားမောင်းပြိုင်ပွဲလုပ်ရင်မင်းဘဲ ဆုတွေ ရမှာ. . ."

"လောလောဆယ် ကျွန်တော့်ကောင် မိန်းမခိုးလို မကောင်းဘူးလား နောက်ကလိုက်တဲ့သူတွေ မျက်ချည်ပြတ်ကျန်ရစ်မှာ. . ."

"မင်းက ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့က ဒီကားကို ဝယ်တာလား. . ."

"ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ ကျွန်တော်က ပြိုင်ကားအနီရောင်မောင်းချင် လို့ ကို ဝယ်တာ. . ."

"မင်းအရင်ဟာကရာ"

"လောလောဆယ်တော့ အိမ်မှာပဲလေ. . ."

"ဟင် နှစ်စင်းတောင် ဘာလုပ်မှာလဲ. . ."

"ကိုဝင်းလွင်ကြီး မိန်းမယူရင် ဟိုကားကို လက်ဖွဲ့မယ်ဗျာ. . ."

ကဲ"

"တော်စမ်းပါကွာ"

တစ်သက်လုံးအိမ်တောင်မပြုတော့ဘူး ကြွေးကြော်သော ကိုဝင်းလွင် ကြီးကို ဒီလိုပင် နောက်လေ့ရှိလေသည်။ ကိုဝင်းလွင်ကြီးက လူတစ်မျိုး ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူ ဝါသနာပါသော အလုပ်တစ်ခုတွင် စူးစူးစိုက်စိုက် စိတ်ဝင်စားနေရပြီး သူ့ကို ခင်ကြသော သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အချိန်သာ

ကုန်နေရလျှင် ဘဝကို ကျေနပ်နေတတ်သူဖြစ်သည်။

မီးပွိုင့်ယာဉ်ကြော အတွေ့အရပ်များတွင် ကားတစ်စင်းတစ်လေက သူ့ကို ကျော်သွားလျှင် နောက်ထပ် မီးပွိုင့်သို့မဟုတ် လမ်းကွေ့တစ်ခု မရောက်မှီအတွင်းမှာပင် ကိုကိုမရအရ ဖြတ်တက်သည်။ ကိုကို ဂဲလဲင့် ကလဲ ဆိုစမှတ်ပြုလောက်ပေသည်။ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ဦးက သခင်၏ အမိန့်ကို သွေဖည်နာခံသည့် အတိုင်း ကိုကိုမောင်းသမျှ ပြေးလေသည်။

ရှင်ပြုနားသ ကျင်းပရာ ကျောင်းတိုက်ပရဝဏ်အတွင်း ကွေ့ဝင် လိုက်ချိန်တွင် ကိုးနာရီလေးဆယ်ငါးမိနစ်။

မှန်ပေါက်အဝင်စကပင် နှိုင်းသံတခြိမ်ခြိမ်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီးပျက်သော အရောင်အသွေးများဖြင့် အလှူပွဲလာတို့ လှုပ်ရှားနေကြ သည်။ ကျယ်ဝန်းသော ကျောင်းတိုက်ပရဝဏ်အတွင်း ကနပျဉ်း မဏ္ဍပ် များထိုးထားသည်။ မဏ္ဍပ်တိုင်းများနှင့် ရှေ့မျက်နှာစာနေရာများကို ရွှေရောင် ငွေရောင် စက္ကူမဏ္ဍပ်အဆင်တန်ဆာများဖြင့် မွမ်းမံထားသည်။

တေးသံသွင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ အလှူမှီ ကျောင်းတိုက် သစ်ပင် ရိပ်များအောက်တွင် ကိုယ်ပိုင်ကားတို့အစီအရီ ရပ်ထားကြသည်။ ဒီနယ် ပယ်မှ ပရိသတ်က အများဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။ အဆိုတော်တွေကို လာကြည့် ကြသည့် ကျောင်းတိုက်ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေလည်းမရှား။

သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုသို့ ကိုကိုကားရပ်လိုက်သည်။ အသွေးအစုံ ပုံစံစုံ လှပသော ကားများကြားတွင် ကိုကို ဂဲလဲင့်ဒီနိုရဲရဲသည် ဝင်းခနဲပေါ် နေသည်။

"အား. . . ဟေ့ကောင် မင်းက ဒီပုံစံနဲ့က အထဲဝင်မလို့လား"

"ကားပေါ်ကအဆင်းတွင် ကိုဝင်းလွင်ကြီးက ကိုကိုနောက်ကျောကို ကြည့်၍ ပြောသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ"

"နတ်သျှင် တေးသံသွင်းပိုင်ရှင်တဲ့ကွာ၊ ကားသစ်ချပ်ချွတ် ထုတ်စီး လာတဲ့ကောင်တဲ့ကွာ၊ မင်းတိုက်ပုံမင်းချွတ်ကြည့်စမ်းပါဦး"

မဏ္ဍပ်ဆီသွားမည်အပြု ခြေလှမ်းများကို ရပ်ပြီး တိုက်ပုံကို ချွတ်

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

ကြည့်ရသည်။ ပုခုံးစွန်းများတံတောင်ဆစ်နေရာများတွင် အစွန်းအထင်း အမည်းကွက်များ။

“ဟောဗျာ . . . အဲဒါ စောစောက ဝပ်ရှောခံသွားပြီး ဟွန်းပြင်ရင်း ကျွန်တော် ဟိုနှိုက်ဒီနှိုက်လုပ်တာနဲ့ ဆီချေးတွေ စွန်းလာခဲ့တာ။ ဒါဆို လဲ တိုက်ပုံချွတ်ထားခဲ့ရပေါ့ဗျာ”

တိုက်ပုံအဖြူမို့ အပေအကျဲတွေက ပိုသိသာသည်။ ကိုကိုက ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ပုံကို ကားထဲသို့ လုံးထွေးပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“ကောင်းကွာ လက်တိုအင်္ကျီနဲ့ချည်လှဲချည်နဲ့”
“ရှင်လောင်းမှ မဟုတ်ပဲဗျာ၊ ကဲ . . . လာသွားကြစို့”

ခပ်ပြာမိုင်းညိုနေသော ပိန္နဲပင်၊ ကုက္ကိုပင်တို့ ဝန်းဝိုင်းနေသည့် အလယ်တွင် ကွင်းပြင်ရှိသည်။ ကွင်းပြင်ထဲတွင် မဏ္ဍပ်နှစ်လုံးထိုးထားသည် ကို အထဲရောက်မှ တွေ့ရလေသည်။ ဝဲဘက်မဏ္ဍပ်၏ဆေးတွင် အုတ်တိုက် ခံကျောင်း ရှိသည်။ ဆရာတော် သီတင်းသုံးသည့်ကျောင်းဖြစ်သည်။

နေရာတကာမှာ အလှူပွဲလာဧည့်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသည်။ မဏ္ဍပ် တစ်ခုမှတစ်ခု ကူးသူ၊ အုတ်တိုက်လှေကားတွင် အတက်အဆင်းပြုလေသူ၊ သစ်ပင်ရိပ် ကားဆိပ်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေသူတို့ဖြင့် စည်ကားသော အလှူတစ်ခုပင်။

“ဘယ်ကို သွားရမှန်းလဲမသိဘူး”

ကိုကိုက ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာခဲ့ပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်ပြောသည်။ အုတ်တိုက်ကျောင်း . . . ဝဲယာဘေးချင်းယှဉ် မဏ္ဍပ်နှစ်ခု အလှူရှင်သည် ဘယ်မှာရှိသနည်း မဆိုနိုင်။ မဏ္ဍပ်နှစ်ခုကလည်း ဘယ်မဏ္ဍပ်က ဘယ် အတွက်မှန်းမသိ ရောက်သွားသည့်အချိန်ကလည်း ဧည့်အကျဆုံးအချိန် ယာဘက်မဏ္ဍပ်ထဲဆိုင်းသံတခြိမ်ခြိမ်ကြားရသည်။ လူတွေ အထွေထွေ အရပ်ရပ်ရှိသော အတွင်းဘက်တွင် မှန်စီရွှေချဆိုင်းဝိုင်းကို တွေ့ရသည်။

“အရင်ဆုံးကတော့ ကိုထွေးအောင်ကို သွားနှုတ်ဆက်ရမှာပေါ့ဗျာ”
အလှူရှင်၏ အမည်ကို ဦးဖုန်းဖြင့်က အဆိုပြုသည်။

“အဲဒီ ကိုထွေးအောင်က ကိုဘယ်မှာ ရှိမှန်းမှ မသိဘဲ”

“ကျောင်းပေါ် အရင်တက်ကြည့်မယ်ဗျာ”

အုတ်လှေကားရင်းခံတန်းရှည်များတွင် ဂီတလောကမှ မိတ်ဆွေ များနှင့် တွေ့ရသည်။ လောကွတ်စကားများဆို၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ တရင်းတနီးလည်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။ တချို့က ပရဝဏ်ထဲသို့ ကိုကို ကားဝင်လာသည်ကို မြင်ကြသဖြင့် ကိုကိုပြိုင်ကား အသစ်အကြောင်း မေးကြသည်။

လှေကားရင်းမှာ လူအရွပ်ဆုံးပင် ဖြစ်လေသည်။ ဧည့်သည်များ အပြင် ရေခွေးကြမ်းလင်းငန်း၊ လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန် သယ်ဆောင်လာ သော ဧည့်ခံနေရာချများကလည်း ကဆင်းအတက်များလှသည်။ အသိ အကျွမ်းများသော ဝင်းလွင်ကြီးကားတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် နှုတ်ဆက် ရင်းဖြင့် လှေကားထစ်များပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဦးဖုန်းဖြင့်ကလည်း ဝင်းလွင်ကြီးနောက်က ကပ်ပါသွားသည်။

သည်မှာပင် လူစုကွဲလေသည်။ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း လှေကား ရင်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဖော်ရွေပွင့်လင်းသော တီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှ မိတ် ဆွေများက ကိုကိုကို တရင်းတနီးစကားပြောကြသည်။ နတ်သျှင်၏ စီးရီး အသစ်အကြောင်း၊ ပြိုင်ကားအနီအကြောင်းနှင့်သောင်းပြောင်းစကားများ။

လှေကားတစ်လျှောက်မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝင်းလွင်ကြီးတို့ကို မတွေ့ရတော့။ သူတို့ကကျောင်းပေါ်ရောက်သွားကြပေပြီ။

“ထရီဇာလှိုင်တို့ မဏ္ဍပ်ထဲ ရှိတယ်ဗျာ။ တွေ့ပြီးပြီလား. . .”

“ဟင့်အင်း. . . မတွေ့သေးဘူး။ ဘယ်မဏ္ဍပ်လဲ. . .”

“ဆိုင်းဧည့်ခံ မဏ္ဍပ်. . .”

“ဟိုဘက်က မဏ္ဍပ်ကကော. . .”

“အဲဒါ ထမင်းကျွေးတဲ့ရုံဗျာ. . .”

“ဘယ်လို. . .”

ဒရမ်မာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြလေ သည်။ အလှူရှင် ဦးထွေးအောင်+ဒေါ်မာမာမြင့်တို့သည် မန္တလေးအဆက် အနွယ်များဖြစ်ကြောင်း၊ သည်အလှူကို သူတို့က မန္တလေးအလှူပွဲ ပုံစံမျိုး

သီရိဆွေတအုပ်တိုက်

ကျင်းပလိုကြကြောင်း၊ ဒါကြောင့် ဆိုင်းဧည့်ခံနှင့် ဘိသိက်နှင့် ထမင်း
ကျွေးရုံနှင့်ပြင်ဆင်ကြကြောင်း၊ ဧည့်သည်များအနေဖြင့် ဦးစွာကျောင်းပေါ်
တက်၊ ဆရာတော်ကို ဦးချ၊ ကျောင်းပေါ်ရှိ အလှူရှင်များ၏ အမျိုးသား
သက်ကြီးရွယ်ကြီးများကို တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်၊ ပြီးတော့ ထမင်းကျွေးရုံသွား
ထမင်းစား နောက်ဆိုင်း မဏ္ဍပ်တွင် အချို့ပွဲစားရင်း၊ ဧည့်ခံနားထောင်
ရင်း၊ သံဃာစင် အနီးက ဒေယျဓမ္မဒါတဗ္ဗ ဝတ္ထုအစုစု လှူဖွယ်တို့ကို
ကြည့်ညှိရင်း၊ ဆိုင်းကို နားထောင်နိုင်ကြောင်း ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေ
သည်။

“အဲ ပထမအစီအစဉ်ကိုတော့ ကျော်လိုက်တော့မယ်ဗျာ၊ အဘိုးကြီး
အဘွားကြီးတွေနဲ့ တွေ့ဘူးတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ စကားလဲ မပြောတတ်ဘူး
...

“ဒါဆို . . . ဒုတိယ အစီအစဉ် ထမင်းကျွေးရုံ. . .”

“ခင်ဗျားတို့ စားပြီးပြီလား. . .”

“ထိပ်ဆုံးကပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော် မသွားတော့ဘူးဗျာ၊ ဆာလဲမဆာဘူး. . .”

“ဒါဖြင့်၊ ဆိုင်းဧည့်ခံမဏ္ဍပ်ထဲ သွားဗျာ၊ ထရီဇာလိုင်တို့လဲ ရှိတာပဲ။
..”

“မသွားတော့ဘူးဗျာ၊ ဒီမှာပဲ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ထိုင်နေတော့မယ်”

“ဒါဆိုလဲ ကောင်းတာပဲဗျာ၊ စကားပြောကြရတာပေါ့”

တကယ့် တကယ်မူကား အေးအေးလူလူ ထိုင်၍ စကားပြောရန်
အခွင့်မသာ။ သည်နေရာက လူဝင်၊ လူထွက်၊ လူတက်၊ လူဆင်းရှုပ်
လွန်းလှသည်။ တီးဝိုင်း မိတ်ဆွေများမှာလည်း နောက်လာသော အသိများ
နှင့် နှုတ်ဆက်နေကြသည်မို့၊ ကိုကို တစ်ယောက်တည်းပင်ဖြစ်နေသည်။

ဆိုင်းဧည့်ခံမဏ္ဍပ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုကိုပြုံးမိသည်။
နှစ်ခြိုက်သော အပြုံး၊ မဏ္ဍပ်ဆီမှ ဆိုင်းသံနှင့် သီချင်းသံသည် ကျယ်
လောင်ချည်ခြင်းမရှိ။ အလှူရှင်သည် တေးသံသွင်းဆိုင်ရှင်မို့၊ လားမသိ။
စပီကာမှ ထွက်လာမည့် အသံကို အဆင်ပြေစွာ စိစဉ်ထားပေသည်။

မင်္ဂလာပွဲ၊ အလှူပွဲများတွင် အသံကို ဆူဆူညူညူကြီးသာ ဖွင့်လေ့ရှိကြသည်။
ဆိုအခါ ဧည့်သည်များလည်း စူးစူးဝါးဝါး သီချင်းသံအလယ်တွင် အော်၍
အော်၍ စကားပြောကြရတော့သည်။ ယခုလို အလှူမျိုး ယခုလို ဘုန်း
ကြီးကျောင်းနေရာမျိုးတွင် ယခုလောက်သာ အသံချဲ့ထားသည်မှာ အလွန်
ကောင်းသော စိတ်ကူးပင်။

ဆိုင်းသံနှင့်တေးသံသည် အနေတော်လောက်လွင့်ဝဲလာနေသည်။
ကျောင်းပေါ်လည်း မတတ်ချင်၊ ထမင်းကျွေးရုံကိုလည်း မသွားချင်၊
သည်မှာထိုင်နေရန်မှာလည်း အတိုးတိုးအပေးပေး။ တစ်ခုပဲ ရှိတော့သည်။
ဆိုင်းဧည့်ခံ မဏ္ဍပ်ဆီသွားခြင်းသည်သာ အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်သည်။ ဝင်းလွင်
ကြီးတို့လည်း အစီအစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် ဧည့်ခံမဏ္ဍပ်သို့ရောက်လာကြ
မည်။ ဟိုမှာ ထရီဇာလိုင်တို့လည်း ရှိနေသည်ဟု ဆိုသည်။ သည်နေရာ
မှာ ထိုင်နေခြင်းထက်၊ မဏ္ဍပ်ထဲ သွားထိုင်နေသည်က ပို၍ သင့်တော်
လိမ့်မည်။

“ကိုဝင်းလွင်ကြီးတို့နဲ့ တွေ့ရင် ကျွန်တော်ဟိုမဏ္ဍပ်မှာ ရှိမယ်လို့.
..”

“ကောင်းပြီ. . . ကိုကို၊ ကောင်းပြီ”
မဏ္ဍပ်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ အလှူပွဲလာ ဧည့်သည်များမှာ အနည်း
ဆုံးတော့ တိုက်ပုံမပါစေဦး။ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်များဖြစ်သည်။ တိုက်ပုံ
ဝတ်လာကြသူများက အများစု ရှိသည်။ ရေနေကြမ်း၊ လက်ဖက်သုပ်
မန်းကန်သယ်လာသော ချာတိတ်လေးတွေလောက်သာ၊ ကိုယ့်လို
လက်တိုအင်္ကျီဝတ်ထားကြသည်ကို ကိုကိုတွေ့ရသည်။

သို့သော် စိတ်မသက်မသာမဖြစ်မိ။ ပြုံးပြက်တောက်ပြောင်သော
အဝတ်အစားများ ကိုယ်ပေါ်တင်မလာမိသည်ကိုပင် ဝမ်းသာနေမိသည်။
သွားလာလှုပ်ရှားရသည်မှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးဘိခြင်း။

မဏ္ဍပ်အဝင်တွင် ရှေ့က ဝင်နိုင်သော တစ်ယောက်ကို တွေ့ရုံကိရ
လေသည်။ ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။ ဘေးသို့ ယှဉ်လိုက်သည်။
“အစ်မ. . .”

“ဟက်. . . ကိုကို. . .”

သူကား အဆိုတော် ခင်ခင်။ တကယ်တော့ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ် တွင် ရှိစဉ်က ခင်ခင်သည် ကိုကိုထက် အတန်းကြီးသည်။ ကိုကိုတို့ မနူးမနပ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအရွယ်တွင် ခင်ခင်သည် သူ၏ အောင်မြင်သောတေးများဖြင့် ထင်ရှားသော အဆိုတော်တဦးဖြစ်နေချေပြီ။ နောက်ဆုံး နှစ်သို့လည်း ရောက်နေပေပြီ။

“မမညွန့်တို့ကော မပါဘူးလား. . .”

“ဟဲ့. . . သူက အိမ်ထောင်ကျပြီး သန်လျင်ရောက်နေတယ်လေ။ အခု. . . ကိုယ်တော်က. . .”

“အလှူလာတာပေါ့. . . အစ်မရဲ့. . .”

“တစ်ယောက်တည်းလား. . .”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးပြီးမှ ပြန်မေး. . .”

“တော်စမ်းဟယ်. . . တွေ့လိုက်ရင် စကားအကောင်းကို မပြောဘူး. . .”

သမဝါယမဖောင်ကြီး သင်တန်းသို့ တက်သည့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပေး၍ သိက္ခာမီးခုံကြည်မှန်သော်လည်း ပွင့်လင်းဖော်ရွေသော ခင်ခင်နှင့်သည်လိုပင် မောင်နှမသဖွယ် ရင်းနှီးကြလေသည်။

“သူဌေးက အခုတေးသံသွင်း ဖွင့်ထားတယ်ဆို. . .”

“ဒီလိုပဲပေါ့ အစ်မရယ်. . .”

မဏ္ဍပ်ထဲ ဝင်ရင်းစကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ဆိုင်းဝိုင်းနှင့် အဝေးဆုံး၊ မဏ္ဍပ်တစ်ဘက်ထောင့်နားတွင် နေရာရကြသည်။ ခင်ခင်က အတူပါလာသူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူတို့က ကိုကိုအဝတ်အစား အပြင်အဆင်ကို သတိပြုမိဟန် ရှိကြလေသည်။

ကောင်လေးတစ်ယောက် လာချပေးသော ကျောက်ကျော့လေဘီလုံးများကို စားကြရင်းဖြင့် ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို ပြောဖြစ်ကြသည်။ ယခုမှပင် ကိုကိုနေသာထိုင်ဉာ ရှိရသည်။ မဏ္ဍပ်တွင်းလှည့်ကြည့်မိသည်။ ထရီဇာလိုင်တစ်ယောက်မမြင်ရသေး။

“အစ်မ. . . ထရီဇာလိုင်တယောက် တွေ့မိလား”

“စောစောကတော့ ထမင်းစားရုံထဲမှာ မြင်လိုက်တယ်။ တို့အရင် ထွက်သွားတာပဲ။ ဒီထဲ တစ်နေရာရာမှာ ရှိမှာပေါ့ဟယ်”

ဖိတ်စာဘယ်နှစ်စောင်ရှိက်၍ ဘယ်လောက်များ ဖိတ်ထားသည်မသိ။ မဏ္ဍပ်အတွင်းမှာ ဝင်ထွက်မစဲ တသံသံ ရှိလေသည်။ စည့်ခံဆိုင်းကလည်း အတီးမပျက်။ ဆိုင်းဝိုင်းနောက်တွင် ရပ်လျက် သီချင်းဆိုသူတို့ကလည်း တစ်လှည့်ပြီးတစ်လှည့် အဆိုမပျက်။

စကားပြောရင်း ထရီဇာလိုင်ကို ရှာကြည့်ရင်းဖြင့် ဆိုင်းသံကို နားထောင်ဖြစ်လေသည်။ တချို့သီချင်းများမှာ ရေဒီယိုက တိပ်ခွေများမှ ကြားဘူးနေသော သီချင်းများဖြစ်သည်။ ဂီတနှင့် တကယ်တော့ အလွမ်းအဝေးသည်မို့၊ ဘာသီချင်းမှန်းတော့မသိ။ နားထောင်၍ ကောင်းသည်ဟုသာ ကိုကို မှတ်ယူလိုက်သည်။

ဆိုင်းဝိုင်းရှိရာသို့ အသေအချာ ကြည့်မိတော့မှပင် မှန်စီရွှေချ ဆိုင်းဝိုင်းကြီး၏ ခန့်ညားပုံကို သတိပြုမိသည်။ နေ့၏ အလင်းဖြစ်စေကာမူ မှန်စီရွှေချ အဆင်အပြင်တို့မှ အရောင်တွေ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ရှိကြသည်။ ဆိုင်းဆရာ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အပေါ်တွင် ဆင်ထားသော ဖန်လုံးများနှင့် ဖန်ချောင်းများမှာ အဆက်မပြတ် ခါယမ်းနေကြသည်။ ပဉ္စရူပ၏ နှုတ်သီးဖျားမှ တွဲရဲရွဲကျသော ရွဲလုံးအနီကြီးတွင် မဏ္ဍပ်ထဲက ပရိသတ်များ၏ အရိပ်များထင်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် မြောက်တက်လာသော လင်းကွင်း၏ ပန်းပွားများကလည်း တမျိုးကြည့်ကောင်းသည်။

“ကိုကို. . . ကျောက်ကျော် စားလိုက်အုံးလေ. . .”

ခင်ခင်က ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ် ထိုးပေးသဖြင့် ဆိုင်းဝိုင်းဆီမှ အကြည့်ကို ခွာကာဝိုင်းဘက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ကျောက်ကျော့ တစ်စုံကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုး၍ စားလိုက်သည်။ ရှိန်းမြသော အရသာကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကျောက်ကျော့သည် ညက်ကြေပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဆိုင်းဝိုင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

သည်မှာပင်. . .

အရောင်ပြုံးပြက်သော မှန်စီရွှေချ ဆိုင်းဝိုင်းတစ်ခုလုံး မှေးမှိန်ပြယ်

လွင့်ကာ ပျောက်ပျက်သွားပြီလား။ သောသောညည်ညိုခဲလေသော မဏ္ဍပ်
တစ်ခုလုံး အသံများ တိုးတိမ်ဆိတ်သုဉ်းသွားပြီလား။ စကားပြောလျက်
ရယ်မောလျက်၊ ပကတိရှိနေရာမှဖြုတ်ခြည်းပင် အိမ်မက်တစ်ခုကို မက်လိုက်
ရလေပြီလား။

မျက်နှာမူရာအရပ်တစ်ခု၏ ဟိုမှာဘက်မှာ သည်မှာဘက်သို့
အပြောင်းအလှည့် တစ်ချက်သည် သည်မျှလောက်ပင် ခြားနားသွားခဲ့
ပြီ။

တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးထက်တွင် ပန်းတစ်ပွင့်တလေမျှပင် မရှိ။ သို့သော်
သူ့ဆံနွယ်တို့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ပန်းတစ်ပွင့်နယ်ရှိချေသည်။ စကားဝါအသွေး
လက်ရှည်အင်္ကျီထက်တွင် လည်ဆွဲတန်ဆာဘာတစ်ခုမှ မရှိ။ သို့သော်
ထို အဝတ်ကို ဆင်မြန်းအပ်သော ပန်းစွန်းတို့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ခမ်းနားသော
ဘယက်ဒွါဒရာမက ရှိချေသည်။

မျက်လွှာချထားသော မျက်လုံးအစုံသည်ပင် တန်ခိုးအင်အား ကြီးမား
သော အကြည့်များကို တဖွားဖွား ပစ်လွှတ်လေပြီ ထင်ရတော့သည်။
သည်နေရာသို့ သူဘယ်သို့ ရောက်လာလေသနည်း။

သူရပ်နေသည့် ထိုနေရာသည် မဏ္ဍပ်တစ်ခုလုံး၏ အို . . .
သည်လောကလုံး၏ အတင့်တယ်ဆုံး အားလုံး စီးဝင်ပေါင်းဆုံရာရော
ဖြစ်သည်။

သူမျက်လွှာကိုဝင့်သည်။ ရှေ့ဆီသို့ ကြည့်သည်။ မျက်ခုံးတို့
မသိမသာပင့်ဟန်ရှိသည်။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းလွှာသည် တင့်တယ်စွာ
ပွင့်ဟလာလေသည်။

“ ”
“ ဗျာ . . . ”

သည်တော့မှာပင် ခင်ခင်က အလှူမှကမ်းသော ရွှေနားကွပ် ယပ်
တောင်ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်နေကြောင်း သတိထားမိတော့သည်။ ခင်ခင်
တစ်ခုခုပြောလိုက်သလိုလည်း ထင်သည်။ သို့သော် ဘာမှန်းမသိလိုက်။
“ ဘာငေးနေတာလဲ၊ ထရီဇာလှိုင်တို့ ဆိုင်းဝိုင်းရှေ့နားမှာ ထိုင်နေ

တယ်လေ။ ပြောနေတာကြာလှပြီ။ ဘာတွေ ငိုငံနေတာလဲ . . . ”

“ ဟုတ်လား . . . ”

“ ဟာ . . . ဒီသဌေး ဘာတွေ စိတ်စွဲနေသလဲ မသိပါဘူး။

ပြောနေတာ နှစ်ခွန်းသုံးခွန်းရှိပြီ . . . ”

“ ဟုတ်လား . . . ”

“ ခက်နေပါပြီဟယ် . . . ၊ ဟောဟို ရှေ့နားမှာ တွေ့လား . . . ”

လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် ထရီဇာလှိုင်တို့ရှိနေသည်ဆိုသည့်
နေရာသို့ အကြည့်များ မရောက်၊ ဆိုင်းဝိုင်းနောက်တွင်ရပ်နေသော
သူ့ဆီကိုသာ။ သတိကိုစုစည်းချုပ်တည်းရလာပြီ ဟုတော့ဆိုနိုင်သည်။
ဆိုင်းဝိုင်းကိုလည်း မြင်လာပြီ။ သည်ထက်မူ ဆိုင်းဝိုင်းက ထွက်လာသည့်
အသံကိုလည်း ကြားရပြီ။

သည်ထက်မူ သူ့နှုတ်ခမ်းလွှာမှ အသံ။

“ x x x အောင်မြေအထု စက္ကဝါမဟီ x အောင်မြင်စရာ
စကားနဲ့ x အောင်အတိတ်ခေါ်ပါသည်။ x x x ”

ရံဖန် ရပ်သွင်သည် ထင်ရှားလာလိုက်။ ရံဖန် အသံသည်ထင်ရှား
လာလိုက်။ သူ့အသွင်နှင့်သူ့အသံကို တစ်ပြိုင်တည်း၊ မမြင်၊ မကြားနိုင်ဖြစ်
ရသည်ကိုပင် မကျေမနပ်ရှိရလေတော့သည်။

“ x x x သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာ မင်္ဂလာ x x x မမေ့ကြပါနဲ့

အတည် x ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်လည်း စကားပြောဘူးသည်။ စတူဒီယိုတွင်
အသံသွင်းသည်ကိုလည်း တွေ့ဘူးသည်။ သည်သို့သော ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်
ရှိလှသည့် ထရီဇာလှိုင်သော်မှပင်၊ ရပ်သွင်ကိုကြည့်ရင်း၊ တေးသံကို
နားထောင်ခဲ့ဘူးသည်။ ယခုမူ ခမ်းနားဝေဆာလွန်းသော သူ့ဣန္ဒြေအသံ
တို့ကို ယှဉ်တွဲ၍ မထိတွေ့နိုင်ဖြစ်ရချေသည်။ သူ့အသံကို နားစိုက်လျှင်
သူ့ရပ်သွင်က မေးပြယ်နေသည်။

“ x x x ရှေးကမ္ဘာအစက x x x ဆရာဆရာတွေစုံ

အညီ x x x ”

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

အချစ်ကိုဖွဲ့သော တေးမဟုတ်သည်ကတော့ သေချာသည်။ ကြားဖူးနားဝရှိသော တေးမဟုတ်သည်လည်း သေချာသည်။ သို့သော် သည်တေးစဉ်လောက် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မိသော တေးသံစဉ် မရှိတော့ဟုလည်း ခံစားရသည်။

အေးသွား သွက်လက်လာသည်ကို သတိထားမိသည်။ သို့သော် သူ့အသွင်ကား ပီတိတည်ငြိမ်ဆဲပေပင်။

“× × အကြောင်းရင်းယုံကြည် × ကောင်းသတင်းပုံညီ × ဥပုဟရီဟရီ ဂါထာကျူးလို့ ထူးကဲ မင်္ဂလာသည် × × ”

သီချင်းအရပ်တွင် ဆိုင်းသံသပ်သပ်ပေါ်လာသည်။ ပြီးသွားသော အပိုဒ်ကို ဆိုင်းက ထပ်တီးသည်။ သည်တော့မှပင် အမြင်နှင့်အကြားအာရုံ နှစ်ခုတို့၌ ဝဲလည် ခုန်ပေါက်နေခဲ့သော စူးစိုက်မှုသည် သူ့ရပ်သွင်ကို ငေးမောမိခြင်း၊ အာရုံတစ်ခုတည်း၌ ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ ဆိုင်းဝိုင်းက အတီးပိုဒ်ပြန်ကျောနေစဉ် သူ့ဘာလုပ်မည်နည်း။

မျက်လွှာကို ဝင်၍ မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ သူ့ဖြန့်ကျက်ကြသည့်သည်။ ထိုအကြည့်၏ နောက်မှ ခမ်းနားငြိမ်သက်လွန်းသော ဣန္ဒြေလွှာကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ခြုံထားသည့်တိုင်သူ့ အသွင်သည် ရင့်ကျက်ခြင်းမရှိ။

“× × ရဝိန္ဒာဿန × × နေလပြတဲ့ မင်္ဂလာတည် × × ကဏဝိဇ္ဈန × နားကိုသခြင်း ပြပါသည်× × ”

မဏ္ဍပ်ထဲ ပရိသတ်တွေကော သူ့အသွင် သူ့အသံ၌ ကိုယ့်လိုပင် ငေးမောနေကြပြီလားဟု သတိထားကြည့်လိုက်သည် မဟုတ်။ မဏ္ဍပ်ထဲသို့ ဝင်လာသူ၊ အပြင်ထွက်သွားသူ၊ နှုတ်ဆက်ရယ်မောသံများ၊ အချို့အချဉ် စားသောက်နေကြသူများ။

ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ သည်မျှ တင့်တယ်သော “သူ့” ကို ဥပေဏ္ဍာပြုနိုင်ရက်ကြပေသည်ဟုလည်း၊ လူတွေကို မနှစ်မမြို့ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် သူ့သီချင်းဆိုနေသည်ကို နားစိုက်သင့်သည်။ တင့်တယ်သော သူ့အလှကို ငေးမောသင့်သည်။ ယခုမှဆိုသူက ဆိုနေချိန်တွင် ပရိသတ်မှာ အသွားအလာ၊ အရယ်အမော၊ အပြောအဆို မပျက်။

“ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် ကိုယ့်ကို အာရုံမပြုတဲ့ လူတွေကြားထဲ သီချင်းလာဆိုနေရသလဲ မသိပါဘူး”ဟုလည်း သူ့အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် သည်သို့ဖြစ်နေရခြင်းအတွက် သူ့အပေါ် ကြီးစွာ ကြင်နာမိရချေသည်။

“× × ပုခတ်တင်တာကတော့ ဒေါငှက်ရဏမည်× တမ္ဘူလဘဒ္ဒ ကွမ်းထမင်းခွဲတာမှန်ပါသည် × × × ”

“ဆက်မဆိုစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ သူတို့က ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင်စားကြတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“× × အောင်ကြောင်းစာစီ × နောင်ကောင်းရာသည်× အောင်ကြပါစီ× နောင်ဘဝတာရှည်× အဖုံဖုံ အလီလီ× ဘယဘေး× ဝေးကရှောင်ရှား× သွားကြသည်× × ”

“နှမြောစစရာကောင်းလိုက်တာ။ ခင်ဗျားအလှတွေ၊ ခင်ဗျားအနုပညာတွေ . . . ”

“× × ဥပု ဟရီဟရီ ဂါထာတန်ခိုးနဲ့× စည်းစိမ်တွေတိုးလို့× ရတနာမိုးသွန်းပြီးလို့ရွာသည်× ”

“ကိုကို . . . ဘယ်လဲ”ဟု ခင်ခင်က လှမ်းမေးလိုက်သည်ကို ကြားတော့။ နေရာမှ ထလာခဲ့သည်။ ဝိုင်းထိုင်နေသူများ အဝင်အထွက် ခိုနေသူများကို တိုးဝှေ့လျက်၊ တွန်းတိုက်လျက်၊ ရှောင်ကွင်းလျက်၊ မဏ္ဍပ်အပေါက်ဝဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နှစ်ခြိုက်စွာ သူ့အလှကိုကြည့်ရင်း၊ သူ့သီချင်းကို နားထောင်ရင်းမှာပင်၊ ဆက်၍ မကြည့်ရက်၊ နားမထောင်ရက် ရှိရတော့သည်။ သည်လောက် အဆင်မပြေဖြစ်နေသော နေရာတွင်လည်း ဆက်မနေချင်တော့။ ဝင်ထွက်မစဲ စည်ကားသော အလှူမဏ္ဍပ်ကို ရက်စက်သော ကစားပွဲကြီးတစ်ခုလို မြင်လာသည်။ သည်ကစားပွဲကြီးတွင် သားကောင်ငယ်ကလေးသူ။

“ပဗ္ဗဇ္ဇိတ ဆိုတာကတော့ × သာသနာ အမွေခံမည်× × ဝိဝါဟနဲ့ အာဝါဟက ထိမ်းမြား မင်္ဂလာမည်× ”

အပြင်သို့ ထွက်အံ့ခြေလှမ်းများကို သိချင်းသံက တုန်ဆွသည် သို့ရှိပြန်သည်။ အပြင်မထွက်ဖြစ်။ သူ့ကို သည်နေရာမှာ မထားရက် နှိပ်သကဲ့သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူကမူ ရှေ့တူစွာ ကြည့်ရင်း သူ့သိချင်း သူ့ဆက်ဆိုနေဆဲ။ လုပ်စရာအလုပ်တစ်ခုကို တာဝန်ကျေစွာ လုပ်ကိုင်နေသူ တစ်ယောက်၏ အသွင်မျိုး။

ရာဇမတ်ကွက် တစ်ခုအနီး၊ ရွှေစက္ကူ ပတ်ထားသော တိုင်တစ်တိုင် ကိုမှီရင်း၊ ရင်ထဲမှာ မကောင်းစွာဖြင့်သာ ငေးကြည့်မိတော့သည်။ လောက သစ်တစ်ခုကို မျက်မှောက်ပြုနေရသလိုလည်း ခံစားမိသည်။

တေးသွားပိုမြန်လာသည်။ ဆိုင်းကလည်း ဆိုင်းစုံ ဝိုင်းစုံတီးသော ကြောင့် ပို၍ညလာသည်။ “အောင်ကြောင်းစာစီ” အပိုဒ်ကို သူပြန်ဆိုသည်။ ဂီတကို မယဉ်ပါးသော်ငြား၊ နတ်သျှင်အတွေ့အကြုံအရ သည်လိုတီးဝိုင်း က အပြည့်၊ အသံက မြန်မြန်ဖြစ်လာလျှင် တေးဆုံးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကိုကိုသိလိုက်သည်။

“စည်းစိမ်တွေ တိုးလို့ x ရတနာမှီး x သွန်းဖြိုးလို့ရွာသည်” ဟူသော အပိုဒ်ကို ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ဆွဲငင်ပြီးနောက် အဆုံးသတ်သွားလေသည်။ ဆိုင်းဝိုင်းနောက်တွင် ရပ်လျက်ရှိရာမှ သူပျောက်ကွယ်သွားတာတွေ့ရသည်။ ထိုနေရာမှာ နံဆရာကြီးထိုင်သော ထင်းရှူးသေတ္တာ၏ ဘေးကွက်လပ် ကော်ဇောခင်းထားသော နေရာဖြစ်သည်။ ဆိုင်းအဖွဲ့သားများ ဖြစ်ဟန် တူသည့် အခြားမိန်းမငယ်များလည်း ထိုင်နေကြသည်။ နောက်တစ်ယောက် တစ်လှည့် သိချင်းဆိုမည် ထင်ရသည်။ သူ့ကို မြင်တွေ့ခြင်းအတွက် စိတ်သက်သာရာရမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်းဝိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၊ မဏ္ဍပ်၏ တစ်ဘက်နား ဆီက ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ထရီဇာလှိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထရီဇာလှိုင် ကလည်း မြင်သည်။ လက်ကိုမြှောက်ယမ်း၍ နှုတ်ဆက်နေသည်။

မဏ္ဍပ်အတွင်း ပြန်ဝင်ရပြန်သည်။ ထရီဇာလှိုင်နှင့်စတားပြောရင်း သူ့ကို ထပ်မြင်လိုမြင်ရာငြား။

“ဦးကိုကို. . . ရောက်တာ ကြာပြီလား. . .”

“စောစောကတင်ပဲ ထရီဇာ. . .”

ထရီဇာလှိုင်က အတူထိုင်နေသူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ထရီဇာလှိုင်၏ အရေးတယူရှိမှုကြောင့်၊ မိတ်ဆက်ပေးခံရသူများက ကိုကိုကို တလေးတစားအသိအမှတ်ပြုကြသည်။ အလိုက်သင့်စကား ပြန်ပြောရင်း ဖြင့်ပင် ဆိုင်းဝိုင်းနောက်ကွယ်ဆီသို့ သာ ကိုကိုကြည့်နေမိသည်။ သူ့ကို မတွေ့ရ။ ပြန်မြင်တွေ့ချင်စိတ်ဖြင့်၊ သူ့သိချင်းတစ်ပုဒ် ထပ်ဆိုပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ထိုဆုတောင်းကို ဖျက် မိပြန်သည်။ သူ့ကို တွေ့ချင်မြင်ချင်သည်။ သူ့အသံကို နားထောင်ချင် သည်။ သို့သော် သည်လိုအနေမျိုးဖြင့်တော့ မတွေ့မမြင်ရက်၊ နားမထောင် ရက်။

“ဦးကိုကို. . . ရော. . . ယပ်တောင်. . .”

ဝေခွဲ ဆောက်တည်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော အဖြစ်ကြောင့် ထင်သည်။ နေယင်းထိုင်ရင်း ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ စုံ့လာသည်ကို ထရီဇာလှိုင်က သတိပြုမိဟန်ဖြင့် ယပ်တောင်ကို လှမ်းပေးသည်။

“သင့်ကံစံ ထရီဇာ. . .”

ယပ်တောင်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရလေသည်။

“ကိုဝင်းကြီးတို့၊ ကော. . .”

“ကျောင်းပေါ် တက်သွားကြတယ်။ ရောက်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော် တို့ လူချင်းကွဲသွားတယ်. . .”

“ဆိုင်းနဲ့ ဧည့်ခံတာ တမျိုးပဲနော်၊ ထရီဇာတော့ သဘောကျတယ်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“စောစောက မင်္ဂလာဆယ်နှစ်ပါးသိပ်ကောင်းတာပဲ။ ထရီဇာ အဲဒီ လိုမျိုးဆိုတတ်ချင်လိုက်တာ အလှူနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ”

ထရီဇာလှိုင်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ထရီဇာလှိုင် ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပကတိ အရိုးခံအသွင်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

“အဲဒီ မင်္ဂလာဆယ်နှစ်ပါး ဆိုသွားတာ” ဘယ်သူလဲ ထရီဇာ

သိသလား။

“ဟင်းအင်း မသိဘူး ဦးကိုကို၊ ဆိုင်းအဖွဲ့နဲ့ပါလာတာဖြစ်မှာပေါ့။”

နောက်ထပ် ဆိုင်းအဆိုတော် အမျိုးသားတစ်ဦးထ၍ ဆိုပြန်သည်။ သီချင်းကြီးတစ်ပုဒ်ပုဒ် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အဆွဲအငင်မှာ တကယ့်ဇာတ်ခုံပေါ်က မင်းသားတစ်ယောက်လို ပိုင်နိုင်လှချေသည်။

“ဦးကိုကို ဘယ်အချိန်ပြန်မလဲ။ သူတို့က ဘိသိက်မြှောက်တာတွေ ဘာတွေ လုပ်ကြအုံးမှာတဲ့”

“ကိုဝင်းလွင်ကြီးတို့ကို စောင့်ရအုံးမယ်။ သူတို့အစီအစဉ်က ဘာလဲ မသိသေးဘူး ထရီဇာ”

“အဲဒီ ဘိသိက်မြှောက်တာ၊ ထရီဇာ သိပ်ကြည့်ချင်တာပဲ။ တစ်ခါမှ ‘မတွေ့ဘူးဘူး။ ဦးထွေးအောင်တို့က မန္တလေးဟိုးတုန်းက အလှူပုံစံမျိုးကို တမင်လုပ်တာတဲ့။ ထရီဇာ မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရီစက်ပုံရှင်တစ်ခု ဆက်ရအုံးမယ်လေ”

အဆင်ပြေအောင်သာ စကားပြောနေရသော်လည်း ထရီဇာလှိုင်၏ စကားများကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့။ ဆိုင်းပိုင်းနောက်ဘက်တစ်နေရာတွင် ရှိနေမည်။ သူ့ကိုသာ မသိမသာ ရှာနေမိလေသည်။

“အို. . . ထရီဇာသွားချိန်ကျပြီ”

ထရီဇာလှိုင်က နာရီကို ကြည့်လျက် ပြောသည်။

“ဦးကိုကို နေခဲ့မယ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထရီဇာလှိုင်တို့ထသွားကြသည်။ ကိုကို တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကျောက်ကျော တစ်ပန်းကန်လာချပေးသည်။ ဆိုင်းအဆိုတော်အမျိုးသားကား ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ ဆိုနေဆဲပင်။ စီးကရက်ဌာကို ထုတ်၍ စီးကရက်တစ်လိပ် သောက်သည်။ ဝေဝိုက်ခိုးယှက်နေသော မီးခိုးများကို ကြည့်ရင်း ဘာဆက်လုပ်၍ ဘယ်သွားရမှန်းမသိရှိရသည်။ သူ့ကိုကား အရိပ်အရောင်မျှပင် မတွေ့ရသေး။

“ဦးကိုကို”

ရာဇမတ်ကွက်၏ တစ်ဘက်မကွပ်အပြင်ဘက်မှ ထရီဇာလှိုင်၏ အသံပေါ်လာပြန်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထရီဇာလှိုင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်မှုအသွင်များရှိနေကြသည်။

“ပလိစ် ဦးကိုကို ထရီဇာတို့အခက်အခဲရှိနေလို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထရီဇာ”

“ဒက်ဒီကားက၊ အပြင်က ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသွားပင့်နေတယ်တဲ့ အလှူရှင်က တာဝန်ပေးလိုက်တာ အခုထရီဇာတို့က ရီစက်ပုံရှင်ကို သွားရတော့မယ်။ ဟိုမှာ သီချင်းဆိုရမယ့် အချိန်နောက်ကျနေပြီ။ ဦးကိုကို လိုက်ပို့နိုင်မလားဟင်”

“ဘယ်ကိုလဲ ထရီဇာ”

“ကရဝိတ်”

သည်တစ်ခါလောက် ထရီဇာလှိုင်တောင်းသော အကူအညီမှာ ခက်ခဲသည်။ မရှိတော့ဟု ကိုကို ထင်မိလေသည်။

“ဦးကိုကို အဆင်မပြေရင်လဲ”

“ရပါတယ် ထရီဇာ”

ဘယ်လိုမျှ မတတ်သား။ လိုက်ပို့စရာရှိသည်ကိုပို၍ အမြန်ပြန်လာဖို့သာ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

“အို. . . ဂဲလဲဒ်ဒ် စပို. မော်ဒယ်ပါလား ဦးကိုကို၊ သိပ်လှတာပဲ”

အခါတိုင်းဆိုလျှင် အသစ်ကျပ်ချွတ် ပြိုင်ကားနိနီလေးအတွက် ကြည့်နူးဝမ်းသာမိမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ ထရီဇာလှိုင်၏ အံ့သြချီးကျူးမှုကို မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်မပြောမိတော့။

“ကဲ့. . . သွားကြမယ် ထရီဇာ”

“နေအုံး. . . ဦးကိုကို၊ ခင်ခင်တို့လဲ လိုက်မှာ သူတို့ကို စောင့်ကြအုံးစို့။ ဟောဟိုမှာလာနေကြပြီ”

စိတ်ရှုပ်ခြင်းများဖြင့်သာ သက်ပြင်းချမိလေသည်။ ခင်ခင်တို့ အပြင် ဘယ်သူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက် လိုက်လာကြဦးမလဲဟု မေးကြည့်လိုက်သည်။

သီရိဆွေတဆုပ်တိုက်

သည်မှာပင်. . .

“ကိုကိုကားနဲ့ပါလား၊ ပိုကောင်းတာပေါ့”

ခင်ခင်ကို စကားမပြောမီ။ ခင်ခင်ဘေးမှ လိုက်ပါလာသူကား သူမှသူ။

“ထရီဇာရေ၊ မမရီ မလိုက်လာနိုင်ဘူး။ ကရဝိတ်ဧည့်ခံပွဲမှာ ရတုဆိုဖို့ ခတ္တာကို အကူအညီတောင်းပြီး ‘ခေါ်လာခဲ့ရတယ်လေ။ ခတ္တာရေ ဒါထရီဇာလှိုင်လေ။ ထရီဇာ သူက ခတ္တာ ဧည့်ခံဆိုင်းနဲ့လိုက်လာတာလေ”

“အို မင်္ဂလာဆယ်နှစ်ပါးဆိုသွားတဲ့ မမ မဟုတ်လား။ ထရီဇာ သိပ်ကြိုက်တာ။ မမက ရတုဆိုပေးမှာ ဟုတ်လား။ သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

“ခတ္တာ” ဟု ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်စွာဖြင့် ရေရွတ်မိတော့သည်။ အယောင်ယောင်အမှားမှားလည်း ရှိရလေခြင်။ ကားတံခါးကို သော့မဖွင့်ပဲ လက်ကိုင်ကို ဖိ၍ တံခါးဖွင့်မိသည်။ သတိရ၍ သော့တွဲကို ထုတ်ဖွင့်သောအခါတွင်လည်း ကားသော့နှင့် တံခါးသော့ မှားပြန်သည်။ တံခါးသော့ကို သော့ပေါက်ထဲသို့ ထည့်ပြီးသောအခါတွင်လည်း ဝဲယာအလှည့်မှားပြန်သည်။ တံခါးသော့ဖွင့်ပြီးသည်တွင်လည်း တံခါးကို ချက်ချင်း မဖွင့်ဖြစ်သေး။

“ကဲ ဒရိုင်ဘာရေ အချိန်နီးပြီ”

ခင်ခင်က ရင်းနှီးစွာ နောက်ပြောင်နေသည်။

နောက်ခန်းတွင် ခင်ခင်၊ ထရီဇာလှိုင်၏ အပေါ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် သူ ခတ္တာ။ ရှေ့ခန်းတွင် ထရီဇာလှိုင်၊ ခင်ခင်နှင့် ထရီဇာလှိုင်တို့က ကရဝိတ်ဧည့်ခံပွဲသို့ မလိုက်လာနိုင်သော မမရီခေါ် အဆိုတော်ရီရီသန့် အကြောင်း၊ ရတုကို အစိမ်းသက်သက်ကြီးဆိုရမှာ မရသောကြောင့် အခက်ကြုံနေရသည့်အကြောင်း၊ နောက်မှ ဆိုင်းဆရာထံ အခွင့်တောင်းပြီး ခတ္တာကို အကူအညီတောင်းခဲ့ရကြောင်း အချိအချ ပြောနေကြသည်။

သူ့ထဲမှ မူကား ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာ။

လှိုက်ခန့်သော ရင်ကြောင့်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ စတီယာရင်ပေါ်က ကိုကိုလက်များတုန်နေကြသည်။

လီဇာကို နင်းရခြင်း၌ ဘယ်တုန်းကမျှ အားရခြင်းမရှိတတ်သော

ကိုကိုအဖို့ သည်တခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပထမဆုံး မကျေမနပ်ဖြစ်ရလေသည်။ အသံစက်စက် ဂဲလင့်ဒ်ကိုလည်း မြန်လွန်းလှသည်ဟု ထင်သည်။ ဖြည်းဖြည်းမောင်းကျင့်မရှိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါပွဲမိသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့ကို ခတ္တာကို ကားပေါ်၌တင်၍ တစ်နေ့လုံး မောင်းချင်ရာ မောင်းနေလိုက်ချင်သည်။

* * *

“မမခင်. . . ခတ္တာနဲ့ခင်ခင်လား. . .”

“ခင်တော့ မခင်ဘူး။ သီချင်းတိုက်ရင်းနဲ့ တစ်ခါနှစ်ခါတော့တွေ့ဘူးတယ်။ သူကသိပ်အေးတာ. . .”

“သူက ဘယ်အဖွဲ့မှာ ဆိုတာလဲ”

“ဘယ်အဖွဲ့မှာ မဆိုဘူး ကိုကိုရဲ့၊ အဲဒီအလှူဇာတီးတဲ့ ဆိုင်းအဖွဲ့ထဲကပဲ။ တစ်ခါတလေတော့ ဆိုင်းပွဲတွေ ဘာတွေမှ ဝင်ဆိုတယ်လို့ ပြောတယ်။ တို့တောင်မှ သူတို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဆိုင်းဆရာကြီးဆိုမှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်သွားတက်ရင်းနဲ့ သူ့ကို တွေ့ဘူးတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို၊ နတ်သျှင်အစီအစဉ် တစ်ခုတွေ့ထားလို့လား”

“အာ. . . မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ကရဝိတ်၏ ဧည့်ခံခန်းမ၌ သူရတုဆိုနေစဉ်၊ ခင်ခင်နှင့်စကားပြောဖြစ်လေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ စောစောက အလှူမဏ္ဍပ်ထဲမှာလို တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိတော့။ အနားတွင် ခင်ခင်တို့လည်း ရှိနေသည်မို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

“သူတို့အဖွဲ့က ဘယ်မှာ နေကြသလဲ မမခင်. . .”

“အိမ်တော်ရာဘက်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲ”

“ဟင်. . . ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း. . .”

“အေး. . . နင်မိန့်စတင်းတို့၊ မြစတင်းတို့ ဆိုတာဆိုမှာပေါ့. . .”

“”

“ဟာ... သိတာပေါ့ မမခင်...”

“အေး... မြစတင်းတို့ကို မွေးပြီး ဆိုင်ပညာသင်ခိုင်း။ ဆိုင်းထောင်ပေးတဲ့ ဆရာတော်ရှိတယ်လေ။ အဲဒီ ဆရာတော်ကလဲ အိမ်တော်ရာမှာပဲ။ အခု ခတ္တာတို့ ဆရာတော်က အဲဒီ ဆရာတော်လောက် လူသိမများဘူး။ သိပ်လဲ မလုပ်ရှားဘူးလေ။ ပွဲတွေလဲ သိပ်လက်မခံဘူး။ ခတ္တာတို့လဲ ရွက်ပုန်းသီးဖြစ်နေတာပေါ့...”

ကျွန်တော်သိပ်နားလည်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အလှူမှတ်တန်းက မင်္ဂလာဆယ့်နှစ်ပါးလား၊ အဲဒီသီချင်းဆိုတာတော့ အတော်ကောင်းတာပဲနော်...”

“ပြောမှ ပြောတတ်ပလေတယ် ကိုကိုရယ်။ သူတို့က အခြေခံတကယ်တောင့်တဲ့အဖွဲ့၊ ပညာသိပ်ပြည့်တာ၊ တို့က အချင်းချင်းသိတာပေါ့၊ နေစမ်းပါအုံး ကိုကို၊ နင်မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ။ နတ်သျှင် အဲတွက် တစ်ခုခု လုပ်ချင်နေပြီ မဟုတ်လား”

“အေးဗျာ...”

မတင်မကျပင် ပြောလိုက်မိသည်။ အလုပ်သဘောမဟုတ်ပါဟု ဆိုလျှင်လည်း ခင်ခင်က တမျိုးတမည် ထင်တော့မည်။

“သေသေချာချာအလုပ်လုပ်ချင် ရင်တော့ တို့ပြောပေးပါမယ်။ ခတ္တာတို့ ဆရာတော်ဆီ ဦးတိုက်လျှောက်ရမှာပေါ့ ကိုကို”

“အစီအစဉ်ရှိယင် မမခင်ကို ပြောပါမယ်ဗျာ...”

သူ့အကြောင်း သိချင်လွန်းသဖြင့် သူ ရတုဆိုနေသည်ကို အာရုံမပြုနိုင်အား။ သူဆိုနေချိန်မှာ ခင်ခင်ကို သိလိုသမျှ မေးရသည်။ သည်လိုနဲ့ပင် သူရတုဆိုပြီးသွားသည်။ စားပွဲဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေဖြင့်ပင် သူနေရာ၌ ဝင်ထိုင်လေသည်။

ဗျက်နာချင်းဆိုင်ထိုင်နေရသောအခါ သူ့ကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲ။

နီးကပ်စွာရှိနေသော သူ့ဣန္ဒြေကို ရွံ့နေမိသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ကူးရမှာမို့ စိတ်စောနေတာနဲ့ မိတ်ဆက်မပေး မိဘူး။

သူက နတ်သျှင်စားသံသွင်းပိုင်ရှင် ကိုကိုတဲ့။ ကိုကို... သူက ခတ္တာ

..”

ခင်ခင်က တစ်စားပွဲတည်းထိုင်နေကြရသည့်အခါတွင်မှ နီးကပ်စွာ ရှိကြသည့်အချိန်ကျမှ မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

သူက ပြုံး၍ခေါင်းကို မသိမသာညှိတ်သည်။ စကားမဆို၊ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ရသူမှာ ကိုကိုသာ၊ ဝမ်းသာစကားဆိုရန် မေ့နေသည်။ လောကဝတ်စကားလည်း ပြောမတွက်။

ကရဝိတ်ခန်းမ၏ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည့်သူ့ကို မသိမသာပင် ခိုးကြည့်နေလေသည်။ သည်မျှထူထဲသော ဣန္ဒြေဝတ်ရုံကြီးကို ဘာကြောင့် များလွန်းခြုံထားရသလဲ ဟုလည်း တွေးမိသည်။ ပြောရန် စကားစတစ်ခုခုကိုလည်း စဉ်းစားမရရှိတော့သည်။ ပေါ့တန်သော အလွှာပသလွှာပစကားမျိုးတွေလည်း မပြောချင်။ လေးနက်သော စကားမျိုးပြောရန် ဆိုသည်မှာလည်း နက်ရှိုင်းလွန်းသော သူ့အသွင်ရှေ့မှောက်တွင် စကားလုံးရှာမတွေ့။

“ကျွန်တော် မင်္ဂလာဆယ့်နှစ်ပါးကို ဒီတစ်ခါပဲ အသေအချာနားထောင်ဘူးပါတယ်။ ဆိုင်းနဲ့ တကယ်လိုက်ဖက်တာပဲနော်”

ပြောပြီးပြီးချင်း ကိုယ့်စကားမှားသွားပြီလားဟု ထင်လိုက်သည်။ သူက မည်ကမဗွတ္တအကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ယုယ့်မျှ ပြုံးလေသည်။ စကားတုံ့မဆို။

ခင်ခင်က သည်အခက်အခဲကို သိဟန်တူသည်။

“ခတ္တာတို့က သီချင်းကြီးတွေကို အခြေခံနဲ့ ခိုင်ခိုင်မာမာ သင်လာခဲ့ကြတာ။ တို့ကလဲ မြန်မာသံဆိုဖို့ကို သိပ်ဝါသနာကြီးတာ။ ခတ္တာတို့ဆီသွားပြီး သီချင်းတက်ဘူးသေးတယ်။ နှစ်ခေါက်နော်... ခတ္တာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

သူ့စကားပြောသံကို ပထမဆုံးကြားရလေသည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ချောက်ချောက်ချားချား မွှေနှောက်၍ ဆိုနိုင်စွမ်းသော သူသည် တကယ်တကယ်မှ နှုတ်နည်းလှသူပါတကား။

တစ်ဘက်စားပွဲသို့ သွားနှုတ်ဆက်နေသော ထရီဇာလွိုင် ပြန်ရောက်

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

လာသည်။ တခြားစားပွဲများဆီက အကြည့်တိုသည် ထရီဇာလိုင်ထံ၌ စုပြုံကြလေသည်။

“ခင်ခင် . . . ထရီဇာတို့ ပြန်လို့ရပြီ၊ မမလဲ ရတုဆိုပြီးသွားပြီပဲ။ ဟိုမှာ ဘိသိက်မြောက်တာ ထရီဇာ ကြည့်ချင်လို့ . . .”

“ရတယ်လေ . . . ခင်ခင်လဲ ဆိုပြီးပြီပဲ။ သွားကြရအောင်နော်။ ခတ္တာ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို လှုပ်ရှားနေသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း အားမလိုအားမရ ရှိလွန်းရတော့သည်။ သိချင်းဆိုဖို့နှင့် “ဟုတ်ကဲ့”ဟု ပြောဖို့မှ တစ်ပါးသူစိတ်ဝင်စားစရာ အခြားဘာမျှမရှိတော့ပြီလားမသိ။

တစ်ခုခုကို မကျေချမ်းနိုင်လွန်းစွာ အပြန်ခရီး၌ ဂဲလဲဒ်ကို အပြင်းမောင်းခဲ့သည်။ အလျှူမဏ္ဍပ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မဏ္ဍပ်ထဲတွင် ဘိသိက်ဆရာက နေရာယူပြီးနေပေပြီ။

* * *

ကျောက်စရစ် မြေနီလမ်းအတိုင်းချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ ပြေပြေလျော့လျော့ ကုန်းကမူလေးများ ရှိနေသည်။ သည်နေရာ သည်ဒေသသည်မြေပြင်ပေါ်သို့ ကားဘီးအရောက်အပေါက် ကွဲလွဲကြောင်း သိသာသည်။ ကားဝင်စရာ၊ ကားဘီးလှိမ့်စရာ၊ လမ်းသတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိ။ တစ်ယောက်သွားလာရုံမြေနီလမ်းလေးများသာ ရှိသည်။ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ရှည်လျားထူထပ်သော မြက်တောများ၊ ချုံပုတ်များကို တွေ့ရသည်။ ခူးရင်းရိပ်နှင့် ပိန္နဲရိပ်တို့ ယှဉ်နေကြသည်။ တုတ်ခိုင်သော ပင်စည်ကြီးများထက်တွင် နွယ်ပင်တို့ အထွေးထွေး အရောရော တွယ်နေသည်။ နွယ်ပင်ကြားတွင် သဇင်ခက်တို့ကို ကြိုကြားတွေ့ရသည်။

အလေ့ကျနှင့်ဆီရိုင်းများသည် ချုံပုတ်များ၏ ဌာနဘက်တွင် ကြိုလိုစွာ ပွင့်အာနေကြလေသည်။

ကျောက်စရစ် လမ်းကျဉ်းအတွင်းဘက် ရောက်လေလေ သစ်ကြီးဝါးကြီးအရိပ်ကြီးတို့၏ သိပ်သည်းမှုက များလာလေလေပင်ဖြစ်သည်။ ပင်ပျိုသရက်ကိုင်းများက လမ်းဘက်သို့ ထိုးကျနေတတ်ကြသောကြောင့် ကားအမိုးနှင့်ငြိတွယ်တွန်းတိုက်မိကြသည်။

ဖားလျားဝေသော သစ်ရွက်တို့သည် ကားအမိုးနှင့်တရံရံတိုက်မိကြကာ၊ ယိမ်းငိုက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လမ်းဘက်သို့ ရှည်လျားစွာ ထိုးထွက်နေကြသော သရက်ကိုင်းတချို့တလေသည် ကားရှေ့မှန်ကို လာ၍ ရိုက်ခတ်ကြသည်။

ကုန်းကမူငယ်တို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှိနေကြသဖြင့် ကားသည် ဝဲယာတိမ်းစောင်းနေသည်။

စတီယာရင်သည်လည်း ဝဲယာလှည့်နေတော့သည်။ ကိုကိုသတိကြီးစွာ ထိန်းကိုင်နေရသည်။ ချုံပုတ်တစ်ခုခုကို ရှောင်လိုက်လျှင် ရှေ့မှာ ကုန်းကမူ တစ်ခုက ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ တောလမ်းခရီး မဟုတ်ပါပဲ လျက်၊ ခက်ခဲစွာ ဖြတ်သန်းကြရသည်။

“ကိုကို ဆက်မောင်းလို့ရပါအုံးမလား”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားရအောင်ကွာ”

“ဒီအထိရောက်လာမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ ရှေ့ဆက်တိုးရုံပဲ ပေါ့ဗျာ”

“အေး . . . မထူးတော့ဘူး၊ ရှေ့ဆက်တိုး၊ အဲဒီစကားပဲ မင်းပြောပြောနေ”

“မဟုတ်ဘူးလားဗျ”

“သဘောပဲကွာ”

မာလကာကိုင်းတစ်ကိုင်း တိုးဝင်လာသဖြင့် ဝင်းလွင်ကြီး အပြင်ထုတ်တင်ထားသော လက်ကို ကပျာကယာ ပြန်ရုပ်လိုက်ရသည်။ သို့အရုပ်မြန်၍သာပင်။ သို့မဟုတ်လျှင် မာလကာကိုင်းက တံတောင်ဆစ်ကို ရိုက်သွားမည်ဖြစ်သည်။

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

“နေ့စမ်းပါအုံး။ ဒီလမ်းအတိုင်းသွားရတယ်လို့ မင့်ဘယ်သူ ပြောသလဲ”

“လမ်းတော့ သေသေချာချာမပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ ဒီတစ်ကျောင်းပဲရှိတာဗျာ”

“အဲဒါကကော သေချာရဲ့လား”

“မမခင်ကို သေချာမေးခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ခင်ခင်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့မှီကောင်းတယ်”

“ဟာ. . . သူက အော်ပစ်ဆာဗျာ၊ ရုံးကနေခွင့်ယူတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီအတိုင်းကြီး တွေ့ကြရင် မင်းဘာလျှောက်မလဲ”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်မိတ်ဆက်ပြီးလျှောက်ကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ ဆရာတော်က သဘောကောင်းတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဖြစ်ယင်တော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ နတ်သျှင် အနေနဲ့ အများကြီး သိက္ခာတက်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူမှလဲ မလုပ်ဘူးတဲ့ အစီအစဉ်မျိုး”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ ကိုဝင်းလွင်ကြီးရာ”

ပြောယင်းဖြင့် ဘရိတ်ကို ဖိနင်းလိုက်ရသည်။ ကားဆက်မောင်းရန် မဖြစ်တော့။ ရှေ့မှာ ကားဝင်နိုင်စရာ လမ်းမရှိတော့။

“ကဲ. . . ဒီကပဲ ဆင်းလျှောက်ကြစို့”

“မောင်းလို့မှမရတော့ ဆင်းလျှောက်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

“အေးပါ။ မင့်အကျင့် ငါသိပါတယ်။ ဆက်တိုးလို့ ရယင် တိုးအုံးမှာပါ”

မှိုင်းညိုသောသစ်ရိပ်များအောက်တွင် အေးစိမ့်နေသည်။ ပိန့်ပင်၏ ပင်စည်ကိုင်းကြားများတွင် အမြတ်လိုက် အခိုင်လိုက်၊ ပိန့်သီးများကို တွေ့ရသည်။ ဟိုမှာဘက်ဆီတွင် ငှက်ပျောခြံကြီးကို အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း တွေ့နိုင်လေသည်။ သည်မှာဘက် လူသွားလမ်းထိပ်တွင်မူ အုန်းပင်များက မြင့်မြင့်မားမား။

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒီလောက်တိတ်ဆိတ်တဲ့ တောအုပ်လေးတစ်အုပ်

လို နေရာတစ်ခုရှိတယ်ဆိုတာ အံ့သြစရာပဲကွ ကိုကို၊ ကိုယ်တိုင်ရောက်လာရလို့သာ ယုံရတော့မှာပဲ”

ဦးဝိစာရလမ်းမှ နေ၍ ချိုးဆင်း၊ စစ်ဆေးရုံနှင့် ယဉ်ကျေးမှုရိပ်မြို့ဘေးလမ်းအတိုင်းဆက်မောင်း၊ ဟယ်လပင်လမ်းမရောက်မီ အိမ်တော်ရာဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း။ ကတ္တရာလမ်းမ၏ တစ်ဘက်တွင် ကြီးမားသော ဝင်းတစ်ဝင်းအပြည့်၊ ပြည်ထောင်စုရိပ်သာတိုက်ကြီးများရှိသည်။ စင်စစ်သည် နေရာကားရန်ကုန်၏ အလယ်ချက်မ၊ အဝန်းအဝိုင်းတွင် ပါဝင်နိုင်သည့် နေရာမျိုးပင်။ သို့သော် လူနေအိမ်ခြေ နည်းပါးသည်။ ဘတ်စ်ကား အသွားအလာလည်း မရှိ။ ဝန်းကျင်တွင်လည်း မော်ကွန်းတိုက်လို၊ ယဉ်ကျေးမှုရိပ်မြို့လို. . . စစ်ဆေးရုံလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော အဆောက်အဦများသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ကြီးဝါးကြီး၏ အရိပ်အောက်တွင် ဝင်းလွင်ကြီးပြောသလို တောအုပ်လေး တစ်အုပ်အသွင်ဖြင့် ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အုန်းပင်ငယ်များ စီရရိ ရှိနေသည့် မြေနီလမ်းကျဉ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ပုဏ္ဏရိတ်ပင်တန်းတစ်တန်း၏ အစွန်းတစ်ကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်တွင် ရှေ့၌ ပြန်ပြုသော ပရဝဏ်ကို တွေ့ကြရတော့သည်။

သိပ်သည်းထူထပ်သော အရိပ်များကို ဖြတ်လာခဲ့ပြီးသည့်နောက် သည်လို အလင်းရောင်ကောင်းစွာ ရှိနေသော ကွက်လပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်မှာ မထင်မှတ်သော အခြင်းအရာပင်။

“ဟင်. . . ဒီရောက်တော့လဲ ရှင်းလို့ပါလား”

“အဲဒါ မင်းဝင်္ဂုလည်တာပေါ့ ကိုကိုရ၊ အနောက်ပိုင်းမှာ မင့်စိတ္တသုခ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ရုံးခန်းလို့ပေါ့။ ချိုင့်တွေခွက်တွေနဲ့ လမ်းကျဉ်းလဲ လွန်ရော၊ အပေါ်ထပ်မှာ ဘွားကန် ပတ်ကားကျတဲ့ ရုံးခန်းတွေလိုက်ရတဲ့ သဘောမျိုး”

ဝင်းလွင်ကြီးစကား အချက်ကျသည့်အတွက် ကိုကိုရယ်မိလေသည်။ ပြန်ပြုသောကွက်လပ်ကို ကျော်ပြီးသည်တွင် ငှက်ပျောပင်တစ်အုပ်ကို တွေ့ခဲ့ရပြန်သည်။ ငှက်ပျောပင်အုပ်ကို လွန်ပြီးသည်တွင်ကား. . .

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

ဆိုင်းဝိုင်းတွင် သုံးသောဗုံများကို သားရေကြက်နေသူ။ နွားသားရေ ချပ်များကို လုံးဖြတ်နေသူ၊ စစွေး သုတ်နေသူ၊ ပတ္တလားအဆံများကို မြေပြင်၌ ဖြန့်လျက် ဖန်ကွဲစဖြင့် ခြစ်နေသူ.. .။ ထန်းဖူးကို ကိုက်ညှိလျက် နံလျှာခင် လုပ်နေသူများ.. .။

သူတို့အားလုံးကလည်း ကိုကိုနှင့် ဝင်းလွင်ကြီးကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်နေကြသည်။

“ဆရာတော် ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

ဝင်းလွင်ကြီးက အနီးမှ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးသည်။

“ဆရာတော် ခရီးထွက်သွားတယ်။ ဦးပဉ္စင်းရှိတယ်၊ အပေါ်တက် ကြအုံး ကလေးတို့။”

ဝန်းကျင်သို့ ကိုကိုလှည့်ကြည့်သည်။ စူးစမ်းရှာဖွေသော အကြည့် များဖြင့်။ ခန့်မိုးထရံကာ တံငယ်များကို တွေ့ရသည်။ တံတစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး ပုဏ္ဏရိတ်စည်းရိုးသာ ခြားသည်။ တံလေးလုံးလောက်ရှိမည်။ အဓိဗျူဟာသော ဘေးဘက်တွင် မြေကရားဖြင့် ရေနေ့တည်နေကြသည်။ မီးခိုးငွေ့များသည် ခန့်မိုးစွန်းများဆီသို့ ခိုးယှဉ်နေကြလေသည်။

“လူလေးတို့က ဘယ်ကလဲ”

အဘိုးကြီးက တင်ပျဉ်ချိတ်ရာမှ ပြင်ထိုင်ယင်းမေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ထဲကပါပဲ”

“အင်း.. .လူလူရေ၊ ဦးပဉ္စင်းသွားလျှောက်ချေပါအုံး၊ ဆွမ်းစားဆောင် မှာ ရှိလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်။ ကဲ.. .လာကြာ ကျောင်းပေါ်တက်ရအောင်”

အဘိုးကြီးက ဦးဆောင်၍ ကျောင်းပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။ လှေကား အောက်ခြေအုတ်ခုံဘေး ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် စစွေးသုတ်ခါစ ဗုံများကို ဖြန့် ခင်းထားလေသည်။

ကျောင်းဆောင်သည်လည်း ကြီးကြီးမားမားမဟုတ်။ သို့သော် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းမှုအတိ။ ဦးခန်းရှိစာတိုက်ဗီရိုများမှ ပွတ်လုံးများသည်ပင် ပြောင်လက်နေဆဲ ရှိကြသည်။ ခေါင်းရှင်းတိုင်လုံးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော တိုင်ကပ်နာရီ၏ အသံသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းအနက်မှ တစ်ခုတည်းသော အသံဖြစ်လေသည်။

ကြမ်းပြင်တွင် ခင်းထားသော ဖယောင်းပုဆိုးမှာ အရောင်အသွေး ပြယ်လွင့်နေသည်။ ကြမ်းပြင်၏ ပျဉ်ချပ်များနှင့် တစ်သားတည်းရှိနေသည်။ အချို့နေရာများတွင် အနားစများစုတ်နေကြသည်။

ဆရာတော် သီတင်းသုံးသည့်ကျောင်းကား ပကတိရိုးသားငြိမ်သက် ပေသည်။ နံရံတွင် ဗေဒင်ပြကွဒိန်သုံးလေးခု ရှိသည်။ ဆေးသားမေးမှိန် ၍ အနားကွပ်ဘောင်များ ညှိမှိုင်းသော မှန်ဘောင်သွင်းဓာတ်ပုံကြီးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သည်မှအပ မျက်နှာကျက်နံရံ၊ တိုင်လုံးတို့တွင်အခြား အဆင်တန်ဆာမရှိ။

ဦးခန်း၏ ယာဘက်ထောင့်တွင် ပိတ်စများကို စပ်ချုပ်ထားသည့် ကန့်လန့်ကာအခန်းရှိသည်။ ကန့်လန့်ကာရှေ့တွင် ရှေးကျသော ကြိမ် သိုး ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံး ခင်းထားသည်။ ကုလားထိုင်ဆားတွင် ကြေးကွမ်းအစ်၊ ထွေးခံ၊ ကြွေကရားနှင့် ပန်းကန်စုံလင်ဗန်းတို့ကို ချထား သည်။ ဆရာတော်ထိုင်သည့်နေရာ ဖြစ်ပေမည်။

ဝင်းလွင်ကြီး အရိပ်အကဲကို ကြည့်ရင်းသူ့လိုပင် ဦးခန်းရှိ ဆင်းတုတော်ရှေ့၌ ဒူးတုပ်ကာ ဘုရားဝတ်ပြုရသည်။

“ရေနေ့သောက်ကြအုံး၊ ကွမ်းစားတတ်လဲ စားကြ လူလေးတို့၊ ဒေါ့ရေ၊ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲဆေးလိပ်ဖြည့်ပါဟဲ့.. .”

အဘိုးကြီးက ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။ သွားပင်သည့် ဦးပဉ္စင်းမရောက် လာသေး။ အဘိုးကြီးလှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း ဆေးချမ်းငြိမ်သက်လှပေသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းသည်ပင်လျှင် အဆင်တန်ဆာ ကင်းမဲ့သော သေးငယ်သော ကျောင်းဆောင်၏ ကြီးမားခမ်းနားသော အင်အားတစ်ခုပင် ဖြစ်တော့သည်။

သည်မျှထယ်ဝါခြင်းကင်းသော နေရာ၌ ရောက်နေရသော်လည်း ကိုကို ရိုကျိုးပျပ်ဝပ်စွာ ရှိရလေသည်။

“သူ့”ကိုမူကား အရိပ်အရောင်မျှပင် မတွေ့ရသေး။

သို့သော်လည်း ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးမျိုးဖြန့်သူ့ကို ရှာရန်လည်းမဝံ့။ “ခတ္တာ”ဟူသော နာမည်ကိုထုတ်၍ မေးရန်ကား

သိရှိဆွေတအုပ်တိုက်

ဝေလားဝေး။

ခြေသံရှုပ်ရှုပ်ကြားလိုက်သည်။ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်နေရင်းဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးပဉ္စင်း ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ ဒကာလေးတို့. . .”

“ဆရာတော်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါဘုရား. . .”

“ဆရာတော် ဖျာပုံကြွသွားတယ်။ အင်္ဂါနေ့မှ ပြန်ရောက်မယ်။ ကိစ္စရှိရင် ဦးပဉ္စင်းကို ပြောနိုင်ပါတယ်. . .”

ဝင်းလွင်ကြီးက လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုကိုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တပည့်တော်တို့ ဆိုင်းဆရာစိန်မြစ်နဲ့ ခင်ပါတယ်ဘုရား. . .”

“အော်. . . မြစ်အသိတွေကို၊ အင်း. . . ခုသူက လွှတ်လိုက်တာလား. . .”

“တင်ပါတုရား. . .”

“ကိစ္စကကော. . .”

အနည်းငယ်မျှ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိသွားရသည်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့သောလည်း တွေ့ရသူမှာ လူဝတ်ကြောင် မဟုတ်သောကြောင့် တမျိုးဖြစ်ရလေသည်။ ဝင်းလွင်ကြီးက ချောင်းဟန်၍. . .။

“သူက ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ နတ်သျှင်တေးသံသွင်းဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်က မန်နေဂျာပါဘုရား”

“အော်. . . အော်”

“အဲဒါ တပည့်တော်ကို အနေနဲ့ အရှင်ဘုရားတို့ နှင်ပြုမယ်ဆိုရင် ဆိုင်းတစ်ဖွဲ့လုံးငှားပြီးဆိုင်းတီးလုံးတွေ အသံသွင်းချင်ပါတယ် ဘုရား။ ရိုးရိုးတီးလုံးမဟုတ်ပဲ ရိုးရာအခမ်းအနားတွေမှာ တီးကြတဲ့ တီးလုံးမျိုးပါဘုရား. . .”

“အသံသွင်းပြီး ရေဒီယိုကလွှင့်ဖို့လား. . .”

အဘိုးကြီးက ဝင်မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဘကြီး၊ အသံသွင်းပြီးတဲ့ တိတ်ခွေတွေကို တစ်ပြည်လုံးဖြန့်မှာပါ. . .”

“ပြန်ရောင်းမှာပေါ့. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ. . .”

အဘိုးကြီး၏ စကားတစ်ခွန်းသည် အလုပ်ကိစ္စအားလုံးကို တစ်ချက်တည်းပြောလိုက်ခြင်းပင်ဟု ကိုကိုတွေ့လိုက်မိသည်။

ဦးပဉ္စင်းက သားရေနွယ်ချပ်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းအသွင်ဖြင့် “အင်း” ဟုမိန့်လေသည်။

“ဒီကိစ္စကတော့ ဆရာတော်နဲ့တွေ့မှဖြစ်မှာပဲ။ ကျုပ်က ကျောင်းတွင်းကိစ္စလောက်ပဲ သိတာ။ အပြင်ကိစ္စ နားလဲမလည်ဘူး။ အာဇာနည် မပိုင်ဘူးလေ. . . ဒကာကြီးစော. . .”

“ဘုရား”

“မောင်အုန်းရှိယင် ခေါ်လိုက်ပါ”

“အုန်းမရှိဘူးဘုရား. . .။ ဘုရား. . . ဈေးသွားပြီး နှစ်ပေါက်များမောင်း တစ်လုံးလိုနေတာ သွားဝယ်နေတယ်”

“ဒါဖြင့် ဦးမှတ်ကြီးကော”

“မှတ်ကြီးတော့ရှိတယ်ဘုရား”

အဘိုးကြီးထသွားသည်။ ခဏအကြာတွင် ပြန်တက်လာသည်။ သူ့နောက်တွင် နောက်ထပ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ကိုကိုချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။ ဦးထွေးအောင်တို့ အလှူတန်းက ဆိုင်းဧည့်ခံနဲ့မှတ်သည့်ဆရာကြီး။

ဦးပဉ္စင်းက ဝင်းလွင်ကြီးစကားများကို ဦးမှတ်ကြီးအား ပြောပြသည်။ ဦးမှတ်ကြီးလည်း ကောင်းစွာသဘောပေါက်ဟန်မရှိ။ ကိုကို အနေနဲ့လည်း သည်လူကြီးတွေကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ ဦးပဉ္စင်းရော သူတို့ပါ တေးသံသွင်းဆိုင် လုပ်ငန်းစဉ်ကို ကျွမ်းဝင် နားထောင်ကြဟန်မရှိ။

“ဟိုကောင်မလေးကတော့ အပြင်ပွဲတွေမှာ ဆိုဘူးတယ်။ သူ

နားလည်ချင်လည်မှာ သူ့ခေါ်လိုက်မယ်”

“ခေါ်လိုက်လေ၊ ဆရာတော် ပြန်ရောက်လာရင် ကျုပ်တို့ကကြိုပြီး လျှောက်သင့်လျှောက်ကြရတာပေါ့။ နိမ့်ဆိုရင် ဒီဒကာလေးတွေ လာသွားတဲ့ကိစ္စ ဘာမှန်းမသိဖြစ်နေမယ်”

ဦးမှတ်ကြီး ထဲသွားပြန်သည်။ လှေကားထိပ်တွင် ရပ်လျက် ကျောင်းအောက်သို့ ကြည့်ကာ . .

“လှေမေ. . . ခတ္တာကို ခေါ်ပေးစမ်း”

ကိုကိုနေရာပြင်ထိုင်မိလေသည်။ ရင်ထဲမှာလှုပ်ရှားလွန်းစွာဖြင့် လှေကားဆီသို့ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ကို တွေ့ရဦးမည်ဟူသော အသိဖြင့် ဆောက်တည်ခြင်းမဲ့ဖြစ်ရသည်။

“ခတ္တာရေ. . . ကျောင်းပေါ်က ခေါ်တယ်”

ပြန်ထူးသံကို ကြားရမည်မဟုတ်ဟု ကိုကိုကြီးတွက်ထားလိုက်သည်။ တကယ်လည်း ဘာသံမျှ မကြားရ။

လှေကားထိပ်ဆီသို့သာ မမှိတ်မသုန်။

သည်တဒဂ်ကား၊ ပင်တိုင်နန်းဆောင်၏ ရွှေရေးလှေကားမှန်တွင် ထွက်ပေါ်လာမည့် ဘုရင့်သမီးတော်တစ်ပါးကို ညီလာခံမှ စောင့်မျှော်ခစား နေကြသည့်နယ် ဟုလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးမိနေသည်။

မဆိုစလောက်ခြေသံဖွဖွကို သဲ့သဲ့ကြားလာရသည်။ ဣန္ဒြေအလှကို တွေ့ရပြန်ချေပြီ။ အလှူမှာတုန်းကလိုပင် ညီသက်သောလှုပ်ရှားမှုမျိုးဖြင့် အတွင်းသို့ လျှောက်လာသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေသောကြောင့် စက္ခုမြန်ကို ကျင့်သားရနေသည်လား မသိနိုင်။ မျက်လွှာမှ အကြည်သည် ရှေ့ခြေတစ်လှမ်းစာထက်မပိုဟု ထင်ရချေသည်။

ခြေရင်းကျကျ၊ ခါးပန်းအောက်တွင် သူပုဆစ်တုပ် ထိုင်သည်။ ဦးပွင်းကို ဝတ်ဖြည့်သည်။ လက်အစုံကို ပူးယက်လျက်၊ ပုဆစ်တုတ်လျက်၊ ကြမ်းပြင်သို့ ငုံ့ငိုက်လျက်တွေ့နေရသည့် သူ့အသွင်ကား မြင်နေရင်းမှာပင် မြင်ချင်နေသော မြင်ကွင်း။ ကြည့်မြင်နေရခြင်း၌ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ဖွယ် မရှိသည့် မြင်ကွင်း။

“ခတ္တာ. . .”

“ဘုရား. . .”

“သူတို့က ဘာတဲ့ အဲနတ်သျှင် တေးသံသွင်းက. . . တဲ”

ဖျက်ကနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ အကြည့်ဆုံသည်။ သူ ဘာပြောလေမလဲ။ သူမှတ်မိပါမလား. . . ။ လှိုက်ခန့်စွာ စောင့်နေမိသည်။

“အော်. . .”

ဟိုတုန်းက အပြုံးမျိုးဖြင့်ပင် သူပြုံးလေသည်။

တစ်ခုခုပြောထွက်ရန် ကိုကိုကြီးစားသည်။ မရ။ ဆွဲနေသော နှုတ်ခမ်းများထက်တွင် အားယူ၍ ပြုံးထားရသည်ကို သိနေသည်။

“သူတို့က ဆိုင်းတီးလုံးတွေ သွင်းပြီ. . .”

ဦးပွင်းဆက်ပြောနေသော အသံများကို မကြားမိတော့ပဲ။ ဘေးတိုက်တွေ့နေရသော သူ့အသွင်ကိုသာ ငေးမောမိလေသည်။ သူက ဦးပွင်းပြောပြသမျှကို ငြိမ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသည်။

“ . . . အဲဒါ တို့ကလဲ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာတော် ပြန်ရောက်လာရင် ကြိုပြီးလျှောက်ဖို့နဲ့ပဲ ကိစ္စဝိစ္စမေးထားပေတော့ ခတ္တာ၊ တို့ထဲမှာလည်းလည်ဝယ်ဝယ်ဆိုလို့ နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

“တင်ပါဘုရား. . .”

ဦးပွင်း၊ ဦးမှတ်ကြီးနှင့် ဒကာကြီးစော ဟုခေါ်သည့် အဘိုကြီးသုံးဦးသား ခတ္တာ ဘာပြောမည်လဲဟု စောင့်နေကြသည်။ ဝင်းလွင်ကြီးကလည်း ခတ္တာ တစ်ခုခုမေးလာလျှင် ဖြေရန်အသင့်ပြင်နေသည့် ဟန်။

အားလုံးထက် စောင့်စားမျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ ရှိသူကား ကိုကို. . . ။

ခတ္တာစကားဆိုလေသည်။

“နတ်သျှင်တေးသံသွင်းရဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ကဆိုင်တီးလုံးနဲ့ ကိုက်ပါမလား”

“ဒီလိုရှိပါတယ်”

“ဝင်းလွင်ကြီးက စကားဦးမိအောင် ပြောဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မကုန်သေးသော ခတ္တာ၏ စကားဆက်တွင် ပျောက်ပျယ်သွားရလေသည်။

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

“ကျွန်မတို့အဖွဲ့က အပြင်မှာ ဧည့်ခံပွဲ အလှူပွဲလိုက်လေ့မရှိပါဘူး။ ခုလိုတေးသံသွင်း အစီအစဉ်မျိုးဆိုတာတော့ ပိုပြီး ကျွန်မတို့နဲ့ အလှမ်းဝေးပါတယ်။ တစ်ခါကတော့ ခုလိုပဲတေးသံသွင်းလုပ်ငန်းတစ်ခုကလာပြီး ဆက်သွယ်ဘူးပါတယ် ဆရာတော်က လိုချင်တဲ့အစီအစဉ်တွေ ပြောပြလိုက်တယ်။ စီးပွားရေးတွက်ခြေမကိုက်ဘူးဆိုပြီး အစီအစဉ်ပျက်သွားပါတယ်။”

ခတ္တာဆီမှ စကားတွေအများကြီး ကြားရသောကြောင့် ကိုကို ဝမ်းသာမိသည်။ သူ ဘာတွေပဲပြောပြော၊ သူ့စကားသံကိုသာ နားထောင်ချင်နေသည်။ နားထောင်ရင်းမှာလည်း အံ့သြမိရချေသည်။ ဤမျှ နှုတ်စာအစနည်းသော ထူထဲသည့် ဣန္ဒြေဝတ်ရုံကိုတင်းကျပ်စွာ ခြုံထားတတ်သော သူ့ထံမှ သည်လို တိကျစေ့စပ်သော စကားမျိုးကြားရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သောကြောင့်ပင်။

ပြီးတော့ “နတ်သျှင်တေးသံသွင်းရဲ့လုပ်ငန်း”ဟု သူပြောသွားသည်။ ခတ္တာသည် နတ်သျှင်ကို မျက်မှန်းတန်းမိဟန် တူပေသည်။

“ဒကာလေးတို့ စောစောက ပြောတာဘာတဲ့...”

“ရိုးရာပွဲတော်တီးလုံးတွေ၊ သီချင်းတွေပါဘုရား”

ဝင်းလွင်ကြီးက ကမန်းကတန်းလျှောက်သည်။

“အင်း... တစ်ခါတုန်းက ဆရာတော်ပြောတာနဲ့တော့ နံနံနီးစပ်သား၊ ကံ ခတ္တာ သေချာရှင်းအောင် မေးထားလိုက်”

“တင်မါဆုရား”

ကိုကိုတို့ဘက်သို့ ခတ္တာလှည့်သည်။ မတွန့်မဆုတ်သော အကြည့်များဖြင့်...

“ကျွန်မတို့ ဆရာတော်က ဒီလိုရိုးရာတေးသီချင်းတွေစာတွေကို ထုတ်ဖော်ဖို့ အင်မတန်စိတ်အားထက်သန်ပါတယ်။ မြန်မာ့အသံကနေ ကဏ္ဍတစ်ခုသီးသန့်လွှင့်နိုင်အောင်လဲ ကြိုးစားနေတယ်။ ကျွန်မကြံပြီး အကြံပေးပါမယ်။ ဆရာတော် ပြန်ရောက်လာမှ အတိအကျပြောလို့ ဖြစ်မှာပါ။ ဆယ့်နှစ်လဖွဲ့တေးတွေကို သက်ဆိုင်ရာလ အလိုက်ပွဲတော်အလိုက် ရေးစပ်ထားတဲ့ ရှေးသီချင်းတွေရှိတယ်။ နတ်သျှင်အနေနဲ့ အဲဒါမျိုးကို လုပ်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ဆရာတော်က ခွင့်ပြုနိုင်မှာပါ”

“ဟို ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဘယ်လိုသီချင်းမျိုးဆိုတာ တိတိကျကျ ရွေးမလာခဲ့သေးပါဘူး ခတ္တာ၊ ဒီအပိုင်းကို ကျွန်တော်တို့လဲ နားမလည်ပါဘူး။ အလုပ်ဖြစ်သွားရင် ဆရာတော်ရဲ့ အစီအမံအတိုင်းပဲ ကျွန်တော်တို့နာခံမှာပါ”

ဝင်းလွင်ကြီးက ကရောသောပါးဝင်ပြောလေသည်။ “ဝင်းလွင်ကြီး၏ ချက်ချက်ချာချာရှိမှုကို သည်တစ်ခါလောက် အားရတာမရှိတော့ဟု ကိုကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ အဆင်အပြေဆုံး စကားများကို ဝင်းလွင်ကြီး ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

“စီးပွားရေးအရတွက်ခြေမကိုက်ချင်မှ ကိုယ်မယ် ဆိုတာ ကိုလဲ...”

“ကျွန်တော်နာမည် ဝင်းလွင်ပါ။ သူက ကိုကိုပါ”

ကိုကိုကိုစောင်းငဲ့ကြည့်ဟန်ပြုပြီး နှုတ်မိပါသည်ဟူသော အနေမျိုးဖြင့် ခတ္တာခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဝင်းလွင်တို့ စဉ်းစားဖို့ပါ။ ကျွန်မတို့ ဆရာတော်က ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ သိပ်ခေါင်းမာပါတယ်။ သူ မြေတောင်မြှောက်ပေးထားတဲ့ အဖွဲ့သူ့အစီအစဉ်မှာ ဘယ်သူမှ ဝင်စွတ်တာမကြိုက်တတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ဆရာတော်ပြန်ရောက်လာပြီး အသံသွင်းအစီအစဉ်ဖြစ်တယ်ဆိုရင်လဲ။ ဆရာတော်ကပဲ အားလုံးစီမံခန့်ခွဲမှာ သူ့သဘောကျပဲ သူလုပ်မှာ၊ အဲဒါလေးတွေ ကြိုသိထားရအောင်လို့ ကျွန်မပြောပြတာပါ။ ခုရုပ်မှ နောင်ရှင်းမဟုတ်လား”

“ခုရုပ်မှနောင်ရှင်း” ပြတ်သားလွန်းသော သူ့စကားအသုံးများကို စိတ်ထဲက လိုက်၍-ရှေ့ရွတ်မိသည်။ “ငြိမ်သောရေသည် နက်၏” ဆိုသော စကားဆိုထုံးတစ်ခုကိုလည်း သတိရမိတော့သည်။ ဣန္ဒြေအလှ၏နောက်တွင် တိကျစေ့စပ်သော သူ့စိတ်သဘောကို လှစ်ကနဲတွေ့လိုက်ရသလို ရှိလေသည်။ အမှတ်မထင်ပင် သည်စကားလုံးများကို ဖွင့်ဆိုနေလေသော သူ့နှုတ်ခမ်းလှများကို ကြည့်မိသည်။ မတွန့်မဆုတ် စကားလုံးများကို ပြောအပြီး ပြန်စော့သွားသော နှုတ်ခမ်းမြှာတို့က ကျစ်လစ်သော နှင်းဆီဖူးငုံတစ်ခုနယ်

အင်အားကြီးစွာလှပကြပေသည်။

သူပြောစရာ စကားကုန်ပြီထင်ရသည်။ မိုးသီးမိုးပေါက်များဖြင့် တဝေါဝေါသည်းထန်စွာ ရွာပြီးသည့် အခြားမဲ့၌ မိုးသားတို့စင်ကြယ်သွားသောကောင်းကင်ပြင်လို သူ့မျက်နှာပေါ်၌ စောစောက လှေကားမှ တက်လာသည့် အသွင်မျိုးကို ပြန်တွေ့နေရသည်။ ငြိမ်သက်ခြင်းကို သူပြန်၍ ဆောင်ပေပြီ။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဦးပဉ္စင်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်သည်။ စကားဆွေးနွေးမှုကို နိဂုံးသတ်ပေးလိုက်သည့်သဘောပင်ဖြစ်သည်။

“ဆရာတော် မျာပုံကပြန်ကြွလာတဲ့ ရက်လောက်မှ ဒကာလေးတို့ ထပ်လာကြပေါ့။ အခုနေတော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်ဆီနိုင်ကြမှာပဲ”

“တင်ပါဘုရား”

ဝင်းလွင်ကြီးက ကိုကိုကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုကိုခေါင်းငဲ့ပြလိုက်သည်။

“တပည့်တော်တို့ကိုခွင့်ပြုပါအုံးဘုရား”

“အင်းကောင်းပြီ၊ ဟဲ့ ဘာမှလဲ မစားမသောက်ကြပါလား”

သည်တော့မှပင် ဘယ်အချိန်က ဘယ်သူလာချပေးခဲ့မှန်း မသိလိုက်သော လက်ဖက်ရည်ပွဲကို သတိထားမိကြတော့သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ပြန်ပါအုံးမယ်”

ဦးပဉ္စင်းကို ဝတ်ဖြည့်ကြရသည်။ ဒကာကြီးစောနှင့် ဦးမှတ်ကြီးဆိုသူ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကား ပကတိမလုပ်မရှားပင်။

“ဦးမှတ်ကြီး၊ အပြင်ထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

“ဟာ... နေပါစောကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တတ်ပါတယ်”

ဒူးတုပ်ထိုင်လျက် အနေမှ မတ်တပ်ရပ်ကြသည်။ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ရသည်။ သူကမူ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ရှေ့တူမှုသို့ ကြည့်နေလေသည်။

“ခတ္တာ ကျွန်တော်တို့ပြန်ပါအုံးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝင်းလွင်ကြီးက နှုတ်ဆက်ပြီး ရှေ့က လျှောက်သွားသည်။ ကိုကိုကို မစောင့်။ သည်တစ်ခါ နှုတ်ဆက်ရမည့် အလှည့်မှာ ကိုကိုကို။ သူ့ကို ဘယ်သို့ခေါ်၍ ဘယ်လို နှုတ်ဆက်ရမည်မသိဖြစ်ရလေသည်။ ပြုံးရန် ကြိုးစားသော်လည်းမရ။ တစ်ခုခုပြောရန်လည်း စကားစရာမတွေ့။

သည်လိုနှင့်ပင် သူထိုင်နေရာကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။

အဆုတ်တွင် နှုတ်ဆက်ကြည့်ကိုပင် အနိုင်နိုင်ကြည့်ရသည်။ သည်အကြည့်၏ အဓိပ္ပာယ်ပေါင်းများစွာကို သူဘယ်သို့မျှ သိနိုင်မည်မထင်။ သို့သော် လှမ်းကြည့်နေသော သူ့...ကလေးများကို တွေ့လိုက်ရသော အခါတွင်ကား ကိုကိုအံ့ဩစွာ ဝမ်းသာမိသည်။

ပြုံးရည်လဲ့သော မျက်လုံးများကို အတိုင်းသား။

သည်အချိန်မျိုးတွင်မူ သူ့အလှသည် ပကတိကြည်လင်လှပေသည်။ ရွဲ့စရာကောင်းသော ဣန္ဒြေတိုင်းကြီး ပျောက်ကွယ်နေသည်။ တိမ်ညိုမှ လွတ်မြောက်သော လပြည့်အလင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ရတော့သည်။

အမိ၏ဆန့်တန်းပေးထားသော လက်ထဲသို့ အပြေးဝင်သော ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်သွားတော့သည်။ သည်တော့မှပင်-

“ပြန်မယ်နော်”

ခတ္တာက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဝင်းလွင်ကြီးက လှေကားထိပ်မှ စောင့်နေသည်။ ကိုကိုကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဝင်းလွင်ကြီးအနားရောက်သောအခါ ပခုံးကိုဖက်ပြီး “သွားစို့၊ ကိုဝင်းလွင်ကြီး” ဟုတက်ကြွစွာ ပြောမိသည်။

အလာတုန်းက လမ်းအတိုင်းပင် ပန်းရိုင်းချုံတွေ၊ ငှက်ပျောအုပ်တွေ ကြားထဲမှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကားရပ်ထားသည့်နေရာအထိ လျှောက်ခဲ့ရသည်မှာ အလာတုန်းကလောက် ကြာသည်မထင်ရ။ ကိုကိုကားအနီးတွင် ခုန်းကြီးကျောင်းမှ ကလေးများ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။ ပိတ်ထားသော မှန်ပြတင်းအပြင်မှ အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်သည်။ ကားတံခါးလက်ကိုင်၏ ပြောင်

လက်သော နီကယ်ကို ပွတ်သပ်ကြည့်နေကြသည်။ တချို့ကကား နောက်
ဖုံးပေါ်သို့ပင် တက်ထိုင်နေကြသေးသည်။

“ဟ. . . ကိုကို၊ ချာတိတ်တွေ မင့်ကားကို”

“နေပါစေဗျာ၊ ကလေးတွေပဲ၊ ကဲ. . . ညီလေးတို့ကဖယ်ကြနော်
အစ်ကိုတို့ ကားထွက်တော့မယ်”

ဝင်းလွင်ကြီးက ကိုကိုကို ဖျတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုကို
ဆိုသောကောင်သည် သူ့ကားကိုသူ သချင်မှ သသည်။ ရေမဆေး ပုခံ
မသုတ်ထားချင်ထားမည်။ သို့သော် သူ့ကားကို ကလေးတွေများဆိုလျှင်
အကိုင်မခံ၊ အထိမခံတတ်သော လူစားမျိုး၊ ကားရပ်ထားသည့်နား ကလေးတွေ
ကပ်လာပြီဆိုလျှင်ပင် မျက်နှာထားနှင့် မာန်မဲပစ်လိုက်တတ်သည်မျိုး။
“ကလေးတွေကဘာမှ သိတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကားလှလှလေးဆိုပြီး၊ သူတို့
စိတ်ထဲကစားစရာလို ထင်နေကြမှာ ဟိုခြစ်၊ သည်ခြစ်၊ လုပ်လိုက်ရင်
ပြီးရော” ဟု အစိုးရိမ်ကြီးစွာ ပြောတတ်သည်။ ယခုမှ. . .

ကိုင်း. . . ငကိုကို၊ မင်းလုပ်ပြန်ပြီ ဒီအပေါက်မျိုး၊ ဒီအချိုးမျိုး

စစ်ဆေးရုံအကွေ့မှ ဦးဝိစာရလမ်းဘက် မောင်းတက်လာချိန်တွင်
ဝင်းလွင်ကြီး မကျေမချမ်းရေရွတ်တော့သည်။

“ဘာလဲဗျ. . .”

ဝင်းလွင်ကြီးခဏမျှ စဉ်းစားနေပြီးမှ. . .

“မင်းခတ္တာကို ကြိုက်နေပြီ မဟုတ်လား. . .”

ဦးဝိစာရ လမ်းအတိုင်း ညာဘက်သို့ ကွေ့ခါနီး ဂိယာ အပြောင်းတွင်
ဝင်းလွင်ကြီးက တုံးတိတ်မေးချလိုက်သည်။ မြောက်ဘက်က ကားများ
အဆက်မပြတ်လာနေသဖြင့် ကားကို လမ်းမပေါ်မမောင်းလာသေး။

“မင်းနဲ့ငါဟာ ငယ်ပေါင်းတွေ မဟုတ်ပေမယ့် မင့်အကြောင်းကို
ငါကောင်းကောင်းသိတယ်ဆိုတာ မင်းသိထားကိုကို၊ ဟိုဟာဒီဟာတွေ
ငါရှည်ရှည်ဆေးဆေးမပြောချင်တော့ဘူး။ မင်းလေသံတစ်ချက်၊ မင့်အပြု အမှု
တစ်ခုကြည့်ရုံနဲ့တင် မင့်စိတ်ထဲ ဘာဖြစ်နေပြီဆိုတာ ငါ အတပ်ပြောနိုင်

ပြီ. . .”

ကိုကိုဘာမျှ ပြန်မပြော၊ ကားကို လမ်းပေါ်ချိုးကွေ့ရန်သာ
အားထုတ်သည်။

“ဒီစကားမျိုး ငါမင်းကို ပြောဘူးပေါင်းများပြီ၊ အခုလဲ ပြောစရာ
ကြုံလာပြန်ပြီ၊ မင်းဟာငွေရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆမျိုး
မရှိဘူးပဲထား။ မင်းလုပ်ရပ်တွေ ဟာများသောအားဖြင့် ပိုက်ဆံအားကိုး. . .”

“တော်စမ်းပါဗျာ. . .”

“အေးမင်းမကြိုက်ရင် ငါမပြောတော့ဘူး။ မင်းကြိုက်တဲ့ အကြောင်း
ပဲငါပြောမယ်”

“ဘာလဲ. . .”

“ခတ္တာ အကြောင်း”

ကားသည် ဦးဝိစာရလမ်းလယ်ရှိ သစ်ပင်တန်းများကို တစ်ရပ်ရပ်
ဖြတ်ကျော်နေပေပြီ။

“ခတ္တာအကြောင်း ဘာဖြစ်သလဲဗျ. . .”

“မင်း ခတ္တာကို. . .”

“ကျွန်တော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ သူ့ကို သနားတယ်။ လေးလဲ
လေးစားတယ်။ ရွက်ပုန်းသီးဘဝကိုလဲ သိပ်နှမြောမိတယ်ဗျာ. . .”

“အင်း. . . ကိုဝင်းလွင်ကြီး ဘယ်လို သဘောရသလဲ. . .”

“ငါ့သဘောလား ပြောရမလား. . .”

“ပြောပါ. . .”

“ခတ္တာဟာ မင်းထက် အသက်ကြီးပုံရတယ်. . .”

“ဟုတ်လား. . . သူက မိန်းကလေးမို့ ပြီတော့ ဣန္ဒြေကြီး
တစ်ခွဲသားနဲ့မို့ ထင်ပါတယ်ဗျာ။ အေးလေ အသက်ကြီးလှ အလွန်အစ်
နှစ် နှစ်နှစ်ပေါ့”

“အေးပါ နှစ်နှစ်လောက်တော့ ကြီးမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“ကြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲဗျာ”

“ဘာဖြစ်တာတွေ မဖြစ်တာတွေကို ငါမပြောသေးပါဘူး။ ငါမြင်တာတွေ ငါအရင်ပြောနေတာပါ။ . .”

“ကဲ. . . ဆက်ပြော”

“သူ့ဘဝမှာ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတစ်ခုခုရှိသလိုလို၊ ဒါမှမဟုတ် နာကျဉ်းချက်ကြီး တစ်ခုခုရှိသလိုပဲ. . .”

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ. . .”

“အေးလေ ငါ့အထင်အမြင်ကို ပြောရတာပါ။ မင်းကို တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်. . .”

“ဘာလဲပြောစမ်းပါဗျာ။ တစ်ခါတည်းသာ ပြောချလိုက်စမ်းပါ”

“ကောင်းပြီ ကိုကို မင်းစိတ်မဆိုးနဲ့.”

“ပြောစမ်းပါ ဆိုမှဗျာ”

“မင်းဟာ ရှုပ်ရွံ့ပွေ့ပွေ့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါအသိဆုံး။ ဒါပေမယ့် ထရီဇာနဲ့ ခတ္တာတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ တစ်မျိုးစီ သနားစရာကောင်းတယ် ကိုကို။ ထရီဇာဟာ မင်းကို အထင်ကြီးတယ်၊ လေးစားတယ်၊ ပြီးနောက် မင်းအပေါ်ယမ်းချင်တယ်၊ အလုပ်သဘောအရလဲ နီးစပ်မှုရှိနေတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်နေ့မင်းနဲ့ ထရီဇာလှိုင်တို့ ယူကြမယ်လို့ သတင်းဖြစ်နေတယ်။ ဒါကို မင်းလဲအသိ၊ ထရီဇာကိုယ်တိုင်လဲအသိ။ ဒီအတွက် သူနဲ့ လူကြီးချင်းစေ့စပ်ထားတဲ့ နိုင်ငံခြားသွားတဲ့လူရဲ့ မိဘတွေက ထရီဇာတို့ အပေါ်သိပ်မပြေလည်ချင်ကြဘူး။ ထရီဇာလှိုင်က အဲဒီဂယက်အပုတ်ခဲနေရတယ်။ မင်းသိလား. . .”

“အင်း. . . ဆိုစမ်းပါအုံး”

ထရီဇာလှိုင်ဟု ပြောလေတိုင်း သူ့ဘေးမှာဒီပါဝေခေါ် ကိုလုဝေကို တစ်ပါတည်းမြင်နေသဖြင့် ဝင်းလွင်ကြီးစကားကို မသိကျိုးကျွန်ပြုလိုက်သည်။ ပြုံးလည်းပြုံးမိသည်။ သည်အရေးကိစ္စတွင် ဒီပါဝေနှင့် မိမိမှတစ်ပါးတခြားဘယ်သူမှ လေးလေးနက်နက်မသိနိုင်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားသည်။ ဒီပါဝေကိုယ်တိုင်သော်မှ မိမိလောက်နားလည်မည်မထင် ဟု

လည်း ကိုကိုယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် ထရီဇာလှိုင်နှင့် ပတ်သက်သော အရေးမှာ အရေးမဟုတ်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ဘက်မှာ အဲဒီလိုဖြစ်နေချိန်၊ ဒီဘက်မှာကျတော့ သူ့ဘာသာသူအေးအေးဆေးဆေးနေရှာတဲ့ ခတ္တာကိုမင်းက. . .”

“ဘာ. . .”

ဘရိတ်ကို ဆောင်နှင့်မိသည်။ ကားရှင်းနေ၍သာ တော်တော့သည်။ ကိုကို သည်မျှ လှုပ်ရှားသွားသည့်အတွက်လည်း ဝင်းလွင်ကြီးအံ့အားသင့်သွားသည်။

“ကိုဝင်းလွင်ကြီး သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲဒီလိုစကားမျိုး နောက်မပြောနဲ့.”

“ကိုကို. . . မင်းခတ္တာနဲ့နီးစပ်ချင်လို့ ဒီနေ့ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားခဲ့တာမဟုတ်လား. . .”

ဝင်းလွင်ကြီးက တောက်လျှောက် ဖိမေးတော့သည်။

“မင်းစဉ်းစားပါကိုကို၊ အချစ်ကိစ္စတစ်ခု အဲအိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စတစ်ခုကို ငါက အသက်အရွယ်တွေ အဆင့်အတန်းတွေ ဘာမှထည့်မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ မင်းချမ်းသာတာဟာ တခြားနေရာတွေမှာ အလွန်အရေးပါတဲ့ အထောက်အကူဖြစ်ပေမယ့် ခတ္တာနဲ့ကိစ္စမှာ အဲဒီချမ်းသာနေတာကိုက အဟန့်အတားကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်နေတယ်။ မင်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့ ငါပြောနေတာ ကိုကို”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ငွေအားကိုးနဲ့ လိုက်ပြီးကြတာမဟုတ်ဘူး”

“ငါနားလည်တယ် ကိုကို၊ မင့်သဘောကို ငါသိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ခတ္တာဟာ ဘဝချင်း အလမ်းဝေးကွာလှတယ်ကွာ. . .”

“နီးအောင်လုပ်ရင်ကော. . .”

“ဘာနဲ့ကလုပ်မှာလဲ၊ နုတ်သျှင်နဲ့လား၊ ငွေနဲ့လား. . .”

“အချစ်. . .နဲ့. . .”

တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသလို ကိုကိုကို ဝင်းလွင်ကြီးလှည့်ကြည့်သည်။

အရောင်လက်နေသော ကိုကိုမျက်လုံးများကို တွေ့ရလေသည်။

“ကိုဝင်းလွင်ကြီးစီးကရက်ဗူးထဲမှာ နှစ်လိပ်သုံးလိပ် ကျန်သေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်လိပ်မီးညှိပေးပါ။ . .”

စီးကရက်မီးညှိပေးလိုက်သည်။ စီးကရက်ကို လှမ်းယူသော ကိုကိုလက်တုန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုရားလမ်းဘူတာကို ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့ရန်ဖြစ်သော်လည်း ကိုကိုက တည့်တည့်မောင်းသည်။ လေဟာပြင်ဈေးကို လွန်သော်၊ အနော်ရထာလမ်းအတိုင်း အနောက်သို့ ဆင်းသည်။

“ဟင် ကိုကိုဆိုင်မပြန်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ စတူဒီယိုလဲ သွားရအုံးမယ်လေ”

ဒက်ရှ်ဘုတ်အောက်က ပြာခွက်ထဲသို့ စီးကရက်ကို ထိုးချေရင်း ကိုကို တိုးညှင်းစွာပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်ကားမောင်းလို့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ မိတ္တူသုခရုံးခန်းကို ပဲသွားတော့မယ်။ . .”

အနောက်ပိုင်းရှိ ကိုကိုအဝေးပြေးကုန်တင်ယာဉ်ဂိတ်ရုံးခန်း။

ကိုကိုဘယ်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီကို ဝင်းလွင်ကြီးသိလိုက်သည်။ မိတ္တူသုခသို့ရောက်ပြီး ကိုကိုအပေါ်ထပ်တက်သွားချိန်အထိ ဝင်းလွင်ကြီးနားထဲတွင် ကိုကိုပြောခဲ့သောစကားသုံးလုံးကို ကြားနေမိဆဲ။

“အချစ်. . .နဲ့. . .”

* * *

နတ်သျှင်တေးသံသွင်းဖွင့်ခါစကမူ အသံသွင်းစရာရှိလျှင် စတူဒီယိုကိုငှား၍ အသုံးပြုခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း စတူဒီယိုခေါ် တစ်ဂျူတီ နှစ်ဂျူတီ အဝေးရသည်။ ထရီဇာလိုင်၏ ဆီးရီးနှစ်ခွေထွက်ပြီးချိန်တွင်မူ ကိုယ်ပိုင် စတူဒီယိုတစ်ခုကို ကိုကိုဆောက်လေသည်။

စတူဒီယိုတို့ ထုံးစံအတိုင်း အပေါ်ဘက်တွင် မှန်လုံကာထားသော

ကော်ခန်း၊ အောက်ဘက်တွင် သီဆိုသူ တီးမှုတ်သူတို့အတွက် အခန်းကျယ်။ အခန်းကျယ်နံရံတွင် အပေါက်ကလေးများဖောက်ထားသည့် ဖိုင်ဘာပြားများဖြင့် နံရံကျက်ထားသည်။ အလုပ်လုပ်သူတို့သက်တောင့်သက်သာရှိစေရန် လေအေးစက်တပ်ထား ပေးသည်။ အပေါ်ထပ်မှန်လုံကာ စက်ခန်းအဝ အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် သေးငယ်သော ဧည့်ခန်းလေးတစ်ခန်းဖွဲ့ပေးထားလေသည်။

သည်အဆင်အပြင်၊ သည်အခန်း၊ သည်စက်ကိရိယာတွေဖြင့် ပြီးအပ်သော စတူဒီယိုမှာ ဆောက်ပြီးခါစဖြစ်သည်မို့ သစ်လွင်တောက်ပနေချေသည်။ ရစ်ချ်ကိုယ်တိုင်ကပင် “တိုက်ဧည့်ခန်းတွေ ဆိုင်ရိုးကုတ်ခန်းတွေ သားနားပုံမျိုးနဲ့မတူဘူးကွ၊ ဒီစတူဒီယိုထဲ ဝင်ရတာ ငါတောင် နဲနဲရှိန်းတိန်းတိန်း နေချင်တယ်”ဟုဆိုလေသည်။

လတ်ဆတ်နေဆဲ ပေါလစ်ရှ်နဲ့များ၊ သင်္ဘောဆေးနဲ့များ၊ အသံခမ်းစက်နှင့် ပိုင်ယာတိုဆီက စက်နဲ့၊ ပလပ်စတစ်နဲ့များဖြင့် သစ်လွင်ကြိုင်လှောက်နေသော “နတ်သျှင်စတူဒီယို”၏ ပွဲဦးထွက် အလုပ်ကား “ဆယ်နှစ်လရာသီအလှဖွဲ့တေးစုများ”ပင်ဖြစ်သည်။ ထရီဇာလိုင်၏ ဆီးရီးများဖြင့် တရိပ်ရိပ်တက်လာသော နတ်သျှင်တေးသံသွင်းက ယခုလို အစီအစဉ်များကို ကောက်ကာငင်ကာ စီစဉ်လိုက်သည့်အတွက် အံ့သြကြသေးသည်။ “ကိုကိုဘာစိတ်ကူးနဲ့လုပ်တာလဲ”ဟု တချို့က ဝင်းလွင်ကြီးကို မေးကြသေးသည်။ ဝင်းလွင်ကြီးက “နောက်ထပ်လိုင်းတစ်လိုင်း ထပ်လုပ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပါပဲ”ဟုသာ အဖြေပေးရလေသည်။

အသံဖမ်းဆရာတို့လည်း ခလုတ်ပေါ်သို့ လက်တင်ပြီးကြပေပြီ။ မိုက်ကရိုဖုန်းများထောင်ထားသည့် အသံသွင်းအခန်းကျယ်ထဲတွင် တွေ့နေရသောမြင်ကွင်းကား ရစ်ချ်နှင့် ကျော်နိုင်လတ်တို့အဖို့ အတူးအဆန်းတွေချည်းဖြစ်နေသည်။ အခါတိုင်းမြင်တွေ့နေကျ မြင်ကွင်းကား၊ ဂစ်တာ၊ ဒရမ်ဆက်၊ အော်ဂင်တို့ဖြင့် ပြီးသော တီးဝိုင်း။ ပြီးတော့ ငှက်သံချိုကြွအလှဆောင်သော ထရီဇာလိုင်. . .။

ယခုမူကား. . .။

ဆီရီဆွေစာအုပ်တိုက်

ဆိုင်းစုံဝိုင်းစုံ ခင်းထားသည်ဆိုစေကာမူ၊ မှန်စီရွှေချတွေ၊ ပဉ္စဂူပရစ်တွေ မဟုတ်။ ဆိုင်းဝိုင်းအခွေမှာ နီညိုညိုအရောင်ထနေသည့် သစ်သားခွေကြေးနောင်ခွေမှာလည်း အလားတူ။ ပတ်မ၊ စခွန်များကိုလည်း ခါတိုင်း ဆိုင်းဝိုင်းတွေမှာ တွေ့ဘူးသလို၊ ဒေါက်တွေ၊ အထမ်းတွေနှင့် မဟုတ်။ တီးဖြစ်ရုံ၊ တည်ဖြစ်ရုံမျှသာ ခင်းကျင်းထားသည်။ သည့်ထက်မူ စတူဒီယို၏ ထောင့်ကျကျ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သစ်သားစင်ဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသော အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး၊ ဗုံကြီးများ မောင်းကြီးများ။

အဆင်အပြင် ကိုယ်နှိုက်က ခြောက်သွေ့လေးလံခြင်းကို ဆောင်သည်။ သည်တူရိယာတွေကို တီးမှုတ်မည့်သူများကလည်း များသောအားဖြင့် အဘိုးကြီးတွေ။ ဦးမှတ်ကြီးတို့လို၊ ဦးဖိုးစောတို့လို အရွယ်တွေ။

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကမူ စည်းနှင့်ဝါးကို ဘေးနားချပြီး၊ ပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်နှင့်ရွတ်နေသေးသည်။ သူ့လည်တွင် မည်းနက်သော စိတ်ပုတီးကုံးကြီးကို တွေ့ရသည်။

ရင့်ရော် ထိုင်းမှိုင်းလေသော သည်အခင်းအကျင်းထဲတွင် မိုက်ကရိုဖုန်းရှေ့၌ ရပ်နေသော ခတ္တာတစ်ယောက်သာ ပျိုမျစ်တက်ကြွမှုကို ကိုယ်စားပြုသည်။ သို့တိုင်အောင်ပင် ခတ္တာ၏ အသွင်မှာ ဆူရီလှိုင်လို့ရွန်းမြဲသော အသွင်မျိုးမရှိ။

“ရယ်ဒီ ဖြစ်ပလား။ သွင်းမယ်. . .”

အသံဖမ်းဆရာက အခန်းကျယ်မှ ကြားနိုင်သော ခလုတ်ကို ဖွင့်၍ သတိပေးသည်။ တီးဝိုင်းဆရာများနေရာပြင်ထိုင်ကြသည်။ ခတ္တာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကိုကို အသက်မရှူရ။

ပထမဆုံးလွင်စာသော ကြေးနောင်သံ ပေါ်လာသည်။ တီးနေသည့်သူကို ကိုကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကြေးနောင်ဖုများပေါ်မှ သူ့လက်ခတ်မှာ ထိသည်ဆိုရုံမျှသာ ပြေးလွှားနေလေသည်။

နောက်မှ နံကြီးသံလိုက်လာသည်။ ထို့နောက် အခန်းထောင့်တွင် ချိတ်ထားသော စည်ကြီး၏ ဟိန်းဟိန်းမြည်သံ။ ထို့နောက်မှ ဆိုင်းစုံဝိုင်းစုံ။ နံကြီးနှင့် စည်သံသည် ရင်ထဲသို့ တိုးဆောင်ပြေးဝင်လာသည်ဟု ကိုကိုခံစားရသည်။ သည်မျှ ခမ်းနားသော အသံကြီးမျိုးကို မကြားဘူးခဲ။

ကြီးမားသော လင်းကွင်းချပ်ကြီးနှစ်ခုဆီမှ ရှည်မှာ စည်ကြီး၏ ဟိန်းသံနှင့် ထက်ချပ်မကွာ။

“× × × မိဿခွင်ချိန်ဦး× တန်ခူးလသည်ရာသီ× လွဲခဲ့ပြန်ပြီ× မန်းရွှေပြည်× ရေသွန်းချိန်ခါမှီလို× တစ်ပြည်စံ မောင့်နှမကို× လွမ်းပါစ× လေး × × ×”

ကြက်သီးမွေးညှင်းထရခြင်း၏ ခံစားမှုကို ကိုကို သိသိသာသာ ကြီးကြိုရလေသည်။ သည်မျှလောက် စည်ကားခမ်းနားသော နံသံ၊ လင်းကွင်းသံ၊ စည်သံတို့အကြားမှ၊ ခတ္တာ၏ အသံလူးလိမ်ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုလည်း တအံ့တဩရှိရလေသည်။

“× × × လကဆုန်× ညောင်ရေပွဲနှင့်× လွဲရှာပေါ့× တစ်ကျွန်းပျော် × လွမ်းမိသနော်× တူနှစ်ဖော်× နေပြည်တော်စံတဲ့ ကျေးငယ်နှင့်× အလိုရှင်× ဝေးကွာလို့× × လေး× ×”

ကိုကိုဘေးနားသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ လှည့်မကြည့်မိနှင့်သိလိုက်လေသည်။ သူကား တေးရေးဆရာဒီပါဝေ။ ဒီပါဝေသည် နှုတ်ချပ်၏ တစ်ဘက်၊ အခန်းကျယ်ဆီမှ မြင်ကွင်းကိုငုံကြည့်သည်။

“ဟာ. . . ခုံတောင်တွေကော၊ စည်တော်ကြီးတွေကော ပါလား။”
တစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုလိုဖြင့် သူ့ထံမှ အာမေဇိုတ်ကို ကြားရသည်။ ဒီပါဝေကို အသံဖမ်းစက်ခန်းထဲမှ မည်သူကမျှ စကားပြန်မဆိုမိကြ။

“ကျွန်တော်သတင်းကြားလို့ ဒီကို လိုက်လာတာကိုကို. . .”
ဒီပါဝေကလေသံဖြင့် လမ်းပြောသည်ကိုကိုခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုကိုဘာမျှ ပြန်မပြောသည်ကို ဒီပါဝေနားလည်သွားသည်။ နောက်ထပ် စကားမဆိုတော့။

“× × လမေထုံနယုန်ကျလို× × သာသနာဒါယကာ× လွမ်းမိဖြာဖြာ× ခုနယ်ခါ× သုဓမ္မာရွှေခါပွဲနှင့်× လွှဲပြီဗျလေး× ×”
သည်အပိုဒ်အဆုံးတွင် နံကြီးသံက အလူးလူးအလိုမိလို့ပေါ်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်နံသံတိုးတိမ်သွားသည်။ ကြွေးနောင်သံသာသီရိဆွေတအုပ်တိုက်

လွင်လွင်စာစာ ကျန်ရစ်သည်။ စည်ကြီးနှင့်လင်းကွင်းကား ချက်ကျ ပေါ်နေဆဲ။

ဆိုင်းဝိုင်းထဲမှ ဗုံသံပျောက်သွားသည်။ ဝိုင်းထဲရှိ အဘိုးကြီးက ဆိုင်းဝိုင်းခွေပေါ်တွင်တင်ထားသော မိုက်ကရိုဖုန်းခွက်ဆီသို့ မျက်နှာတိုး ကပ်သွားလေသည်။ ကြေးနောင်သံ၊ တိုးတိမ်သောနံ့သံ၊ ချက်ကျစည်နှင့် လင်းကွင်းသံမှ အပါအဝင်အသံများ ဆီတံသွားသည်။ ခတ္တာထဲမှလည်း သီချင်းသံမကြားရတော့။

ဆိုင်းဝိုင်းထဲက အဘိုးကြီးဆီမှ စကားပြောသံပေါ်လာသည်။

“ရှေးအထက်ကျော် ကာရီက ရှေးမြန်မာကြီးများဟာ၊ လူတို့ ပျော်ရွှင် မြူးတူးမှု တစ်ခုတည်းအတွက် ပွဲလမ်းသဘင်များကို ဆင်ယင်ကျင်းပခဲ့ ကြတာ မဟုတ်ပေဘူး။ ဆယ်နှစ်လဆယ်နှစ်ရာသီ အလိုက်၊ ကုသိုလ်ရေး တိုင်းပြည်အရေးတွေအပေါ် ညွှန်းဆိုသမှုပြုလို့၊ ဆယ်နှစ်လပွဲသဘင် ဆင်ယင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုလား.. . ဝိုင်းတော်သားတို့.. .”

“ဟုတ်ပါကြောင်း.. .”

စကားပြောသက်သက်ဖြစ်သော်လည်း ချက်ကျစည်တော်သံထဲတွင် စည်းကိုင်ဝါးကိုက် ဝင်ပြောသည့်စကားပြော။

ဒီပါဝေကား စက်ခန်းထဲမှ ကြားနေရသည်ကိုပင် အားမရဟန်ဖြင့် မှန်ချပ်အနီးသို့ တိုးသွားလေသည်။

“ယခု တင်ဆက်ခဲ့တဲ့ စည်တော်သံ သုံးပုဒ်ကတော့ တန်ခူးလ၊ ကဆုန်လနဲ့နယုန်လ၊ ပထမသုံးလရာသီပွဲသဘင်ရဲ့ အညွှန်း.. . ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါကြောင်း”

“တန်ခူးလရာသီက စ.လို့၊ တပေါင်းလရာသီအထိ ဆယ်နှစ်ရာသီ ပွဲများကို ဖွဲ့ဆိုထားသော ရှေ့ဆယ်နှစ်ရာသီဖွဲ့၊ စည်တော်သံတဲ့လား.. . ဝိုင်းတော်သားတို့.”

“ဟုတ်ပေ”

အသံရှည်ဖြင့်ဆွဲ၍ ညာသံပေးကြသည်တွင်နဲကြီးသံလည်း ပြန်၍ ကျယ်လာသည်။ လင်ကွင်းရှဲသံနှင့် စည်ဟိန်းသံတို့လည်း ပို၍ မြည်လာ သည်။

“ချိန်ရာသီ x ကရကဋ်မိုး x နှစ်ပါးနတ်တစ်ကျွန်းပါ x x လွမ်းမိ ခါခါ x”

ခတ္တာ၏ သီချင်းသံကို နားထောင်နေဆဲ။

ယာလက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကဖျစ်ညှစ်ဆုတ်ကိုင်လာသဖြင့် ကိုကို ငိုကြည့်လိုက်သည်။ ဒီပါဝေ၏ တက်ကြွသောမျက်နှာကိုတွေ့လိုက်ရလေ သည်။

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါလား။ ကိုကို ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ”

ဒီပါဝေ၏ လက်ဖဝါးများဆီမှ အေးစက်သော အတွေ့ကို ရနေသည်။ သီချင်းရေးဆရာ၏ မျက်လုံးများမှာ တက်ကြွခြင်းများဖြင့် အရောင်လက် နေသော်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ မျက်ကွင်းတွေကျနေသည်။ အသားတွေ ပြူဖပ်ပြူရော်ဖြစ်နေသည်။ ဖျော့တော့သော အသွင်ကို တွေ့နေရလေသည်။ ဒီပါဝေနှင့်မဆုံဖြစ်သည်မှာလည်း ကြာပေပြီ။

“ကိုကို ဟိုဘက်ကဟာ ဧည့်ခန်းမဟုတ်လား။ ခဏ စကားပြော ချင်လို့ဗျာ.. . အနောက်အယုက်များ ဖြစ်နေမလား.. .”

စင်စစ်မူ မိုက်ကရိုဖုန်းနောက်က ခတ္တာကို စက်ခန်းဆီမှနေ၍ ဘမေတမောကြည့်နေချင်သေးသည်။ ဧည့်ခန်းဆီမှလည်း တေးသံကို ကြား နိုင်စေကာမူ သူ့ကိုကြည့်၍ သူ့တေးသံကို နားထောင်ချင်သေးသည်။ သို့သော် ဒီပါဝေက တကူးတကနဲ့ စတုဒီယိုသို့လာ၍ စကားပြောစရာရှိလို့ ဟု မပြောစဖူး ပြောလာသည့်အတွက် ကိုကို မငြင်းသာ။

“ရပါတယ် လာလေ”

အသံမသွင်းခင်က ဧည့်ခန်းလေးထဲတွင် ရစ်ချပ်တို့ရှိနေခဲ့ကြသော် လည်း ယခုမူ ဘယ်သူမျှမရှိ။ အားလုံးသည် စက်ခန်းထဲတွင် ရှိနေကြသည်။

“သတင်းတော့ ကြားမိသားဗျာ၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ရှုပ်နေတော့ မလာနိုင်ဘူး။ နတ်သျှင်က ခုလို စီးရီးမျိုးထုတ်တယ်ဆိုတော့ အစောတော့ အံ့ဩမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျွန်တော်က သိထား တာမို့.. . ဒါဖြစ်နိုင်တာပဲ ဆိုပြီး ယုံလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ဖြစ်လာ တာပဲ။ ချီးကျူးပါတယ် ကိုကို၊ ဒီလိုအဖွဲ့မျိုး ဒီလိုသီချင်းမျိုးကို ခင်ဗျား

ရအောင် ရှာပြီး. . . ဖြစ်အောင် အသံသွင်းနိုင်တာ. . ."

ဧည့်ခန်းလေးထဲတွင် ထိုင်မိကြသည်နှင့်ပင် ဒီပါဝေက ရည်လျားစွာ ချီးကျူးလေသည်။ ခတ္တာနှင့်ပတ်သက်သော ကိုယ့်အဖြစ်နှင့် ကိုယ်မို့ ဒီပါဝေ၏ ချီးကျူးစကားတွင် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ရလေသည်။

"ခင်ဗျားပိန်လှချည်လား ကိုလှဝေ"

စကားစကိုရှောင်၍ မေးရသည်။ ဒီပါဝေက အသက်ကင်းမဲ့စွာ ရယ်လေသည်။

"ပိန်တာမဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ကိုယ်ရေ စစ်သွားတာ၊ အရင်တုန်းက ကျွန်တော်ပုံက ဖေါနေတာ. . ."

"ဗျာ"

"အရက်ကြောင့်ဗျာ၊ အခု အရက်ဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် စစ်သွားတာ"

ဒီပါဝေ အရက်ဖြတ်လောက်သည်အထိ အရက်သောက်နေခဲ့ကြောင်း မသိခဲ့သောကြောင့် အံ့သြမိလေသည်။

"အခုမှ နဂိုနေပြန်ဖြစ်လာတာဗျာ၊ ကျွန်တော်အရက်မဖြတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလာတယ်။ သီချင်းစာရွက်ကို ရှေ့မှာဖြန့်ဖောင်တိန်ကိုင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လက်တွေက တုန်လာတယ်။ အရက်သောက်လိုက်မှ ပြန်ငြိမ်သွားတယ်။ ဒါမကောင်းတော့ဘူး။ မဟန်တော့ဘူး ဆိုတာ သိလို့ဖြတ်ပစ်လိုက်တာပဲ"

"ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား အသက်ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတာ"

"ဟုတ်တာပေါ့ ကိုကို၊ အသက်ငယ်တာကြီးတာထက် ကျွန်တော့်မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်ပါ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ။ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်အရက်စွဲချင်လာတာဟာ အန္တရာယ်ကိုရှေ့ရှုလာတာပဲ။ မနက်-နေ့ ည အရက်ကို နည်းနည်းချင်းဆွဲ သောက်တတ်လာတယ်။ အဲဒီမှာတင် အရက်စွဲလာတာပေါ့။ ဒီလိုသောက်နည်းမျိုးနဲ့ သောက်တတ်လာတော့။ တစ်နေ့ကို အရက်နှစ်ပုလင်း၊ သုံးပုလင်း ကုန်လာတာပေါ့ဗျာ"

သူ အရက်ဖြတ်သည့်အကြောင်း ပြောရုံသက်သက်မျှဖြင့်တော့ ခုလို တကူးတကန့်မလာဟု ကိုကိုနားလည်မိသည်။ သို့သော် သည်စကားတို့ဖြင့် ဒီပါဝေသည် သူပြောချင်နေသည်ကို နိဒါန်းပြုနေကြောင်းကိုလည်း သိလိုက်လေသည်။

"ကျွန်တော် အရက်ဖြတ်တာ ခင်ဗျားကျေးဇူးတွေပါတယ် ကိုကို"

"ဒီလိုလေ. . . ထရီဇာလိုင်ရဲ့ နောက်ထပ် စီးရီးတွေ အတွက် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို စရံမဟုတ်ပဲ။ သီချင်းရေးခ ကြိုတင်ငွေတွေ အားလုံး ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား အဲဒီတုန်းက ဖွင့်မပြောပေမယ့် ခင်ဗျားဆိုလိုတာကို ကျွန်တော်သိခဲ့ပါတယ် ကိုကို"

တစ်ခါက ကိစ္စကို ဒီပါဝေ တစ်ခုတစ်ရပ်ပြန်ဖော်သည်။

"အေးပါဗျာ. . . ထားလိုက်ပါတော့။ အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ကျွန်တော့်နည်းနဲ့ ကျွန်တော်တော့ သွားပြီးဆိုင်နေတာပေါ့ ကိုကို ခင်ဗျားဆီကရတဲ့ ငွေနဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ပြင်ဆောက်တယ်။ အမေနဲ့ညီမလေး တို့အတွက် အိမ်ဆိုင်လေး တည်ပေးလိုက်တယ်။ ရှိနေတဲ့အကြွေးလေးတွေ ဆပ်လိုက်တယ်။"

"အင်း. . . အများကြီး အခက်အခဲတွေ ပြေလည်သွားခဲ့ပါတယ် ကိုကို"

စီးကရက်ဗူးကို ထုတ်၍ ဒီပါဝေကို တည်သည်။

"ဟင်းအင်း. . . ကျွန်တော် ဆေးလိပ်ပါဖြတ်လိုက်တယ်"

အံ့သြမှုကို မပြတော့ပဲ မိမိဘာသာ တစ်လိပ်ညှိလိုက်သည်။

"ကျွန်တော့် ပုခုံးတစ်ဘက်မှာ ပိကျနေတဲ့ အဲဒီအိမ်တာဝန်ကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပြီတဲ့နောက်။ အများကြီး၊ အဲ. . . ရင်ချောင်သွားတာ ပေါ့ဗျာ"

"ကန်ရာသီ x x x တော်သလင်းလမို့ x x x ပျော်ခင်းပုဇွန် x ရေသဘင် x x x"

ဒီပါဝေစကားစပြတ်တွင် ခတ္တာ၏ တေးသံက ကြီးမားလာသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ပြောစရာရှိတာကို မြန်မြန်ပြောပြီး ဒီပါဝေရှေ့မှာ၍ စက်ခန်းသို့

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

ပြန်သွားချင်နေသည်။

“တစ်ဘက်က စိတ်အေးသွားရပြီမို့ ကိုယ့်အလုပ်ဘက်ကို အာရုံအပြည့်အဝ စိုက်ခွင့်ရလာတယ်။ ကျွန်တော် တကယ်လဲ လုပ်ပါတယ် ဒါကိုတော့ ကိုကိုအသိပင်။ စာချုပ်ချုပ်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ထွက်လာသော ထရီဇာလှိုင်၏ စီးရီးနစ်ခု အောင်မြင်မှုက သက်သေခံနေသည်။ “ဒါပေမယ့်”

ဒီပါဝေကခြောက်သွေ့စွာ ရယ်ပြန်လေသည်။

“လောကကြီးလို့ပဲ ပြောရင်ကောင်းမလား မသိဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားကိုတော့ ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါမယ်။ ခင်ဗျားက အားလုံးသိထားပြီးသားပဲ။ သီချင်းရေးဆရာ ဒီပါဝေတစ်ယောက် ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်ပဲ နာမည်လဲကြီး၊ နာမည်ကြီးသလောက်လဲ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်လေး ဖြစ်လာရော၊ မိမိလှိုင်ရဲ့ လူကြီးမိဘတွေက တစ်မျိုးထပ်ပြီး စိုးရိမ်လာကြပြန်ရောဗျာ။ . .

စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခွန်းတစ်စပါလာသည်။ သည်ဇာတ်တွင် လှဝေနှင့်မိမိလှိုင်တို့က ဇာတ်လိုက်များဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်တိုင်က ဇာတ်ညွှန်းဆရာ နေရာမှ ပါဝင်ခဲ့သည်မို့ စိတ်မဝင်စား၍ မဖြစ်တော့။

“ဟိုတုန်းကတော့ ဒီပါဝေဆိုတဲ့ နာမည်လေးတစ်လုံးက လွဲလို့ ဘာမှ အခြေအနေမရှိခဲ့လို့ လမ်းပေါ်က အနုပညာသမားနဲ့ မိမိလှိုင်နဲ့ ကိုသဘောမတူကြဘူး။ အခု. . . အထိုင်အလျှောက်ကလေး၊ အင်း. . . အထိုက်အလျှောက် မကပါဘူးလေ ခင်ဗျားကျေးဇူးပါ။ အခုဆို အများကြီး အသက်ရှူချောင်နေပါပြီ။ ဒီလိုပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်လေး ဖြစ်လာတော့လဲ။ မိမိလှိုင် တစ်ယောက်စိတ်ပြန်လည်သွားချည့်ရဲ့ ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်မှုက ဝင်ကြပြန်ရောဗျ”

ကိုယ့်ဇာတ်ညွှန်းသည် တစ်နေရာရာတွင် မှားယွင်းခဲ့ချေပြီဟု သိလိုက်သည်။ သို့သော်သည် အမှားကား ကြိုတင်တွက်ဆနိုင်စွမ်းမရှိသည့် အမှား။ ဘယ်လိုမျှ မတတ်နိုင်သည့် အမှားမျိုး ဖြစ်လေမည်။

“အတိုချုပ်ပဲပြောပါရစေတော့ဗျာ၊ မိမိလှိုင် အဖေကြီးကိုယ်တိုင်

ဆောက်ပြီးခါစ ကျွန်တော့်အိမ်သစ်ကိုလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောင်ဖွင့်ပြောသွားတယ်။ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲဗျ။ ဇာတ်လမ်းတွေ ဘာတွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖူးတာရှိတယ်မဟုတ်လား။ သမီးကိုချစ်ရင်၊ သမီးအကျိုးအတွက် စွန့်လွှတ်ပေးပါ။ အဝေးကိုရှောင်ပေးပါ။ သုံးဖို၊ စွဲဖို၊ ငွေဘယ်၍ဘယ်မျှ ဆိုပြီးလာခဲ့ကြတာမျိုးလေ။ အခုဟာက လာတဲ့ အဆင်ကလေးက တစ်မျိုးဗျ”

စည်သံ၊ နံသံ၊ လင်းကွင်းသံတို့နှင့် ရောထွေးလျက်၊ ခတ္တာ၏ သီချင်းသံကိုကြားနေရဆဲပင်ရှိသည်။ သို့သော် အကြားအာရုံတွင် စောစောကလို သဲသဲကွဲကွဲမရှိချင်တော့။

“မိလှိုင်ရဲ့ အဘိုးကြီးက ပြောသွားတယ်။ မောင်လှဝေရော သမီးအတွက်ပါ ထည့်စဉ်းစားကြတယ်တဲ့။ မောင်လှဝေရဲ့ အခြေအနေဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တင့်တောင့်တင့်တယ် တည်ဆောက်နိုင်မယ့် အခြေအနေမျိုးဆိုတာ သိပါတယ်တဲ့။ သို့သော် သမီးရဲ့စိတ်ဓါတ်နဲ့ မောင်လှဝေ စိတ်ဓါတ်ဟာ မကိုက်ညီဘူးဆိုတာ။ သမီး အဖေအနေနဲ့ သိထားတယ်တဲ့။ မိမိလှိုင်က မောင်လှဝေရဲ့ အနုပညာစိတ်ဓါတ်နဲ့ နှလုံးသားကို ဘယ်လိုမှ လိုက်မီမှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ မောင်လှဝေရဲ့ နှလုံးသားဟာ အနုပညာသမားတို့ရဲ့ နှလုံးသားမျိုးဖြစ်ကြောင်း သိပါတယ်တဲ့”

ဟိုတစ်ခါတုန်းကလိုပင် ဒီပါဝေအသံများ လှိုက်လှဲလာကြပြန်သည်။ သို့သော် သည်တစ်ခါကား . . . သူသည် အရက်လည်းမမူး၊ ငိုလည်းမငို၊ ပကတိသောအသွင်ဖြင့် တည်ငြိမ်စွာ ပြောနိုင်ပေသည်။

“ . . . ဒီတော့ မောင်လှဝေနဲ့သမီးတို့ဟာ ဝါသနာချင်း၊ အချစ်ချင်းညှိဆက်စပ်လို့ ဖြစ်သည်ထားအုံး။ အလွန်လေးနက်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝမှာတော့ လက်တွဲလို့ရနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ မိမိလှိုင်က မောင်လှဝေထက် အဆပေါင်းများစွာ တိမ်ပါတယ်တဲ့”

စကားလုံးအနက်ကို ကြိုးစားနားထောင်ယူရသည်။ အချစ်ရေးရာတစ်ရပ်သည် သည်မျှလောက် ရှုပ်ထွေးနေလိမ့်မည်ဟု မတွေးဘူးခဲ့။

“အချုပ်ပြောရယင်ဗျာ၊ တစ်ဘက်ကလဲ သမီး၊ တစ်ဘက်ကိုယ် သားလို သဘောထားပြီး၊ အနုပညာသမားကိုလဲ လေးစားသောအားဖြင့် ရေရှည်မကောင်းနိုင်မယ့် ကိစ္စတစ်ရပ်ကို ခုကတည်းက မစမိကြတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါကြောင်း ဘာညာနဲ့ ကျွန်တော်ကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းတာပါပဲ”

“ဒီတော့ . . . ဘာဖြစ်မလဲ။ ရုတ်တရက်တော့ အရာခပ်သိမ်းကို နာကျည်းစွာနဲ့ ကျွန်တော်အရည်ချည်းဖိသောက်ခဲ့တယ်လေ။ မိဘမောင်ဘွားဘယ်လိုပြောပြော၊ ကာယကံရှင် ချစ်သူက ဘယ်လို လာလေမလဲလို့ စောင့်ကြည့်တယ်။ ကြိုးစားတယ်၊ တစ်ချိန်တည်းမှာ နတ်သျှင်က ထွက်မယ့် သူ့သီချင်း တွေကိုလဲ အကောင်းဆုံးကြိုးစားပြီး ရေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိမိလှိုင်းက ဘာမှ ထူးခြားမလာဘူးလေ”

“အစကတော့ ခင်ဗျားတို့ချင်း”

“အဲဒီအစက အဖြစ်ကလေးတွေကို ကျွန်တော်က အစွဲအလမ်းကြီးနေခဲ့တာကိုး၊ ကိုကိုရဲ့၊ သူ့ဘက်က ပြောပါရစေတော့ဗျာ။ စိမ်းသထက် စိမ်းလာလေလေ ကျွန်တော်အရက်ပိုသောက်မိလေပဲ”

ဝင်းလွင်ကြီးပြောဘူးသော စကားကို အမှတ်ရလိုက်မိသဖြင့် ဒီပါဝေကို အားနာစွာ ကြည့်မိလေသည်။ ထရီဇာလှိုင်းက ဒီပါဝေအပေါ် လျော့ရည်းပြယ်လွင့်သွားခြင်းမှာ ဝင်းလွင်ကြီးပြောသလို ကိုယ့်ပယောများပါ နေသလားဟူ။

“စောစောကပြောသလို နေ့ည ဆက်၊ တစ်နေ့နှစ်လုံး သုံးလုံး ဖြစ်လာ၊ အစာမဝင်၊ အိပ်မပျော်အရည်ချည်းဖိသောက်နေတော့။ အိပ်ရာထဲလဲတော့တာပါပဲဗျာ။ အဲဒီမှာတင် မိခိုင်နဲ့ကတွေ့ဖို့ဖြစ်လာတာပဲ”

“ဘယ်သူလဲ . . . မိခိုင်ဆိုတာ”

“မခိုင် . . . ဆိုတာလား”

ဒီပါဝေ၏ အသံချက်ခြင်းပြောင်းသွားသည်။ မျက်ကွင်းညိုတွေ ထဲက မျက်လုံးများတောက်ပလာသလိုလို။

“မိခိုင်ဆိုတာ ကျွန်တော်ယူမယ့် မိန်းကလေး”

“ဘာဗျ”

တစ်ဘက်ခန်းဆီမှ သီချင်းသံများနားထဲသို့ မဝင်တော့။

“အမေ့ဈေးဆိုင်မှာ ဈေးလာလာဝယ်နေတဲ့ မိန်းကလေး။ ဆယ်တန်းကျောင်းသူ၊ အဲ . . . ညကျောင်းတက်နေတဲ့ ကျောင်းသူလေး”

နောက်ထပ်ညီထားခါစ စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲသို့ ကိုကိုထိုးချေပစ်လိုက်သည်။ မီးစွဲနေသည့် ဆေးစများကောင်းစွာ မသေသဖြင့် အူထွက်လာသည်။

“အံ့ဩသွားသလားကိုကို၊ ဒါဟာဘဝတစ်ခုပါပဲဗျာ။ ဒီပါဝေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို နားလည်စွာနဲ့ အဲဒီဘဝထဲ အလိုလို ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တယ်လေ။ သူ့ကို ကျွန်တော်ချစ်နိုင်တယ်။ လှေတစ်စင်းရဲ့ ဦးနဲ့ပဲ့ လိုတသားတည်း ကျနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်သူ့ကိုယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ အားလုံးအသိပေးပြီးပြီ။ ကျွန်တော်အိပ်ရာထထဲလဲနေတုန်းက တစ်ချိန်လုံးသူပြုစုတယ်။ အခုကျွန်တော် နေကောင်းပြီ။ အဲ . . . စိတ်လဲ ကောင်းသွားပြီပေါ့ဗျာ။ ဒါတွေဟာ အကြောင်းချင်းဆက်လိုက်တော့ ခင်ဗျားကျေးဇူးတွေ အများကြီးပါပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ စတူဒီယိုသစ် အလုပ်စလုပ်တဲ့နေ့ နတ်သျှင်ရဲ့ ခြေလှမ်းသစ်တစ်ခုစလှမ်းတဲ့နေ့၊ ဒီနေ့မှာ ခင်ဗျားကိုကျွန်တော် လာပြောတာပါ။ နောက်ဆုံးတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နေရာကိုကျွန်တော်တွေ့ပြီဆိုပါတော့။

“ကိုရာသီ x x တပို့တွဲဖို့ x x လွဲရှာပေါ့ နေနှစ်ဆူ x x x ပွဲယာ ၇လှူ x x ငှက် x x အလှူတော် ယဇဂပွဲနှင့် x အလိုရှင်လွဲပြီ ဖျ x x လေး x x”

“ဟင် . . . တပို့တွဲ လပွဲဟောင် ရောက်နေပြီ ကိုကို၊ သီချင်းပြီးတော့ မယ်။ လာဗျာ . . . နောက်မှဆက်ပြောမယ် . . .”

ဒီပါဝေ ဖျတ်လတ်စွာ ထသည်။ စက်ခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

“လွဲရှာပေါ့ နေနှစ်ဆူ x x x လွဲရှာပေါ့ နေနှစ်ဆူ x x x”

စောစောက ခတ္တာဆိုသွားသော တေးသား တစ်ပိုင်းတစ်စက ပဲ့တင် မြည်နေသယောင် ရှိလေသည်။ လွဲခဲ့ပေပြီ။ အမှန်ကား လှဝေနှင့် မိမိလှိုင် တို့လွဲခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တကယ့်တကယ် တက်တက်စင် လွဲခဲ့ သည်ကား ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်တော့သည်ဟု ကိုကို နားလည်ရပေပြီ။

ဖြစ်စဉ်ကို ပြန်တွေးကြည့်သည်။

ရက်စတော့ရင်ထဲတွင် ဒီပါဝေ မူးမှူးရှူးရှူးနှင့် ငိုကြွေးလျက် “လှဝေ -မိမိလှိုင်” ဇာတ်လမ်းကို ခင်းပြခဲ့သည်အဖြစ်။ ဒါကို စာနာမိသော စိတ် လှဝေလို ဘဝကို ကိုယ်ပိုင်အရည်အသွေးဖြင့် လေးနက်စွာ လျှောက်နေသူ အနုပညာရှင်တစ်ဦး၏ နှလုံးသားများ အနာတရဖြစ်စေချင်သော စေတနာ မိမိလှိုင်၏ ထရီဇာလှိုင်၏ ပွင့်လင်းဖြောင့်မတ်မှုကို အားကိုးပြု၍ ချစ်သူတိုင်း ချစ်တိုင်းညားကြစေ-ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်၊ ဒါတွေကို အင်အားပြု၍ ထရီဇာလှိုင်ကို စာချုပ်ခဲ့သည်။

ဒီပါဝေ၏ ဆန္ဒလည်း ပြည့်ဝစေ၊ တစ်ဘက်က ထရီဇာလှိုင် ဆိုင်သမျှ သီချင်းတွေကို ဒီပါဝေ ဒိုင်ခံရေးပေးရမည် ဖြစ်၍ ဒီပါဝေလည်း ငွေကြေးလုံးကနဲ ခဲကနဲရစေ၊ သည်လို ဖြစ်လာခြင်းအားဖြင့် တိုးတက်လာ မည့် ဒီပါဝေ၏ အဆင့်ကို ထရီဇာလှိုင်၏ မိဘများက အထင်မကြီးလာ သည်ပဲ ဆိုစေဦးတော့၊ အထင်မသေးရဲကြစေ။ သည်သို့ဖြင့် ပြတ်တောက် ခဲ့ရသော ချစ်သူနှစ်ဦး၏ သံယောဇဉ်ကြိုးပြန်ဆက်မိစေ။ . .

ကိုယ်တတ်နိုင်သည်က ငွေကြေးအင်အားသာ ဖြစ်သည်။ သည်အင် အားဖြင့် အလုပ်သဘောကို အကြောင်းပြကာ ထရီဇာလှိုင်ကို စာချုပ်ခဲ့ သည်။ လူကြီးချင်းပြောဆိုထားကြသည် ဟူသော နိုင်ငံခြားပညာတော် သင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထရီဇာလှိုင် စိတ်မဝင်စားကြောင်းလည်း သိသည်။ တစ်ခါက အင်အားချို့တဲ့၍ တစ်ချက်ကလေးမျှ တွေ့ဝေနေဆဲ။ လူကြီးတွေဆွဲခေါ်ရာ သို့ လိုက်ခဲ့ရသော ထရီဇာလှိုင်ကို အားပြည့်ပေးသည့်အနေဖြင့် ဒီပါဝေ ကိုကြီးထွားရှင်သန်စေခဲ့သည်။ ချစ်သူသာ အင်အားပြည့်လာလျှင် လူကြီး မိဘတွေဘက်က ဆွဲယူသော ကြိုးစက် ရုန်းကန်နိုင်မည် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အတွေး ကိုယ့်အတွက်ထဲမှာတော့ အားလုံးဖြစ်နေပေသည်။

ရေရေရာရာ လေးနက်ခြင်းမရှိလှသော ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်တွင်၊ အဓိပ္ပာယ် အရှိဆုံး၊ အသိမ်မွေ့ဆုံးအလုပ်တစ်ခုကိုဖြင့် လုပ်နိုင်ပြီဟုဆိုကာ ကိုယ့်ဘာ သာ ကိုယ်ကြည်နူးမိသေးသည်။ သည်အတွေးဖြင့် တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်လာလိုက်သည်မှာ. . . အစအလယ် မှန်ခဲ့သော် လည်း၊ အဆုံးမှာကား ကွေ့ကောက်လွဲချော်ခဲ့ပေပြီ။ စ၊ လယ်၊ ဆုံး သုံးပါး မညီညွတ်ပြီ။

ဝင်းလွင်ကြီးတို့ကိုပင် သည်စီမံကိန်းအကြောင်းမတိုင်ပင်ခဲ့။ သူတို့ ကတော့ ထရီဇာလှိုင်နှင့် စာချုပ်ခြင်းကို နတ်သျှင် အလုပ်ကိစ္စဟုသာ ထင်ကြပေမည်။ ဒါထက်လေးနက်သော အကြောင်းရှိမည်ဟု ထင်ကြမည် မဟုတ်။ တစ်နေ့တစ်ချိန် ရည်ရွယ်သလို ဖြစ်လာသော အခါမှ ဝင်းလွင် ကြီးတို့ကို အစကနေ ဇာတ်ခုံခင်းပြမည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့သည်မှာလည်း ပျောက်ကွက်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ. . . ကိုကိုဆိုတဲ့ ကောင်က ပိုက်ဆံချမ်းသာတိုင်း ပေါ့ပေါ့ နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ အင်မတန် သိမ်မွေ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဒီလို လုပ်လိုက်တာပါ” ဟုပြောမည့်ရည်ရွယ်စကား လွင့်ပါးခဲ့ရချေပြီ။

ရှုပ်ထွေးသော အတွေးစဉ်ထဲတွင် မိမိဘာသာ ထိန်လန့်ရသော အတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်။ သည်အတွေးက နက်ရှိုင်းသော အတွင်း ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးနေသည့်အတွေး၊ တစ်ခါခါ ပြင်းထန်စွာ ပေါ်လာတတ် သည့် အတွေး

“ငါဟာ ငွေနဲ့ ဖန်တီးနေမိတာများလား”

“x x x လျှံတော်ပွဲနှင့် x x x အလိုရှင် x x လွဲပြီဗျ x လေး x ”

ရှည်ရှည်လျားလျားဆွဲငင်လိုက်သော ခတ္တာ၏အသံ။ ထိုနောက် စည်တော်ကြီးနှင့် လင်းကွင်းတို့၏ တစ်ခဲနက်မြည်သံ၊ ထိုနောက် စက်ခန်း ဘက်ဆီမှ တေးသံများတိတ်သွားလေသည်။

အရာခပ်သိမ်းတို့သည် ခတ္တာ၏ တေးသံပြီးဆုံးသွားခြင်းနှင့်ပြီးဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ လောလောဆယ်တွင် သူ မှ တစ်ခါအရေး ကြီးဆုံးမရှိ။

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

စက်ခန်းဘက်သို့ ကိုကိုလာခဲ့သည်။ အသံဖမ်းဆရာက တိပ်ခွေကို ပြန်ရစ်နေသည်။ မှန်လှံခန်းနှင့်အသံသွင်းခန်းကျယ်တို့ကို ဆက်သွယ်လိုက်ပြီး ဖြစ်၍ အခန်းကျယ်တွင်းမှ လှုပ်ရှားသံများကို ကြားနေရလေသည်။ ခတ္တာကား မိုက်ကရိုဖုန်းရှေ့မှခွာ၍ နံရံအနီးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည်။

ဆယ့်နှစ်လဖွဲ့စည်တော်သံကို ဆက်တိုက်ဆိုခဲ့သော်လည်း၊ သူ့မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းမရှိ။ သည်မျှမက သူ့မျက်နှာလှပေါ်တွင် ကျေနပ်အေးရသော အရိပ်များပုံးနေသည်။

ကိုကိုစက်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အောက်ထပ်သို့ဆင်းသည်။ စတုရန်းယို တံခါးကို ဖွင့်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဆိုင်းအဖွဲ့သားများကား စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို လှပစွာ တိုက်ခိုက်ပြီးစီးခဲ့သည့် သူရဲတပ်ဖွဲ့အလား၊ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပြုံးရယ် ကျီစယ်နေကြလေသည်။

“အဘ ဦးမှတ်ကြီးတို့ ထမင်းစားဖို့ အားလုံးအဆင်သင့်ပါ။ အပြင် ဘက်မှာ ပြင်ထားပါတယ်။ ဦးလေးတို့လဲ ကြုံကြပါ။ . .”

ကိုကို ထမင်းစားခေါ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အခုမှပင် အလုပ် ရှင်နှင့်တူတော့သည်ဟု တွေးရင်းပြုံးမိလေသည်။

“ပုံး. . .တဲ့ဟေ့. . . ပုံးတွတ်ကြမယ်. . .”

စည်တော်ကြီးတီးသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ရယ်ရင်း အော်နေသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲဟေ့. . ကိုကို. . .”

ဦးမှတ်ကြီးက နဲကြီးကို ရှေ့ကစင်တွင်ချိတ်ရင်း ကိုကိုကို လှမ်းမေးသည်။

“အဘရယ်. . . ကြက်သီးမွေးညှင်းကိုထသွားတာပါပဲ”

“အဲဒါ. . . အဖွင့်စည်တော်သံပဲရှိသေးတာ။ တစ်လချင်း တစ်ရာသီချင်းလာအုံးမယ်။ အဲရော၊ လူးတားရော၊ ရကန်တွေရော. . . လာလိမ့်ဦးမယ်ဗျာ၊ တချို့အပိုဒ်တွေဆို ဆိုင်းဆင့်တွေဘာတွေ ဝင်အုံးမှာ. . .”

ဦးမှတ်ကြီးစကားကို ကောင်းစွာ နားမလည်သော်လည်း ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

“ဘာဟင်းတွေ မှာထားလဲဗျ ကိုကို၊ ဇုတော့မဖြစ်ဘူးနော်”

မောင်းဆိုင်းတီးသည့်သူက လှမ်းမေးသည်။ သူတစ်ယောက်သာ လူရွယ်ပါသည်။ သူ့အမေးကို ကိုကိုနားမည်။

“ဝက်သားဟင်းလားလို့မေးတာကွဲ့.”

ဆိုင်းဆရာကြီးကရှင်းပြသည်။

“ဟာ. . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒဲပေါက်ထမင်းပါ”

“ဟား ငနဲပုံးတဲ့ဟေ့. . . ဟား ငနဲပုံးတဲ့. . .”

သူတို့ ဆိုင်းသုံးစကားတွေကို ဆက်နားထောင်နေလျှင် ပိုရွပ်ကုန်တော့မည်သိသဖြင့် ထမင်းစားသာ အတွင်ခေါ်ရလေသည်။ ဝိုင်းတော်သားတို့တဖွဲ့ထ၍ အပြင်ထွက်ကြသည်။ နောက်ဆုံးကျန်သည်ကား ခတ္တာ။ သူမကမူ ကုလားထိုင်မှ မရွှေ့သေး။

“ဟို. . .”

ခတ္တာဟုလည်း မခေါ်ချင်။ သူက အသက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ပိုကြီးသည်မှန်သော်လည်း ‘အစ်မ’ ဟုလည်း နှုတ်ကမထွက် ဘယ်သို့ခေါ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ရသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သည်ဟူသော အသိဖြင့် မဝံ့မရဲ ရှိရပြန်လေသည်။

“ထမင်းစားရအောင်”

အပြောအဆိုသည် ရင်းနှီးလွန်းရာ ရောက်သွားပြီလားဟု ကိုကို စိုးရိမ်မိသည်။ သို့သော် ခတ္တာက ရွန်းမြစွာ ပြုံးလေသည်။ အသာအယာ ခေါင်းကို ယမ်းသည်။

“သီချင်း ဆက်ဆိုရအုံးမှာ၊ အသံကပ်သွားလိမ့်မယ်”

“အို ဒါဖြင့် တစ်ခုခု”

“နေပါစေ သီချင်းဆိုစရာရှိရင် ကျွန်မဘာမှ မစားတတ်လို့ပါ”

‘ကျွန်မ’ တစ်စိမ်းပြင်ပြင် ဆန်လွန်းလှချေသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ဟာ မောနေမှာပေါ့ဗျာ၊ အရေတစ်ခုခုသောက်ပါလား၊ အို.

နေအုံး၊ ကျွန်တော် အခုမှသတိရတယ်၊ ခဏလေးနော်. . .”

အပြေးအလွှား အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ ကားဆီသို့ သွားသည်။

ကားနောက်ခန်းထဲမှ ရေဇူးကို ဆွဲယူခဲ့သည်။ ဒဲပေါက်ဆားနေသူများက

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

လှမ်းခေါ်သော်လည်း ကိုကို မကြားယောင်ပြုခဲ့သည်။ ရေခဲဗူးခြင်းကို ဆွဲ၍ အပြေးအလွှားသွားနေမိသည့်အဖြစ်ကို ဝင်းလွင်ကြီး လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုလည်း မသိကျိုးကျွန် ပြုခဲ့လေသည်။

“ရေခဲစိမ်ရုံစိမ်ထားတာပါ။ အမောပြေအောင်တော့ သောက်လိုက်ပါ။ နေအုံး.. . ဖန်ခွက်လည်း ပါလာတယ်။ ကျွန်တော်ဖောက်ပေးမယ်”

ဖန်ခွက်စိမ်းပြာပြာထဲသို့ စပရိုက်ဘီလပ်ရည်ကို ဖောက်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ခတ္တာက လက်ကမ်းယူလေသည်။

“သံပုရာရည်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အထဲက အေးလည်းအေးနေတော့ သံပုရာရည်သောက်လိုက်ရင် ချမ်းမှာစိုးရတယ်”

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော် အယားကွန်းဒစ်ရှင်း ပိတ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

ကပ္ပာကရာ လှုပ်ရှားရပြန်လေသည်။

“သောက်ပါ။ သံပုရာရည် မဟုတ်ပါဘူး၊ စပရိုက် အချိုရည်ပါ”

ပြောရင်းဖြင့် နတ်သျှင် တေးသံသွင်းဖွင့်ပွဲတုန်းက နောက်ကျရောက်လာသော ထရီဇာလှိုင်လည်း ဒံပေါက်မစားဘဲ စပရိုက်သာ သောက်သွားခဲ့သည်ကို အမှတ်မထင် သတိရလိုက်သည်။

“စည့်တော်ကြီးသံ ဒီတစ်ခါပဲ ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်၊ အသံက ရင်ထဲကို ဝင်ဝင်သွားသလိုပဲ။

ခတ္တာဘာမျှ ပြန်မပြော။ စပရိုက်ကို တည်ငြိမ်စွာ သောက်နေသည်။

ဦးမှတ်ကြီးပြန်ဝင်လာသည်။ ခတ္တာကို လှမ်းကြည့်ရင်း.. .

“ကောင်းတယ်ဟေ့.. . ကိုကို၊ မင့်ဒံပေါက်၊ ဟ.. . ခတ္တာက အချိုရည်သောက်နေသလား၊ အံ့မား၊ အင်း.. . ဖန်ခွက်က အပြာ၊ ဖန်ပြာခွက်နဲ့ ကျောက်စက်ရေကို အမောပြေအောင် မမက မတိုက်ပဲ၊ မမက သောက်နေသလားဟ၊ ဟားဟား.. .”

“မမ” ဦးမှတ်ကြီးအမှတ်မထင် နောက်လိုက်သော စကားထဲက အခေါ်အဝေါ်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည်။ မမ။ သို့သော် နဂိုကမူ ဣန္ဒြေကြီးနှင့်ရှိရသည့်အထဲ မမ လိုမခေါ်ဟု ကိုကို စဉ်းစားမိသည်။

စဉ်းစားမိရင်းမှ သူနှင့်ကိုယ့်အကြား ဆက်ဆံရေးကိုလည်း သုံးသပ်နေမိသည်။ သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်မှန်း မသိသကဲ့သို့ သူကလဲ ဘယ်လိုမှ မခေါ်ဘဲ ရှိနေသည်။ ကိုဝင်းလွင်ကြီး ကိုရစ်ချ် ကိုကျော်နိုင်လတ်သေည်ဖြင့် တခြားလူများကို သူခေါ်ခေါ်ပြောပြောရှိသည်။ ထရီဇာလှိုင်ကတော့ အလုပ်ရှင်အဖြစ် လေးစားသော သဘောဖြင့်လား မသိ။ “ဦး”တပ်၍ခေါ်သည်။ “ကိုကို”ခေါ်ရအောင်လည်း ကိုယ်က သူ့ထက်ငယ်သည်ကို သူသိဟန်တူသည်။ ဒါ့ကြောင့် သူဘယ်လို ခေါ်ရမှန်းမသိဖြစ်နိုင်သည်။ ကိုယ်နှိုက်ကကော။ သူ့ကို “ခတ္တာ”ဟုခေါ်ရမှာ ဝန်လေးနေသည်။ “မခတ္တာ”ဆိုတာကလည်း မကောင်း။ “အစ်မ” ဒါကလည်းနှင့်သီးလှသည် ဟုထင်မိသည်။

ဆိုင်းဝိုင်းတွင် နေရာပြန်ယူပြီးကြပေပြီ။

စက်ခန်းတွင်လည်း အသံဖမ်းဆရာတို့ ထိုင်ကြပြီ။ ညနေပိုင်း အစီအစဉ်ကို ဆက်ကြရမည်။

“ကျွန်တော်အပေါ်ထပ် သွားလိုက်ဦးမယ်”

ခတ္တာက အသာအယာ ခေါင်းညှိတ်သည်။ ပြုံးယောင်ယောင် နှုတ်ခမ်းများကို တဒင်္ဂမျှ နှံ့ခြိုက်စွာ ကြည့်မိပြန်ချေသည်။ သည်အခိုက်အတန့်လေးမှပင် ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေရလေသည်။

“ကိုကို ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်”

စည့်ခန်းအဝင်တွင် ဒီပါဝေ ရပ်စောင့်ရင်း ပြောလာသည်။

“ပြန်တော့မလား။ ကိုလှဝေ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ခင်ဗျားအတွက် မင်္ဂလာရှိသော နေ့ရက်အသစ်မှာ ကျွန်တော်ကလဲ မင်္ဂလာကျေးဇူးစကား လာပြောတာပဲလေ။ ကိုဝင်းလွင်ကြီးတို့ကိုလဲ ပြောလိုက်ပြီ။ မိတ်စာရိုက်ပြီးမှပဲ လာတွေ့တော့မယ်ဗျာ”

“အေးဗျာ.. . ကျွန်တော်လဲ ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘူး။ အခုကျွန်းခင်ဗျားမှာ”

ကိုကိုအားတောင့်အားနာနှင့် စကားပြောမထွက်ဖြစ်သွားသည်ကို ဒီပါဝေ ရိပ်မိဟန်ရှိသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုကို၊ ငွေရေးကြေးရေး အဆင်ပြေပါတယ်”
“ဆောရီးဗျာ . . . ကိုလှဝေ ကျွန်တော့်မှာ ဒီသီချင်းတွေ သွင်းဖို့ အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ ခင်ဗျားအခြေအနေ အပြောင်းအလဲတွေကို ဘာမှ မသိလိုက်ဘူးဖြစ်သွားတယ်။”

“သိပါတယ်ဗျာ . . . ကဲကျွန်တော်သွားမယ်”

“ကောင်းပြီ ကိုလှဝေ”

ဒီပါဝေ လှည့်ထွက်သွားသည်။ လှေကားထိပ် အရောက် တစ်ထစ် နှစ်ထစ်ဆင်းပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်၍ . . .

“အခု . . . အသံသွင်းတဲ့ အစီအစဉ် သိပ်ကောင်းတယ် ကိုကို၊ ကျွန်တော်တို့တောင်မှ ဒီလိုအဆို၊ ဒီလိုအတီးမျိုးကို တအံ့တဩနဲ့ မလေးစား ပဲ မနေနိုင်ဘူး။ တကယ့်ပါရမီရှင်တွေပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျား အောင်မြင်မှာပါ”

ဒီပါဝေ ပြန်သွားသည်။ ကိုကိုစက်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဝင်းလွင် ကြီးက အသံဖမ်းဆရာ အနီးတွင် ရပ်ရင်း ကိုကိုကို “မင်း . . . သိပ် ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ” ဟူသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်နေလေသည်။ ကိုကိုက မျက်ခုံးကိုပင့်၍ အဖြေပေးလိုက်သည်။

အသံဖမ်းဆရာက အခန်းကျယ်ဆီမှ ကြားနိုင်သော ခလုတ်ကို ဖွင့်၍ လှမ်းပြောနေသည်။

“မောင်းကြီးတွေနဲ့ လင်းကွင်းသံပါအုံးမလား ဆရာတို့၊ မပါရင် အဲဒီဘက်က မိုက်ကို နည်းနည်းရွှေ့ချင်လို့”

“မပါတော့ဘူး။ ရွှေ့ချင်ရွှေ့လို့ရတယ်”

ဆိုင်းဝိုင်းဆရာကြီးက လှမ်းပြောသည်။ ထို့နောက်သူတို့ အလုပ်ရှုပ် သွားကြသည်။ မိုက်ကရိုက်ဖုန်းအနေအထားများ ပြင်သည်။ အသံဖမ်း ဆရာက စက်ပေါ်က ခလုတ်တွေကို ဟိုလှည့်ဒီလှည့်လုပ်သည်။

မှန်ချပ်အနီးသို့ ကိုကို တိုးလာခဲ့သည်။ အောက်သို့လှမ်းကြည့် သည်။ ခတ္တာက မိုက်ကရိုက်ဖုန်းနောက်တွင် ရပ်နေရင်းဖြင့် အပေါ်သို့ ကြည့်နေသည်။ သူ ယဲယဲမျှ ပြုံးပြလေသည်။

“ရပြီ ဆရာတို့ရပြီ။ နည်းနည်း စမ်းကြည့်ရအောင်”

မောင်းဆိုင်းမှ မောင်းသံလေးများ ညှင်းတွဲစွာပေါ်လာသည်။

မောင်းသံကြားထဲတွင် ပလွေသံ ကပ်ငြိလိုက်ပါသည်။ စည်းဝါး မပါသေး။ အခြားတူရိယာများ မဝင်သေး။

“× ထပ်ထပ်သာစောတော့တယ်× မြကြောငယ်ရစ်သီ× ကိုယ် ဖူးငယ်စီသည်× ပွင့်သီဂီရွှေရင်ခတ်ကယ်လို့× ×”

ခတ္တာ၏ အသံမှာလွမ်းစရာ ကောင်းလှချေသည်။

“× ရှစ်ရပ်ကယ်နယ်တခိုက်× စိုလှတယ်× လေး”

ခတ္တာအသံပြေပြေလျောလျောအဆင်းတွင် ဆိုင်းဆရာကြီး၏ စကားပြောသံဝင်လသည်။

“ရာသီမိဿ၊ ဂိမှာနနု၊ စိတြကြယ် ထွန်းလင်းတဲ့တန်ခူး ကာလ သမယတဲ့လား . . . ဝိုင်းတော်သားတို့”

“ပန်ဆုယူတာရေသွန်းတဲ့အချိန် . . . ဟုတ်ပါကြောင်း”

“တန်ခူးလရာသီရဲ့ ကြည်နူးဖွယ်ကို မဟာအတုလမင်းကြီးရဲ့ လွမ်းချင်းလေးနဲ့ အဖွင့်တေးပြုရပေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါကြောင်း . . .”

“ကိုင်း . . . နှစ်ဆန်းငယ် သင်္ကြန်၊ အသစ်ဘယ်လိုဖန်လာတယ် ဆိုတာ နားထောင်ကြစို့လား”

“နွေခါမိုငယ်× ရာသီမိဿ× ဂိမှာနနု× စိတြကြယ်×”

“ရပြီ ဆရာတို့ရေ . . . သွင်းမယ်”

အသံဖမ်းဆရာက စက်ကိုဖွင့်၍ လှမ်းပြောသည်။ ထို့နောက် အသံ ဖမ်းစက်၏ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ တိတ်ခွေများ ဖြည်းညှင်းစွာ လည်ပတ်သည်။ မောင်းသံပလွေသံ . . .

“ထပ်ထပ်သာ စောတော့တယ်× မြကြောငယ်ရစ်သီ×”

ဒီပါဝေနှင့်ထရီဇာလှိုင်တို့ ဇာတ်လမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘေးနားရှိ ကိုဝင်းလွင်ကြီး၊ ရစ်ချဒ်နှင့်ကျော်နိုင်လတ်တို့ကိုလည်း၊ ကြွင်းသောအရာ ခပ်သိမ်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သည်အခိုက်တွင် ကိုကိုမေပျောက်သွားရ လေသည်။

ချစ်မြတ်နိုးလေးစားအပ်သော “သူ” မှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

“တစ်ဆယ့်နှစ်လ အလှတေးစုများ” ထွက်လာသည်။
 “စီးပွားရေးတစ်ခုခုလုပ်ရင် မင်းမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်တဲ့ နက္ခတ်ကို ပါတယ်ထင်တာပဲကွ” ဟု ဝင်းလွင်ကြီးပြောလည်း ပြောစရာပင် နတ်သျှင်လို တေးသံသွင်းမှ ထုတ်သောဆီရီး ဖြစ်နေခြင်းကပင် ပရိသတ် အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေသည်။ သိလိုစောဖြင့် နားထောင်ကြသည်။ အပ်ခွေများ၊ အများအပြား လက်ခံရသည်။ နားထောင်ပြီးသော အခါတွင်လည်း စွဲမက်ကြသည်သာ။

တစ်ဘက်မှလည်း ထရီဇာလိုင်၏ စီးရီးများက ထွက်နေဆဲ။
 ကိုကို၊ ထရီဇာလိုင်နှင့် မဆုံဖြစ်သည်မှာတော့ ကြာပေပြီ။ ထရီဇာလိုင်ကလည်း သူ့နိုင်ငံခြားဘာသာသင်တန်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ နတ်သျှင်သို့ပင် ခါတိုင်းလို ရောက်မလာတတ်။ ကိုကိုကလည်း စတူဒီယိုဘက်သို့ ခြေမလှည့်မိ။

နတ်သျှင်မှ ထွက်သောစီးရီးများ၏ ရောင်းကွက်ကို ဝင်းလွင်ကြီး တို့နှင့်လွှဲထားပြီး။ ကိုကိုကားတစ်စင်းနှင့် အပြင်ချည်း ထွက်နေသည်။ သွားသည့်နေရာကား၊ ခတ္တာတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ရွှေတိဂုံဘုရားဈေး။ ဆရာတော်၏ အမိန့်ဖြင့် ဆိုင်းဝိုင်းတွင် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို အသစ်ပြန်လုပ်ကြရသည်။ ဆရာတော်ပစ္စည်းများမှ ဟောင်းနွမ်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

“တစ်ဆယ့်နှစ်လ အလှတေးစုများ” ထွက်အပြီးတွင် ဆရာတော်အား တိတ်ခွေနှင့်တကွ ကက်ဆက်တစ်လုံးကို သီးသန့်လှူလိုက်သည်။ နောက်ထပ် အစီအစဉ်သစ်များအတွက်လည်း ဆရာတော်သဘောတူ စီမံနိုင်ပါကြောင်း လျှောက်လိုက်သည်။

“မေတ္တာ စေတနာဆိုတာ ရီဖလက်ရှင်ရှိတယ်ကွ” ဟု ရစ်ချင်က နောက်ပြောင်သည့်စကား အမှန်ဖြစ်လာကြောင်းလည်း တွေ့ရလေသည်။

ခတ္တာတို့ကျောင်းရှိ ဆရာတော်မှ အစပြု၍ ဆိုင်းသမားအဘိုးကြီး တွေအလယ်၊ ကလေးတွေအဆုံး၊ ကိုကိုအပေါ် ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ကိုကို့ရဲလဲဒ်ဒ်ကားချိုးဝင်သွားပြီဆိုလျှင် စက်သံကိုအဝေးကြီးက

မှတ်မိလာကြသည်။ ငှက်ပျောပင်အုပ် ပုဏ္ဏရိပ်စည်းရိုးနှင့် နှင်းဆီရိုင်းချုံ့များကြားမှ ကလေးတွေ အပြေးထွက်ကြုံကြသည်။ “ကားနီလေးနဲ့ အစ်ကို” ဟု ကိုကိုကို အမှတ်အညာပြုကြသည်။

“အင်မတန်အေးတဲ့ မိန်းကလေး၊ အနုပညာပါရမီကလဲ အလွန်ထူးချွန် ဘာလား၊ တော်တော်တန်တန် သီချင်းလောက်များ တစ်ခေါက်ထဲ နားထောင်တာနဲ့ သူရသွားရော၊ စည်းအဝင်အထွက်တွေ၊ ဌာနတွေဘာတွေဆိုတာလဲ သူ့မှာ လက်ထပ်သင်ခဲ့ရတယ် မရှိဘူး။ အဲ . . . ကြားဆရာ၊ မြင်ဆရာနဲ့က တတ်လာတယ် ဆိုရမှာပေါ့ကွာ၊ အဘဖြင့် ဒီလို ကလေးမမျိုးမတွေ့ဘူးဘူး။ မျိုးရိုးရှိတယ်လဲ မကြားမိပါဘူး”

“ဆရာတော်က ဘကြီးတော်တယ်ဆို အဘ . . .”

“ရပ်ဆွေရပ်မျိုးနဲ့တူပါတယ်ကွာ။ အဘတို့လဲ သေချာမသိပါဘူး။ အဲ . . . သူ့အဘွားတစ်ယောက်တော့ မန္တလေးမှာ ရှိတယ်လို့ဆိုပဲ”

“မိဘဆွေမျိုးသားချင်းလဲ မရှိဘူးနော်”

“အဲဒီအဘွားက လွဲပြီးဘာတစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မရှိဘူးကွ”

“သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို နာကျည်းနေသလိုပဲနော် . . . အဘ”

“ပြောတတ်ပေါင်ကွာ၊ ထူးချွန်တဲ့ ပါရမီရှင်တွေဆိုတာ တစ်မျိုးပဲကွ။ အဲ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ စိတ်တော့ အင်မတန်ကြီးတဲ့ ကလေးမ၊ ကြာတော့ ကြာပါပြီ။ ဆိုင်းဧည့်ခံတစ်ခုမှာ လူစားမရှိလို့ ဆရာတော် သီချင်းတစ်ပုဒ် အဆိုခိုင်းတယ်။ သီချင်းက ခေတ်သီချင်း ဆိုပါတော့ကွာ။ အဲဒါ မဆိုဘူးမောင်၊ သူက ဆရာတော်အမိန့်ကို အတင်းပက်ပဲပြီး တင်းခံနေတယ်။ ဆရာတော်ဆုတာကို မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်အကျွံပြီး ဇွတ်ပေနေတယ်။ နောက်ဆုံးကျ ဆရာတော်သာ လက်လျော့သွားရတယ်။ အဲဒီကတည်းက ခတ္တာ စိတ်ကြီးပုံကို တို့များသိခဲ့တာပဲ”

“ပညာမာနသဘောမျိုးနဲ့တူပါတယ် အဘရယ် . . .”

“အင်း . . . ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ၊ အခု မင်းတို့အသံသွင်း ကိစ္စမှာတော့ သူ့အတော့်ကို စိတ်ချမ်းသာပုံ ရသကွ။ မငဲ့ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပုံရတယ်”

“ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ အဘရယ်”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ကတညုတကတဝေဒီပေါ့။ မင့်အကြောင်းလဲ အဘတို့ ပြောနေရက်ပဲ။ သူဌေးတွေထဲမှာတော့ အတော်သဘောကောင်းတဲ့ သူဌေးပဲလို့”

“အဒီသူဌေးဆိုတာကြီးကို ထည့်ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့ အဘဦးမှတ်ကြီးရာ”

ကျောင်းသို့သွားတိုင်း ဦးပဉ္စင်း၊ အဘဦးမှတ်ကြီးတို့နှင့်သာ အတွေ့များသည်။ ဆယ်ခါရံတစ်ခါလောက်သာ ခတ္တာနှင့်ဆုံရသည် ရှိလေသည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့်သွားသည်ဆိုစေမူ ခဏခဏလာနေသည်ကို သူမနှစ်မမြို့မူ ဖြစ်လေမလားဟု စိုးရိမ်စိတ်က ဝင်နေလေသည်။

သည်ကြားတွင် ဝင်းလွင်ကြီးတို့နှင့်လည်း အရင်လို တစ်ပူးတွဲတူ မနေဖြစ်ခဲ့။ စက္ကဒီယိုလုပ်ငန်းပါ တွဲကိုင်ရပြီဖြစ်၍ ဝင်းလွင်ကြီးတို့လည်း ပို၍ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ စက္ကဒီယိုတွင် ဖြစ်စေ၊ နတ်သွင်တွင်ဖြစ်စေ ဆုံမိကြလျှင် ဝင်းလွင်ကြီးက မေးတတ်သည်။ ခတ္တာနှင့် အခြေအနေကို စူးစမ်းသည်။ တကယ်လည်း ဘာမျှ မထူးခြားသော အခြေအနေမို့ စကားကို ဟိုလွဲဒီလွဲပြောလိုက်ရသည်။

“ဘဝချင်းက အလှမ်းဝေးတယ်နော် ကိုကို” ဟုသာ ဝင်းလွင်ကြီးက တဖွဖွပြောတတ်သည်။ သည့်ထက်ပို၍လည်း ဝင်းလွင်ကြီးဘာမှ မပြောတော့။ မိမိစိတ်သဘောကို သူနားလည်သွားပုံရပြီဟု ကိုကိုထင်သည်။ တစ်ခုခုလုပ်စရာရှိလျှင် တစ်ကိုယ်တည်းသဘော၊ တစ်ဦးတည်းဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်လုပ်ပုံတွေနောက်ပိုင်းမှ ပိုများလာသည်။ နတ်သွင်တေးသံသွင်းဖွင့်ဖို့ ကိစ္စမှ အစပြု၍လောလောဆယ် ခတ္တာတို့ အဖွဲ့နှင့်အသံသွင်း အစီအစဉ်အထိ ပြန်တွက်ကြည့်လျှင် ကိုကိုသည် သူငယ်ချင်းတွေကို ကြိုတင်တိုင်ပင်ခြင်း မရှိခဲ့။ အကြံဉာဏ် တောင်းခံဆွေးနွေးခြင်းမရှိခဲ့။ လက်တွေ့လုပ်စရာရှိလာပြီ ဆိုမှသာ အကူအညီတောင်းတတ်သည်။

ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုကိုတင်ပြလာသည်မှာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်သာဖြစ်သည်။ မေးခွန်းနှင့်တစ်ပါတည်း အဖြေကို ခင်းပြတတ်သည်။

သည်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သို့အကောင်အထည်ဖော်ကြမည်လဲ။ သည်အပိုင်း ကျမှသာ သူငယ်ချင်းတွေ၏ ကဏ္ဍပါဝင်လာသည်ချည်းဖြစ်သည်။

ပြောလည်းပြောစရာပင်။ ယခုထိနတ်သွင်နှင့်ပတ်သက်သော ခြေလှမ်းများမှာ တစ်ကွက်မျှ မများသေး။ ဆေးစက်ကျရာ အရပ်ထင်နေသေးဆဲ။ ခြေလှမ်းမများသည့်အပြင်၊ အောင်မြင်မှုတွေက ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဖြစ်ပေါ်လာကြသေးသည်။ သည်တော့ အစီအစဉ်တစ်ခုခုလုပ်ရာတွင် ကြိုပြီး မတိုင်ပင်ရကောင်းလားဟု ကိုကိုအပေါ်အဖြစ်မယူနိုင်ကြတော့။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါနိုင်စေဖို့၊ ငွေကြေးဆိုသည်ကလည်း သူ့မှာပြည့်စုံနေသည့်အဖြစ်။

သို့သော်အခွင့်ကြုံတိုင်း ဝင်းလွင်ကြီးပြောတတ်သည့်စကားတစ်ခွန်းတော့ ရှိသည်။

“ကိုကို၊ . . .တစ်ခါက မင်္ဂလာပြောဘူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းမှတ်မိသေးလား။ မရှိစကား မကြားဘူးတဲ့ အနုရုဒ္ဓါ မင်းသားအကြောင်းလေ” သည်သို့ ဆိုလာတိုင်း ကိုကိုက မျက်နှာထားနှင့်လွှဲရှောင်ခဲ့သည်။ ချည်းသာဖြစ်သည်။

“ခတ္တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်အခုလို ခံစားနေရတဲ့ အချိန်မှာ ဒီလိုစကားမျိုးတွေနဲ့ စကားဦးမသမ်းပါနဲ့ဗျာ” ဟုပြောပြီး ရှောင်ထွက်လာတတ်သည်။

သည်ကြားထဲတွင် ထရီဇာလိုင်၏ တတိယမြောက်ဆီးရီးထွက်လာသည်။ သီချင်းအားလုံး ဒီပါဝေ ရေးစပ်သော သီချင်းများဖြစ်သည်။ စီးရီးအမည်ကား “ကောင်းခြင်း ခုသည်ချိန်ခါ အပါအဝင် အချစ်ဖွဲ့တေးအလှများ”

“ကောင်းခြင်းခုသည်ချိန်ခါ” တစ်ပြည်လုံးသို့ ပြန့်အပြီး ရက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ဒီပါဝေလည်း သူ့“မိခင်”နှင့် လက်ထပ်သည်။

ကိုကိုပြုံးမိလေသည်။ ပြုံးမိခြင်းမှာ လှဝေနှင်မိမိလှိုင်တို့ ဇာတ်လမ်းကို ကိုယ်ကတန်ခိုးရှင် ဖန်ဆင်းသူကြီးလုပ်ပြီး နောက်ကွယ်က ဖန်တီးခဲ့သည်။ ဖြစ်လာသည်ကား ခုတ်ရာတခြား၊ ရှုရာတလွဲ။ သည်ဇာတ်လမ်းတွင်

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

ဒီပါဝေ ဆိုသောဇာတ်ကောင်ကလည်း သူ့ဘာသူကသွားသည်။ သူ့မင်းသမီးမှာ သူ့မိခင်။ ထရီဇာလိုင်ဆိုသော ဇာတ်ကောင်ကလည်း သူ့ဘာသူကသွားသည်။ သူတို့မှာ လားရာကတိကိုယ်စီ ရှိပြီးသားလိုပင် သူ့အလျောက်သူဖြစ်သွားချေသည်။ ဖန်တီးသူကြီး၏ စီမံကိန်းနှင့်လားလားမျှ မဆိုင်။

“ကဲ့ . . . ခုတော့ မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲကိုကို”ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြောမိသည်။ သည်လိုလွဲမှားသွားသည်ကို ဘယ်သူမျှမသိကြ၍သာ တော်တော့သည်ဟုလည်း အောက်မေ့မိသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုကိုပြုံးမိလေသည်။

သို့သော်

ချက်ချင်းပင် ထိုအပြုံး၏ နောက်တွင် ထိတ်လန့်မှုတစ်ခုတွယ်ငြိကပ်ပါလာချေသည်။ ဟိုတစ်ခါတော့မှားခဲ့ပြီ။ သည်တစ်ခါများ . . .

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ရသည်။

“သည်တစ်ခါ”ကား ကိုယ်တိုင်သည် ဇာတ်ကောင်။ ကိုယ်တိုင်၏ဇာတ် ကိုယ်တိုင်၏ ခံစားရမှု၊ ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်ဆိုသောအရာ။

အခြားတစ်ပါးသူတို့၏ အခြားကိစ္စမဟုတ်မူပဲ . . .

ခတ္တာကိုမှ ချစ်မြတ်နိုးလေးစားမိလေသော ကိုယ့်အဖြစ်ပေတကား။

* * *

ဒီပါဝေ၏ လက်ထပ်ပွဲသည် ဆုဆော်သော တွန်းအားတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပေပြီ။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုက အချစ်ကိန်းဝပ်လေသော နှလုံးကို ရိုက်ပုတ်နှိုးဆော်ပြီဟု ဆိုရတော့မည်။

ဆရာတော်၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် ခတ္တာတို့အဖွဲ့ ဒုတိယ အစီအစဉ်သစ် အသံသွင်းမည့်အချိန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ . . .

“သူငယ်ချင်းကောင်း၊ ယောက်မတို့လေ . . .”ဟု အမည်မပေးထားသော စီးရီးအသစ်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရလေသည်။

သီချင်းတွေက အိုင်ချင်း၊ လွမ်းချင်း၊ ဗုံရှည်သံ၊ ဗုံတောက်သံ၊ ဒိုးပတ်သံ၊ သျှိုးလိုက်ရတုမှစ၍ အမျိုးအမည်စုံသည်။ သို့သော် တေးတွေ

ချည်း၊ စုစည်းထားသည့် သဘောမျိုးမဟုတ်။ တေးသီချင်းများက ဇာတ်ကြောင်းလေးတစ်ခုကို ကိုယ်စားပြုထားသည်။

“သူငယ်ချင်းကောင်းယောက်မတို့လေ . . .”အတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဆွေးနွေးကြသောနေ့က ခတ္တာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလေသည်။

“ဆရာတော်ကရော တစ်ဖွဲ့လုံးကပါ။ ဒီအစီအစဉ်မျိုးလုပ်ချင်နေကြတာကြပါပြီ။ သီချင်းချည်းဆိုပေမယ့် သီချင်းသက်သက်မဟုတ်ဘူး။ ကျေးလက်သဘာဝနဲ့ရောပြီး၊ ဇာတ်ကြောင်းလေးဖွဲ့ထားတာပါ။ သဘောကတော့ ပထမပိုင်းမှာ ဒီမိန်းမပျိုလေး . . . ငယ်စဉ်ဘဝ၊ ကလေးချောတေးလေးတွေနဲ့စမယ်။ နောက်သူစကားတတ်တဲ့အရွယ် ရောက်လာပြီဆိုတဲ့အနေနဲ့ ကစားချင်းလေးတွေကို ဆက်ဆိုမယ်။ နောက်ကျတော့ ဝိုင်းငင်-ဝါဖန်- ယက္ကန်းရက်တဲ့ အရွယ်ရောက်လာပြီ။ အဲဒီမှာ ယက္ကန်းရက်တာနဲ့ဆိုင်တဲ့ သီချင်းတွေ ပါလာမယ်။ ကောက်ဖိုက်ချိန်၊ မိုးခေါ်တေး၊ ရှင်ပြုစွဲတေးလေးတွေ ပါလာမယ်။ အဲဒီဖြစ်စဉ်လေးတွေကို သက်ဆိုင်ရာသီချင်း အမျိုးအစားနဲ့တွဲတွဲပြီးတီးကြဆိုကြမှာ၊ စာသားရော၊ တေးသွားပါ တိမ်မြုပ်ပြီး လူသိနည်းနေတဲ့ သီချင်းတွေကို ပြန်ဖော်ရာလဲ ရောက်ပါတယ်။ သျှိုးလိုက် ရတုလို၊ တျာချင်း။ အိုင်ချင်းလို သီချင်းလေးတွေ ဒီထဲမှာ ပါလာကြမယ်”

ခတ္တာ ရည်လျားစွာစကားပြောသည်။ ထစ်ငေါ့တဲ့ဆိုင်းချင်း အလျှင်းမရှိ။ သူကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်သော အရာမို့လည်း ကဗျာရေးလွတ်သည့်နယ်။ သူ့အသံ တက်ကြွသလောက် သူ့မျက်လုံးလှများလည်း ပြုံးပြုံးပြက်လက်နေသည် ထင်ရလေသည်။

အဘဦးမှတ်ကြီးက အဖွဲ့ထဲတွင် ကျေးလက်ရေးသီးချင်းများကို အရဆုံးဖြစ်သည်။ သျှိုးလိုက်ရတုလို တေးမျိုးဆိုလျှင် ခတ္တာပင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မရတတ်။ ဦးမှတ်ကြီးထံမှ တက်ယူရသည်။

ပထမစီးရီး “တစ်ဆယ့်နှစ်လအလှတေးစုများ” ထက်ပို၍ ခက်သည်ကိုတွေ့ကြရသည်။ တေးအမျိုးအစားကလည်း များသည်။ ပထမပိုင်းသား

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

ချောတေးများထဲမှာပင် “ရွှေလမှာ ယုန်ဝပ်လို့” တေးမျိုးလို ရိုးစင်းသော စာသားများကို ဆန်းသစ်စွာ နာပျော်ဖွယ်ဖြစ်အောင် သီချင်းတိုက်ကြရသည်။

ထို့ကြောင့် “သူငယ်ချင်းကောင်း ယောက်မတို့လေ” ကို သီချင်းတိုက် ရက်များများပူရန် အကြောင်းဖန်လာလေသည်။

ထိုအခါ ကိုကိုအဖို့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းသို့ နေ့တိုင်း လာရန် အခွင့်ကြုံခဲ့လေသည်။

ခတ္တာကား သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ သီချင်းဆိုဖို့က လွဲ၍လောကကြီးတွင် ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားဟု ထင်ရသည်။ သည်မျှအချိန်ကာလတို့ ကြာလာ ပါလျက် ကိုကိုကို ရင်းနှီးမှုမပြု။ တွေ့စကလိုပင် သာမန်ထက် မပိုသော အဆက်အဆံကိုသာ သူပြုသည်။ နွေးထွေးလှိုက်လှဲသော သူ့အပြုံးကို ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော မေတ္တာ၏ ပရဝဏ်ထဲမှ လျှို့ဝှက်သော အခန်းငယ် ကား အင်အားကောင်းစွာ ပိတ်ဆို့ထားဆဲ။ သည်ပရဝဏ်၏ မှန်ကိုလည်း ကောင်းစွာဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပြီ။

သည်အဆောက်အဦးကြီး၏ ထူထဲသော တံခါးမှန်သမျှကိုလည်း လွယ်ကူစွာ ပွင့်ဟစေနိုင်ခဲ့ပြီ။ သို့တစေ ရောက်လိုသော အခန်းသို့ကား မဝင်သာ မတိုးသာ။ သည်အခန်းပွင့်ဟလာရန်ကား သိမ်မွေ့လွန်းသော အရာဖြစ်ချေသည်။

* * *

“သူငယ်ချင်း ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်းရဲ့၊ သူငယ်ချင်းကောင်း ယောက်မတို့လေ”

ဝင်းလွင်ကြီး၊ ရစ်ချဒ်၊ ကျော်နိုင်လတ်စုံညီရှိနေကြသည်။ နတ်သျှင် ထံသို့ ကိုတိုဝင်လာလာချင်း၊ ကျော်နိုင်လတ်က ဆီးမေးသည်။

စူးစိုက်တင်းမာသော ကိုကိုမျက်လုံးများကိုတွေ့ရသဖြင့် ကျော်နိုင် လတ် စကားမဆက်တော့။ ကိုကိုက ကားသော့ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချ၍ ခုံရှည်တန်းတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်လေသည်။

“ခတ္တာတို့ သီချင်းတိုက်နေတာ အတော်ကျသွားပြီလား”

ရစ်ချဒ်ကမေးသည်။ ကိုကိုထံမှ အဖြေမရ။ ဝင်းလွင်ကြီးက ရစ်ချဒ်

ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ရစ်ချဒ်တို့ နားလည်သွားကြသည်။ ဝင်းလွင် ကြီးက နှစ်သိမ့်ခြင်းအပြည့်ပါသော အသံဖြင့် မေးလေသည်။

“ကိုကို၊ မင်းသိပ်ပင်ပန်းနေပုံရတယ်။ အခုကျောင်းကပြန်လာ တာလား”

ကိုကိုတစ်နေရာသို့ ငေးရင်းခေါင်းညိတ်သည်။ ကျော်နိုင်လတ်က ထရီစာလှိုင်၏ “ကောင်းခြင်းခုသည်အချိန်ခါ”ထဲမှ “ကြီးကြာမောင်နံ” သီချင်း ဖွင့်ထားသည်ကို ထပ်မံလေသည်။

“ရက်ကောဒင်းဒိတ် ဘယ်တော့လောက် သူတို့ပေးနိုင်မလဲ”

ဝင်းလွင်ကြီးကို ကိုကိုမော့ကြည့်သည်။ မျက်မှောင်ကြွတ်၍ မျက်လုံး များစဉ်းငယ်မေးနေသောကြောင့် တစ်ခုခုကို သည်းထန်စွာ စဉ်းစားနေ ကြောင်း သိသာလှသည်။

ဝင်းလွင်ကြီး သက်ပြင်းတချက်ရှိက်သည်။ ရစ်ချဒ်နှင့်ကျော်နိုင်လတ် တို့လည်း “ကိုကိုခတ္တာ အကြောင်း အတန်အသင့် သိထားကြပြီး ဖြစ်သည် မို့ သူတို့ရှေ့မှာပင် ဖွင့်မေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကိုကို. . . မင်းနဲ့ ခတ္တာနဲ့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ကိုကိုနှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းစေ့သည်။ ပြီးမှ. . .

“ကျွန်တော်သူ့ကို ခိုးတော့မယ်”

“ဟင်. . .”

“ကျွန်တော် သူ့ကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူးဗျာ. . .။ ကြာရင် ဒီထက်ပိုပြီး ဆိုးလိမ့်မယ်။ တခြားနည်းလဲမရှိဘူး။ ကျွန်တော် စဉ်းစားပြီးပြီ။ အခုအဲဒါ တိုင်ပင်ချင်လို့လာတာ”

“တိုင်ပင်ချင်လို့”ဟု ဆိုသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တစ်ပါတည်း ယူလာလေသည်။

“ဟာ. . . အခုသွင်းမယ့် စီးရီးနဲ့”

“အဲဒါ-စသွင်းခင်ကို ကျွန်တော်သူ့ကို ခိုးမယ်”

ကိုယ်တိုင်ပြောခဲ့ဘူးသော အနုရုဒ္ဓါမင်းသားဇာတ်ကြောင့်ကို ယခု ကိုယ်တိုင်ပို၍ နားလည်လာပြီဟု ဝင်းလွင်ကြီးတွေးမိသည်။ ခဆုံးနိုင်သော

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

အတွေးစများဖြင့်ပင် ကိုကို့ကို ငေးမောမိတော့သည်။

ကျော်နိုင်လတ်ကမူ ဝမ်းသာအားရ အော်လေသည်။

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်ကွ။ ဒါပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါတာပဲ။ ဆိုင်နာမည်ကိုက နတ်သျှင်တဲ့၊ ဓါတုကလျာဟာ နတ်သျှင်နောင်ထက် အသက်အများကြီး ကြီးတယ်လို့ ကြားဘူးတယ်။ အခု ခတ္တာက ကိုကို့ထက် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ကြီးတာပဲ။ ဟေ့ ကိုကို တို့ဘယ်နေရာက ပါရ မလဲကွ ပြော”

ကိုကိုမရယ်မပြုံး ရှိလေသည်။

* * *

သျှိုးလိုက်ရတု တချို့နေရာအကူးအဆက်များကို အဘဦးမှတ်ကြီး မေ့နေသည်။ သက်ကြီးရွယ်အို တစ်ယောက်အနေနှင့်သည်မျှ မှတ်မိသည် မှာပင် ကျေနပ်စရာ ဖြစ်တော့သည်။ ဦးမှတ်ကြီးက စီစဉ်လေသည်။

“အဘ. . . ကိုစိန်နွဲ့နဲ့ ဟိုတုန်းက တွဲဘူးတယ်။ သူ့ဆီမှာ အဘ ဦးချစ်မောင်တို့၊ အမေဒေါ်အောင်ကြည်တို့ဆီက သဘောတွေရထား တယ်။ အမှန်တော့ ဒေါ်အောင်ကြည်ဆီ သွားသင့်ပေါ့ကွာ။ တို့ကျောင်း နဲ့ သူနေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုရိပ်မြဲနဲ့ဆိုတာ နီးနီးလေးပဲ။ ဒါပေမယ့် အားနာ စရာကောင်းလှတယ်။ ကိုစိန်နွဲ့ဆီမှ အဘဇာန်ပေးထားတာတွေ ရှိအုံးမှာ ပါ။ သူကတော့ အမှတ်အသားကောင်းတယ်ကွ။ အဲဒီပဲ သွားတက်ချေ တော့”

သီချင်းသွားတက်ရမည့်သူမှာ ခတ္တာဖြစ်သည်။ ဆိုင်းဆရာ ဦးစိန်နွဲ့ နေသည်က ကြည့်မြင်တိုင်။ ထို့ကြောင့် ခတ္တာကို ဦးစိန်နွဲ့ဆီ လိုက်ပို့ ပေးရန် ပြန်ကြိုရန် တာဝန်မှာ ကိုကိုထံရောက်လာလေသည်။

“ကိုကို ဝန်မလေးဘူးဆိုရင်တော့။ ခတ္တာကို လိုက်ပို့ပြန်ကြိုလုပ် ပေးစေချင်တယ်။ သုံးလေးရက်လောက်ပါပဲ”

“ကျွန်တော့်ပိုပေးပါမယ် အဘ”

“ကဲ. . . ခတ္တာလိုက်သွား။ ကိုစိန်နွဲ့ကို အဘမှာတဲ့အကြောင်း သေချာပြောပြနော်။ သမီးကိုလဲ သူမှတ်မိမှာပါ. . .”

ကြည့်မြင်တိုင် ဦးစိန်နွဲ့အိမ်သို့ ခတ္တာကိုလိုက်ပို့သည်။ သီချင်း တက်နေသည့် တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီလုံးလုံး။ ဦးစိန်နွဲ့အိမ်မှာပင် ကိုကိုနေရင်း စောင့်သည်။ ခတ္တာကား သျှိုးလိုက်ရတုကို ထက်သန်စွာ တက်ယူလေသည်။

သုံးရက်မြောက်နေ့အထိ အရာရာသည် ချောမွေ့ပြေပြစ်ဆဲ။ စတုတ္ထ မြောက်နေ့မှာမူ. . .

ဦးစိန်နွဲ့အိမ်မှ ထွက်၍ ကားပေါ်တက်ကြပြီးသည်နှင့် ကားတံခါး သော့များကို ကိုကိုအတွင်းက ခတ်လိုက်သည်။ ကိုကိုအပြုအမူကို ခတ္တာ မရိပ်စားမိ။ ခါတိုင်းလိုပင် လမ်းမကြီးအတိုင်း ဂဲလံင့်ဒ်ကို တဝေါဝေါ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“နက်ဖြန်ဆိုရင် နောက်ဆုံးပဲ။ နောက်ထပ်လာစရာ မလိုတော့ ဘူး”

ခတ္တာက ကိုကို့ကို ငဲ့ကြည့်ရင်းပြောသည်။ စိတ်လှုပ်ရှား လွန်းသောကြောင့် ကိုကိုပြန်မကြည့်မိ။ ဟုတ်ကဲ့. . .ဟု အရင်ရက်တွေလို “အင်း”မလိုက်မိ။ ကားထဲတွင် လွင့်မျောနေသော သနပ်ခါးနဲ့ကလည်း စိတ်မလှုပ်မလဲဖြစ်စေသည်။ မကြည့်ပဲ မြင်နေရသည့် သူဆံစများကလည်း စိတ်မသုံးမသန့်ဖြစ်စေသည်။

စတီယာရင်ကို ထိန်းရင်း၊ လီဇာကိုနင်းရင်း၊ ဂီယာကို ပြောင်းရင်း၊ တစ်ချိန်လုံး မိမိကိုယ်မိမိအားပေးနေရသည်။ ယတိပြတ်ဆုံး ဖြတ်ထားသည့် ကြားထဲမှပင်၊ သူ့အပေါ် စော်ကားရာရောက်သွားမည်လား ဟူသော အတွေး တို့ဖြင့် သိမ်ငယ်စိတ်က ဝင်ဝင်လာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမချမ်း လေတိုင်း လီဇာကို ဖိနင်းဖြစ်တော့သည်။

ဂဲလံင့်ဒ်သည် တရိပ်ရိပ်။

သည်နေ့ကားပိုမြန်သည်ကို ခတ္တာသိဟန်တူသည်။ ကားတစ်စီးကျော် တက်လေတိုင်း စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာမျှမပြော။ မြို့ထဲဘက် ရောက်လာသောအခါ ယာဉ်ရှုပ်ထွေးလာသဖြင့် ကားအရှိန်လျော့ရသည်။

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

ခတ္တာက စာအုပ်ကို ဖွင့်ကာ သျှိုးလိုက်ရတုကို ပြန်ရွတ်လေသည်။

“ရွယ်ပျိုနုတစ်ဆယ့်ခြောက်တွင်

မင်းလျှင်သိဒ္ဓတ် ယသော်နတ်နှင့်

လက်ထပ်တူတညီတည်း

ပလီပလာ သင်္ဂါဆင်းခုတ်

သွန်းထုလုပ်သည့် ရွှေရုပ်ကဲ့ပမာသို့. . .”

ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းအချို့အကွေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ဗယ်ဘက်သို့ ချိုးရမည်။

ကိုကိုလေးပင်စွာ သက်ပြင်းရှိက်လျက်၊ ညဘက်သို့ ချိုးလိုက်သည်။ ရတုရွတ်နေသော ခတ္တာအသံတိတ်သွားလေသည်။

“ဟင်. . . ဘယ်သွားမလို့လဲ. . .”

“ကျ. . . ကျွန်တော်ဝင်စရာလေးတစ်ခုရှိလို့. . .”

ခတ္တာစာအုပ်ကိုပြန်ဖွင့်ပြန်သည်။ သူ့အသံကို တိုးတစ်ခါ ကျယ်တစ်လှည့်ကြားနေရလေသည်။

“ရဝေဆောင်တွင်း လှခေါင်ချင်း

နတ်မင်းယသော် နိုးမည်စိုးခဲ့

တိတ်ခိုးကြံသောခါ မတ်လျာဆန္ဒ

ကဏ္ဍကကို ကကြိုးတန်ဆာဆင်ခဲ့

ထွက်ရန်အကြောင်း ခွင့်ပန်တောင်း၍

မတ်ကောင်းသခင် သုံးလှူရှင်သည်

အလျင်သန်လျက်ကိုင်၍ . . .”

အနော်ရထာလမ်းသို့ ရောက်သည်။ အချက်ပြမီးစိမ်းသည်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာစောင့်လျက် အနောက်ဘက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

စိတ္တသုခစခန်း၏ ရုံးခန်းသည် ဝေးလွန်းလှချေသည် ဟုလည်း ထင်မိလေသည်။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ဝင်းလွင်ကြီးတို့သည် အိမ်ရှိ တယ်လီဖုန်းအနီးတွင် စိုးရိမ်ကြီးစွာ စောင့်နေလောက်ကြပြီ။

လမ်းကြားလေးထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ စိတ္တသုခရေတွင်

မဟုတ်တော့ဘဲ အောက်ထက်ကားကြီးများထားသည့် နေရာအထိ မောင်းဝင်ခဲ့သည်။

“ခဏဆင်းပါအုံးလား၊ ဒါကျွန်တော်အလုပ်ရုံပါ”

“နေပါစေ”

“သိချင်းတက်လာရတော့ ပင်ပန်းနေမှာပါ။ တစ်ခုခုသောက်ပါ။ ကျွန်တော်လဲ အလုပ်လေးတစ်ခု ခဏဝင်လုပ်ရင်း အအေးသောက်မလို့”

ဘယ်သို့မျှ မထူးခြားမပြောင်းလဲသော အသွင်ဖြင့် ခတ္တာကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ သူ့ခြေတစ်လှမ်းတိုင်း တစ်လှမ်းတိုင်းသည် ရင်ထဲသို့ နင်းဖြတ်လှမ်းလျှောက်သွားသည်သို့ တုန်လှုပ်ရလေသည်။

ထရီဇာလှိုင်ကို ခေါ်ခဲ့စဉ်က အပေါ်ထပ်တက်သည့် လှေကားမှာ ဆီချေးများဖြင့် ပေကျံနေခဲ့သော်လည်း ယခုမူကား လှေကားကို သန့်ပြန်စွာ အသစ်တပ်ပြီးပေပြီ။

လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ချင်း တက်လိုက်လာသည့် ခတ္တာ၏ ခြေလှမ်းတို့သည် ကိုယ့်ဘဝထဲသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးဝင်လာသည့် ခြေလှမ်းများပင် ဖြစ်တော့သည်။

အပေါ်ထပ်စဉ်ခန်းတွင် ဟိုတုန်းကလို အရက်တွန်းလှည်းစင်မထားတော့။ စဉ်ခန်းနှင့်လိုက်ကာ ခြားသော ရုံးခန်းထဲမှာလည်း ဟိုတုန်းကလို မိုင်တွဲတွေ ကပ်ပြားတွေ အတိပြီးသော အလုပ်စားပွဲ မဟုတ်တော့။ ရုံးခန်းတွင် ခင်းထားသည်က တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်နှင့် အိပ်ရာ။

“ထိုင်အုံးနော်”

ဆိုမှာတွင် နေရာချပေးပြီးနောက် ရေခဲသတ္တုကို ဖွင့်၍ စပရိုက်နစ်ပုလင်းထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပုလင်းဖောက်၍ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့ပေးသည်။ စပရိုက်အချို့ရည်များသည် သတိကြီးစွာထားနေသည့် ကြားထဲမှ ဖန်ခွက်ကိုလွန်၍ ဖိတ်စင်သွားကြသေးသည်။ ခတ္တာက ဖိတ်စင်သွားသော အချို့ရည်များကို ကြည့်ပြီးနောက် ကိုကိုကို မော့ကြည့်သည်။

အမူအရာမပျက်စေရန် ပင်ပန်းကြီးစွာ ကြိုးစားဆောက်တည်ရချေ

သည်။ သို့တိုင်အောင် တုန်နေသော အသံကို ထိန်းမရ။
 “သောက်လိုက်ပါအုံး။ ကျွန်တော်ခဏလေး”
 သူ့ရှေ့မှောက်တွင် ဆက်လက်ရှိနေခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့၍
 အောက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်တံခါးကို စေ့ရုံစေ့ထားခဲ့သည်။ လှေ
 ကားရင်း၏ နောက်ကွယ်တွင် တယ်လီဖုန်းရှိပေသည်။
 တယ်လီဖုန်း၏ နံပါတ်ကွက်များကို အပေါ်ထပ်က မကြားအောင်
 အသာအယာ လှည့်ရသည်။
 “ပြောပါ. . .”
 “ကိုဝင်းလွင်ကြီး ကျွန်တော်ပါ။ သူ့ကို ခေါ်လာပြီး အပေါ်မှာ..”
 “. . .”
 “ညနေစောင်းလောက်ကျရင် ဒီလာခဲ့ပါ. . .”
 “မင်း သိပ်ပြီး အိတ်ဖိုက်တက် ဖြစ်နေနေလေ ကိုကို. . .”
 “ကျ. . . ကျွန်တော်အကြောင်းထူးယင် ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်၊ ဖုန်းနား
 မှာ တစ်ယောက်ယောက်အမြဲရှိနေပါ. . .”
 “အေး. . . စိတ်ချ”
 “ရစ်ချဒ်တို့ရှိလား. . .”
 “ညနေစောင်းကျရင်. . .”
 “အေးပါ. . . မင်းအပေါ်ပြန်တက်တော့လေ. . .”
 တယ်လီဖုန်းကိုပြန်ချပြီးနောက် မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာရပ်နေမိသည်။
 ရင်ထဲမှ အသံကို အတိုင်းသားကြားနေရတော့သည်။ အပေါ်ထပ် ပြန်အတက်
 တွင်လှေကားလက်ရန်းကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်အားပြုခဲ့ရလေသည်။
 တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ခတ္တာကား သူ့သီးချင်းစာအုပ်ကို
 ဖွင့်ကြည့်နေဆဲပင်။
 လေးလံသော ခြေထောက်များကို ခက်ခဲစွာ သယ်ယူ၍ ဆိုဖာ
 ရှိရာသို့လျှောက်ခဲ့သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုဖာတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
 အသက်ရှူသံသည် ပြင်း၍ မြန်နေကြောင်း သိနေသည်။ ကြိုးစားထိန်းချုပ်
 သော်လည်းမရ။ တစ်ခုခုလေး လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း အကြံအစည်ကို သူသိ

သွားလေမည်လားဟု စိုးရိမ်တကြီး ပူပန်မိတော့သည်။
 ပြောမည်ကြံရွယ်ခဲ့သော စကားစတိုက်ကို နှုတ်ဖျားတွင် ရှာမရပြီ။
 ခတ္တာစာအုပ်ကို ပိတ်၍စေ့စေ့ကြည့်ပေပြီ။
 “အလုပ်ကိစ္စပြီးသွားရင်လဲ သွားကြရအောင်. . .”
 နားဆီမှတစ်ဆင့် ရင်ထဲသို့ ဖောက်ခွဲလိုက်သည့်နှယ် ဖြစ်သည်။
 ဆွဲနေသော နှုတ်မှ ဘာတစ်ခုကိုမျှ ပြောမထွက်တော့။
 “ပြန်ကြရအောင်”
 အမူအရာတို့ သိသိသာသာကြီး ပျက်ယွင်းကုန်ကြပြီဟု သိလိုက်
 သည်။ သူလည်း မျက်စေ့မျက်နှာပျက်လာပေပြီ။
 “ကျွန်မ သီချင်းပြန်တက်ပေးရအုံးမယ် ပြန်ကြ”
 “ဘယ်ကိုမှ မပြန်ရဘူး. . .”
 “ဟင်. . .”
 “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ခိုးလာတာ။ ခင်ဗျားကို ချစ်လွန်းလို့
 ဒီလို ခေါ်လာတာ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ
 ခင်ဗျားသိရဲ့လား။ နည်းနည်းလေးမှ မသိဘူးလား။ ကျွန်တော် ချစ်တာကို
 နည်းနည်းလေးမှ မသိဘူးလား။ ခတ္တာ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ။ ကျွန်တော်
 မိသားဖသားပီပီ လက်ထပ်ယူပါမယ်။ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံပါ. . .”
 သူစိတ်ဆိုးဟန်းလည်းမပြ။ ကြောက်ရွံ့ဟန်းလည်း မရှိ။ သူ့မျက်နှာ
 ပေါ်တွင် အံ့သြခြင်း အရိပ်များသာ ဖုံးလွှမ်းသွားချေသည်။ တပင်တပန်း
 ရှည်ကြာစွာ မြဲသိပ်ခဲ့ရသော အရာတို့သည် အစီအစဉ်မှ အလှအယက်
 တိုးတွက်ကြကုန်လေပြီ။
 “ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ခတ္တာ။ ကျွန်တော် ခတ္တာကို တကယ်
 လေးလေးစားစား ချစ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ခတ္တာက ကျွန်တော့်ကို ဥပက္ခာ
 ပြုနိုင်လွန်းပါတယ်။ ကျွန်တော်အချစ်ကိုဘယ်လို ထုတ်ပြောရမလဲ ခတ္တာ။
 ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့လွဲရမှာကို ကြောက်တယ်။ တဖြည်းဖြည်း ကြာလာ
 ရင် ခင်ဗျားနဲ့ ဝေးသွားမှာကို ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် အခုလို. . .”
 “နေပါအုံးကိုကို. . .”

အလမ္ဗာယ် ပညာရှင်၏ လက်ဝါးအောက်တွင် ပါးပျဉ်းပျောက်ရသော မြွေယောင်နှယ်ပင်။ သူ့အသွင်ကား ဆန့်ကျင်စွာပင် ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။

“အခုလို ဆိုတော့ ကျွန်မနဲ့နီးသွားရောတဲ့လား.. .”

သူ့မေးခွန်းကို မနည်းနားထောင်ယူရသည်။ “ကိုကို”ဟု သူ့ခေါ်သည်။

သူ့ထံမှ အခေါ်အဝေါ်တစ်ခုကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရရှိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်.. .”

“ကျွန်မ တစ်ခုမေးပါအုံးမယ်။ နတ်သျှင် တေးသံသွင်း ပိုင်ရှင်အနန့် ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး ရတယ်ဆိုပြီး ကျွန်မကို.. .”

“တော်.. . တော်.. . ခင်ဗျားတော်ပါ.. .”

သတိတရားသည် ပေါက်ကွဲလွင့်စင်သွားပြီထင်ရသည်။ သူ့ကို ရွံ့နေခဲ့သော စိတ်များလည်း ဘယ်ဆီရောက်သွားသည် မသိတော့။ သူ့စကားသည် မခံမရပ်နိုင်ဆုံး အနာ၏ ဗဟိုချက်နေရာကိုမှ တည်မတ်စွာ ထိုးဆိတ်လိုက်သည့်အလားဖြစ်သည်။ မျက်စိတွေ ပြာသွားသည်ဟုလား ထင်သည်။ အသံတွေတစ်ခန့်ကမြည်ဟည်းသွားသည်ဟုလည်း ထင်သည်။

သတိရမိသောအချိန်တွင် ကားသူ့လက်အနံ့ကို တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင် ခါယမ်းမိနေပြီကို တုန်လှုပ်စွာ တွေ့ရတော့သည်။

“ခင်ဗျား ဒီလိုစကားမပြောနဲ့ မပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက် လေးလေးစားစားနဲ့ ချစ်ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမသိရင် ဒီစကားမျိုးမပြောနဲ့။ ကျွန်တော်ချစ်တာကို ခင်ဗျားဒီလိုထင်ရင်.. .”

ကတွက်ပေါက်ကို ရှာမတွေ့သော ရေစီးအလျဉ်နှယ်ပင်၊ စကားတို့သည် ပိတ်ဆို့ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

သူက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖျစ်ညှစ်ထားခံနေသော လက်တို့ကို အသာအယာဖြုတ်ယူသည်။ အလွယ်တကူပင် ဖြေလျှောပေးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုယင်လဲ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးပါကိုကို.. .”

ရင်ထဲမှာ စူးကနဲနာသွားသည်ကို မျက်နှာက ပြသည်။ ငိုသည် မဟုတ်ပါပဲလျက် မျက်ရည်တို့ဝေ့လာပြီကို သိနေသည်။ ရှေ့မှောက်မှ

ခတ္တာသည် ဝိုးတဝါး၊ ဝိုးတဝါးအမြင်ဖြင့်ပင် စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်မိပြီးနောက် တံခါးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ တံခါးကိုအတွင်းက သော့ခတ်လေမည်လားဟု ခတ္တာက ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်သည်။

ကိုကိုတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

သဲ့သဲ့မျှသော လေသံဖြင့် နောက်ကိုမကြည့်ပဲပြောသည်။

“ကျွန်တော်.. . ပြန်ပို့မယ်.. .”

သည်တစ်ခါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သူကား ခတ္တာ။

ကိုကို အောက်ဆင်းခဲ့သည်။ နောက်သို့ ပြန်မကြည့်။ ယိမ်းယိုင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှေကားထစ်များထက်သို့ နင်းခဲ့သည်။ အောက်သို့ရပ်မိချိန်တွင် အပေါ်သို့ ပြန်ကြည့်သည်။ ခတ္တာကား လှေကားထိပ်တွင် ရပ်နေဆဲ။ လှေကားထိပ်ဆီမှ ကြည့်နေသော မျက်လုံးများ၏ အဓိပ္ပာယ် ကို ကိုကို ဝေခွဲခြားငှာ မစွမ်းနိုင်။

ကားကို ထုတ်ယူလာခဲ့သည်။ ကားတံခါးဖွင့်သည်။ ခတ္တာ ကားပေါ်တက်သည်။ သူစိမ်းပြင်ပြင်များပမာနှယ် စကားတစ်ခွန်းမဆိုမိကြ။ စိတ္တသူခမှ ကားထွက်လာပြီး လမ်းကျဉ်းမှသည် လမ်းမသို့အကွေ့ ရစ်ချင်မောင်းလာ သော ကိုကိုကားနှင့်ဆုံကြလေသည်။

ကားရှေ့ခန်းမှ ဝင်းလွင်ကြီး၏ မျက်နှာတွင် အတိုင်းအသိ အံ့သြခြင်းများ ဖုံးသွားကြသည်။ ကားပြတင်းမှ ခေါင်းပြုကာ.. .။

“ကိုကို.. . မင်း.. .”

“ခတ္တာကို ပြန်ပို့မလို့ ခင်ဗျားတို့ ဆိုင်က စောင့်နေကြ.. .”

ပြန်အပြောကို မစောင့်တော့ပဲ ဝင်းလွင်ကြီးတို့ကားကို ဖြတ်တက်သည်။ ကျောင်းသို့ ရောက်သည်အထိ နှစ်ဦးစလုံး ပကတိမလုပ်မရှား စကားမဆိုကြ။ ခတ္တာကားပေါ်က ဆင်းသွားပြီးပြီးချင်း ကားကို လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ခတ္တာကို တစ်ချက်ကလေးမျှပင် စောင့်ငဲ့မကြည့်ခဲ့တော့။

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးကျောင်းပရဝဏ်ထံ မဝင်သေးပဲ။ နေရာတွင် အစွဲအမြဲ ရပ်ကာ။ ကိုကိုကား ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ မျက်စိစာစိဆုံးကြည့်၍ ကျန်ခဲ့သူက ခတ္တာသာဖြစ်ချေသည်။

ဆရာတော်သာ မားမားမတ်မတ်ရှိမနေလျှင် အသံသွင်း အစီအစဉ် ပျက်သွားနိုင်သည်။ အားလုံးကို ရောက်သည့်နေရာမှ ရပ်စဲလိုက်ရန် ကိုကို အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားသည်။ သို့သော် “သူငယ်ချင်းကောင်း ယောက်မတို့လေ” ကို စွန့်လွှတ်ရပ်ဆိုင်း မပစ်သာတော့။

ရစ်ချစ်ကမူ ခတ္တာ သီချင်းမဆိုတော့မည်ကို စိုးရိမ်ကြောင်း ပြောလာသည်။ ကျော်နိုင်လတ်ကလည်း အရှက်အကြောက်ကြီးသော ခတ္တာ တစ်ယောက် နတ်သျှင်နှင့်လုံးဝအဆက်ဖြတ်လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်မိသည်ဟု ဆိုသည်။

ဝင်းလွင်ကြီးကမူ . . .

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခတ္တာဟာ သူ့အလုပ်ကိုသူ အင်မတန်စွဲလမ်းတဲ့ မိန်းကလေး။ ဒီ စီးရီးကိုတော့ သူဆိုမှာပဲ။ အလုပ်ကိုစွဲပြီးသွား ရင်သာ ဘယ်လို ဖြစ်မလဲ မသိတာ။ ငါတော့ ခတ္တာကို မစိုးရိမ်ဘူး။ ဟိုကောင့် အတွက်ပဲ။ စိတ်ပူတယ်။ ဒီကောင် အထိနာသွားတယ် မဟုတ်လား။ . .”

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကိုကိုနတ်သျှင်သို့ တစ်ခေါက်လာသည်။ ဟိုနေ့ . . . ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ဆိုဆိုနစ်နစ် ပြန်ပြောပြသည်။ ထို့နောက် “သူငယ်ချင်းကောင်း ယောက်မတို့လေ”ကို ဆက်လုပ်ပေးကြပါဟု ဝင်းလွင် ကြီးတို့အား တောင်းပန်ပြီ။ လုပ်ငန်းအစီအစဉ်တွေ အားလုံးကို စီစဉ် ကြသည်။

ထိုရက်မှစ၍ ကိုကိုကို မတွေ့ကြရတော့။

“ကိုကို . . . မင်းဘယ်တွေမှ လျှောက်သွားမနေနဲ့ကွာ။ စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ခရီးထွက်ချင်လဲ မင့်ဒေါ်ကြီးရှိရာ ပြည်ကိုပဲ သွားပေါ့” ဟု ရစ်ချက်က ပြောသည်ကို . . .

“အမှန်တော့ ငါအဝေးကြီးကို ထွက်သွားချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အသံသွင်းအစီအစဉ်က ရှိသေးတယ်။ သူတို့အဖွဲ့တစ်ခုခု အဆင်မပြေမှာ စိုးတယ်။ စိတ်ချနေ ဒီစီးရီးမပြီးသေးသမျှ ငါဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားဘူး။ အိမ်မှာပဲ ရှိနေမယ်။ စတူဒီယိုကိုတော့ မလာတော့ဘူးကွာ။ မင်းတို့အား လုံးကြည့်လုပ်ကိုင်ကြပါ။ အကြောင်းထူးရင် ဖုန်းဆက်ပါ။ အဲ . . . အဘ

ဦးမှတ်ကြီးတို့က မေးရင်တော့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ ခရီးဝေး ထွက်သွားတယ်သာ ပြောလိုက်ပါ” ဟု ကိုကိုဆိုလေသည်။

သည့်သို့ဖြင့် “ပင် သူငယ်ချင်းကောင်း . . .” အသံသွင်းရက် ရောက်ခဲ့သည်။

ကိုကို ရှိမနေခြင်းမှ အပအားလုံးအဆင်ပြေနေသည်။ သည်တစ် ခေါက်မှပင် စတူဒီယိုသို့ ဒီပဲခေါင် မိမိခိုင်တို့ဇနီးမောင်နှံ၊ ထရီဇာလိုင် နှင့်သူ့အိမ်က လူများလာကြည့်ကြသည်။ ကိုကိုကို မေးကြသည်။ ကိုကိုမှာ လိုက်သည့်အတိုင်း ရစ်ချစ်နှင့်ကျော်နိုင်လတ်တို့က ရှင်းပြရလေသည်။

ဝင်းလွင်ကြီးကမူ ခတ္တာကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ် သတိထားစောင့် ကြည့်နေခဲ့လေသည်။ ခတ္တာကား သျှိုးလိုက်ရတုနှင့် ဆိုင်ချင်းကို အကောင်း ဆုံး ဆိုရန်မှအပ ဘာကိုမျှ သတိမရသလိုတွေ့ရသည်။

“သူငယ်ချင်းကောင်း ယောက်မတို့လေ” ချောချောမောမော အသံသွင်းပြီး သွားသည်။ အဘ ဦးမှတ်ကြီးနှင့်တကွသော ဆိုင်းအဖွဲ့သား တို့မှာ အသံသွင်းရက်၏ နောက်ဆုံးနေ့ စခန်းသိမ်းချိန် အထိ။ ကိုကိုကို တစ်မေးမေး တစ်မျှော်မျှော် ရှိနေကြသည်။

နောက်ဆုံးအပုဒ်ကို သွင်းပြီး။ ခတ္တာတို့တတွေ ပြန်သွားကြပြီး နောက်။ စတူဒီယိုတွင် သုံးယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ချိန်၌ ဝင်းလွင်ကြီးသည် ရစ်ချစ်နှင့်ကျော်နိုင်လတ်တို့ကို ခေါင်းတခါခါ လည်တယမ်းယမ်းနှင့် ညည်းတွားရေရွတ် မိလေတော့သည်။

“တကယ် . . . ကွာ။ ခတ္တာလို မိန်းကလေးမျိုး မတွေ့ဘူးဘူး။ အလွန်စိတ်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ငါကြည့်နေတယ်။ တစ်ချက်ကလေး ကွေ့နေပျက်ဘူး။ ငါတို့ကိုလဲ ကိုကို သူငယ်ချင်းတွေဆိုပြီး နံနဲလေးမှ ရှိုးတိုးရှန်းတန်မဖြစ်ဘူး။ သူ့အလုပ်ပဲ သူလုပ်သွားတယ်။ အင်း . . . ကိုကို ဒုက္ခပါပဲကွာ။ ခတ္တာကိုမှ သူချစ်မိလေတယ် . . .”

* * *

တစ်ခါတုန်းကလိုပင်။ နှင်းဆီချုံတန်း၊ ပျဉ်းမပင်အုပ်၊ ငှက်ပျောပင်ရွက် ဖားဖား၊ ပုဏ္ဏရိပ်စည်းများကို ကွေ့ပတ်ကာ၊ ကျောင်းထဲသို့ ကားဝင်လာသည်။

သို့သော် ကားမှာ ဂဲလဲင့်ဒ် မဟုတ်။ ကားပေါ်၌ ကိုကိုလည်း မပါ။

ဂဲလဲင့်ဒ်ကို မဝယ်ခင်က ကိုကို မောင်းခဲ့သော ရွှေရောင်ကားငယ်။ ကားပေါ်တွင် ဝင်းလွင်ကြီးနှင့်ရစ်ချဒ်၊ ကျော်နိုင်လတ်။ ကားသံအကြားတွင် အပြေးလာကြုံကြသော ကလေးများ၏ မျက်နှာတွင် ခါတိုင်းလို စိတ်လက်ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်ခြင်းမျိုးမတွေ့ရ။

ကျောင်းအောက်အနီးအနား ဝန်းကျင်တဲများဆီကာ အဖွဲ့သားတို့ မျက်နှာလည်း မကြည်လင်ကြ။ အဘဦးမှတ်ကြီးက ဝင်းလွင်ကြီးတို့ကို ဆီးကြိုသည်။ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

“သူငယ်ချင်းကောင်း ယောက်မတို့လေ” တိတ်ခွေအသစ်ချပ်ချွတ်ကို ဝင်းလွင်ကြီးက ဆရာတော်အား ကပ်လိုက်သည်။

ဆရာတော်က တိပ်ခွေကို ထုတ်လျက်၊ ကိုကိုတစ်ခါက လှူခဲ့သော ကက်ဆက်ထဲသို့ ထည့်သည်။

စတီရီယို ဆောင်းဘောက်များဆီမှ တေးသံလွင့်လာသည်။ သီချင်းသံကို အကာအကွယ်ပြုလျက်၊ အဘဦးမှတ်ကြီးက ဝင်းလွင်ကြီးကို တီးတိုးမေးလာလေသည်။

“မောင်ဝင်းလွင်. . . အဘ တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ကိုကို တကယ် ခရီးထွက်သွားတာလား၊ ဆရာတော်ကလဲ သိပ်ဘဝင်မကျဘူး”

“အင်း. . . တကယ်ဆိုရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးကွယ်။ အဘ စိတ်ထဲမှာ မသိမသန့်ဖြစ်နေလို့. . .”

ဝင်းလွင်ကြီး ဘာပြောရမှန်း မသိ။ ဦးမှတ်ကြီးက ပို၍နီးအောင် တိုးကပ်လာသည်။

“ကိုကို. . . ဟိုကောင်မလေးနဲ့ပြဿနာ ဖြစ်တယ်လို့များ ကြား

မိကြသလား. . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ. . .”

“ခတ္တာလဲ အမူအရာပျက်နေတယ်။ ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းပေါ်တောင် မလာဘူး. . .”

“ဘယ်လို မဟုတ်တာလဲ အဘ. . .”

“သူ. . . ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ အနေအထိုင်လဲ ဣန္ဒြေယွင်းချင်တယ်။ အဘတို့ သိတာပေါ့။ ဒီကလေးမ အကြောင်းကို အဘတို့က အသိဆုံး။ သူတစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဘူးဘူး။ ဆရာတော်ကို ကြောက်လို့သာ အဘတို့လဲ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေကြရတာ။ ကိုကိုလဲ ပျောက်နေတယ်။ ခတ္တာလဲ. . .”

“ဦးမှတ်ကြီး. . .”

ကက်ဆက်သံကို လျှော့၍ ဆရာတော်၏ ခေါ်သံပေါ်လာသည်။

“ဘုရား. . .”

“ခတ္တာဘယ်ရောက်နေသလဲ။ လာနားမထောင်ဘူးလား”

“တပည့်တော် သွားခေါ်လိုက်ပါမယ်ဘုရား. . .”

ဦးမှတ်ကြီးက ဝင်းလွင်ကြီးကို မျက်ရိပ်ပြ၍ ထသွားသည်။ စိတ်မောလွန်စွာဖြင့် ဦးမှတ်ကြီး အပြန်ကိုသာ စောင့်ရလေသည်။

ဦးမှတ်ကြီး ပြန်တက်လာသည်။ ခတ္တာ ပါမလာ။

ဆရာတော်ကို ဦးချ၍. . .

“ခတ္တာ ပျားနေတယ် ဘုရား”

“ဘာဆေးတိုက်ထားသလဲ”

“ဇာတိဝန်နဲ့ ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည် တိုက်ထားတယ်တဲ့ဘုရား”

“ကျုပ်. . .တစ်နေ့က ဖော်တဲ့ လျှာပွတ်ဆေး ပေးလိုက်”

“တင်ပါဘုရား”

ဆရာတော်က ဝင်းလွင်ကြီးတို့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟို ဒကာလေး ပြန်မရောက်သေးဘူးလားကွ”

“မရောက်သေးပါဘူး ဘုရား”

“အေး.. . ပြန်ရောက်ရင် ငါ့ဆီ လွှတ်လိုက်စမ်းကွာ၊ ကြိုလဲ ပြောထား။ နောက်ထပ် အစီအစဉ်တစ်ခု ထပ်လုပ်စရာရှိတယ်လို့ အဲဒါ ပြီးရင်၊ ငါလဲ တောရသွားတော့မယ်။ မင်းတို့အတွက် ထမင်းအိုးလည်း စိုအောင်၊ ရိုးရာအနုပညာတွေလဲ မတိမ်မြုပ်အောင် ငါဘုန်းကြီးတန်ခိုးနဲ့ ဦးစီးပေးနေတာ။ အခု ငါလိုချင်တဲ့ လမ်းစပွင့်ပြီ။ မင်းတို့ဘာသာ ဆက်လုပ် ကြရလိမ့်မယ် သိလား။”

“မှန်ပါဘုရား”

“အင်း.. . အင်း.. . ဦးမှတ်ကြီး၊ လျှာပွတ်ဆေး သွားပေးလိုက် လေ”

ဦးမှတ်ကြီးနှင့်အတူ ဝင်းလွင်ကြီးလိုက်လာခဲ့သည်။ တရုတ်စံကား ပင်နှစ်ပင်ကို ဝင်ပေါက်သဖွယ် လုပ်ထားသော တံခါးမှတစ်ဆင့် ခတ္တာ နေသည့် တံထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“သမီးရေ.. . ထ၊ လျှာပွတ်ဆေးလေး ပွတ်လိုက်ရအောင်”

ညှိုးလျော်သော ပန်းတစ်ပွင့်အလားပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆံနွယ် များသည် ထွေထွေးအိမ်ပြေလျောနေကြသည်။ ဝင်းလွင်ကြီးကို မြင်သည် တွင် ခတ္တာလူးလဲထသည်။ ယုံယုံပြုံးပြသည်။ ကနုတ်ဆန်သော သည် ရုပ်သွင် အလှတွင် ကိုကိစ္စမက်မိသည်မှာ မလွန်ဟု ဝင်းလွင်ကြီး ထင်မိသည်။

“လဲနေပါ.. . ခတ္တာ၊ ကျွန်တော် တိပ်ခွေလာပို့တာပါ”

“ကျွန်မ ကျောင်းပေါ်က ပွင့်နေတာ ကြားရပါတယ် ကိုဝင်းလွင်”

“သဘောကျရဲ့လား”

မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မလှမေရေ၊ ဟဲ.. . လှမေ၊ ရေကျက်အေး ယူခဲ့စမ်း”

“ခဏလေး အဘရေ၊ ဒီမှာ.. . ဆံပြုတ်အိုးဆူနေလို့”

“အေး.. . အေး.. . နေ၊ အဘပဲ ယူလိုက်တော့မယ်”

အဘဦးမှတ်ကြီး ထသွားသည်။ ခတ္တာကို ကြည့်ယင်း ဝင်းလွင်ကြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ထူးခြားစွာ သတိရလိုက်သည်။

“ခတ္တာ.. . ဘာမှာအုံးမလဲ”

စကားအနက် အဓိပ္ပာယ်ကို ခတ္တာ နားလည်ပါစေ ဆုတောင်း မိသည်။ ရိုဝေသော မျက်လုံးများ တစ်ခဏမျှ အရည်လဲသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ခတ္တာ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိသည်။ ပြီးမှ.. .

“သူ.. . ပြန်ရောက်ပြီလား”

တိုးညှင်းသော လေသံသာဖြစ်သည်။ သို့သော် ရှည်လျားသော အနာဂတ်ကို ဖွင့်လှစ်မည့် အမေးစကားဖြစ်ကြောင်း ဝင်းလွင်ကြီး သိလိုက် လေသည်။ လှပသော အရာများကို ဆောင်တော့မည့် အမေးစကား။

“ပြန်ရောက်ရင် လွှတ်လိုက်မယ်လေ.. .”

ညှိုးနွမ်းဖြူရောင်နေသည့်ကြားမှာပင် ခတ္တာပါးပြင်တွင် သွေးရောင် လွှမ်းသွားသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

“ကဲ.. . သမီးရေ၊ လျှာပွတ်ပြီး ရေကျက်အေးနဲ့က ပလုတ်ကျင်း လိုက်ရအောင်”

“ခတ္တာ နေကောင်းသွားမှာပါ အဘ”

ဝင်းလွင်ကြီး ပေါ့ပါးစွာ ပြောလိုက်သည်။ ခတ္တာ မျက်နှာကို ငုံ့၍ ဝှက်သွားလေသည်။ သည်အချိန်အခါကျမှပင် ကျောင်းပေါ်မှ သီချင်း သံကလည်း ပန်းရနံ့များနှင့်အတူ လွင့်လာချေသည်။

ခတ္တာ၏ အိုင်းချင်း

“.. .ဖကို လွမ်းလည်း သောက်တော်ရေချမ်း

စားတော်ကွမ်းနဲ့ သွန်းတဲ့ညောင်ရေ

ပန်းသပြေနှင့် ပြေဘူးငယ်ရှင် x x x

မောင်ကလေး မောင်ကိုလွမ်းတော့

သောက်တော်ရေချမ်း စားတော်ကွမ်းနှင့်

သွန်းတဲ့ညောင်ရေ ပန်းသပြေနှင့် မပြေလိုပါ x x x . .

သောက်တော်ရေအိုး ကျွမ်းထိုးကောင်နှယ်

အပျိုဖြူငယ်နှစ်ယောက် x x x ရှင် x x x”

* * *

“ဟေ့ကောင်ကိုကို၊ မင့်သူငယ်ချင်းစာရေးတဲ့ကောင် တစ်ယောက် ရှိတယ်ဆို၊ သူ့ကို မင့်ဇာတ်လမ်းပြောပြပါလားကွ။ မိန်းမခိုးပြီး ကောင်မလေးက ပြန်ပို့ခိုင်းတာနဲ့က ပြန်ပို့တာတွေ။ နောက်ကျမှ ကောင်မကလဲ ကောင်လေးအချစ်ကြီးရှာပုံကို တသသဖြစ်ပြီး စိတ်လည်လာ တာတွေ၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ညားကြလေသတည်း.. . ဘယ်နှယ်လဲ”

“ငါ့သူငယ်ချင်းကလား။ ဒီကောင် ငါ့အကြောင်း ဘယ်တော့မှ ရေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟ.. . အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းပဲကွ။ ဝတ္ထု နာမည် ကို ကြုံဘူးပေါင်ဂုဏ်ထူးဆောင် မေတ္တာဇာတ်လမ်းလို၊ နာမည် ပေးခိုင်း”

“တော်စမ်းပါကွာ”

“တော်လို့ မရတော့ဘူး သူငယ်ချင်း။ ငါပြောတယ် မဟုတ်လား။ နတ်သျှင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုက နိမိတ်ပြေးနေတာ။ ဘယ်နှယ်လဲ.. .”

“တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ကြီးတာပါကွာ။ မင်းတို့က ဒါပဲ ပြောနေတယ်”

“အဲဒီတော့ မှီရတာပေါ့ကွ”

“သူကကော မင်းကိုချီမှာတဲ့လား”

“ဟာ.. . ဟေ့ကောင်တွေ တော်ကြစမ်းကွာ၊ ဟိုအကောင် ကိုကိုကလဲ။ တစ်ခွန်းမခဲ၊ ဖက်ပြောနေတယ်၊ ဟိုကောင်တွေကလဲ အားအား ရှိ နောက်ပိုပဲ”

“ဟာ.. . ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ကော်မဒီဇာတ်မှ မနောက်ပဲနဲ့။ ထိုင်ငိုပြနေရမှာလားဗျ။ ကိုဝင်းလွင်ကြီးကလဲ”

“ပြီးမှ နောက်ကြစမ်း။ အခု ဆရာတော်ကို ဘယ်လို လျှောက်ကြ မလဲ။ အကြီးအကဲ အုပ်ထိန်းသူက ဆရာတော်ဖြစ်နေတော့ ဂွကျတယ်ကွ။ ပြောရမှာက အာဝါဟံ ဝိဝါဟ စကား”

“သူတို့လဲ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ထားမှပေါ့ဗျာ”

“ကိုကို မင်ခတ္တာနဲ့ပြောပြီးပြီလား။ လူကြီးတွေ စုထားဖို့”

“ပြောပြီးပါပြီ၊ ဆရာတော်ကတော့ ဘယ်ဝင်လို့ရမလဲ။ မန္တလေးက

သူ့အဖွားကို ခေါ်ထားမယ်လို့ပြောတယ်။ ဟိုနေ့က သွားကြိုတာတော့ မရောက်လာဘူး”

“ဘွားဂျမ်းဘုံ ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“လက်မှတ်ထိုးပြီးကြရင် ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

“အားလုံး ခတ္တာ သဘောအတိုင်းပဲလေဗျာ၊ ဘာရှိစက်ပဲရှင် မှ မလုပ်ဘူး။ ကျောင်းမှာပဲ မင်လာဆွမ်းကျွေးမယ်၊ ပရိသတ်ကလဲ နည်းနည်း ပါးပါးပါပဲ။ ဖိတ်စာတောင် တစ်ရာထဲရှိက်ထားတာ.. .”

“ဟန်းနီးမွန်းကော”

“လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ နောက်ထပ်စီးရီးတစ်ခု ဆက်လုပ်ကြမယ်ဗျ။ ဘယ်ဟန်းနီးမွန်းမှ မထွက်ဖြစ်သေးဘူး”

“သူ့အဖွားက ဒီလိုလာမှာဘဲ”

“အေးလေ.. . ဟိုကျမှ ကြည့်စီစဉ်မယ်။ သွားဖို့။ အချိန်နီးနေ ပြီ”

“ကိုကို ဂဲလဲဒ်ဒ်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး မောင်မင်းကြီးသား မမောင်းပါနဲ့၊ နော်။ သတို့သားနဲ့ ဒရိုင်ဘာအလုပ်နဲ့နည်းနည်းမှ ကြည့်မကောင်းပါဘူး။ ပြီးတော့ မင်း ခုချိန်မှာ လုံးဝကားမောင်းလိုက် ဖြစ်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို ခိုးပြီး ပြန်ပို့တုန်းကတောင် ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ခုဟာက ပိုပြီး အရှိန်ပြင်းတယ်ကွ”

“သွားကြမယ်ဟေ့.. . အချိန်အတော်ပဲ”

“ကားနီလေးနဲ့ အစ်ကို လာပြီဟေ့” ဟူသော ကလေးငယ်တို့၏ ရက်ပေါင်းများစွာ ဆိတ်သုဉ်းနေခဲ့သော အသံကို ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း အတွင်း ပြန်၍ကြားရလေသည်။

ပုဏ္ဏရိတ်စည်းရိုး၊ ငှက်ပျော့ပင်အုပ်၊ နှင်းဆီချွတ်တန်းတို့သည် ဟိုတုန်းကအတိုင်း ဘာမျှမထူးခြား။ ရှင်းသန့်သော ကျောင်းအဝင်မြေတလင်းပြင် မှာလည်း ခါတိုင်းလိုပင် ရှင်းသန့်နေကျ။ သို့သော် သည်တစ်နေ့လောက် လှလွန်းသော မြင်ကွင်းမရှိတော့ဟု ကိုကိုထင်မိတော့သည်။

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

အဘဦးမှတ်ကြီးနှင့် သက်ကြီးရွယ်ကြီးများက ပျဉ်းမပင်အုပ်၏ ရှေ့နားထွက်ကြိုကြသည်။ ပျဉ်းမပင်အောက်ဆီသို့ တစ်ဘီးချင်းလိုမခံသော ဂဲလဲင့်ဒ်၏ ဘေးတွင် ကလေးငယ်များ ဝဲယာလိုက်ပါရင်း အော်ဟစ်နေကြသည်။

ကားစက် သတ်ပြီးသောအခါ ကျော်နိုင်လတ်က အလျှင်ဆင်းနှင့်၍ နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ လူကြီးတွေရှေ့မှို ဟန်ဆောင်ထားစေဦးတော့ အပြုံးကို ဖုံးဖိမရနိုင်မှာ ထင်ရှားသည်။

“ဆင်း.. . ကိုကို”

နောက်ခန်းတွင်အတူ လိုက်လာသော ဝင်းလွင်ကြီးက ကိုကိုကိုလေသံဖြင့် ဆိုသည်။ ကားပေါ်မှ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခြေချဘူးသော သည်မြေပေါ်သို့ ဆင်းရမည့် တဒဂ်သည်ပင်လျှင် ရင်ထဲ၌ လှုပ်ခန်ရချေသည်။

“လာဟေ့.. . ကိုကို”

အဘ ဦးမှတ်ကြီးက ပခုံးကို တရင်းတနိုး လာဖက်သည်။ လာကြိုနေကြသော လူကြီးတစ်စုကို လှမ်းကြည့်ရင်း.. .

“သူ့အဘွားဆိုတာ မရောက်လာဘူးလား အဘ.. .”

“အဘွားကြီးက အသက်ကြီးလှပြီကွ။ ရှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ။ မလာနိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ဆရာတော်ဆီ အကြောင်းကြားတယ် တခြား ကိစ္စတွေကော ပေါ့ကွာ၊ မပူပါနဲ့ အဘတို့ရှိပါတယ်.. .”

“ကျွန်တော် ဆရာတော်နဲ့ တွေ့ရမှာ သိပ်ကြောက်နေတယ်။

အဘ ကျွန်တော် ဒေါ်ကြီးလဲ ပြည်မှာ မရှိဘူး။ ပုဂံဘက် ဘုရားဖူးထွက်သွားတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က လူကြီးမပါဘူးဖြစ်နေတယ်.. .”

ဦးမှတ်ကြီးက ပခုံးပေါ်မှ လက်ကိုမဖြုတ်သေးဘဲ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ခေါ်လေသည်။ ဝင်းလွင်ကြီးတို့အသိုက်နှင့် ကလေးများ၏ စကားပြောသံနှင့် ရယ်သံများကို နောက်ဘက်တွင် ကြားရသည်။

“မပူပါနဲ့ကွာ”

“မဟုတ်ဘူး အဘရဲ့ ကျွန်တော်ဘက်က မလေးမစား လုပ်ရာများ

ကျနေမလားလို့..”

“တို့အားလုံး စီစဉ်ပြီးသားပါပဲကွာ။ ကြိုတင်စီစဉ်ပြီးသား ကိစ္စကို အခုဟာက အကောင်အထည်ဖော်ကြတာပဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အင်ဂျင်.. . အဲ.. . စေ့စပ်ပွဲမှာ ယောက်ျားဘက်က လူကြီးမပါတော့”

“မင်း ဒေါ်ကြီးပါမယ် ထင်တာကိုးကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ အဘရဲ့ ဒေါ်ကြီး ပြည်မှာရှိနေမှာပဲ ဆိုပြီးဒီမှာ စီစဉ်ပြီးမှ အကြောင်းကြားလိုက်တော့၊ ဒေါ်ကြီးက မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့်လဲ ရက်ရွံ့ပါတော့လားကွ”

“ဟာ.. . အဲဒါတော့ အဘရာ”

ဦးမှတ်ကြီးက ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ယင်း ရယ်လေသည်။ သည်တော့မှ ပင် ကိုကို သက်သာပေါ့ပါးရတော့သည်။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ မင့်ဘက်က အဘ ကိုယ်စား ပြုပေးမှာပါ။ ဆရာတော်ကလဲ မင်းသိတဲ့အတိုင်း။ အင်မတန် ပြတ်သားတယ်ကွ။ ဝိတ္တာရချဲ့တာတွေ ဘာတွေ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ အခုတောင်မှ ဝါတွင်း ဖြစ်နေလို့ ဝါပသာဆို တစ်ခါထဲခွင့်ပြုလိုက်မှာ”

စကားတပြောပြောနှင့် ကျောင်းလှေကားရင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

သည်မှာတော့ ထူးခြားနေသော အဆင်အပြင်ကို တွေ့ရသည်ခါတိုင်းလို ကျောင်းပေါ်တက်သည့် လှေကားရင်းတဝိုက်၊ ကွပ်ပျစ်များ ပေါ်တွင် သားရေကျက်လက်စ ပတ်လုံးများ၊ ထုရိုက်ထားစ မောင်းလုံးများ၊ ပတ္တလားအဆံများကို မတွေ့ရ၊ ရှင်းနေသော ကွပ်ပျစ်များပေါ်တွင် ထန်းလက်ဖျာများ ခင်းထားသည့် ဖျာပေါ်တွင် ကွမ်းအစ်များ၊ ထွေးခဲများ၊ ရေနွေးကရား လင်ဗန်းများအစီအရီ။

“ကဲ.. . လာဟေ့.. . ကျောင်းပေါ်တက်ကြရအောင်” အားလုံး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်ပါလျှက် ထိတ်ထိတ်ခုန်သော ရင်အစွဲဖြင့် လှေကားထစ်များပေါ်သို့ နင်းတက်ခဲ့မိသည်။

လှေကားထိပ်တွင် ရပ်လိုက်မိသည်မှာပင်။ သင်းမှာ သော ပန်းနဲ့များ

တစ်လုံးတစ်ရင်းတိုးရှေ့လာကြလေသည်။ ဘုရားပန်းအိုးအစေ့အတွင် ပန်းပေါင်းစုံတို့ အပြည့်အသိပ်ရှိကြပေသည်။

ဘုရားဆောင်၏ အကြီးဆုံး စာတိုက်ဗိရိရေတွင် ကိုကို့ကို ဦးမှတ်ကြီးက ထိုင်ခိုင်းသည်။ ကိုကို ခူးတုပ် ယူပိတ်ရသည်။ လက်ယာ ဘက်တွင် အဘဦးမှတ်ကြီးနှင့်တကွသော လူကြီးတစ်စု ဝဲဘက်တွင် ဝင်းလွင် ကြီးတို့ သုံးယောက်။

ဘုရားဝတ်ပြုအပြီးတွင် လက်ယာဘက်ထောင့်ခန်းထဲမှ ဆရာတော် ထွက်လာလေသည်။ အားလုံးရှေ့တည့်တည့် လက်တင် ကြိမ်ကုလား ထိုင်ကြီးတွင် ဆရာတော်ဝင်ထိုင်သည်။ ဦးပဉ္စင်းများက ဆရာတော် ဝဲယာ တွင်ထိုင်ကြသည်။

အားလုံးက ဆရာတော်ကို ဦးချကြသည်။

“ဦးမှတ်ကြီး.. . အားလုံးအဆင်ပြေလား”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဘုရား”

“ဒကာလေး”

“မှန်ပါဘုရား”

“ရှေးတုန်းကလို ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကို ပွဲကျောင်းဘုန်းကြီးလို့ ဆိုမလား မသိဘူး။ ဒီလောက် ကိစ္စတွေ ကျုပ်လဲ ကိုင်ချင်တာ မဟုတ် ဘူး။ သို့သော် မနေသာပြီဆိုတော့ ဦးမှတ်ကြီးတို့က တစ်ဆင့် ကျုပ်ဝင် ရတော့ တာပေါ့။

“မှန်ပါဘုရား”

“သူ့အဘွားကလဲ အစခပ်သိမ်း ကျုပ်ထံ အပ်ထားတယ်”

“မှန်ပါဘုရား”

“အခု မင်းတို့ကိစ္စနဲ့အတူ ကျုပ်ဆီ မှီခိုနေကြသူအားလုံးရဲ့ ရှေ့ ရေးကိုလည်း ကျုပ်စိတ်ချသွားပါပြီ”

“စိတ်. . . စိတ်ချပါ ဘုရား”

“အင်း. . . ဒီသီတင်းတစ်ပတ်လွန်လို့ ဝါကျွတ်ရင် ကျုပ်လဲ တောရထွက်တော့မယ်။ အားလုံးလဲ ပြောပြီးပြီ၊ တစ်ခုပဲ. . . ဒကာလေး ကို အသိပေးစရာ ကျန်တော့တယ်”

“မှန်ပါဘုရား”

“ဝိမလ. . . ဟိုကြေးနန်းစာ ပေးစမ်းလေ”

ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက ဆရာတော်အား စာရွက်တစ်ရွက် ကပ်သည်။

“ဒါ သူ့အဘွားဆီကပဲ၊ မလာနိုင်တဲ့အကြောင်း ပို့လိုက်တာပဲ။

ဒီကြေးနန်း ဒကာလေး ယူထားလိုက်ပေတော့”

ခူးတုပ်လျက် ရှေ့တိုးရင်း ဆရာတော် ကမ်းပေးလိုက်သော ကြေးနန်း စာရွက်ကို ယူရလေသည်။

“ကဲ. . . ဦးမှတ်ကြီး၊ ကျောင်းအောက်ဆင်းကြပေတော့”

ဆရာတော်က အလွန်ပြတ်သားတယ်ဟု ဦးမှတ်ကြီးပြောသည့် စကားမှန်သည်။ အခြားတစ်ပါးသော စကားကို မဆိုတော့ပဲ။ ဦးချသည်ကိုမှ မစောင့်တော့ပဲ။ ဆရာတော်သည် ထသွားပြီး။ အခန်းငယ်ထဲသို့ ဝင်သွား လေသည်။

“ကိုင်း. . . အကြီးအကဲနဲ့တွေ့ပြီးပြီ။ ကျန်တဲ့ အပိုင်းတို့ကိစ္စ တို့ဘာသာပဲ။ လာဟော့. . . အောက်ဆင်းကြစို့”

ဦးမှတ်ကြီးက အသံမြင့်၍ ပြောသည်။

“တစ်စိမ်းစည်သည်လဲ တစ်ယောက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ သိုင်းဝိုင်းနေစရာလဲ မလိုဘူး။ ကိုချင်းတွေချည်း ဆရာတော်ဆီလည်း ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကျုပ်က ဟောဒီ-သတို့သားလောင်း ကိုကိုရဲ့ လူကြီးများ ကိုယ်စားပြောတာပဲ။ ဒေါ်ဂျမ်းဘုံရဲ့ မြေးခတ္တာနဲ့ လူငယ်ချင်း ရင်းနှီးကြ ပြီးဖြစ်လို့ နှစ်ဘက်အုပ်ထိန်းသူများရှေ့မှောက် အခုလို ခွင့်တောင်းခွင့်ပန် ပြုရခြင်း မင်္ဂလာပါပဲ”

ဟိုမှာဘက် အစုဆီမှ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် မတ်တပ်ရပ်လေသည်။ ဒကာကြီးစောဟု ဆရာတော်အခေါ်ရှိသည့် အဘိုးကြီးပင်။

“ဒေါ်ဂျမ်းဘုံ မြေးခတ္တာရဲ့ လူကြီးများကိုယ်စား၊ ကျုပ်ပြောပါရစေ၊ အခုလို မိသားစုသားပီပီ လူကြီးမိဘဆရာသမားများထံ လာရောက် ပြောဆို စေခပ်ခြင်းကို သက်ဆိုင်ရာများက ခွင့်ပြုပါတယ်”

ခတ္တာဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ အမြဲတစေ ဣန္ဒြေဝေရာကို ဆင်အပ်

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

သော မျက်လွှာတို့ လှုပ်ရှားနေကြသည်ကို မြင်တွေ့ရခြင်းဖြင့်ပင်။ သူ့ပါးပြင်တို့လည်း နီမြန်းနေချေမည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ဦးမှတ်ကြီးတို့ ပြောစရာ စကားမရှိတော့သည်သို့ တစ်ခဏမျှ တိတ်သွားသည်။ အနေရ အထိုင်ရ ခက်လွန်းသော တဒင်္ဂကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြတ်သန်းရလေသည်။

“အင်း. . . နှစ်ဦးနှစ်ဘက်လုံး အကြောင်းသိ လူရင်းတွေပဲ ဆိုတော့ တခြားဘာမှ ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး ထင်ပါတယ်”

“မလိုတော့ပါဘူး။ အားလုံး မင်္ဂလာနဲ့ပြည့်စုံကြပါပြီ”

“ကဲ. . .”

စတင် လှုပ်ရှားသူမှာ ဝင်းလွင်ကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုင်ရာမှ ထလျက် ကျောင်းသားလေးများကို ခေါ်ကာ ကွပ်ပျစ်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။ သည့်နောက် အမျိုးသမီးအစုလည်း ထိုင်ရာမှ ထကြကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

စကားသံ၊ ရယ်သံများ တဖြည်းဖြည်းကျယ်ပြန့်လာသည်။ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံတွေပေါ်လာသည်။ စားပွဲဝိုင်းများတွင် စုရုံးထိုင် ဖြစ်ကြသည်။

စားပွဲသို့လာချပေးသော ပန်းကန်များကို ကြည့်ရင်း ကျော်နိုင်လတ်က စပြောလေသည်။

“ဟေ့ကောင်. . . ကိုကို၊ ငါမနည်းအောင့်ထားရတယ် သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟ. . . မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ စေ့စပ်တာတို့၊ လက်ထပ်ဧည့်ခံတာတို့ ဆိုတာတွေဟာ အစကတည်းက တစ်မျိုးကြီးကွ။ အဲ. . . မင်းစိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ ဒီလို. . . ပွဲမျိုးတွေဟာ. . . ခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ်”

“မင်းကွာ”

“တကယ် နဂိုတည်းက ကြောင်ရတဲ့အထဲ၊ မင့်ကိစ္စက ကြည့်စမ်း။ ဘုန်းကြီးကျောင်းလာပြီး စေ့စပ်ပွဲလုပ်ရတယ်လို့”

“သူက ဒီမှာ နေတာကိုးကွ၊ ပြီးတော့လဲ တခြားနေရာစီစဉ်ဖို့လဲ သူ့ကိုယ်တိုင်က သဘောမတူဘူး”

“ပြီးတော့ ဧည့်သည်ကလည်း အသစ်၊ အင်း. . . အသစ်လဲ

မဟုတ်ဘူး။ အမြဲမြင်တွေ့နေကျ မျက်နှာတွေ”

“ပိုကောင်းတာပေါ့ကွ”

“ပြီးတော့ စောစောက အဘ ဦးမှတ်ကြီးတို့ စကားပြောတုန်းကလဲ တစ်မျိုးကြီးတွေ”

“ဒါပဲ. . . ပြောရမှာပဲ. . . မဟုတ်လား”

“အေးလေ။ ပြောစရာလဲ မလိုပဲ ပြောနေကြတာ”

“ကျော်နိုင်လတ် စားမှာစားစမ်းကွာ”

ကျော်နိုင်လတ် မျက်နှာပိုးသတ်၍ ဇွန်းကို ကိုင်သည်။

ရစ်ချဒ်ဆီက ခွီးကနဲအသံထွက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဟင်းသီးတာလား”

“အေးဗျာ၊ ဟင်းလဲ သီးသွားလို့ပါ။ နေပါအုံး ဒါ ကိုဝင်းလွင်ကြီး အစီအစဉ်လား”

“ဘာလဲ ကြာဆံချက်တာလား”

“အင်း. . .”

“အဲဒါ ဆရာတော် အစီအစဉ်ကွ၊ အဲလေ ခတ္တာအဘွားက ဒီလို လုပ်ဖို့ လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်လို့ ဆရာတော်က လုပ်ပေးတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တကယ်ဗျာ ဟောဒီကောင် ကိုကိုဖြစ်လိုက်မှဖြင့် ကြံတူးပေါင်တွေ ချည်းပဲ။ စေ့စပ်ပွဲမှာ ကြာဆံချက်နဲ့ ဘယာကြော်ရယ်လို့. . .” ရစ်ချဒ်က ပန်းကန်ပြားထဲက မတ်ပဲဘယာကြော်လုံးကို ကောက်ဝါးရင်း ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေလေသည်။

“ဟ. . . အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ကွ၊ ကြာဆံချက်က ကြာကြာစံနိုင်အောင်၊ ဘယာကြော်က ဘေးဘယာခပ်သိမ်း ကျော်လွှားနိုင်အောင်. . . ဒီသဘော”

“အော်. . . ဟုတ်လား၊ စားလို့ကော့ အတော်ကောင်းတာပဲဗျာ”

“မကောင်းပဲ နေမလားကွ၊ ဒံပေါက်ထက်တောင် ပိုကုန်သေးတယ်။ ကြာဆံက ကြက်သားရော ငါးဖယ်ရော”

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

“ကိုကို”
“ဘာလဲ”

“ခတ္တာအဘွားက အသက်ကလဲ ရှစ်ဆယ်ကျော်၊ အခုလို ကျွေးဖို့ မွေးဖို့လည်း လှမ်းအကြောင်းကြားတယ်ဆိုတော့ ဒီတစ်ချက်ကိုထောက်ကြည့် ခြင်းအားဖြင့် မင်းတော့ အင်မတန် ဂွဏ္ဍတဲ့ ရှေးအဘွားကြီး တစ်ယောက် ကို ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်လို့ ငါပြောလိုက်မယ်”

“စားမှာ စားစမ်းကွာ”

လှေကားရင်းတိုင်ဆီမှ သီချင်းသံထွက်လာသဖြင့် ရစ်ချစ် လှမ်း ကြည့်သည်။ တိုင်ထိပ်တွင် ဆောင်းဘောက်မှ ထွက်လာနေသောသီချင်းကား ခတ္တာ၏ ‘သူငယ်ချင်းကောင်း ယောက်မတို့လေ’ ထဲမှ မင်္ဂလာတေးဖွဲ့။

ကျော်နိုင်လတ်က ကြာဆံ့ချက်ပန်းကန်ထဲသို့ ကြက်သွန်ဖတ်များ ထည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ငါတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ် ကိုကို”
“ဘာလဲ”

“နတ်သျှင်ဖွင့်ပြီးတဲ့အထိတော့ ထားပါတော့၊ ဒီနောက် ခတ္တာနဲ့မင်း တွေ့ပုံ၊ ခတ္တာကို ခိုးပုံ၊ နောက်ဟိုက ပြန်ပို့ဆိုတော့ ပြန်ပို့၊ ဒီနောက်မှာ မင်းတို့ချင်းပြန်ပြီး ပြေလည်သွားပုံ၊ အခုစေ့စပ်ပွဲအထိ ဆိုပါတော့ကွာ၊ အဲဒီအဖြစ်တွေကို မင်းပြောတဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းကို ပြန်ပြောပြရင် အဲဒီလူက တော့ ဝတ္ထုရေးမယ် မထင်ဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့ အရေးရမှာလဲ”

“မင်္ဂလာက တစ်မျိုးတစ်ဘာသာတွေချည်းပဲဥစ္စာ၊ တကယ့်အဖြစ်ဟာ ဝတ္ထုထက် ဆန်းတယ်ဆိုလို့သာ ဆိုစကားရှိတာ၊ တကယ့်အဖြစ်ဟာ ဝတ္ထုထက် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတတ်တယ်လို့ ရှိမှမရှိပဲ”

သည်တော့မှပင် ကူးစက်ခံစားရသော ပျော်ရွှင်ခြင်းများဖြင့် သူတို့ ဝိုင်းနောက်နေကြသည်ကို ကိုကို သိတော့သည်။ “တော်စမ်းပါကွာ” ဟု ဆိုကာ စားပွဲမှထလာခဲ့သည်။

သို့သော် ကျော်နိုင်လတ် စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ စဉ်းစားမိသည်။ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ။

ဟုတ်လေလားမသိ၊ ခတ္တာအပေါ် တလေးတစားရှိသောအချစ်၊ ခတ္တာကို ဘယ်သို့မျှ လက်လွှတ်မခံနိုင်သော ကိုယ့်အသည်းနှလုံး၊ ပြီးတော့ လုံးဝ ဥသုပ် မျှော်လင့်ခြင်းဆိတ်သုန်းပြီးကာမှ မယုံနိုင်စရာ သူတုံ့ပြန်ပေး သောအချစ်၊ ဒါတွေသည် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာတွေလား၊ ဒါဆိုလျှင် အချစ် ဆိုသည်မှာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ခံစားရမှုပင် ဖြစ်ချေတော့မည်။

“သူ ဘာမှ မစားဘူးလားဟင် . . .”

မျက်နှာပြင်ကို ထိဟပ်လာသော သူ့အသံကို ကြားရတော့မှပင် . .

“သူဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ ခတ္တာ”

“သူ့ကို မောင်လို့ခေါ်ပါလို့ ခတ္တာကို ပြောပြောနေတဲ့ သူလေ..”

“အဲဒီ မောင်လေ . . ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေလို့”

“အဆာမခံပါနဲ့ကွယ်”

“စေတနာနဲ့ ပြောတာလား”

“ဝေဒနာဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ”

“မောင်ရယ် . . လို့၊ ပြောလေ ခတ္တာ”

ခတ္တာ အပြုံးကို ညင်သာစွာ ပြန်ရပ်သည်။ အပြုံးရိပ်တို့သည် နှုတ်ခမ်းများထက်ဆီမှ ကူးပြောင်း၍ မျက်ဝန်းတို့ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြ ချေသည်။

“ခတ္တာနှုတ်မရဲသေးဘူးကွယ်”

အရိုးခံ သူ့ညည်းသံကို ကြားရသည်တွင် ကြီးစွာ ကြင်နာမိရပြန် လေသည်။

“အော် . . .”

တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်မိတော့မှပင် ဆရာတော် ပေးလိုက်သော ကြေးနန်းစာကို သတိရမိသည်။

“အဘွား . . . ကြေးနန်းလေ . . . ဆရာတော်ပေးလိုက်တယ် . .

“ခတ္တာက ခေါင်းညိတ်သည်။ လူတွေရှေ့တွင် ကြေးနန်းစာ ထုတ်ဖတ် ရန် မဖြစ်သေး။

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

“ခတ္တာ ဖတ်ပြီးပြီပေါ့နော်. . .”

“ဖတ်ပြီးပြီ၊ သူမလာနိုင်တဲ့အကြောင်း။ အစစ စိတ်ချတဲ့ အကြောင်းပါ။ နောက်ကျရင်လဲ ခတ္တာတို့ အဘွားဂျမ်းဆီ သွားကြမှာပဲလေ။ သူ့ကို အဘွားဂျမ်း သဘောကျမှာပါ. . .”

“လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ သွားမယ်နော်. . . မောင်လဲ သိပ်တွေ့ချင်တာ. . .”

“တွေ့ရမှာပါကွယ်. . .”

“ကွယ်”ဟူသော စကားအသုံးကို သူ့အမြဲ ပြောလေ့ရှိကြောင်း သတိထားမိနေသည်။ သည်အသုံးအနှုန်းနှင့် အတူပါလာသည် သူ့ကြင်နာတတ်မှုအဟုန်ကိုလည်း ကြည်နူးခြင်းကြီးစွာဖြင့် ခံစားရလေသည်။

ခတ္တာထံမှ သည်သို့သော အပြုံး။ သည်သို့သော အသုံးကို ဘယ်လောက်ထိ မြင်ရ၊ ကြားရစေဦးတော့၊ မြင်ရ၊ ကြားရသည့်အခိုက်မှာပင်၊ လောကရှိ ကြွင်းသော အရာခပ်သိမ်းကို မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်းတော့သည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပြီဟူသော အရာကိုမှ ပြန်လည်ရရှိ သိမ်းပိုက်မိလေသည်။ ကြီးစွာသော ချမ်းသာခြင်းပေတည်း။

* * *

ဝါကျွတ်သည်နှင့် ဆရာတော် တောရဆောက်တည်သွားသည်။ လက်ထပ်ပွဲကိုသော်မျှ မစောင့်တော့။

လက်ထပ်ပွဲတွင် ကိုကို့ဘက်မှ တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးဖြစ်သည့် ပြည်မှ ဒေါ်ကြီးက ကမကထ ပြုသည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပလိုသော အဒေါ်ကြီးကို ခတ္တာအလိုအရ ကိုကိုက အတိုက်အခံလုပ်ရသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားရင်းပမာတူဖြစ်သည်မို့ ဒေါ်ကြီးမငြင်းသာ။

ထို့ကြောင့် လက်ထပ်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးသည့်နေ့၊ ညနေပိုင်း ဧည့်ခံပွဲကို ကိုကို့တိုက်ဧည့်ခန်းတွင်သာ ကျင်းပဖြစ်လေသည်။

ဧည့်ခံပွဲသို့ ဒီပါဝေတို့ မောင်နှံလာကြသည်။ ထရီဇာလို့တို့

ခံသားစုလည်း စုံညီ။ နတ်သျှင်ပိုင်ရှင် ကိုကိုနှင့်အဆိုတော် ထရီဇာလို့တို့ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် လက်ထပ်ဖြစ်ကြမည်ဟု ထင်နေကြသော ဧည့်သည်များသည် ကိုကို့ဖတ်စာထဲက မန္တလေးမြို့၊ ပြည်လုံးချမ်းသာရပ်နေ ဒေါ်ဂျမ်းပုံ၏ မြေး ခတ္တာ ဟူသော အမည်ကို တွေ့ရသည်တွင် တအံ့တဩဖြစ်ကြလေသည်။

သို့သော်ဧည့်ခန်းမတွင် ခတ္တာကို တွေ့ကြရသောအခါ အံ့သြခံသည်များ ပပျောက်သွားကြလေသည်။

“အင်မတန် ဆုတောင်းကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးကို ရတာပဲ ကိုကို” ဟု လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သူများ ပဋိသန္ဓာရ စကားဆိုကြသည်။

အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော သည်ဧည့်ခံပွဲသို့ ဘွားဂျမ်းဘုံမလာနိုင်ခဲ့။

သို့သော် ကိုယ့်ဘက်က တစ်ဦးတည်းသော အဘွားရှိမနေခြင်း အတွက် ခတ္တာ လူနွေမပျက်။ စိတ်ငယ်ခြင်းကို မပြ။ ကိုကိုမိတ်ဆက်ပေးသမျှ ဧည့်သည်တိုင်းကို မတင်းမာ မလျော့လျည်းသော အပြုံးတို့ဖြင့် နှုတ်ဆက်ဧည့်ခံနိုင်သည် ချည်းပင်။

“တစ်ခုပဲ စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်၊ အဘွားဂျမ်းကလဲ သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်တာ။ သူလဲ အဘွားဂျမ်းကို သိပ်တွေ့ချင်တာနော်။ ဧည့်သည်တွေ ရှေ့မှာ ဒါ. . . ခတ္တာအဘွားပါလို့ မိတ်ဆက်မပေးရတာကို ခတ္တာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ မြေးသားမက် ယောက္ခမချင်း ခုထိ မတွေ့ကြရသေးတာ တစ်ခုပဲ။ ခတ္တာ စိတ်မကောင်းတာ။ အေးလေ. . . အဘွားဂျမ်းကလဲ ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ အိမ်တွင်းအောင်းနေတာကလဲ နှစ်တွေမနည်းကြလာတော့ အပြင်ကို မထွက်နိုင်ဘူးလေ။ သူ့အသက်ကို သူပိုးမွှေးသလို မွေးထားရတာ. . .”

ခတ္တာ အတန်တန် တားမြစ်သည့်ကြားမှာပင် ဇွတ်ဝယ်ပစ်လိုက်သော မှန်တင်ခုံ၏ မှန်ချပ်တွင် တွေ့နေရသည့် ခတ္တာကို ကြည့်ရင်း ပြောမိလေသည်။

မှန်တင်ခုံ၏ အပေါ်ဆင့်ပေါ်တွင်ကား ခတ္တာကို ခြင်မြင်ချင်း သမီးရင်းနှင့်မခြားချစ်မိသည်ဟု တဖွဖွ ရေရွက်ကာ “သမီးအတွက်” ဟု

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

ဆို၍ ဒေါ်ကြီးလက်ဖွဲ့လိုက်သည့် တစ်ဆင်စာ တစ်ဆင်စာ စီသော ပတ္တမြား၊ စိန်၊ နီလာ၊ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်များ။

“ဒေါ်ကြီးဆိုတာ အင်မတန် ထောင့်စေတာ၊ ဒီလက်ဝက် လက်စားတွေ သူဘယ်တုန်းက ဝယ်ထားမှန်းလဲ မောင်မသိဘူး။ ဝတ်တာလဲ မတွေ့ဘူး။ အခုတော့လဲ ဘယ်က ထွက်လာမှန်းမသိ၊ ခတ္တာကို ဆင်ပေးလိုက်တယ်ဗျာ။ . .”

“အို. . . ဒါမျိုးတွေ ခတ္တာ မဝတ်ရပါဘူး. . .”

“မောင်ရယ်. . . လို့ ဆက်ပြောလေ ခတ္တာ. . .”

* * *

အစခပ်သိမ်း ချောမွတ်ဖြောင့်ဖြူးခဲ့ပေသည်။

ဒေါ်ကြီးနှင့်အတူ ပြည်သို့ ကိုကိုနှင့်ခတ္တာတို့ လိုက်သွားကြသည်။

ဒေါ်ကြီး မဖြစ်မနေစိမ့်မှုကြောင့် ပြည်တွင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခါလုပ်ကြရ ပြန်သည်။

သည့်နောက် မန္တလေးသို့ ဆက်တက်သည်။

အဘွားဂျမ်းဟု ခတ္တာခေါ်သော ဘွားဂျမ်းဘုံကို ကန်တော့ကြသည်။

ရှိက်ငိုသော ခတ္တာ၏ဆံစများကို ပွတ်သတ်ကာ ပကတိတည်ငြိမ်စွာ ဆုံးမစကားဆိုနေသည့် အဘွားဂျမ်းကို ကိုကို အံ့သြခြင်းကြီးစွာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ အိမ်တွင်းအောင်းခဲ့သည့် ဆိုသော သေးသွယ်ပါးလျားသည့် အလုံးအရပ်ရှိသော အဘွားဂျမ်းထံတွင် ခတ္တာနှင့်တူသည့် တစ်ချက်မှာ နက်ရှိုင်းသော အကြည့်များရှိနေတတ်သည့် မျက်လုံးအစုံပင်။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဆံပင်၊ ယုတ်နွယ်လှိုင်းထသော မျက်နှာပြင် နှင့်လက်အစုံ. . . တို့ကြောင့်သာ ရှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုသည့် အသက်ကို ယုံမိသည်။ ဝေဃီဟန် ရှိသော မျက်လုံးများမှ မကြာခဏ လင်းလက်လာ တတ်သည့် နက်ရှိုင်းကြည့်များကား စူးရှဆဲ။

ဘွားဂျမ်းဘုံက စကားတိုတိုသာ ဆိုသည်။

“လိမ္မာကြပြီးသားမို့လဲ မြေးတို့ နှစ်ဦးဖူးစာဆုံကြတာပေါ့ကွယ်။ ဆက်ပြီး လိမ္မာကြ။ လောကနဲ့ဝေနေယျကို ကိုယ့်စွမ်းနိုင်သလောက်

ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေးကြ. . .”

မန္တလေးတွင် ကြာရှည်မနေနိုင်အား။ ရန်ကုန်က ကိုကို သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကားဂိတ်မှာ ကားအဝင်အထွက် စိပ်သည့်အချိန် ရောက်လာသည်။ သည့်ထက်မှ လက်စမသတ်ရသေးသော နတ်သျှင်၏ လုပ်ငန်းဆက်များက ရှိနေသည်။ အရေးကြီးဆုံးကား ခတ္တာတို့အဖွဲ့၏ တတိယ စီးရီးတေးစုသွင်းရန် ရှိနေသည်။

ပြည်နှင့် မန္တလေးသို့ ထွက်ခဲ့သည်မှာပင် တစ်လနီးပါး ရှိခဲ့ပြီ။

စိတ်ကူးဆန်သော အသွားခရီး၏ အပြန်ဝယ် အိမ်ထောင်သည် ဇနီးမောင်နှံဟူသော ဘဝသည် လက်တွေ့ဆန်စွာ ငုံ့လင့်နေသည်။

* * *

ရေများရာသို့ မိုးထပ်ရွာသည်။

ဒေါ်ကြီးအဖို့ ပြောလည်း ပြောစရာပင်။ ခတ္တာနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ကိုကို အလုပ်အကိုင်တွေ ပိုကောင်းလာသည်။ “စိတ္တသုခ”ကိုလည်း တိုးချဲ့ရသည်။ “နတ်သျှင်”ကလည်း တေးသံသွင်းစရာ စတူဒီယိုပါ ဆတက်ထမ်းပိုးအောင်မြင်လာသည်။

သည့်အကျိုးရလဒ်၏ အကြောင်းတရားကား ခတ္တာကို ဒေါ်ကြီးက ကြွေးကြော်သည်။ ကိုကို ကုသိုလ်ကံတို့ အဟုန်ကို ခတ္တာက တိုးမြှင့်ပေးလိုက်၍ တစ်ရှိန်ထိုးကြွလာသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

သည့်ကြားထဲတွင်. . .။

ခတ္တာ သန္ဓေလွယ်ပြီဟု သိရသောအခါ၌မူကား. . .။

ဒေါ်ကြီးသည် တစ်လလျှင် နှစ်ခါသုံးခါ ရန်ကုန်သို့ ဆင်း၍.

“သား ကိုကိုမင်းကလေး မင်းထင်တာတွေချည်း လျှောက်လှမ်းပြီး အပေါက်အလမ်း တည့်နေတာ မင်းကြောင့်များ ထင်သလား။ သမီးကုသိုလ်ကံဟဲ့ ဟော အခု ငါ့မြေးလေး ရဆုံးမယ်။ ကြည့်စမ်း ခတ္တာ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီဆိုကတည်းက ဖြစ်လိုက်တဲ့ စီးပွား၊ အင်း. . . ကိုကို. . . ကိုကို

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

မင်းနော် မင်း၊ မယားရ သားရ သိပ်ကံကောင်းတယ် မှတ်၊ မင့်လို ချည်းများဆိုခက်မယ်။ . .”

ဟူသော စကားတို့ကို တတွတ်တွတ် ရွတ်တော့သည်။

ဒေါ်ကြီး ရန်ကုန်သို့ ဆယ်ကြိမ်မြောက် အရောက်တွင် ကား တိုက်ထဲဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် ၊ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်သို့ ဂျုံအိတ်စဖြင့် ထုတ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို တင်လိုက်လေသည်။

ဂျုံအိတ်ကို ဖြေလိုက်သည်တွင် တိကျသေသပ်စွာ ဂဟေဆော် ထားသော ကြေးနီသေတ္တာတစ်လုံးကို တွေ့ကြရလေသည်။ ဒေါ်ကြီးသည် သေတ္တာကို သော့ဖွင့်၍ . .

“သမီး ခတ္တာကို ခုလိုအချိန်ကျမှ ပေးမယ်လို့ စကတည်းက ဒေါ်ကြီး စိတ်ကူးထားတာ။ ဒီထဲက ပစ္စည်းတွေဟာ မြေးလေးအတွက် သားမြေးလေးဖြစ်ဖြစ်၊ သမီး မြေးလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေ ဆင်လိုက် ရတယ်။ အဲဒါလေ ဒေါ်ကြီး နှစ်ရည်လများ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ဆိုပါ တော့ကွယ်။ သိမ်းခဲ့ရတာ။ ကိုကိုတောင် အသိမပေးရဲဘူး။ တစ်နေ့ တစ်ချိန် ကိုကိုအိမ်ထောင်ရက်သားကျလို့၊ သားသမီးရပြီ ဆိုတော့မှ ကလေး အတွက်ဆိုပြီး ဒေါ်ကြီး ရည်စူးထားတာ။ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း သမီး၊ ရှေးတုန်းက ပစ္စည်းတွေ။ ဒါ . . . ခုနောက်ပေါ်တွေ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကြည့်စမ်း . . . အိလို။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ကိုင်ယင် ကျိုးပဲ့မှာ တောင် စိုးရိတယ်။ အဲသလောက် ကောင်းတာ . . .”

နှုတ်က တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း ဒေါ်ကြီးသည် လက်ကလည်း ကြေးသေတ္တာထဲက ကတ္တီပါခင်း၊ ဝှမ်းထပ်များကို ဖယ်၍ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲထုတ်ပြလေသည်။

“ဟောဒါက ဒေါင်းဘယ်က၊ ကြည့်စမ်း၊ အလယ်က က-ဒေါင်း၊ ကြိုးပေါ်မှာက ရိုးရိုးဒေါင်း၊ ဒါကတော့ ရှေးက ဒဂါးပြားတွေလေ၊ ဟောဒါ က ရှေးကတော့ ဝတ်ကြတာပေါ့၊ နားတောင်းလေ၊ ခေါင်းပွ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့ ခေါင်းပိတ်တွေ၊ နားရွက်လေးလွန်းလို့၊ ကြာကြာ မဝတ်နိုင်ဘူး၊ ဟောဒါလေးက ဖေဖေလေ လူပျိုဘဝတည်းက စတိုင်ထုတ်ပြီး စီးကရက် သောက်တဲ့ စွပ်တံ၊ စတိုင်ထုတ်ချင်တော့ စွပ်တံကို ရွှေနဲ့လုပ်ထားတယ်။

ဒါက နေပါအုံး၊ ဒေါ်ကြီးတောင် မေ့တော့တော့အော် . . . အော် . . . လက်ကိုင်တုတ်၊ လမ်းလျှောက် လက်ကိုင်တုတ်၊ အဲဒီထိပ်မှာ ကွပ်ထားတဲ့ ရွှေအစွပ်၊ တွေ့လား၊ လက်နဲ့ မိကြည့်ရင် အိအိလေး၊ ဒီလောက်ကောင်း တဲ့ရွှေ

“ဟာ . . . ဒေါ်ကြီးကလဲဗျာ”

သည်ရွှေတွေကို အကြောင်းပြ၍ ခတ္တာ နှလုံးသာတို့ ညှိုးနွမ်း မည် စိုးသဖြင့် ကိုကိုပြောမိလေသည်။ ခတ္တာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့မှာလည်း အနေကျဟန်နှင့်။

“ဟဲ့ . . . ငါ့မြေးဖို့ ပစ္စည်းတွေများ နေပါအုံး။ တစ်ခု ကျန်ပါသေး တယ်။ သူကတော့ ခပ်သေးသေးပဲ။ ဒါပေမယ့် ရွှေကတော့ အခု ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ထိပ်ဆိုတဲ့ ရွှေ”

သေတ္တာ အဝှက်တစ်ခုကို ဒေါ်ကြီး ဖွင့်ပြန်သည်။ အံ့ဂက်ထဲက ကြိုးရှဲ့၊ အိတ်ကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် အထဲက ပစ္စည်းကို လက်တွင် ချိတ်ကာ မီးရောင်တွင် မြှောက်၍ ခါရမ်း၍ . .

“ရိုးရိုးဘယ်ကလေးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆယ်ခါလှော်ခတ်တဲ့ ရွှေဆိုလား၊ စာဖို့ကြတာလေ၊ အဲဒီသဘောမျိုး အကောင်းတကယ့် အကောင်းဆုံး ရွှေဆိုပါတော့ကွယ်၊ ငါလဲ သိပ်မသိတော့ပါဘူး . . . ကြာမှကိုး”

ကိုကို ခတ္တာဆီသို့ အားတုံအားနာ ကြည့်မိပြန်သည်။ ခတ္တာကား မီးရောင်အောက်စားပွဲပေါ်က ဖိတ်ဖိတ်အိနေသည့် ရွှေများကို မကြည့်မူပဲ။

သည်ရွှေထက်ပို၍ ဖိတ်လက်နေသောဒေါ်ကြီးမျက်နှာကိုသာ သေးကြည့်နေလေသည်။

“ဒေါ်ကြီးကလဲဗျာ၊ ကလေးကဖြင့် ဘယ်မှာ နေမှန်း မသိသေးဘူး”

“ဟဲ့ . . . ကိုကို သား၊ မိုက်လိုက်တာ၊ မင့်ကလေးက ဒါတွေကို ခံစား ခံစားဖို့၊ လူ့ပြည်ကိုရောက်လာတော့မှာလေ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ကြီးက မြေးကိုယ်စား သမီးဆီ လာပြီး ပေးရတာ။ ကဲ . . . သမီး၊ သိမ်း . . . သိမ်း၊ လုံလုံခြုံခြုံထားနော်”

သိရှိဆွေတအုပ်တိုက်

ရွှေများကို ခတ္တာ မကိုင်။ အပြုံးယဲ့ယဲ့ဖြင့် ကိုကိုကိုသာ လှမ်းကြည့်သည်။

“သိမ်းထားလိုက်လေ . . . သမီး”

“ကဲ . . . ယူသိမ်းလိုက်ပါ ခတ္တာရယ်၊ မောင့် ခေါင်းအုံးအောက်မှာ မီးခံသေတ္တာသော့ ရှိတယ်”

ခတ္တာ ပစ္စည်းများကို သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်သည်။ ပြန်ကျသော စာရွက်များကို ပြန်ထပ်သည်သို့၊ လျှော့လျည်းသော ဆန္ဒတို့ကို ပြန်စည်းသည်သို့၊ မတွန့်မဆုတ်၊ မတုန်မလှုပ်သော လက်အစုံတို့ကို ကြည့်ရင်း၊ ကိုကို လေးစားစွာ မြတ်နိုးမိလေသည်။

“ဟဲ့ . . . ဒါနဲ့ သမီးက မန္တလေးသွားမလို့ဆို၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒေါ်ကြီး၊ သမီး . . . လရင့်လာယင် သွားလို့ လာလို့ မလွယ်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ အခုလို လှုပ်ရှားနိုင်တုန်း အဘွားဆီသွားပြီး သီတင်းကျွတ် ကန်တော့ချင်လို့၊ အဘွားဆီ လက်ထပ်ပြီး ခါစ သွားပြီးကတည်းက မရောက်တော့ဘူးလေ”

“အေး . . . အေး . . . ကောင်းသားပဲ။ ဘယ်တော့ သွားကြမလဲ”

“သူ . . . အလုပ်အားတဲ့ ရက်လောက် သွားမယ် ဒေါ်ကြီး”

“အင်း . . . သွားရင်လဲ လနတုန်းလေးသွားကြ၊ ပြီးတော့ . . .”

ဒေါ်ကြီးလေသံ လေးနက်သွားသည်ဟု ကိုကို ထင်သည်။

“ခုက ပစ္စည်းတွေ ယူသွားနော်၊ သမီး . . . အဘွားကို ပြ ၁၂ မှ သူ့မြစ်ဟာ၊ ဘုန်းနဲ့ ကံနဲ့ ပါလားလို့ စိတ်ချမ်းသာသွားအောင်”

ဒေါင်းဘယ်က၊ ရွှေခင်္ဂါး၊ ရွှေနားတောင်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဒေါ်ကြီးသည် ပစ္စည်းများ၏ ပိုင်ရှင်စဉ်ဆက်၊ မျိုးနွယ်ဆက် အကြောင်းကိုလည်း တက်ကြွစွာ၊ လွမ်းဆွတ် တသစွာပြောခဲ့လေသည်။

ဒေါ်ကြီးစကား၊ အဆုံးသတ်ချိန်ဝယ်၊ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်း၏ ကိုယ်ပိုင်တိုက် များအနက်မှ ကိုကိုတို့ တိုက်သာ၊ တစ်ခုတည်းသော မီးထိန်ထိန်လင်းဆဲ တိုက်အဖြစ် ကျန်တော့သည်။

ဒေါ်ကြီးက စကား အဆုံးသတ်သည်။

“ဟင် . . . နှစ်ချက်တီးနေပါပြီကော၊ ကြည့်စမ်း . . . ကြုံတောင့်ကြုံခဲ၊ အခုမှ စကားစပ်မိလို့၊ ကိုကိုတောင် မသိသေးတဲ့ ဆွေစဉ် မျိုးဆက်တွေ အကြောင်းပြောဖြစ်တာ၊ ကဲ . . . ကဲ သမီးတို့ အိပ်ကြတော့”
ညဉ့်သည် သိပ်သည်းစွာ နက်ရှိုင်းတိတ်ဆိတ်နေပေပြီ။

အပြင်ဘက်တွင် ညဉ့်သည် သိပ်သည်းစွာ နက်ရှိုင်း တိတ်ဆိတ်နေပေပြီ။

အမရပူရတစ်မြို့လုံးတွင် အဘွားဂျမ်း၏ နှစ်ထပ်အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးသာ မီးရောင်လင်းလက်ကျန်ရှိနေတော့သည်။

အဘွားဂျမ်းထံတွင် ခွန်အားတွေ သည်လောက်ကျန်ရှိနေမည်ဟု ခတ္တာ မထင်ခဲ့မိ။ ဝေသီသောမျက်လုံးများမှ၊ သည်လောက်စူးရဲလွန်းသော အခိုးအလျှံတို့ ဖွားဖွားလွင့်နိုင်ကြမည်ဟုလည်း မထင်ခဲ့။

အဘွားဂျမ်းက စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

“သူများလိုတို့ မရိုင်းတယ် တိုင်းသိပါရဲ့ ဆိုစကားရှိတယ်ငါမြေး၊ အဘွားတို့မှာ မျက်စိစုံမှီတဲ လည်စင်းဒူးထောက်ခဲခဲရပေမယ့်၊ ကိုယ့်အလှည့်တော့ ရောက်ပြီဟဲ့ ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးမထူးနိုင်ပြန်ဘူး၊ ဒီတော့ သူငယ်ဆီကို စာရေးလိုက်ပါ”

အဲကို ကြိတ်လျက်၊ ကျလုဝဲဆဲ မျက်ရည်ကို သိမ်းလျက်၊ အဘွားဂျမ်းကို ခတ္တာ မမှီတဲမသန်ကြည့်သည်။ မျက်ရည်ဝေသည်ကြောင့် အဘွားဂျမ်း ရပ်သွင်မသဲကွဲ။ သို့သော် အသံကိုကာပြတ်သားကြည်လင်စွာ။

“သူငယ်ဆီကို စာရေးလိုက်ပါ၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး။ မရှာပါနဲ့လို့”

မီးစနုနုထိုးလိုက်သည့်ပမာ ရှိချေသည်။ နှလုံးသားကိုမှ တည်တည်ထိလေသောကြောင့် မျက်ရည်စတိုကို မဆည်းသာ။ ပါးပြင်နှစ်ဘက်စလုံး နွေးပူသွားပြီး၊ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးနှစ်ခု၏ အလိမ့်အဆင်းကို မျက်နှာပြင်

သိရှိထွေစာအုပ်တိုက်

တစ်လျှောက်ထိတွေ့ခံစားရလေသည်။

“မငိုဘူးလေ. . . ခတ္တာ၊ အဘွားဂျမ်း ပြောခဲ့တာတွေနဲ့ မြေးလေးနားလည်တယ် မဟုတ်လား။”

“ခတ္တာနားလည်ပါတယ် အဘွားဂျမ်းရယ်၊ နားလည်ပါတယ်” ဟု ရင်ထဲမှာ စူးစူးဝါးဝါး ဆော်မိသည်။ မထွက်သော အသံတို့သည် နဂါးသားကို တွန်းရော့ ပိနှိပ်ကြကုန်တော့သည်။

တလေးတစား တမြတ်တနိုးချစ်ရှာလွန်းသော “မောင်” မျက်နှာမောင်မျက်လုံးများ၌ ထာဝစဉ် အားငယ်ရိပ်လွှမ်းသလို ရှိနေတတ်သည်။ ကားပေါ်တင် ခိုးပြေး၍ သူ့ကားဂိတ်အပေါ်ထပ် ရုံးခန်းထဲတွင် သူ့ဆောင်တည်ရာမှ ပြောမဲ့သည့် စကားများ နားထဲက မထွက်။

“ကျွန်တော် ပြန်ပို့မယ်” ဟု အသက်မဲ့စွာ ဆိုပြီး၊ တံခါးကို သူဖွင့်ဟန်၊ အပြန်ခရီးတစ်လျှောက်လုံးပြီမရောင် မိုးသို့သော သူ့မျက်နှာနေမကောင်းစဉ်က ကျောင်းသို့ သူလာပြီး မဝံ့တဝံ့စကားပြောခဲ့သည် သူ့လေသံ။ ဆို. . . ချစ်နိုင်ရာပေသော သူ့ကို. . . ယခု. . . ။

“ခတ္တာ . . . ငါမြေးလေး. . .”

ကြုံလိသော လက်ချောင်းများပါးပြင်ပေါ်တွင်ပွတ်သပ်ပေးနေသည်ကို ယခုမှပင် သတိပြုမိတော့သည်။ အဘွားဂျမ်း. . . မျက်ရည် သုတ်ပေးနေပါလား။

“ငိုလို့အားရရင်. . . ဟောဟို ဗီရိုကြီးရဲ့ အလယ်အံ့ထဲက ဆီစိမ်စက္ကူနဲ့ ပတ်ထားတဲ့ အထုပ်သွားယူစမ်း”

ဆံအပြေပြေ၊ မျက်ရည်အလူးလူးဖြင့်ပင်၊ ဗီရိုကြီး၏ အလယ်အံ့ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ဆီစိမ်စက္ကူအထုပ်နှင့် ပိရီသေသပ်စွာ ယုတ်သားသော အထုပ်ငယ်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ယူခဲ့. . . ခတ္တာ. . .”

ကြိုးစတစ်ချောင်းချင်း ဆွဲဖြေနေသည့် အဘွားဂျမ်း၏ လက်များကိုကြည့်ရင်း အထဲမှ ထွက်လာမည့် အရာကို ဘာမှန်းမသိဘဲ ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်လာသည်။ တစ်လောကလုံး၏ မကောင်းဆိုးဝါးများ စုဆေးနေသည့်

တစ်စုံတစ်ခု ထွက်လာတော့မည်ဟု ထင်လာသည်။

အတွင်းထပ်တွင် မိုင်းကိုင်စက္ကူဖြင့် ရစ်ပတ်ထားပြန်သည်။

အဘွားဂျမ်းက မိုင်းကိုင်စက္ကူထပ်ကို တယုတ်ယဖွင့်သည်။

ထို့နောက် ငွေထိုးစူးလေးကိုဖွင့်၍. . .

“ဒီမှာ. . . ကြည့်စမ်းခတ္တာ၊ ဒါမြေး ရန်ကုန်ကပါလာတဲ့ ဘယက်နဲ့ တစ်ရွယ်တည်း၊ တစ်ပုံတည်း တစ်မျိုးတည်း မဟုတ်လား။”

ရန်ကုန်တွင် မောင်ဒေါ်ကြီးက လက်ထဲမှာ တမြောက်မြောက်နှင့် ပြဲစဉ်က အသေအချာမကြည့်ခဲ့။ သို့သော် အဘွားဂျမ်းလက်ထဲမှာ ဘယက်နှင့်ဒေါ်ကြီးပြဲခဲ့သည့် ဘယက်မှာ အဘွားဂျမ်းပြောသလို တစ်ရွယ်တည်း တစ်ပုံတည်း၊ တစ်မျိုးတည်း။

အဘွားဂျမ်းက ဘယက်ကို လက်ဝါးတွင် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက်. . .

“နိမိတ် ပါကံ ဇနေတိ- တူသော အကျိုးပေးတတ်၏ တဲ့။ လက်တုံ့ပြန်ခြင်းကို အဘွားမလိုဘူး။ သို့ပေမယ့် ဝိပါတ်ကြီးမှာ မလွဲသာပဲ။ ထိပ်တင်မျိုးရဲ့ မြေးကိုကိုနဲ့ ဂျမ်းဘုံမြေးခတ္တာတို့သည် တစ်ကွေ့ဆုံကြရပြန်ပြီ။ ဒါဟာ အဘွားတို့ဝဋ်ကြွေးမကုန်သေးလို့ပဲ။ ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်းဆိုသော်လည်း အဘွားတို့မှာ အခုထိ ခံရအံ့မယ့်ပေဘဲ။ သူတို့မှာက တူဘဝ၊ သည်တော့ လောကဇရိတ် ငါ့မြေးလေး ဆင်းမှာကို အဘွားမကြည့်နိုင်ဘူး။ ဂျမ်းဘုံလဲ ဆင်းခဲ့ရပြီ၊ ဝှမ်းဖြူလဲ ဆင်းခဲ့ရပြီ။ အခု ခတ္တာ မဆင်းရဘူး. . . မဆင်းရဘူး”

အဘွားဂျမ်း မှူးသွပ်သွားပြီလားဟု ဟင်မိတော့သည်။ ခတ္တာနား မလည်သော စကားတွေ မကြားဘူးသော အမည်တွေကို အဘွားဂျမ်း ရေရွတ်နေချေပြီ။

“ဒီလောက်ထိ ပုန်းအောင်းရှောင်တိမ်းနေတဲ့ နေရာကိုမှ ဒင်းတို့ရဲ့ အင်အားက ရှာလို့တွေ့သွားရသေးတယ်ကွယ်။ ဒီလောက်ဆို အဘွားဂျမ်း သိပါပြီ။ ဒီဝဋ်ကြွေးကို ဒီဘဝ သေသည်အထိပဲတို့များ ဆပ်ပို့ ကျွန်သေးတယ် ဆိုတာ အဘွားသိပြီ။ သည်တော့ အရိုးတွေ အစွန်ဖြစ်သွားသည်

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

အထိ တို့များ၊ သူတစ်ပါးဝင်ကြွေးကို ဆပ်ကြစို့. . ."

သည်မျှ ဆိုနစ်နုလောင်သည့် ရင်ဖြင့် မူးမေ့မကျသွားသည့်အတွက် ခတ္တာ မိမိကိုယ်မိမိအံ့ဩနေသည်။ ဝေဒနာသည် အဆုံးစွန်၏ အခြား တစ်ဘက်သို့ ရောက်သွားချေပြီလား မသိ။

"အဘွားဂျမ်း၊ ခတ္တာ ရှင်းရှင်းနားလည်ပါရစေ အဘွားဂျမ်းရယ်။

အဘွားဂျမ်း လက်ဆုပ်ကို ပြန်ဖြေသည်။ ဘံယက်ခွက်ကို ကြမ်းပေါ်သို့ လွှတ်ချသည်။ ဆီစိမ်စက္ကူထုပ်ကို ပြန်ကိုင်သည်။ မိုင်းကိုင်း တစ်ထပ်ကို ထပ်ခွာပြန်သည်။

အနားစတွေ့ဖွာနေသော မျက်နှာပြင်တွင် ဝါကျင်နေသော ခဲရာတို့ ပြားပြား မှိန်မှိန်ရှိနေသော စာလုံးမှိန်များထင်နေသော စက္ကူထပ်များ ထွက်လာပြန်လေသည်။

"မြေး. . . အဲဒီပုရပိုက်၊ အင်း. . . ပုရပိုက်ဆိုတဲ့ စကားလုံး သုံးသင့်ပါတယ်ကွယ်။ စက္ကူပေါ်ခဲတံနှင့်ရေးထားပေမယ့် ပုရပိုက်လို့ သုံးလောက်အောင် အဘွားဂျမ်းနှလုံးသွေးနဲ့ ရေးခဲ့တာတွေ မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေကို မြေးဖတ်ကြည့်ပြီးတော့ ဟောဒီဘယက်ခွက်ရဲ့အတွင်း မျက်နှာ ဘက်ကိုလဲ သေသေချာချာ ကြည့်၊ အားလုံးကို ဖတ်ကြည့်ပြီးရင် ငါ့မြေး သူငယ်ဆီကို အဘွားဂျမ်း ပြောသလို၊ ပြန်မလာတော့ပါ။ လိုက်မရှာပါနဲ့ လို့ရေးနိုင်လာပါလိမ့်မယ်. . ."

အားလုံးကို ကြမ်းပေါ်သို့ ချထားလိုက်ပြီး။ လည်မှ စိပ်ပုတီးကို အဘွားဂျမ်း ဖြုတ်ယူလေသည်။

"အဘွားလက်တွေ မကောင်းတဲ့အတိတ်ကို ကိုင်မိပြီး အနှစ်သုံး ဆယ်လုံးလုံး မထိခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်မိပြီ၊ အင်း. . . အနာဂတ် ကို ကိုင်ရလိမ့်မယ်၊ မြေး. . . အခန်းထဲယူသွား၊ အဘွားပုတီးစိပ်မယ်.."

ခတ္တာကို မကြည့် ခတ္တာအဖြေကို မစောင့်။ ဘုရားခန်းဆီသို့သာ အဘွားဂျမ်း ဦးတည်လျှောက်သည်။ ထိုင်နေကျ သက္ကလတ် အဝတ်ခင်း ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ဂူးတုပ်သည်။

အဘွားဂျမ်း လက်အုပ်မချီသေး။ ပုတီးကို မစွဲသေး။

နောက်သို့ မလှည့်ပဲ။ အဘွားဂျမ်း စကားတစ်ခွန်းဆိုပြန်သည်။

"မြေးဖတ်ကြည့်ပါ။ ငါ့မြေး ခုနစ်အိမ်တန်းကို သွားလိုက်ပါ။

အဘွား ပြောတာတွေကို မြေးနားလည်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်"

* * *

ဝါကျင်နေသော စာရွက်များမှာ တစ်မျိုးတစ်စားတည် မဟုတ်ကြ။ မျဉ်းကြောင်းမပါသည့် စာရွက်လည်း ရှိသည်။ မျဉ်းကြောင်းပါသည့် လေး ကြောင်းမျဉ်းဗလာစာရွက်။

သို့သော် အနားစတွေ့ဖွာပြီး အရောင်လွင့်နေပုံချင်းတော့ တူကြသည်။

သည်စာရွက်များပေါ်တွင် မထင်တထင် မှိန်တစ်မှိန်ရှိလေသော လက်ရေးတို့မှာလည်း မညီမညာရှိလှသည်။ တချို့နေရာများမှာ ခဲရာမှိန် သည်။ တချို့နေရာမှာ ခဲရာထင်သည်။

စက္ကူထပ်ကို ကိုင်ထားရင်း ခတ္တာလက်တွေ တုန်လာသည်။

သည်စာရွက်များ ကိုယ့်ကို ဘယ်အရပ်ဘယ်ဒေသ ဘယ်ကာလ ဘယ်ဖြစ်ရပ်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြမည်နည်း။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ သူတို့ ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါမသွားလို့။ သူတို့ခေါ်ရာခရီး၏ အဆုံးဝယ်၊ ဘယ်လောက် မည်းမှောင်သည့်လောကရှိနေမည်လဲ မခန့်မှန်းတတ်။

သို့သော် သူတို့တတွေ့ကား အင်အားကြီးမားကြလွန်းချေသည်။ ခွန်အားကြီးသော လက်အစုံတို့သည် စာရွက်များပေါ်က ထွက်ပြုလာကာ ခတ္တာကို ဆွဲခေါ်နေကြတော့သည့်အလား။

"ပြန်မလာတော့ပါ။ လိုက်မရှာပါနဲ့. . . တဲ့။

အဘွားဂျမ်းပြောရက်လွန်းသည်။ အဘွားဂျမ်းခိုင်းရက်လွန်းသည်။

မောင်နှင့်လက်ထပ်ခဲ့ပြီး တစ်နှစ်ကျော် ကာလ၏ သည်အချိန်တွင် ရင်သွေးငယ်လွယ်ထားရပြီကိုလည်း အဘွားဂျမ်း အသိ။ ကိုယ်ဝန်ရင်လာ လျှင် မရောက်နိုင်မည်စိုး၍ ခုလိုလန့်ချိန်မှာ အဘွားဂျမ်းဆီ ဖြစ်ကန်တော့ ရင်း အသိပေးသည်ကိုလည်း အဘွားဂျမ်းအသိ။

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

တိုး၍ရစ်နှောင်လေသော သံယောဇဉ်ကြီးလေးကိုမှ ခုတ်ပိုင်းလို့ ဖြတ်ပစ်လောက်အောင် အဘွားကျမ်း၏ နှလုံးသားများရက်စက်ကြမ်းတမ်း သွားကြလေပြီလား။

ခေါင်းထဲမှာ တရိပ်ရိပ်မူးလာသည်။ ရင်ထဲမှာ တစစ်စစ် နာလာသည်။

ကိုကို. . .သူ. . .မောင်။

လေယာဉ်ကွင်းသို့ လိုက်ပို့စဉ်က လေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီးအထိ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် သူတတွတ်တွတ် မှာခဲ့ရာပေသည်။

“အကြာကြီးမနေနဲ့၊ ခတ္တာရေ၊ အဆင်ပြေရင်လဲ ဒီလကုန် ကားတွေ ကိစ္စ ပြီးပြီးချင်း၊ မောင်လိုက်လာခဲ့မယ်၊ အဘွားကျမ်းကိုလဲ ပြောပြနော်။ အို. . . မောင့်အလုပ်တွေ အလွန်ကြာလှ ငါးရက်ပေါ့။ မောင်လာမခေါ် မချင်း စောင့်နေ၊ ခတ္တာ ဘာသာပြန်မလာနဲ့သိလား။ အေးဗျာ. . . အရေးထဲမှ ဒီကုန်ကားတွေကလဲ အဝင်အထွက်က ခုရက်မှများလိုက်တာ လွန်ပါရော”

ခတ္တာ ပြုံးကာနှစ်သိမ့်ယင်း ပြောခဲ့ရသည်။

“ဘာမှ စိတ်ပူစရာမရှိပါဘူးမောင်ရယ်၊ စိတ်အေးအေးထားပါ။ ခတ္တာ ဘာသာလဲ ပြန်မလာပါဘူး။ မောင်လာခေါ်ထိ စောင့်နေပါ့မယ်”

“ပေးလိုက်တဲ့ ဆေးတွေကို မှန်မှန်သောက်နော်။ ဆေးသောက်ဖို့ မောင်ရေးပေးလိုက်တဲ့ အချိန်ဇယားကို ခတ္တာမှန်တင်ခဲ့မှာ ရောက်ရောက် ချင်း ကပ်လိုက်သိလား။ စိတ်က မှတ်ပြီးမသောက်နဲ့။ သူ့ဆေးနဲ့သူ အချိန်အတိ အကျလုပ်၊ အစားအသောက်လဲ ဆင်ခြင်နော်။ အပူအစပ် တွေ. . .”

အော်. . . သည်နေရာတွင် သူ့နှုတ်ခမ်းကို ရှက်စနိုးနှင့်ဖွဖွ ညင်သာလှမ်းပိတ်ခဲ့မိပေသေးသည်။

မန္တလေးလေယာဉ် အတွက်ခရီးသည်များကို နှိုးဆော်သည့် အသံ ပေါ်လာသည်အထိ သူတတွတ်တွတ်မှာ၍ မဆုံးသေး။

“ခတ္တာရေ အဘွားကျမ်းကိုပြဖို့၊ ဒေါ်ကြီးပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ

ရစိုက်နော်”

“အင်းပါ. . . မောင်ရယ်”

ပစ္စည်းတွေ ဒေါ်ကြီးပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ။

သည်ပစ္စည်းတွေပင် ကြမ္မာဆိုကို တစ်ပါးတည်းဆောင်ခဲ့ကြပေပြီ။

လေယာဉ်မှန်ပြတင်းမှမြင်နေရသော သူ့အသွင်သည် တရေးရေး တမှုန်မှုန်မှသည် လွင်ပြယ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပေသည်။

လွင်ပြယ်ပျောက်ကွယ်. . .

ဆိုနစ်သော ရင်ဖြင့်ပင် အဘွားကျမ်းစာရွက်များပေါ်သို့ စူးစိုက် မိပြန်သည်။ ရုန်းကျန်ငြင်းဆိုခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့။ အဘွားကျမ်းသည် သူပြောသလို “ခုနစ်အိမ်တန်း”သို့ဆွဲခေါ်ပေပြီ။

သည်ခရီး၏ အဖွင့်ကား အပေါ်ဆုံးစာရွက်ပေါ်မှာ တစ်ကြောင်း တည်းသော စာလုံးများ။

“အချစ်ကြီးသလောက် အမျက်ကြီးတဲ့ ကျွန်မ ကျမ်းဘုံ ဝါထိပ်တင် မျိုးရယ်. . .”

ခတ္တာ၏ အာရုံရိပ်ဝယ် အသံများ။ ရုပ်ပုံများ၊ နေရာများ. . .။
* * *

အတိတ်

“တော်ဝက်ပါ x မလာကြိုင် လှိုင်မွေးပျံ့သင်း x စာမရီ x ဇက် x
ကိန္နရာ ဝိဇ္ဇာတပသီ x ဇောဂီပျော်စံခင်း x လောင်းမင်းဝေဿန်ရာဇာ x
တုန်းငယ်တို့သာ x ကျင့်သုံးဆောက်တည်ရာ x တောဟေမာ x”

“မမယ်သူ့ . . .”

“တော် . . .”

“ကြားလားဟေ့ . . . ကိုစံချိန်အသံ . . .”

“ကြားပါတော် . . .”

“သူ့ဆီ လူအုပ်ကျနေပြီထင်တယ်။ ကိုစံချိန်အသံ တယ်မြူးတယ်။”

“သူ့ကိုက အမြူးသမားပါတော် . . .”

“မင်းလက်ဖက်ရည်ချို့ သောက်ပြီးပြီလား . . .”

“ပြီးပါပြီတော် . . .”

“ကဲ . . . စည်းကိုင်ကွာ . . .”

“တော့ တယောကြိုးတွေ ညှိအုံးလေ . . .”

“ထိုးယင်း ညှိမကွာ . . .”

“ပြီးပါရောတော် . . . ဟိုနေ့ကလို ဆိုကောင်းနေတုန်း ကြိုးကြိုး

လျော့ကျသွားမှဖြင့် ရှက်စရာကြီးဖြစ်နေမှာစိုးလို့ . . .”

“စိတ်ချပါကွာ . . . စိတ်ချလက်ချသာ ဆိုစမ်းပါ။”

“နှင်းငွေကျန် x လေပြန်လောင်း x x x”

ရဝိန်ဒေါင်းယာဉ်ပျံကို အာနှင့်အမေတို့ တက်ညီလက်ညီ ဆိုကြ။
တီးကြသည်။ သည်ပတ်ပျိုးကို မဂျမ်းဘုံ အကြိုက်ဆုံး။ ဘာကြောင့်မှန်း
တော့မသိ။ အသံကိုက လွမ်းစရာ ပျော့ပျောင်းနေသည်ဟုတော့ ထင်မိသည်။

ပတ်ပျိုးသွားအတိုင်း မဂျမ်းဘုံစိတ်ထဲမှ လိုက်ဆိုနေမိသည်။
အသံထွက်၍ မဆိုရဲ။ အာသည် တယောထိုးရာမှာ နူးညံ့သလောက်
သူ့စိတ်နှင့် မတွေ့လျှင် မူကားကြောက်စရာ ကြမ်းတမ်းလာတတ်ပေသည်။
အာက သူတို့ဆိုနေ တီးနေလျှင် ဝင်မရှုပ်ရဟု တစ်ချက်လွှတ် မိန့်ထားသည်။

သီချင်းလိုက် ညည်းချင်လျှင် စိတ်ထဲက လိုက်ညည်းဟုလည်း
မှာထားသည်။ တစ်ခါက အာတို့ မြေမောင်းမောင်း ဆိုနေစဉ် မဂျမ်းဘုံ
မအောင်နိုင်တော့၍ တစ်ပိုဒ်လိုက်ရွတ်မိသည်။ အာသည် တယောဘိုးတံ
ကို တုံ့ကနဲ ရပ်ပစ်ကာ ခေါင်းကိုင့်၍ မဂျမ်းဘုံအသံကို ဖမ်းကာ မဂျမ်း
ဘုံ ထိုင်နေရာကို မှန်းပြီး ရှေ့ကကြေးခွက်နှင့် ထပေါက်ဘူးသည်။
ဝိုင်းကြည့်နေသော လူထဲက တစ်ယောက်က လက်နှင့်ကာပေး လိုက်သော
ကြောင့်သာ မဂျမ်းဘုံ နဖူးမကွဲခဲ့ခြင်းပင်။

“ပရိသတ်က ဆရာနောင်းနဲ့ မမယ်သူတို့ဆိုတာ တီးတာကို
နားထောင်ဖို့ လာတာ။ ဒီပညာ တလေးတစားလာပြီး ချီးမြှင့်တာ။ ဒါ
... အပျော် လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ တောင်းစားနေတာလဲ မဟုတ်ဘူး။
နင်... ဝင်မရှုပ်နဲ့ ဂျမ်းဘုံ...”

အာစိတ်ထွက်ပြီဆိုလျှင် တကယ်လန့်စရာ။ ထိုနေ့ကတစ်နေ့လုံး
မဂျမ်းဘုံနေစရာမရှိတော့။ အမေ့နောက်ကျော ကွယ်ကွယ်ပြီး ပုန်းခဲ့ရသည်။
ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည်။ အာကို ပုန်းသည်ဆိုလေမယ့် အာက မဂျမ်းဘုံ
ကို မြင်နိုင်သည်မှ မဟုတ်ပဲ။ အို မဂျမ်းဘုံ တင်မက သည်လောကတွင်
အာမြင်နိုင်သည့်အရာ ဘာမျှမရှိ။ အာ ဘာကိုမျှ မမြင်။

အာက မျက်မမြင်ပေပဲ။

အို... အာကိုသာ ပြောရသည်။ အမေကကော ဘာထူးသေး
သနည်း။ အာရော၊ အမေရော မျက်စိမှ မမြင်ကြသည်ပဲလေ။

အို... အာနဲ့အမေနှစ်ယောက်တည်း ပြောနေလိုက်တာ။ ဘယ်မှာ

နှစ်ယောက်တည်း က၊မလဲ။ သည် ခုနစ်အိမ်တန်းမှာ အာတို့လို မျက်မမြင်
တွေ အာတို့လို ဂီတပညာရှင်တွေမှ... တစ်ပုံတစ်ခေါင်း မဟုတ်လား။

မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး၊ လိပ်ကန်၏ တောင်ရေကန်ဘက်မှာ
စတည်းချသည့် အာဦးဆိုးပု၊ အာဦးဆိုးလေး၊ အာဦးမိုး၊ မြောက်ကန်တွင်
စတည်းချသည့် အာဦးဝင်း၊ အာဦးစံချိန်နှင့်အမေ ဒေါ်ထူး၊ အာ ဦး
သာဦး၊ အာ ဦးကျားနှင့် အမေ ဒေါ်မြ၊ ပြီးတော့ ဟိုကာလသားတွေ
သိပ်ကြိုက်တဲ့ တယောထိုးကောင်းတဲ့ အာ ဦးကျန်။

သူတို့တတွေကော အာ အမေတို့နှင့် ဘာထူးသေးသလဲ...။

ခုနစ်အိမ်တန်းမှာ နေကြသည့် သည်လူကြီးတွေ အားလုံး မျက်မမြင်
တွေချည်း။

“ဟွန်း...”

မဂျမ်းဘုံ တိုးတိုးလေးရွတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းစုမိသည်။ နှုတ်ခမ်းတင်မက
မျက်နှာတစ်ခုလုံးပါစုပုပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အာကို မွဲပြင်လိုက်
မိသေးသည်။ ဒါတော့ လုပ်ရဲပေသည်။ အာ မြင်မှမမြင်ပဲ။ အသံတော့
မထွက်ရဲ။ အာက အလွန်နားပါသောသူ။

ခုနစ်အိမ်တန်းမှာ မျက်စိမမြင်ကြတဲ့ တီးတတ်၊ မှုတ်တတ်၊ ဆိုတတ်
ကြတဲ့ လူကြီးတွေ အချင်းချင်းကြားမှာ အာသူက တခြားသူတွေထက်
ပိုပြီး တဆိတ်ကလေး မာနကြီးချင်သည်။ သူ့အနုပညာကို သူဆတ်ဆတ်
ထိမခံသော အာ။ ဒါကြောင့် အာကို ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။
ရွံ့လည်းရွံ့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်မှန်းသည်။

သမီးအပျိုပေါက်လေးကို လူရှေ့သူရှေ့မရှောင်၊ ငေါက်သည်။
တွေ့ရာနှင့်ဆွဲပေါက်တတ်သည်။ သမီးလေးက သူတို့လို မျက်စိမမြင်တာ
မှ မဟုတ်ပဲ။ မျက်စိအကောင်း၊ ကောင်းလိုက်သံမှ ကောင်းရုံတင် မကသေး
လိပ်ကန်မှ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ရောင်းသည့် မကြီးမေတို့ကပင်...။

“ဂျမ်းဘုံ... နင့်မျက်လုံးလေးတွေ သိပ်လှတာပဲ ဟာ... ဟ
အခါခါ ချီးကျူးကြရသည် မဟုတ်လား။

ဒါကို အာက သူမမြင်တိုင်း မသိသားဆိုဝါးလှသည်။ သူ့သမီး

မျက်လုံးလှလှလေးနဲ့ ကောင်မလေး ရှက်ရှာမည်ဟု သူမတွေး။

အမေရှေ့က ကားဆီးကားဆီးနေလိုသာ တန်ရုံကျတော့သည်။ အမေများသာ မကာလျှင် အဘ ဒေါသကြီးပုံမျိုးနှင့်ဆို မဂျမ်းဘုံမလွယ်။ ဒါကြောင့် အဘကို ကြောက်သလောက် အမေ့ကို သနားသည်။ ချစ်တာကတော့ . . ချစ်တာကတော့ အို အဘရော၊ အမေ့ကိုပါ မဂျမ်းဘုံ ချစ်သည်။ အားကိုးသည်။ လောကကြီးမှာ မဂျမ်းဘုံ ချစ်စရာ အားကိုးစရာ ဆို၍ သည်အဘ၊ သည်အမေသာ ရှိသည် မဟုတ်လား။

အဘတို့ရှေ့က သက္ကလတ်စပေါ်သို့ ပဲစေ့မူးစေ့လေးတွေ တဖြောက်ဖြောက် ကျလာကြသည်။

သည်တော့မှပင် မဂျမ်းဘုံ အတွေးရပ်သွားလေသည်။

အဘတို့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးသွားပေပြီ။ မဂျမ်းဘုံ အလုပ်စရပြီ။ အဘ ကွမ်းသီးဖက်ကို မီးညှိပေးရမည်။ အမေ့ကို ရေခွေးကြမ်း ငှဲ့ပေးရမည်။ အမေက လက်ဖက်ရည် ဝယ်ခိုင်းလျှင် မြောက်ဘက်စောင်းတန်းက ဦးဝကြီး တို့ဆိုင်ပြေးပြီး ဒန်ချိုင့်လေးနှင့် လက်ဖက်ရည် ဝယ်ရမည်။

“ဂျမ်းဘုံ”

“အဘ. . .”

“လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီးရင် ကိုရင်ကျန်ဆီသွားပြီး. . . ကျားဘမ်း ပရပ်ဆီ သွားပေးစမ်း၊ သူ့လည်ချောင်းတွေ နာနေတယ်လို့ မနက်က ပြောတယ်။ သူ့မိန်းမလဲ ဈေးက ပြန်လာအုံးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အဘ”

အဘပြောသည့် ကိုရင်ကျန်ဆိုသည်ကား အဘလိုပင် မျက်စိမမြင် သည့် တယောဝိဇ္ဇာကြီး၊ အဘဦးကျန်ပင်။ ဘုရားကြီးကန် တီးဝိုင်းများထဲ တွင် အဘကျန်ဝိုင်းမှာ လူအစည်ဆုံး၊ ကလသားတွေ တရုန်းရုန်းအဖြစ်ဆုံး။ အဘကျန်က ကာလသားအကြိုက်လေးတွေကို သိပ်ဆိုတတ်သည်။ တယော ကိုလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းအသံလေးတွေ ထိုးပြတတ်သည်။ အဘလို ပတ်ပျိုး၊ ယိုးဒယားသီချင်းခန့်သမား သက်သက်မဟုတ်။

ပြောရလျှင် အဘကျန်ကား သည်ခုနစ်ဆိမ့်တန်းမျက်မမြင်ဂီတ

ပညာရှင်ကြီးများတွင် လူသိအများဆုံးဖြစ်ပေမည်။ လူသိအနည်းဆုံး ကဆား အဘပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဘကျန်နှင့်အဘတို့မှာ အခင်ဆုံး ဖြစ်ကြလေသည်။ အဘကျန်က အဘကို “ကိုကြီးနောင်” ဟုတရိတသေခေါ်တတ်သည်။ အဘဆီက သီချင်းခန့်များ တက်ယူတတ်သည်။ မေ့နေသည်များရှိလျှင် အဘဆီ လာလာမေးတတ်သည်။

ပြီးမှ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တယောသမားများဖြစ်ကြလေသည်။

ကြိုးသုံးချောင်းတပ်ပုံချင်း၊ တယောထိပ်မှာ နတ်ရုပ်ကြီး ထွင်းဖော် ထားပုံချင်းလည်း တူသည်။ အဘတယောက နည်းနည်းပိုကြီးတာ တစ်ခုပဲ မတူတာရှိပေသည်။

“အမေ. . . လက်ဖက်ရည်ဝယ်အုံးမလား”

“ရှိသေးတယ် သမီးရဲ့၊ ခော် ပိုက်ဆံတစ်ပဲလောက်တော့ ယူသွားအုံး။ လျှာပွတ်ဆေးလေး ဝယ်ခဲ့စမ်း၊ မှတူးရဲ့ ကျွဲလယာဆိုင်က ဝယ်နော်”

“အင်း. . . အင်း”

“ဟိုကောင်မလေး ကိုရင်ကျန်ကို သွားစ မနေနဲ့အုံးနော်။ ဟိုနေ့ ကလို အတိုင်ခံရရင် သေပြီသာမှတ်၊ လူကြီးကိုများ သူက သူငယ်ချင်း ကျလို့”

ဘာမျှမပြောတော့ပဲ၊ အဘကို မျက်လုံးပြူးပြဲပြီး မဂျမ်းဘုံ ထွက်လာ ခဲ့သည် အဘဆိုတဲ့ အဘ၊ ဆွဖိုလောက်ပဲသိသည်။

အဘကျန် မြောက်ကန်ထိပ်တွင် နေရာယူသည်။ မဂျမ်းဘုံ ပျော် သွားပေသည်။ အဘကျန်ဆီ ရောက်ဖို့လမ်းမှာ မကြီးမေတို့ ပေါက်ပေါက် ဆုပ် ဆိုင်တန်းကို ဖြတ်သွားရမည်။ မကြီးမေတို့ဆီ မရောက်တာ နှစ်ရက် ရှိပြီ။ သူတို့သည် နှစ်ရက်အတွင်း ဘာအဝတ်အစားတွေများ ဖက်ရှင် အဆန်း ဝတ်ဖြစ်နေကြပြီလဲ မသိ။ မျက်နှာချေ အသစ်တွေ ဘာတွေ လည်း သုံးနေလောက်ပေပြီ။

“ဟယ်. . . ဂျမ်းဘုံ၊ လာ. . . လာ. . . အတော်ပဲသည်း ပျောက်နေလို့ ငါတို့မျှော်နေကြတာ”

မကြီးမေက ကန်စွန်းရွက်စည်းများနှင့် ပေါက်ပေါက်ဆုပ် စကားကို

သိရှိတွေ့စာအုပ်တိုက်

အောက်ချ၍ မဂျမ်းဘုံကို ဝမ်းသာအယ်လဲ ကြုံလေသည်။

“ကျုပ်ကလဲ လာချင်လိုက်တာမှ အဘကြောက်လို့၊ အခုတောင် မြောက်ကန်ထိပ်လွှတ်လိုက်လို့ မကြီးမေတို့ဆီ ဝင်လို့ရတာ”

“အေးပါဟယ် . . . ဒါတွေထားစမ်းပါ။ လာ . . . ညည်းကို ပြစရာရှိလို့”

မကြီးမေတို့ တစ်ခုခုပြလျှင် ပစ္စည်းဆန်းလေးတော့ ပါလာတတ် ပေသည်။ မဂျမ်းဘုံ ရင်ထဲဖိုသွားသည်။ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို ဘော်လီ အင်္ကျီတွေများ . . .

မကြီးမေက ထိုင်ခုံအောက်က အထုပ်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လေသည်။

“ကြည့်စမ်း . . . ဂျမ်းဘုံ”

“ဟက် . . . လှလိုက်တာတော်”

စိမ်းစိမ်း၊ နီနီ၊ ပြာပြာ၊ ရွှေရွှေ . . . အင်္ကျီကြယ်သီးကတ်လေး တွေကို မြင်မြင်ချင်း မဂျမ်းဘုံ ချစ်မိသွားသည်။

“လှလိုက်တာ ကွင်းလေးတွေကလဲလက်လို့၊ ဒါဘာနဲ့ လုပ်ထား တာလဲဟင်”

“ကျွဲကော်နဲ့လေ”

“ဟောတော် . . . ကျွဲကော်နဲ့၊ ဂျမ်းဘုံက အစစ်တွေ၊ ဟိုကျောက် စိမ်းတို့၊ ဘာတို့၊ မှတ်နေတာ”

“အမယ် ကျွဲကော်နဲ့ ပေမင့် သူကနောက်ဆုံးပေါ်ဟဲ့ . . . ဈေးက သေးတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ကတ်ကို တစ်မူး”

“ဟင် . . . တစ်မူးတတောင်မှ”

“အေး . . . အကြာကြီးခံတယ်။ မမှိန်ဘူး။ မကွဲဘူး။ အင်္ကျီပေါ် တင်လိုက်ရင် ထင်းကနဲနေတာဟဲ့။ ဂျမ်းဘုံညည်းတစ်ခုလောက်ဝယ်ပါလား”

“ဝယ်”

“အေးလေ”

ကိုယ့်အင်္ကျီကိုယ် ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ရင်ဖုံးကြယ်သီးကွင်းများတွင် တပ်ထားသော ကြက်သီးမှာ အမေ့လက်ကျကြိုးလုံးကြယ်သီး။ အနစ်နစ်

ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ကြယ်သီးတွေကလည်း လျော့လျည်းလျည်းမို့ မဂျမ်းဘုံဆီ ဖွဲ့စုရင်ကို ကောင်းစွာ မထိန်းနိုင်ကြတော့ပြီ။

ရှက်ရှက်နှင့် မျက်နှာကို အောက်ငုံ့မိလေသည်။

“တကတ်လောက် ဝယ်ပါလားဟဲ့။ တမူးဆိုတာ ဖောက်သည်ဈေး ညည်းမို့ ငါပေးတာ”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ မကြီးမေကို ရုပ်ချည်း မှန်းလာမိသည်။ သူ့ဆီမှာ မျက်နှာချေနှံ၊ ပေါင်ဒါနဲ့၊ ခေါက်ရိုးမကြေသည့် ပဒုမ္မာ အင်္ကျီမှ ကော်နံ၊ သည်အနံ့တွေကိုလည်း မှန်းလာသည်။ ပြီးတော့ . . . သူ့နားဖျား က တလှုပ်လှုပ်တယမ်းယမ်း နားသန်သီးကိုလည်း မှန်းသည်။

အို . . . စကားပြောတိုင်း၊ ပြောတိုင်း၊ ပေါ်လာတတ်သည့် သူ့ရွှေသွားဝင်းဝင်း တွေကိုလည်း မှန်းသည်။

မကြီးမေ တစ်ကိုယ်လုံး မှန်းစရာ။

အို . . . မကြီးမေ၊ တင်မက၊ သည်ဘုရားကြီး လိပ်ကန်မှာ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ရောင်းတဲ့ ဈေးသည်တွေ အားလုံးကို မဂျမ်းဘုံ မှန်းသည်။ ခုနစ်အိမ်တန်း ပညာရှင်တွေ တီးကြမှုတ်ကြသည့်ပွဲ၊ လူစည် လေလေ၊ သူတို့မှာ ရောင်းကောင်းလေ။ တကယ်တော့။ လိပ်ကန်မှာ လူစည်တာ၊ ဈေးသည်တွေ ရောင်းကောင်းတာ၊ အဘတို့ ခုနစ်အိမ်တန်း ပညာရှင် ကြီးတွေ ဂီတပွဲကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့မှာဖြင့် ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲ။

အဘတို့ . . . အဘကျန်တို့မှာဖြင့် . . .

မျက်ရည်စိုလာသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဟာလာသည်။ ကိုယ်မသိ နိုင်မှန်းသိလျက်၊ တမင်သက်သက် ကြားချင်၍ ပစ္စည်းဆန်း ပေါ်တိုင်း ခေါ်ခေါ်ပြသည်။ စေတနာရှိလျှင် ဂျမ်းဘုံကို လက်ဆောင်ပေးပါသေး အခုတော့ . . .

“မဝယ်နိုင်ပါဘူး . . . မကြီးမေရယ်”

အသံအနည်းငယ်တုန်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

“အလိုတော် ဘကြီးနှောင်းတို့ ဝါးဆစ်ဖူးမှာ ငွေပါးတွေထည့်

ပြီး မြုပ်ထားတာများ ကျုပ်တို့ မသိမှတ်လို့."

သူတို့သည် စကားပဲ ပြောတတ်သည်။ ခုနစ်အိမ်တန်း ပညာရှင်တွေကို တိတ်တိတ်ကျိတ်ပြီး ရွှေစု၊ ငွေစုသည်ဟု သူတို့ ထင်တတ်ကြသည်။ "တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရတာနည်းမှတ်လို့၊ တစ်ခါတလေ... ငါးမူးစေ၊ ကျပ်စေတောင် ပါလာသေး"ဟု သူတို့ပြောတတ်ကြသည်။

ပြောယင်း ဆိုရင်းဖြင့် သူတို့မှာ ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲ ဖြစ်လာကြသည်။ ဖြစ်ပေမကဲ့။ မဂျမ်းဘုံတို့ သိသမျှ ပြောလိုက်ရရင် မကောင်းတော့။ သူတို့ ဈေးရောင်းကောင်းသည်ကို သိသဖြင့် ချစ်တီးတွေက သူတို့ကို နေ့ပြန်တိုးဖြင့် ငွေချေးကြသည်။ နေ့ပြန်တိုးယူပြီး သူတို့က ရွှေဝယ်တတ်သည်။

"ဟွန်း... ရောင်းတော့သာ လိပ်စာ ငါးစာ၊ အပျိုတွေကိုက မီးလိမ်းဝတ်စား ထားလိုက်တာ။ ဇာတ်လိုက်မ ရှုံးတယ်"

မဂျမ်းဘုံ စိတ်ထဲကပဲ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ အမှန်တော့ သူတို့ အခုတလော ဝင်ငွေကောင်းသည်ကိုကား ငြင်း၍ မရ။ သူတို့တွေကို ထားဦး။ လိပ်ကန်ထဲ ရေထည့်ပြီး ရေလှူသူတို့အတွက်၊ ရေပုံးဖြင့် ရေရောင်းသူ တွေပင်၊ အခါကြီး ရက်ကြီး၊ အဖိတ်ဥပုသ်လို နေ့များတွင် ရှစ်ကျပ် တစ်ဆယ်ရသေးကြသည်ပဲလေ။

"သွားတော့မယ် တော်"

မကြီးမေတို့ဆီ ကြာကြာဆက်မနေချင် စကားထပ်မပြောချင်တော့၍ ပြောပြောဆိုဆို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟုတ်သည်။ သူတို့ဆီ ရောက်တိုင်း မဂျမ်းဘုံ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ စိတ်ဆင်းရဲရသည် ချည်းပင်။

မြောက်ကန်ထိပ်နားသို့ မရောက်ခင်၊ အဝေးကပင် အဘကျန်၏ သီချင်းသံနှင့် တယောသံကို ကြားရသည်။

"ရွှေစံပယ်ရုံ ဟိုချုံပုတ်က x ချိုးကူမှုတ်တဲ့ စံပယ်ရုံ x x x မျှော်ရပါတဲ့ စံပယ်ရုံ x x x ဖတ်ဖတ်မောတဲ့ စံပယ်ရုံ x x x"

အဘကျန်က ကိုယ်တိုင်ဆိုသည်။ အသံတော့ သိပ်မကောင်းလှ။ သို့သော် သူမို့ သီချင်းလိုက်ဆိုပြီဆိုလျှင် ပျော်စရာ ကောင်းလှသည်။

ဒါကြောင့် အဘကျန် တီးဝိုင်းလူစည်ပေတာ။

အခုလည်း ပရိသတ်ဝိုင်းအုံနေသည်။ ကာလသားတွေက အများဆုံး။ သူတို့ဆီက ခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့ကိုပင် ရနေတော့သည်။ မဂျမ်းဘုံ ပရိသတ်နောက်မှာ အသာဝင်ရပ်သည်။ အဘကျန် အရှိန်ကောင်းဆဲ။ အဘကျန်ကို မနောက်ယှက်လိုသေး။ မဂျမ်းဘုံ ကိုယ်တိုင်လည်း အဘကျန် သီချင်းလေးတွေ နားထောင်ချင်သေးသည်။

ဝါးကနဲ ကာလသားတွေ ရယ်ကြသဖြင့် မဂျမ်းဘုံလန့်သွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံမလဲ ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ငါ... တစ်ခုခုများ။

မဟုတ်။ သူတို့ဘာသာသူတို့ အဘကျန်ကို ပွဲကျနေကြခြင်း။ "ဆရာကျန် ကြက်ဖတညင်လေး လုပ်ပါအုံး။ ခင်ဗျာ"

ပွဲတောင်းသည့် အသံတစ်သံကို ကြားရသည်။ အဘကျန်က မာဖလာလေးကို ပြင်ပတ်ရင်း သူ့ဇနီးဘက်သို့ ခေါင်းငုံ့လေသည်။ ပြီးတော့ ချောင်းတစ်ချက် ဟန်သည် ပရိသတ် တိတ်သွားသည်။ အဘကျန် တစ်ခုခု လုပ်တော့မည်။

"ရှင်မရေ..."

"ဘာတုန်း ဆရာကျန်ရဲ့"

"ကြက်ဖတညင်တဲ့။ ကျုပ်ကလဲ ဆိုမလို့ပါပဲ။ ဟော... ကြည့်စမ်း... မိတ်ဆွေကြီးက ပိုက်ဆံပေးမလို့ အိတ်နှိုက်နေပါလား"

"ဘယ်မလဲ ဆရာကျန်ရဲ့"

"ရှင်မကလဲကွာ၊ အရေးထဲ ကန်းနေပြန်ပြီ"

အကြောင်းသိသော ပရိသတ်က ဝါးကနဲ ရယ်ကြလေသည်။ အဘကျန်၏ ဇနီးက မျက်စိမြင်သူ။ အဘကျန်သည်လို ဟာသမျိုးလေးတွေ လုပ်တတ်သည်။

"ဘယ်မှာလဲ ဆရာကျန်ရဲ့"

"ထားပယ်လုံချည် အစိမ်းကွက်နဲ့လေ။ မတွေ့ဘူးလား"

"အလို... အစိမ်းတွေ၊ အနီတွေ ခွဲနေရအောင် ဆရာကျန်က မြင်လို့လား"

“မယုံကြည့်လေကွာ”

ပရိသတ်ရယ်လိုက်သည်မှာ ထိန်းမရတော့။ သည်အချိန်မှာက ထားဝယ်လုံချည် ခေတ်စားသည်မို့၊ ပရိသတ်ထဲမှာ တစ်ယောက် မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ ထားဝယ်လုံချည် ဝတ်သူပါလာတတ်သည်ပင်။ ယခုလည်း တစ်ထောင့်ဆီက ထားဝယ်လုံချည်သမား တစ်ယောက်မှ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနှင့် ဘလေစာအိတ်ထဲသို့ ပိုက်ဆံနှိုက် နေလေသည်။

“ကိုင်း.. .”

အဘကျန် တယောက်ကိုင်သည်။

“ကြက်ဖတညင်× တောကိုဝင်× မောင်ရင်လာယင် လေးနဲ့ပစ်× မပစ်ပါနဲ့.မောင်ရင်ရယ်× ကြက်တက်စူးတတ်တယ်× ဗယ်ဘက်က စူးစူး× ညာဘက်က စူးစူး× ခွပ်လိုက်ကြစို့. သူငယ်ချင်း× × × ×”

“အောက်အီးအီးအွတ်” ဟူသော ကြက်တွန်သံကို အဘကျန်က တယောဖြင့် ထိုးပြသည်။ အထက်ပါ အသံတူ လွန်းသဖြင့် လက်ခေါက် မှုတ် ဩဘာသံများပေါ်လာလေသည်။ အဘကျန် အားတက်သွားဟန် ရှိသည်။ သည်မျှနှင့် မရပ်သေး။ ကြက်မ ကတော်သံ၊ ကြက်ကလေးတွေ အသံကိုပါ တယောနှင့်ထိုးပြသည်။ အခါခါ ကြားဘူးနေသည့်တိုင်၊ မဂျမ်းဘုံ ပါရော၍ ရယ်မိလေသည်။

ပိညပ်၊ ပိညပ်ဆိုသော အသံလေးတွေမှာ သနားစရာ။

ရယ်ရင်းဖြင့် အဘကျန်တို့ နောက်ဘက်သို့ လှည့်သွားလိုက် သည်။ အဘကျန်ကတော့ အရှိန်မရပ်သေး။ အခြားငှက်သံတွေကို ဆက်ထိုး ပြနေသည်။

“အရိုး”

“ဟဲ့. . . ဂျမ်းဘုံ. . . ဘာကိစ္စ”

အဘကျန် ဇနီးကိုနောက်မှ အသာအယာ လက်တို့ရသည်။

“အဘက လွတ်လိုက်လို့၊ အဘကျန်မို့ ပရုပ်ဆီဗူး လာပေးတာ”

“အေး.. . အေး.. . ပေး.. . ထားခဲ့၊ ဆရာကျန်ကတော့ ဟိုမှာ တွေ့တဲ့အတိုင်း လမိုင်းဝင်နေပြီလေ”

အဘကျန် တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ပါလျှင် အလွန် ပျော်စရာ ကောင်း

သည်။ တိရစ္ဆာန်သံတွေကို တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး သူထိုးပြတတ်သည်။ သူ့ တယောထဲမှာများ အကောင်လေးတွေ ထည့်ထားသလား ထင်ရတော့ သည်။ ဖားသံ၊ ခွေးကလေး၊ ပေါက်စသံ၊ ဖားသံမှာမှ ကလတက်သံ၊ ဖားခုံညင်းသံ၊ ခုံလို. ခုံလို..

“ဂျမ်းဘုံ ပြီးရင် ပြန်တော့လေ။ နင့်အဘ ဆူနေမယ်”

“အင်းပါ အရိုးရဲ့၊ ခဏလေးပါ။ အဘကျန် လက်သံနားထောင်ချင် လို့ပါ”

“အံ့မယ်လေး သမီးရယ်။ နားမထောင်ဘူးတာ ကျလို့.”

“ပိုးဆာပါ× လည်မှာရောက်ပါလို့× တို့နောက်ကိုတုံ့ လိုက်ပြန်. . ယင်× ငင်းငင်းငင်းယင်းငင်းငင်းငင်း× × ×

အဘကျန် မင်းသားဖြစ်နေပြန်ပြီ။ သူ့တယောတိုးတံကြီးမှာလည်း ယိမ်းထိုး ယိမ်းခါ နားရသည် မရှိတော့။ အဘကျန်မေးရိုက် မေးဝဲဆုံပုံကို သဘောကျလွန်းသဖြင့် မဂျမ်းဘုံ ရယ်မိလေတော့သည်။ စောစောက မကြီးမေနှင့် တွေ့ခွဲ၍ ညစ်ခဲ့သည့်စိတ်များ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ မသိတော့။

“ကျုပ်တို့ကတော့ လိုက်ပြန်ရင်း ငင်းငင်းငင်းယင်းငင်းငင်းငင်း× တော်တို့မှာတော့× ကြိုက်ပြန်ရင်းငင်းငင်းငင်း ယင်းငင်းငင်းငင်း× × ×” ဆိုရင်းဖြင့် ကြည့်လေ. . . တယောကြီးကို တအိအိ ဆွဲနေလိုက်ပုံများ. . မဂျမ်းဘုံ ကိုယ် သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ရယ်မိလေသည်။

အို. . . လောကကြီး ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

“တော်တို့မှာတော့ ကြိုက်ပြန်× × ×”

“ဟောတော့”

ရယ်နေသော နှုတ်ခမ်းများသည် အတိုင်းကြီး ရပ်သွားသည်။ ရုပ်ချည်းပင် အဘကျန် တယောသံ၊ သီချင်းသံ၊ လူတွေရယ်သံ. . အားလုံး အားလုံး ဆိတ်သွားပြီ ထင်ရသည်။ အမြင့်ကြီးက ခုန်ချရသလို ရင်ထဲမှာ ဖိုကနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ မရပ်မနား ပြေးခဲ့ရသလိုပင် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်. . ။

အို. . . ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။ ရွှေကိုင်း မျက်နှာကြီးကလည်း

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

တဝင်းဝင်းနှင့်။

အိုလေ. . . မျက်မှန်ကြီး ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် နောက်က မျက်လုံးကြီးတွေ စူးစူးရှရှ ထွင်းထွင်းဖောက်ဖောက် မျက်လုံးအိမ်ကြီးတွေ။ သူ့အကြည့်ဆီက အရောင်တန်းတွေ တိုးထွက်လာပြီး မဂျမ်းဘုံ တစ်ကိုယ်လုံး တရစပ် ရစ်ပတ်ပြီး။ ရင်ထဲသို့ ထိုးစိုက် သွားသလား အောက်မေ့ရသည်။

မျက်နှာကြီးက ပြုံးသလို တည်သလို၊ မျက်လုံးကြီးတွေက ရယ်သလို မှန်သလို။

ဝတ်စားထားလိုက်သည်ကလည်း ပြဇာတ် မင်းသားကျလို့။ ဟုတ်မှာပါ. . .။ ဒီလူကြီး ပြဇာတ် မင်းသားနေမှာပါ။ အဖြူစက်ပြောက် ပိုးလည်စည်းအပြာနှင့်။ သက္ကလတ် အပေါ်ဖုံးနှင့် ပိုးလုံချည် ပန်းရောင်နှင့်။ မမြင်ရသော်လည်း သူ့ခြေထောက်မှာ ပြဇာတ် မင်းသားတွေလို ပြောင်ပြောင် လက်လက် ရှူးဖိနပ်ကြီး စီးထားမှာသေချာသည်။

လက်ပိုက်ထားသော လက်ချောင်းပေါ်မှာလည်း စိန်လက်စွပ်ကြီးက ဝင်းလို့။ အပေါ်ဖုံးအိတ်ထဲမှာလည်း ရွှေကြိုးက တခါခါ တယမ်းယမ်း။ ဒါ သူခါးပိုက်ဆောင် နာရီကြိုးဖြစ်သည်။

ကော်စမစ်တစ် တိုက်ထားသည့် သူ့ဘိုကေ အောက်က နဖူးပြင်ကြီးကလည်း ယောက်ျား ပီသပါဘိသည်။

အို. . . ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးကတော့ ရွှေကိုင်းမျက်မှန် နောက်က မျက်လုံးကြီးတွေ။

“ဟင်”

သူ မဂျမ်းဘုံကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြနေသည်။

“ဘုရား. . . ဘုရား”

“တော်တို့မှာတော့ ကြိုက်ပြန်ရင်း ငင်းငင်းငင်း x ရင် ငင်းငင်းငင်း.

..”

“ဟော့တော်၊ ဟောဒီ အဘကျန်ကြီးကလဲ ဒီသီချင်းကို မတက်တော့ဘူး” မဂျမ်းဘုံ ရင်ထဲမှာ အကျယ်ကြီး အော်မိသည်။

“အရီး. . . အရီး. . . မဂျမ်းဘုံ ပြန်တော့မယ် ပြန်တော့မယ်..”

“အို. . .ဟဲ့ ဂျမ်းဘုံ၊ ဖြည်းဖြည်း. . . ဟော့တော်. . . ပြန်တော့လဲ ကောက်ကာ ငင်ကာ. . .”

နောက်က တစ်ယောက်ယောက် လိုက်လာသလို၊ မပြေးရုံတမယ် လျှောက်ခဲ့သည်။ တကယ်လည်း လိုက်ပါလာသည်။ နောက်လှည့် မကြည့်ရဲသည်မို့ လူကြီး ကိုယ်တိုင် လိုက်လာမလာတော့ မသိ။ သူ့မျက်လုံးကြီးတွေ လိုက်လာတာတော့ သေချာသည်။

မြောက်ကန်ထိပ်ကနေ ဈေးသည်တွေ၊ ပန်းသည်တွေ၊ တီးဝိုင်းတွေကို ဘယ်လိုဖြတ်လာခဲ့သည်ကို မသိတော့။ ကိုယ်နေရာကိုယ် ရောက်ချိန်တွင် ကား။ မဂျမ်းဘုံ မောဟိုက်နေတော့ပြီ။

“အမေ. . . မေ. . .”

“ဟဲ့. . . သမီး. . . ဘယ်လို. . .”

“ပေးစမ်းပါ. . .”

အမေရေက ရေနွေးကြမ်းကရားကို ကောက်ယူပြီး၊ ပန်းကန်ထဲသို့ပင် မදဲတော့ပဲ နှုတ်သီးကနေ မော့ချလိုက်သည်။ ရေနွေးကြမ်းများသည် ပူနေသော ရင်ထဲသို့ နွေးထွေးစွာ စီးဝင်သွားကြလေသည်။

“ဟဲ့. . . အပျိုလေးအရွယ်လေး ဒီလို သောက်ရသလား၊ ခုဟာ ဘာဖြစ်လာတုန်း. . .”

“ရေဆာလွန်းလို့. . . အမေရေ”

“ရေဆာတာများဟယ်. . .”

“ဟဲ့. . . ဘာဖြစ်နေကြတာတုန်း. . .”

အဘအသံကြားမှ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အခုမှ သတိရသည်။ အမေမှာလိုက်သည့် လျှာပွတ်ဆေး မဝယ်ခဲ့ရသေးပါလား။ တော်ပါသေးသည်။ အမေမှာလိုက်သည့်မို့၊ အဘမှာသည့် ပစ္စည်းဆိုလျှင် အဘက ခေါင်းခေါက်ပေဦးတော့မည်။

“အမေ. . .”

တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောရသည်။ အမေ့ကို ဖက်လျက်။

“ဟဲ့. . . ဘာတုန်း၊ မကြီးမငယ်နဲ့.”

“သမီးလျှာပွတ်ဆေး မေ့လာခဲ့တယ်။ သွားဝယ်လိုက်မယ်နော်။ အဘမသိစေနဲ့နော်။ အမေ. . . သိလား. . .”

“ဟောဒီ ကောင်မလေးနော်။ ကံသွား. . . သွား မြန်မြန်ပြန်လာ ခဲ့. . .”

ဦးမူတူး၏ ကျူလယာဆိုင်က လမ်းမတစ်ဘက်မျက်စောင်းထိုး ရှိသည်။ သိပ်မဝေးလှ။ အဘ ဆူချိန်တောင် ရမည် မဟုတ်။

“လျှာပွတ်ဆေး တစ်ထုပ်. . . ဟင်. . .”

ဘုရား. . . ဘုရား။ ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်လာပြန်ပြီ။ သည်လူ ကြီးနှင့်မှ ဆုံလေခြင်း။ ဆုံတတ်လေခြင်း။ လူကြီးက ကျူလယာဆိုင် တစ်ဘက်တွင် ဟန်ပါပါ ခြေထောက်ချိတ်ယင်း မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

လူကြီးက စောစောကလို ပြုံးပြရင်း. . .

“ဟေ့. . . လျှာပွတ်ဆေး ပုလင်းလိုက် ဘယ်လောက် ရောင်းသလဲ . . .”

“အသေးတစ်မတ်၊ အကြီး ငါးမူး-ဆပ်. . .”

“ပိုလိုဗူး ပိုတဲ့ ပိုက်ဆံအမ်းနဲ့။ အကြီး တစ်ပုလင်း ပေးစမ်း”

“ကောင်းပါပြီဆပ်. . .”

ဦးမူတူးဆီက ပုလင်းကို ယူပြီး။ မဂျမ်းဘုံဆီ လှမ်းပေးသည်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးပြုံးကြိုး။

“လက်ဆောင်ပေါ့နစ်မရယ်. . . ရော့. . .”

“ဟင့်အင်း။ ဂျမ်းဘုံ. . . ဂျမ်းဘုံ. . .”

“ရော့ပါကွာ. . .”

မဂျမ်းဘုံဆီသို့ ထိုးပေးသဖြင့် ကယောင်ကတမ်း လှမ်းယူလိုက် မိသည်။ သူက ပိုလိုတစ်လိပ် မီးညှိကာ ဖွာရင်း၊ မီးနိုးတွေကို မဂျမ်းဘုံ မျက်နှာဆီသို့ မှုတ်ထုတ်သည်။

ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။ ရှက်လည်း ရှက်သည်။ တစ်မျိုး ကြီးလည်း ခံစားရသည်။ မဂျမ်းဘုံ ချာကနဲ လည်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ လူကြီးနှင့်ဆေးရာ ရောက်လေမှ တော်ခါကျမည်။ ကြာလျှင် ကြောက်လွန်း

ရှက်လွန်း အားကြီးသဖြင့် မဂျမ်းဘုံ ငိုမိတော့မည်။

သူနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေး. . . ရှောင်ပါမှ၊ ရှောင်ပါမှ။

* * *

ဘယ်လိုမျှ မဂျမ်းဘုံ မရှောင်နိုင်ချေတကား။

မဂျမ်းဘုံတို့ကပဲ ပုန်းစရာ ရှားသလား။ သူတို့ တတွေကပဲ နယ်ကျယ်လွန်းလေသလား၊ မသိနိုင်တော့ပေ။

နိုင်ငံခြားသား ဘုံကြီးများက အဘကျန် တယောထိုးနေပုံကို ဓာတ်ရှင်ရိုက်ကြသည်။ သည်ဓာတ်ရှင်ကားကို မန္တလေးမြို့ပေါ်က တရုတ်သဋ္ဌေးတန်ဆုရဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဝယ်၍ ဥပုသ်တော်ကုန်း ဇာတ်ရုံ၊ ဒဂုံ၊ ရွှေတိုက်ရုံတို့မှာ ဇာတ်နှင့် တွဲ၍ ပြလေသည်။ ဥပုသ် တော်ကုန်း ဇာတ်ရုံမှာ မဂျမ်းဘုံပင် တစ်ခါက အဘမသိအောင် လစ်၍ မကြီးမေတို့နှင့် ဓာတ်ရှင်ကြည့်ဘူးသေးသည်။ ရုံဝင်ခ တစ်မတ်တောင် ပေးရသည်။

တန်ဆုရသည် မြို့ပေါ်က ပွဲစားဦးဘိုးဝံ့တို့၊ မင်းသမီး ဩဘာစိန် တို့၊ ရွာစားကြီးစိန်ဗေဒါတို့နှင့် သိကျွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ ဆက်စပ်မိချင် တော့ဆိုင်းဆရာကြီး ဆရာခွဲတို့၊ စိန်ဗေဒါတို့က အဖိတ်နေ့ တိုင်းလိုလို လိပ်ကန့်သို့လာ၍ ခုနစ်အိမ်တန်းပညာရှင်ကြီးများ၏ လက်သံကို နားထောင် တတ်ကြသည်။

မဟာမြတ်မုနိ အရှေ့တောင်ဘက်က ခုနစ်အိမ်တန်း ရပ်ကွက်တွင် နေသော မျက်စိမမြင်ကြသော၊ ဂီတ၌ ထူးချွန်ကြသော အဘအပါအဝင် လူကြီးတွေထံသို့ စိန်ဗေဒါတို့တလေးတစား လာကြသည်။ ကရုဏာကြီး ထောက်ပံ့ကြသည်။ ခုနစ်အိမ်တန်း ပညာသည်များသည် “တောင်းစား သူများမဟုတ်သည်ကို အသိအမှတ်ပြုကြသည်။”

တစ်နေ့ သောအခါ၊ တန်ဆုရသည် ရွာစားကြီး စိန်ဗေဒါတို့နှင့် အတူ အဘကျန်ဆီသွားရင်း၊ အဘဆီသို့ ပါရောက်လာခဲ့လေသည်။ သူတို့

လူအုပ်ကြီးမှာ “လေးငါးဆယ်ယောက်” ပင်တည်း။

သည်အထဲမှာ ပါလာသူကား “လူကြီး” ပင်တည်း။

ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်၊ အသားတွေ ဖွေးနေသည့် ဘောင်းဘီရှည်ကြီး ဝတ်ထားသော သဌေးကြီး တန်ဆာရ၊ ထူးထူးခြားခြား အသားမည်းနက်၍ ချစ်ခင်စရာ အပြုံးရှိသော ရွာစားကြီးစိန်ဗေဒါ။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကြားတွင် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်၊ ပိုးပဝါလည်စည်းနှင့် “သူ့” ဟန်ပန်မှာ မဂျမ်းဘုံ မျက်စိထဲတွင် ထင်းကနဲ ပေတည်း။

မုန်းစရာ ကောင်းလိုက်သည်မှာ သည်တစ်ခါ ကျတော့ လူကြီးက မဂျမ်းဘုံကို မမှတ်မိချင်ဟန်ဆောင်နေသည်။

တစ်ချက် တစ်ချက်သာ လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ အမေ့လက်ထဲက သူဝယ်ပေးလိုက်သော လျှာပွတ်ဆေး ပုလင်းကို ကြည့်ရင်း သူ့ဘာသာ သူပြုံးနေသည်။

ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းတော့ မဂျမ်းဘုံ သိခွင့်ရလိုက်ပေသည်။

မဂျမ်းဘုံ ထင်သလို ပြဇာတ်မင်းသား မဟုတ်။ မဂျမ်းဘုံ သူ့ကို ပြဇာတ်မင်းသားမဟုတ်၍ နှမြောသွားသည်။ သူ့အလုပ်ကလည်း တစ်မျိုးကြီးပင်။ သုဌေးကြီး တန်ဆာရတို့လိုပင်၊ ဓာတ်ရှင်ကားတွေကို ပြသည့် အလုပ်ဟု သိရသည်။ သူ့မှာလည်း ဓာတ်ရှင်ပြသည့် ဇာတ်ရုံ ရှိသည်။ သို့သော် သူ့ဇာတ်ရုံက အဝေးကြီးမှာ ရန်ကုန်မှာ။ . .

တဖြည်းဖြည်း သိလာရသည်။ သူ့မှာက အမွေရသည့် ပိုက်ဆံတွေ နှင့် စားမကုန်။ သည်ဇာတ်ရုံဖွင့်ပြီး ဓာတ်ရှင်ပြသည့် အလုပ်ကလည်း ဝါသနာပါလို လုပ်တာဟုဆိုသည်။ သူက သည်အလုပ်ဖြင့် နယ်တကာ လှည့်နေရသည်ကို ပျော်မွေ့သည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း တယောထိုးကောင်းသည်ဟု သိရသည်။

အော်. . . သူ့မှာ ချောလည်း ချောဘိခြင်း၊ ပစ္စည်းကလည်း ရှိဘိခြင်း၊ ဗဟုသုတကလည်း ကြွယ်ဝလှဘိခြင်း။

ဒါတွေကို ထားဦး။ မဂျမ်းဘုံ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် အားငယ်စွာ ရှက်မိသည့်တစ်ချက်ရှိသေးသည်။

အော်. . . ဒါလေးက အစ၊ သူနှင့်အလှမ်းကွာခြားလွန်းလှချေသည်။

ကိုယ့်နာမည်က တစ်စက်ကလေးမှ နားဝင်ချို့စရာ မရှိ။

“ဂျမ်းဘုံ” တဲ့။ အရပ်ဆိုးလိုက်သည့် နာမည်။

သူ့ကျတော့. . .

“ထိပ်တင်မျိုး. . .” တဲ့။

* * *

စွာကယ့် တကယ်ကျတော့။ ဂျမ်းဘုံ ရှက်အားငယ်မိသော နာမည် နှစ်ခု၏ အကွာအဝေးသည် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပေသည်။

သူ့ဇွတ်အဆေါ့ခိုင်းသောကြောင့်၊ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ခေါ်ရတော့သည်။

“မောင်ကြီး”

သူကလည်း မလှပသော နာမည်ကို လှအောင် ခေါ်တတ်ပါပေသည်။

“ဂျမ်းလေး”

ခုနစ်အိမ်တန်း၊ မျက်မမြင်ဂီတ ပညာရှင်ကြီးများ၊ အဘ၊ အမေ၊ မဟာမြတ်မုနိတန်ဆောင်း၊ လိပ်ကန်၊ မကြီးမေတို့လို လိပ်စာ၊ ငါးစာ၊ ဈေးသည်၊ ဦးမူတူး၏ ကျူလယာဆိုင်၊ မြောက်ဘက်စောင်းတန်းက ဦးဝကြီး၏ ကာကာဆိုင်။ ဒါတွေမှအပ ဘာကိုမျှ မသိခဲ့သော မဂျမ်းဘုံ၏ အဝကျဉ်းထဲသို့ “မောင်ကြီး” က အရာများစွာကို ဆောင်ကြဉ်းလာသည်။ မောင်ကြီး ညွန့်ပြလိုက်တော့မှပင်။ လောကကြီးဟာ အကျယ်ကြီးပါလားဟု မဂျမ်းဘုံတွေ့ရတော့သည်။

“ဈေးချိုတော်” ထဲတွင် မောင်ကြီး လက်မောင်းဆိုးကြီးကို တစ်အားတကိုး ဆုပ်ကိုင်ရင်း၊ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် လျှောက်ခံရသည်။ ပိတ်စတွေ၊ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ၊ ဂိုးလံဒင်းပတ် မုန့်ဗူးတွေ၊ နီစိမ်းဗူးတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး သယ်လာသည့် ကုလားကြီးက မဂျမ်းဘုံတို့နောက်

မှ တကောက်ကောက်လိုက်ပါရင်း မဂျမ်းဘုံကို "အမလေး" "အမလေး" ဟု ခေါ်သည်ကို ရင်ထဲမှာ ယားကျိကျိနှင့် ရယ်ချင်သည်။

ရွှေဆိုင်တန်းမှာ မောင်ကြီးနှင့် မဂျမ်းဘုံတို့ကို ဝိုင်းအုံကြည့်ကြ သောအခါ၊ မျက်နှာဘယ်သို့ ထားရမည် မသိတော့။ ရှက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ "ဂျမ်းလေး.. . ဘာဖြစ်သလဲ" ဟု မောင်ကြီးက မေးသည်တွင် ရှက်ရှက်နှင့် စိတ်ပေါက်ကာ "ဂျမ်းဘုံ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခါချင်ကောင်တွေ ဝိုင်းတုပ်ထားသလိုပဲ" ဟု ပြောပစ်ခဲ့သည်။ မောင်ကြီးတဟားဟားရယ်လေ သည်။ "ကဲဗျာ.. . ဒါဖြင့်ရင်၊ အဲဒီ မျက်နှာလေးကို ဆေးလိမ်းရအောင်" ဟု ဆိုကာ တိုက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး၊ ဝယ်လိုက်သည့် အလှပြင် ပစ္စည်းတွေ၊ မျက်နှာချေး၊ ပေါင်ဒါ၊ ရေမွှေး၊ အို.. . မဂျမ်းဘုံ မခေါ်တတ်သည့် ပစ္စည်းတွေမှ အများကြီးပါပဲလေ။

ရှက်သည်၊ ကြောက်သည်၊ ဝမ်းနည်းသည်၊ ပျော်သည်၊ အိပ်မက် ထဲမှာ အမြင်ကြီးက အတားအဆီးမဲ့ လွင့်ကျရသလိုလည်း အခါခါ ရင်ထဲမှာ ပိုရသည်။

သည်လိုတွေ ခံစားရလေတိုင်း၊ မောင်ကြီးကိုသာ တိုး၍ အားကိုးမိ တော့သည်။ မောင်ကြီးက မဂျမ်းဘုံ၏ ဆံတောက်ဖားဖားကြီးကို စိန်လက် စွပ်တဝင်းဝင်း သူ့လက်ချောင်းနှင့်ပွတ်သပ်ကာ မဂျမ်းဘုံ မျက်နှာကို သူ့ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးထဲ၌ အပ်စေကာ.. .

"အဲဒါ ဂျမ်းလေး မောင်ကြီးကို ချစ်လို့ပေါ့" ဟု ဆိုတတ်သည်။ ချစ်.. . ။

အလွန်ထူးဆန်းသော စကားပင် ဖြစ်ချေသည်။ အဘကျွန် တယော သံထဲက ကြက်ကလေးအသံတွေကို မဂျမ်းဘုံချစ်သည်။ အမေ့ကို ချစ်သည်။ အဘကို ချစ်သည်။ ခုနစ်အိမ်တန်းထဲက ဒုတိယ ဝဲဘက် အစွန်ဆုံး မဂျမ်းဘုံ တဲလေးကိုလည်း ချစ်သည်။ မဂျမ်းဘုံ ချစ်ဘူးပေသည်။ သို့သော် အခုလို ရှက်တာ၊ ကြောက်တာ၊ ပျော်တာ၊ ဝမ်းနည်းတာ၊ ရင်ဖိုတာ.. . ဒါမျိုးတွေကို မကြုံဘူးခဲ။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ "ချစ်"တာမှ ဟုတ်ပါလေစဟု မဂျမ်းဘုံ

ထင်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြောမိလေသည်။

"မောင်ကြီးကို ဂျမ်းဘုံ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူးနဲ့တူပါတယ်"

"ဟောဗျာ.. . ဘာဖြစ်လို့.. ."

"ချစ်တာက.. . ဒီလိုနေမလား မောင်ကြီးရဲ့"

"ဟင်.. . ဘယ်လိုနေလို့တုန်း.. ."

"ဟိုလေ.. . ဟင့်အင်း.. . အဲဒါတော့မသိဘူး.. ."

မောင်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်း တဟားဟားရယ်ပြန်သည်။ ပြီးမှ အရယ် ရပ်ကာ မဂျမ်းဘုံ ပါးပြင်နှစ်ဘက်ကို လက်ဝါးကြီးများထဲတွင် ထည့်ကာ စူးရှလွန်းသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ခိုက်ကြည့်ရင်း.. .

"အချစ်ကို ဂျမ်းလေး သိလာမှာပါ" ဟု ဆိုလေသည်။

မဂျမ်းဘုံ သိမသိတော့ မပြောတတ်။ အလွန်ဆန်းကြယ်သော ကိစ္စတစ်ခုတော့ဖြစ်လာသည်။

မဂျမ်းဘုံ ဘာလေးတစ်ခုပဲဖြစ်ဖြစ် အမေ့ကို အသိပေးသည်။ ယုတ်စွ အဆုံး မရှိသေးစကား ဝမ်းချုပ်တာကအစ အမေ့ကို မဂျမ်းဘုံ ဖွင့်ပြော သည်။ ယခုမှကား.. . မောင်ကြီးနှင့်ကိစ္စကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ အမေ့ကို ဖွင့်မပြောမိ။ ပြောလျှင်လည်း အမေတို့ အဘတို့မှ မျက်စိမမြင်တာ အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်ဟု မဂျမ်းဘုံထင်သည်။ မောင်ကြီးဘယ်လောက် ချောကြောင်း၊ ဘယ်လောက် ဌေးကြောင်း ပြောပြလိုလည်း အမေတို့ အဘတို့ သိမည်မဟုတ်။

ပြီးတော့လည်း တကယ့်ကို ဘာကြောင်းမှန်းမသိ။ မောင်ကြီးနှင့် သည်လို ဖြစ်ရသည်ကို အမေတို့အား လုံးဝဖွင့်မပြောချင်။

သို့သော် အမေတို့ အဘတို့ မျက်စိမြင်စေကာမူ နားကြားကြသူများ ဖြစ်သည်ကိုတော့ မဂျမ်းဘုံ သတိမေ့သွားသည်။

တစ်နေ့သောအခါ အမေက အဘအိပ်ချိန်တွင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ခေါ်မေးလေသည်။

"သမီး အမေ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း" ဟု အစချီကာ မောင်ကြီးနှင့်ကိစ္စ ရိုးတိုးရိပ်တိပ် မေးလာသည်။ မဂျမ်းဘုံအင်း.. . အဲ.. .

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

“ဒါတွေ . . . အမေကို ဘယ်သူကပြောသလဲ”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သူပြောပြော”

“ပြောစမ်းပါ . . . အမေ။ ဟို ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ရောင်းတဲ့ မကြီးမေတို့ မဟုတ်လား။”

အမေငြိမ်နေသည်။ မကြီးမေတို့ဖြစ်ကြောင့် ထင်ရှားပေပြီ။ မုန်းစရာ မကြီးမေတို့တတွေ။ ကျွဲကော်ကြယ်သီးဝတ်ပြီး ကိုယ့်လို ပယင်းကြယ်သီး ဝတ်နိုင်သူ၊ ကော်လက်ကောက်ဝယ်ပြီး ကိုယ့်လိုဖန်လက်ကောက် ဝတ်နိုင် သူ။ ဒါမျိုးနဲ့သူတို့ မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်နေကြသည်။

မဂျမ်းဘုံကို သူတို့ထက်လှလို့၊ သူတို့ထက် ဝတ်နိုင်စားနိုင်လို့ သူတို့ မရှုစိမ့်နေကြတာပဲဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်ရ။ မနည်းကြီး အောင်ထားရသည်။ သူတို့မှာ မဂျမ်းဘုံလို မောင်ကြီးချောချောမှ မရှိ သည်ကိုး။

“အလကား အမေရယ်၊ အပျိုကြီးတွေ ပီပီ အေးအေးဆေးဆေးကို မနေဘူး။ စပ်စပ်စုစုနဲ့ အလကား . . . ယုံမနေနဲ့။”

ပြီးလွယ်အောင်ပြောလိုက်ရသော်လည်း မောင်ကြီးဝယ်ပေးထားသည့် ပစ္စည်းများကိုတော့ ထိုညမှစ၍ ပို၍လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းရတော့သည်။ အမေတို့ မျက်စိမမြင်ပေမယ့် ဟိုစမ်းသည်စမ်းနှင့်တွေ့ချင် တွေ့သွားမည်။ မကြီးမေ တို့ဘက်ကိုလည်း နောက်ကိုသယ်တော့မှ မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ မောင်ကြီးက ချိန်းလျှင်လည်း သုံးခါမှ တစ်ခါပဲ တွေ့တော့မည် ဟု စိတ်ကူးသည်။ ပြီးတော့ ခါတိုင်းလို လေးဆယ့်ငါးတာဘက်မှ မဆုံ တော့။ မဟာမြတ်မုနိပရဝဏ်မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်တွေ့သွားနိုင်သည်။ အလှမ်းကွာကွာ တစ်နေရာရာမှာပဲ ဆုံမည် ဟု စိတ်ကူးသည်။

မဂျမ်းဘုံ စိတ်မောရလေသည်။

ခုနစ်အိမ်တန်းသည် မဂျမ်းဘုံအတွက် မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်လာ ပေပြီ။ မောင်ကြီးရေး . . . ကယ်လှည့်ပါ။

* * *

“ခွေး . . . ခွေးဇာတ်ခင်းတဲ့ ခွေးမကို . . . ခွေးသေသေအောင် သတ်ပစ်မှ အေးမယ် . . . တောက် . . .”

ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ အဘဝုန်းကနဲထသည်။ ခေါင်းရင်းဆီက ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲလိုက်သည်တွင် ငှက်ကြီးတောင် ဓားကြီးပါလာသည်။ လက်ထဲမှာ ဓားရှိသော်လည်း အဘရှေ့မတိုးသာ။ အတွန်းတွန်း အတိုက်တိုက် အလဲလဲ အပြိုပြိုဖြင့်။

အမေကလည်း စူးစူးဝါးဝါး ဆော်သည်။

“သတ်ကုန်ပါပြီ . . . သတ်ကုန်ပါပြီ . . . လာကြပါ . . . လာကြပါ . . .”

“ . . . ”

ခုနစ်အိမ်တန်း တစ်ခုလုံး ပွက်ပွက်ဆူသွားသည်။ ဝဲယာ တဲနှစ်လုံး ဆီက ခေါ်သံအော်သံတွေ စီကနဲ ပေါ်လာသည်။

နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာ ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်စက်ခဲ့သော ခုနစ်အိမ်တန်း၏ ညများကုန်ဆုံးပေပြီ။ သည်တစ်ည၏ သည်အသံများက ခုနစ်အိမ်တန်း သို့ ကုတ်ခြစ်ဖျက်ဆီးပေပြီ။

“ဆရာနောင် . . . ဆရာနောင် . . . ဘာဖြစ်သလဲ”

“သူခိုးဝင်သလား မယ်သူရေး . . .”

“ဟဲ့ . . . မမြ၊ မြင်တဲ့သူတွေ သွားကြစမ်း . . .။ ဆရာနောင် တဲကို . . .”

“ကိုရင်ကျန်ရေး . . . ထပါအုံး၊ သတ်ကုန်ကြပြီတဲ့”

အဘသည် အဘမဟုတ်တော့။ ဘီလူးသဘက်ကြီးအလား ထင်ရ တော့သည်။ ပါးစပ်ကလည်း အဆက်မပြတ်အော်လျက်။ ဓားရှည်ကို လွှဲယမ်း ကာ ခုတ်နေတော့သည်။ အဝတ်ကြိုးတန်း၊ တိုင်လုံး၊ အိုးခွက်ပန်းကန် များ၊ အဘဓားဖျားတွင် မဂ္ဂမလှ အတုံးအရုံး။

“ခွေးသေ သေအောင်သတ်မယ်။ ခွေး . . . ခွေးဇာတ်ခင်းတဲ့ခွေး”

သည်အချိန်တွင် အမေရော မဂျမ်းဘုံပါ တဲအောက်သို့ ရောက်နေ ကြပေပြီ။ တဲကျဉ်းကျဉ်းလေးတဲတွင် အဘဓားဖျား၌ တစ်ချက်မဟုတ် တစ်ချက်ပါသွားနိုင်ပေသည်။

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

“လာကြပါ။ . .လာကြပါ။ . .။ သတ်ကုန်ပါပြီ”

“မအော်နဲ့က တစ်ယောက်မှလဲ မလာနဲ့က ခွေးကို သတ်နေတာ လူတွေ မလာကြနဲ့။”

“ဆရာနောင်.. . ဆရာနောင်..”

မျက်စိမြင်သော တစ်ယောက်နှစ်ယောက်က တဲဝခမ်းလှမ်းလှမ်း မှ အော်ဟစ်မေးကြသည်။ အဘ ငြိမ်မသွားသည့်အပြင် ပိုဆိုးလာတော့ သည်။ သူ့မှာလဲ အလဲလဲပြိုပြို တဲတစ်လုံးဖြောင်းဆန်နေတော့သည်။

“ကိုကြီးနောင်၊ ကျုပ်ဝင်ခဲ့မလို့.. .”

အသံရှင်ကား အဘကျန်။ အဘလက်ထဲက ဓားရှည်တုံ့ကနဲ ရပ်သွားလေသည်။ ခေါင်းကိုငဲ့၍ အဘကျန်ရှိရာသို့ မှန်း၍ နားထောင် နေသည်။ အဘရင်အုပ်ကြီး ဖားဖိုကြီးနယ်ပင်။

“ကျုပ်ဝင်လာပြီး ကိုကြီးနောင်.. .”

အဘကျန် တစ်ခမ်းစမ်းဖြင့် တဲထဲဝင်သည်။ အဘနှင့်တိုင်လုံးခြား ၍ ရပ်လိုက်သည်။

“ဓား.. . ကျုပ်ကိုပေးပါ ကိုကြီးနောင်၊ ပြီးတော့ ပြောပြစမ်းပါ”

ဓားသည် အဘလက်မှ လွတ်ကျသွားလေသည်။ တိုင်ကို ချညှန်နဲ့စွာ ဖက်တွယ်သည်။ အဘကိုမြင်ရသည်မှာ ယခုတော့ ရင်ထဲဟာသည်။

“ဂျမ်းဘုံ . . .ခွေး.. .ခွေး.. .”

အဘစကားသံထွက်မလာ။ ညိုမည်းနေသော မျက်ကွင်းများ အောက် ဖြူဆွတ်နေသော မျက်လုံးအိမ်ကြီးများထဲမှာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တပေါက်ပေါက် လိမ့်ဆင်းလာသည်။

အဘငိုသည်။

အမေငိုသည်။ မဂျမ်းဘုံ ငိုသည်။ အဘကျန်လည်း ငိုသည်။

အဘဦးမဲ့၊ အဘဦးသာဦးတို့လည်း ငိုသည်။ အားလုံးငိုသည်။

ခုနစ်အိမ်တန်းငိုသောည ပေတကား။

* * *

အချစ်ကို မဂျမ်းဘုံမသိတတ်ခဲ့။

သိလာရသော အချိန်တွင်ကား အစ ခပ်သိမ်းနောက်ကျခဲ့ပေပြီ။

သို့တိုင်အောင် “မောင်ကြီးသည်လောက် မရက်စက်တန်ကောင်း..

..”ဟူသောမျှော်လင့်ချက်ကလေးက နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ရှိနေသေးသည်။

“ထိပ်တင်မျိုးတဲ့လား။ အင်း.. . မင်းမျိုးနဲ့ကွဲပါတယ်.. .”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ရန်ကုန်က ရိုးရိုးကုန်သည်ပွဲစားပါ ထိပ်တင် မှည့်ပြီး တမင်သက်သက် မင်းမျိုးတွေနာမည်ပျက်အောင် တကယ့် မင်းမျိုး သာဆိုရင်လဲ ခုနစ်အိမ်တန်းက ဂျမ်းဘုံလို ကောင်မမျိုးကို အနားတောင် မသိပါဘူး။”

“တန်ဆာရတို့ကကော ဘာပြောသေးသလဲ”

“ဘာပြောရမလဲ.. .။ ဒီလူဟာ ဒီလိုပဲ၊ မြို့စဉ် ရွာစဉ် တစ်လျှောက် စီးပွားရှာရင်း တစ်ရွာတစ်ကျိအောက်”

အို.. .မောင်ကြီးသတင်းများကား မကြားချင်အဆုံးပင်။ ပြောလိုက် ကြသည်မှာလည်း အကောင်းတစ်ကွက်မျှမရှိ။ မဂျမ်းဘုံရင်ထဲမှာ အဆိပ် ဆူးနှင့်ထိုးဆွသလို ကြီးစွာအနာတရ ရှိရတော့သည်။ သို့တိုင်အောင်ပင် “မောင်ကြီး သည်လောက်မရက်စက်တန်ကောင်း”ဟူသော ချစ်လင့် စိတ်အငွေ့ ကလေးမှာတလူလူလွန်ဆဲပင်။

တစ်လောကလုံး ဘာပဲပြောပြော၊ မဂျမ်းဘုံကတော့ မောင်ကြီးကို ချစ်သည်ကိုး။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ရင့်လာသည့် သန္ဓေမှာ ဘယ်လိုဖုံးဖိ၍ မရနိုင်တော့။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးထက်၊ စိတ်ဘုံဘုံကဲ့သို့သော အဘ ကျန်းမာရေးက ပို၍သာဆိုးလာနေသည်။ အဘတယောလည်း မထိုးနိုင် တော့ပြီ။ အမေလည်း စည်းဝါးမကိုင်နိုင်တော့ပြီ။ လိပ်ကန်တီးဝိုင်းများတွင် ဆရာနောင်၏ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပေပြီ။

အဘတဲထဲမှ မထွက်တော့။ ခုတင်ပေါ်မှလည်း မဆင်းတော့။ ဘယ်သူ့ကိုမျှလည်း စကားမပြောတော့။ အို.. . အဘဓားလည်း မဓား အိပ်လဲ မအိပ်၊ သည်ကြားတွင် သမီးနှင့်လင်အကြား သနားစရာ အကောင်း

ဆုံးကား အမေ။ အဘတယောမကိုင်တော့သည်မို့၊ နေ့စဉ်ဝင်နေကျ ငွေစတိုလည်းမရှိတော့။ အလုပ်လုပ်စဉ်ကခြစ်ခြွတ်စုထားခဲ့သော ငွေစလေးများမှာလည်း အဘဆေးဖိုး၊ မဂျမ်းဘုံဆေးဖိုးဖြင့် လုံးပါးပါးခဲ့ပြီ။

ခုနစ်အိမ်တန်း ပညာရှင်တို့က၊ ပဲစုမူးစုဖြင့် ဝိုင်းဝန်းထောက်ပံ့ကြ။ သော်လည်း သူတို့ကိုယ်တိုင်ကမူ အခြေခိုင်လှသည် မဟုတ်ကြ။ တကယ့်တမ်း သူတို့အားပေးထောက်ပံ့နိုင်သည်ကား။ လူအားမဟုတ်၊ စိတ်အားသာဖြစ်ချေသည်။

အမှန်တော့ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး၏ အရိပ်တော်တွင် ခိုလှုံကာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး တစ်အိမ်ထောင် စားဖို့၊ ဝတ်ဖို့အရေးဘာမျှ မခဲယဉ်းလှ။ ပန်းဆိုင်ထွက်မလား၊ လိပ်စာ ငါးစာရောင်းမလား။ ရေရောင်းမလား။ ယုတ်စွ အဆုံး၊ ဘုရားတင်သော ပန်းခြောက်များကို ကောက်ပြီး အရုပ်ဆိုင်မှာ သွင်းအုံးမည်လား။ အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်နိုင်ပေသည်။ သို့သော် ဒါတွေကို လုပ်ကိုင်ရအောင် အမေကလည်း မျက်စိမြင်သူ မဟုတ်ချေတကား။

ဒုက္ခဆင်းရဲ ပုံစုံကြားထဲမှ ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော၊ မောင်ကြီးကိုတော့ မဂျမ်းဘုံ မျှော်လင့်ဆဲ။ မောင်ကြီးတစ်နေ့ပြန်လာမည်ဟု ယုံကြည်ဆဲ၊ သည်ယုံကြည်မှု တစ်စတစ်စ လွင့်ပြယ်လာသည့်တိုင်၊ မျှော်လင့်ခြင်း၏ မီးတောက်အလျဉ်၊ မဂျမ်းဘုံ ရင်ထဲတွင် မငြိမ်းသေသေး။

မောင်ကြီးပြောသွားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

“ဂျမ်းလေး.. . မောင်ကြီး အကြေဘက် တစ်ခေါက်စုန်ရလိမ့်အုံးမယ်၊ ဆောင်းအကုန်လောက်ကျယ်င် မောင်ကြီး ပြန်လာမယ်။ သည်တော့မှ ဂျမ်းလေးမိဘတွေကို ဖွင့်ပြောခွင့်တောင်းပြီး မောင်ကြီးတို့ လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

မောင်ကြီးစကားသည်သာ ဧကဝစန့်။ မဂျမ်းဘုံအတွက် တစ်ခုတည်းသောစကား။ တစ်ခုတည်းသော အနာဂတ်၏အသံ။

အို.. . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်ကြီးကို မဂျမ်းဘုံ ယုံသည်။

ယုံလို့လည်း ကိုယ်လုံး ပုံအပ်ခဲ့သည်။ သည့်နောက်မှာလည်း ထပ်ယုံသည်။

မောင်ကြီး ပြန်လာမည်.. . ဆိုသည် စကား။

* * *

မှတ်မှတ်ရရ လူကြီးတွေ ပြောကြသည့် ကမ္ဘာစစ်ဆိုတာ ကြီးပြီးသွားသည့် နောက်တစ်နှစ်တွင် သမီးလေး မျက်နှာမြင်လေသည်။

မဂျမ်းဘုံလှသည်ဟု ဘုရားကြီးမှ လူအားလုံးက ဆိုသည်။ ယခု သမီးလေးကား လ၊သမီး အရွယ်ကတည်းက မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ ပေါ်ပေါ်နှင့် သိသိသာသာကြီးလှနေသည်။ ကလေးသည် အမေထက်လှသည်ဟု အားလုံးကပင် တံညီတညွတ်တည်း ဆိုကြပေသည်။

သမီးလေး “မဂ္ဂမ်းဖြူ” ဘာကြောင့် ဒီလောက်လှသည်ကို မဂျမ်းဘုံ တစ်ယောက်တည်း သာသိသည်။ “သူ့အဖေ လူချောကြီးပေကိုး ရှင်တို့ရဲ့” ဟု ဂျမ်းဘုံတစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ် ရှိုက်ငိုရင်းရေရွတ်ရသည်မှာ မနည်းတော့ပြီ။

သူ့အဖေ လူချောကြီး ပြန်မလား။

မောင်ကြီးပြန်မလား။

အခုတော့ သမီးလေး ဟူသော ဘဝသစ်ကလေး တစ်ခုတိုးလာခြင်းနှင့်အတူ.. .

အခြားတစ်ဘက်တွင် ဘဝဟောင်း၊ လောကဟောင်းတို့က ချုပ်ငြိမ်းခဲ့ပြီတည်း။

မဂျမ်းဘုံ ရှေ့တွင်ရွှေတောင်ကြီးလည်း ဘုံးဘုံးလဲကျခဲ့သည်။ ငွေတောင်ကြီးလဲ ဘုံးဘုံးလဲကျခဲ့ပြီ။ သမီးလေး မဂ္ဂမ်းဖြူကို ပုဆိုးစုတ်ဖြင့် ထွေးလျက်၊ ခုနစ်အိမ်တန်း၏ နေ့များညများကို မဂျမ်းဘုံ ကြည့်လိုက်သောအခါ.. .

အဘလည်း မရှိတော့။ အမေလည်း မရှိတော့ပြီတည်း။

စိတ်ကြီးသော အနုပညာရှင် မျက်စိမြင်ကြီး အဘသည်။ တကယ်ပင် အရှက်ကို အသက်ပေးသွားခဲ့ချေသည်။ နေ့နေညည မအိပ်မစား။ အဘမျိုးသိပ်ခဲ့သော အရှက်တို့သည် သမီးလေးကို မွေးသည့်ညတွင် အဆုံး

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

စွန့်ရောက်ခဲ့ပြီ ထင်သည်။ မြေးတစ်ယောက်ရခြင်းသည်။ ကမ္ဘာလောက
ရှိ အဘိုးတိုင်းအတွက် ကြီးစွာသော ပီတိဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်။ သို့သော်
အဘမူကား.. .

သမီးလေး ဂွမ်းဖြူ တစ်လမပြည့်မီမှာပင်၊ အဘသည် သူချစ်သော
သူရက်သော ခုနစ်အိမ်တန်းနှင့်တကွ၊ သူ့အနုပညာ မိတ်ဆွေကြီးများနှင့်
တကွ၊ သူ့ဇနီး၊ သူ့သမီး၊ သူ့မြေးနှင့် တယောအိုကြီးကို စွန့်ခွာသွား
ခဲ့လေတော့သည်။

အို. . . အဘ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ အမေသည်
သူ့အသက် သူ့ဘဝကို အဘထံပုံအပ်ထားသူ မိုလား။ အဘမရှိတော့
သည်နောက် အမေအတွက် အသက်ရှင်ခြင်းသည် အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။
အဘရှိစဉ်ကတည်းက "တစ်ဝက်သေ" ခဲ့ပြီးသော အမေသည်။ အဘမရှိတော့
သည်တွင် လောက၌ ဆက်လက်ရှိနေလိုဟန် မတူတော့။

အဘနှင့် အမေတို့က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တိမ်းပါးပြီးနောက်တွင်
မကျမ်းဘဲ၊ အဘကျန်တို့နှင့် အတူ နေရလေသည်။

အမေ့စရာပုဒ် မြေကျပြီးသည်တွင် မကျမ်းဘဲမျက်ရည်စတို ခန်းခြောက်
သွားကြလေပြီ။ မကျမ်းဘဲ အသက်ရှင်လျက် ဘဝကူးခဲ့ပေပြီ။ အော်. . .
ယခုပင် ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါတော့သည်။

သမီးကို မချစ်တမ်း ပွေ့လျက်၊ လပေါင်းများစွာ ငဲ့ခဲ့သော မျက်နှာ
ကို ဖော်လျက်၊ ခုနစ်အိမ်တန်း အပြင်သို့ ထွက်သည်။ မဟာမြတ်မုနိ
တစ်ဝိုက်သို့ သွားသည်။

ခြားနားဆန်ကျင်ပြောင်းလဲလာသော မကျမ်းဘဲကို မကြီးမေတို့
တအံ့တဩ မြင်ကြရသည်။ ဟိုတုန်းကလို ဆံတောက်ကြီးတစ်ဖားဖား၊
မျက်လုံးရွဲကြီးတွေ တဝင့်ဝင့်၊ ခေါင်းတခါခါ၊ လည်တယမ်းယမ်း ကျမ်းဘဲ
မဟုတ်တော့။ တည်ငြိမ်သော၊ စူးနက်သော၊ ပြတ်သားသော၊ တက်ကြွ
သော မကျမ်းဘဲ။ ခုနစ်အိမ်တန်းတွင် တေးဆို အကောင်းဆုံး မကျမ်းဘဲ။
လောကကို ထိမထင် အပြုံးဖြင့် ရဲဝံ့စွာ လျှောက်တတ်သော မကျမ်းဘဲ။
တေးနွဲ့သလောက် လူကြမ်းသော မကျမ်းဘဲ။ သမီးဂွမ်းဖြူကို ချစ်သလောက်

လူတွေကို မုန်းသော မကျမ်းဘဲ။

သည်ကာလကား မဟာမြတ်မုနိ ဘုရားကြီး တစ်ဝိုက်တွင် သာမက၊
မန်းရွှေမြို့ပေါ်တွင် မကျမ်းဘဲတို့အမည် လျှမ်းလျှမ်းတောက်သော ကာလ
ပင်တည်း။ သူ့အလှ၊ သူ့ဘဝ၊ သူ့တေး၊ သူ့သမီး၊ သူ့အကြည့်၊ သူ့
စိတ်ဓာတ်များကို အကြောင်းပြုပြီးသကာလ၊ မကျမ်းဘဲ အမည်တစ်လုံးကို
ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရခဲ့ချေသည်။ သည်အမည်ကား-

"ခုနစ်အိမ်တန်းက မကျမ်းဘဲ"

* * *

လက်ထဲမှ စာရွက်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်စီးကျသည်။
စာရွက်များတို့သည် မျက်ရည်ပေါက်ကြောင့် ဆတ်ဆတ်ခနဲနေကြလေသည်။
စာလုံးများကို ဆက်မြင်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့။ မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပိတ်စုံး
ကြပြီ။

ခတ္တာတနှင့်နှင့် ရှိုက်လေသည်။

အဘွားဂျမ်း၏ လက်ရေးများဆီမှ ပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်ထွက်ရသည်။
ခုနစ်အိမ်တန်းသည် ရင်ထဲဝယ် ခွဲထင်ခဲ့ချေပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အဘွားဂျမ်း
၏ စာရွက်များကို ဆက်မဖတ်ချင်တော့။ သည်လက်ရေးများက ပေးသော
ရုပ်ပုံလွှာများကို ဆက်ကြည့်ရန် မဝံ့ရဲတော့။

သို့သော်. . . ခတ္တာ ဆက်ဖတ်ပေးဦးမည်။

* * *

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၂ခု

သမီးလေး ဂွမ်းဖြူအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပါတော့မည်။

သမီးလေး ဤအရွယ်ရောက်တော့မှ ပန်းဆိုင်ဈေးရောင်း မကောင်း
တာကို ဂျမ်းဘဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါ၏

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

စစ်ကြီးဖြစ်တော့မည်ဟု လူတွေကလည်း ပြောနေကြ၏
 အဘကျန်တို့လည်း ပျက်စီးကုန်ကြ၍ ခုနစ်အိမ်တန်းလည်း တိမ်
 ကောသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဂျမ်းဘုံရေ . . . နင်ဟာ ခုနစ်အိမ်တန်းက
 မဂျမ်းဘုံပဲ မဟုတ်လား။ တောင့်ထားနော်။
 ဟိုလူ ပြန်လာတာ မလာတာ ဂရုစိုက်စရာမရှိပါဘူး။

* * *

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၄ ခု
 တန်ခူးလ၊ ဈေးလေးရောင်းကောင်းမည် ကြံပါမှ မန္တလေးကို
 ခုံးကြ၏။ ဂျပန်တွေ ဝင်လာပြီဟု ဆိုကြ၏ နောက်ထပ် ကမ္ဘာစစ်ကြီး
 ဖြစ်တာ သေချာပါပြီ။ သမီးအပျိုကို လက်ဆွဲလိုအထက် ကသာ၊ ဗန်းမော်
 စစ်ပြေးရတော့မည်။

* * *

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၅ ခု
 ကသာမှ စစ်ပြေးများနှင့် ရွပ်နေရာမှ ဂျပန်က ကသာကို ခုံးကြပြန်
 ပါ၏။ ဧရပ်ချောင်မှသာ လူစုစုရှိတော့၏။
 အင်္ဂလိပ် စာသင်ကျောင်းကြီးကို တရုတ်စစ်သားများစောင့်နေ၏။
 သူငယ်လေး၊ ရွှေမောင် ကျေးဇူးကြောင့်၊ ကျောင်းကြီးထဲမှ နို့ဆီ၊
 သကြား၊ အထည်အလိပ်များရပါ၏။
 မောင်ရွှေမောင် ကျေးဇူးကြီးမားပေ၏။
 သမီးဝမ်းဖြူ အပေါ်၌လည်း သူငယ် တကယ်မေတ္တာရှိဟန်တူ၏။
 လောကမှာ ဘယ်ယောက်ျားသားဖြစ်ဖြစ်၊ “ထိပ်တင်မျိုး” ထက်တော့
 ကောင်းကြမှာချည်းပါ။

* * *

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၆ ခု
 ဆင်းရဲသား၊ အလုပ်ကြမ်းသမား၊ မုဆိုးမသား မောင်ရွှေမောင်နှင့်
 သမီးဝမ်းဖြူတို့ လက်ထပ်သောနှစ်။
 အမှန်တော့ မောင်ရွှေမောင်သည် သမီးအတွက် အထိုက်တန်ဆုံး၊
 အားအကိုးရဆုံးယောက်ျားဖြစ်၏။ ငါလည်း အသက်ငါးဆယ်ပြည့်ပါတော့
 မည်။ သမီးကို ဒီလိုရိုးသားတဲ့ ယောက်ျားလေးနဲ့ နေရာချပေးလိုက်တာ
 အကောင်းဆုံးထင်၏။
 ငါ့သမီး ငါ့လိုမဖြစ်တော့ဘူး ဆိုပြီး ငါစိတ်ချမ်းသာ၏။

* * *

သက္ကရာဇ် ၁၃၀၉ ခု
 မြေးလေး . . . မွေး၏။
 မြေးလေးရတော့မှ ဟိုလူ့ကိုငါဘာပြန်သတိရနေသလဲ မသိပါ။
 အမှန်က သစ္စာမရှိတဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့လူကို သတိမရရဘူး။ မြေးလေး
 ကတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမယ်ထင်၏။
 မြေးလေးမွေးပြီးကတည်းက မောင်ရွှေမောင်နဲ့ သမီးကလည်း
 အရောင်းအဝယ်ဖြစ်။ စီးပွားတက်ကြ၏။
 ဒါပေမယ့် လင်မယားနှစ်ယောက် အိမ်မှာနေရတယ်မရှိလှပါ။
 ကုန်းလမ်း ရေလမ်း စီးပွားရှာကြရပေ၏။
 မြေးလေးကို ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ ငါ “ဧတ္တာ” လို့ အမည်ပေး၏။

* * *

သက္ကရာဇ် ၁၃၁၄ ခု
 နောက်ထပ် ကံဆိုးမိုးမောင်ကျသည့်နှစ်။
 ဖြစ်လာသမျှတွေ အားလုံးဟာ ဟိုလူကြောင့်။

၂၃၂

ချစ်ဦးညို

ဟိုလူနဲ့ကသာ အစက မတွေ့ခဲ့လျှင် အခုလို အဖြစ်တွေ ဖြစ်လာမည်
မဟုတ်ပါ။ ဘုရား၊ . ဘုရား၊ အခုလို မြေးလေးငယ်ငယ်နဲ့ မိဘမဲ့
ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ပါ။

သမီးလေး ဂွမ်းဖြူ . .။

သူ့မအကြီးနဲ့ သူ့သမီး ချမ်းသာစေချင်လွန်းလို့ ယောက်ျားသား
နဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး စီးပွားအရှာကောင်းလိုက်တာ၊ ခုတော့ လင်မယား
နှစ်ယောက်စလုံး သဘောနှစ်၍ ဆုံးကြဲပါပကောလားကွယ်။ ဂျမ်းဘုံ နှင့်
ဘဝ သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့ဘူး။ မြေးလေး၊ ခတ္တာကိုသာ နင်
မွေးပေတော့။

ဒီလောက်ထိ ဒုက္ခကို ခါးစည်းခံခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ဂျမ်းဘုံရယ်. .။

* * *

ပစ္စယန် (၃)

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၅ ခု

ခတ္တာလေး အပျိုဖော်ဝင်ပါပြီ။

ငါလည်း ခြောက်ဆယ်ထဲရောက်တော့မယ်။

ခတ္တာ လူလားမြောက်ဖို့ ငွေကြေးလေးလဲ ရပြီ။ ငါ့ဆီမှာ ထားရင်
မိဘမဲ့ သမီး၊ တစ်ကိုယ်တော် အဘွားကြီး မြေးဆိုပြီး မသမာသူတွေ
နှင့် တွေ့ရလိမ့်မည်။

ဆရာတော်ပြောတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။

အမှန်တော့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းလောက် စိတ်ချရသည် မရှိတော့ဘူး။

ဆရာတော်ကလည်း အဘဦးမှင်တို့ အဆက်ထဲက ဆိုတော့ ခုနစ်
အိမ်တန်း အနုပညာကို မြေးလေး ခတ္တာ ဆက်ခံရနိုင်မှာပဲ။

မြေးလေးကို ရန်ကုန်ဖို့လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ် ဂျမ်းဘုံရယ်. .။

* * *

အဘွားဂျမ်း စာရွက်အနည်းငယ်ကျန်သေးသည်။ ခတ္တာ ဆက်ဖတ်ရန် မလိုတော့ဟု ထင်သည်။ အဘ ဆရာနှောင်း၊ ဒေါ်မယ်သူ၊ မဂျမ်းဘုံ၊ မဂ္ဂမ်းဖြူ၊ ကိုရွှေမောင် . . . မှသည် ခတ္တာအထိ ခုနစ်အိမ်တန်း၏ ရုပ်လုံးသည် ပေါ်ခဲ့ပေပြီ။

ဆန်းကြယ်သည်ဟု ဆိုရလေမည်လားမသိ။

လက်နက်စကြာတစ်ခုခု ထိုးဖောက်မျှောက်သလို၊ ငြင်းဆန်နေအောင် နာကျင်ခဲ့ရသော ရင်တွင်းဝယ် တည်ငြိမ်မှုက ဖြန့်ကျက် အုပ်စိုးလာပေသည်။ သည် ရင့်ကျက်မှုသည် အဘွားဂျမ်း၏ စာရွက်များဆီက ကူးစက်ခဲ့သည်လားတော့ မသိ။ ဆောက်တည်ရာမှ အသိများကိုလည်း စုစည်းရရှိမိပေပြီ။

စာရွက်များကို အသာချလျက်၊ ကြမ်းပေါ်တွင် ပုံ.ပုံ.ရစ်ရွှေနေသော ဘယက်ခွက်နှင့် ကြိုးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ပကတိငြိမ်သက်သော လက်တို့နှင့်။ အဘွားဂျမ်း ဘယ်လောက်ရင်နာခဲ့လေသည် မသိ။ သည်ဘယက်ခွက်အကြောင်းကို စာရွက်ပေါ်တွင် မှတ်တမ်းမတင်ခဲ့။

သို့သော် စောစောပိုင်းက စကားပြောသည့် အထဲတွင်မူ။

“ဘယက်ခွက်ရဲ့ အတွင်းဘက်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း ငါ့မျက်စိဟု ထည့်ပြောခဲ့သည်။

အဘွားဂျမ်း၏ ဘယက်ခွက်တွင်ကော၊ မောင့်ဒေါ်ကြီးသေးလိုက်သည့် ဘယက်ခွက်တွင်ပါ၊ တစ်ခုတည်းသော စာတန်းရေးရှိနေခဲ့သည်။

“မောင်ကြီးနှင့် ဂျမ်းလေး ရာသက်ပန်။ ၁၂၅၅ ခုနစ်”
 ငြိမ်သက်နေသော ရင်ထဲသို့ လှိုင်းတစ်ခု ပျံ့ဆင်းလာသည်။
 ထိပ်တင်မျိုးဆိုသော လူ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။
 ထိပ်တင်မျိုးဆိုသူသည်- ဘာပဲဖြစ်နေနေ၊ ခုနစ်အိမ်တန်းက မဂျမ်းဘုံ
 လေး၏ ဘဝကို နှလုံးသားကို အောက်ခြေမှ စ၍ဖြိုလှဲပစ်သူ။ ဒင်း
 ဘာကြောင့် သူ့ ဂျမ်းလေးဆီ ပြန်မလာသလဲ။ ပြန်မလာနိုင်သည့် အကြောင်း
 တစ်ခုခုသည် အရေးကြီး။ သူပြန်မလာခြင်းသာ အရေးကြီးသည်။

ပြီးတော့ . . .
 ထိပ်တင်မျိုး၏ အဆက်အနွယ်ဘက်သို့ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွား၍
 ကိုကို ဆိုသော နတ်သျှင်ပိုင်ရှင် လူတစ်ယောက်အထိ။ ဘယ်သို့ပင်
 တော်စပ် တော်စပ်၊ ဒါလည်း အရေးမကြီး အို . . . ကိုကို . . . ဘာဖြစ်
 နေနေ။

“ငါဟာ မဂျမ်းဘုံရဲ့မြေး၊ ကိုကိုဟာ ထိပ်တင်မျိုးရဲ့မြေး”
 အမှောင်တိုက်ကြီး တစ်ခု ရုတ်တရက် ဖြစ်ထွန်းသည်။
 သည့်နောက် တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး ပြက်ကနဲ လင်းလာသည်။
 နှလုံးသားအသစ် ပေါ်ပေါက်လာပြီဟု ခံစားရသည်။
 အစီအစဉ်များကို အေးစက်တည်ငြိမ်စွာ ချမှတ်သည်။
 မန္တလေးတွင် မနေ။ အမရပူသို့ ခတ္တာပြောင်းမည်။ ဆရာတော့်
 ဆွေမျိုးနီးစပ်တစ်ယောက်ရှိသည်။ သည့်နောက် အဘွားဂျမ်း နေခဲ့ဘူးသော
 အမေနှင့်အမေတို့ဆုံခဲ့သော ကသာသို့ တက်မည်။
 ဦးစွာ ပထမလုပ်ရမည်ကား ထိပ်တင်မျိုး၏ မြေးဖြစ်သူထံ
 အကြောင်းကြားရမည်။

“ပြန်မလာတော့ပါ။ လိုက်မရှာပါနဲ့။”

ခတ္တာ။

* * *

အမရပူရ၊ အဘွားဂျမ်းတို့ မြေးအဘွားထံတွင် ကျွန်တော် သုံးရက်ခန့်
 ခဲ့ပေသည်။ သေးသွယ်ပါးလျား၍ အိုမင်းရင့်ရော်သော အဘွားဂျမ်း။
 ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်း၍ ပျိုမျစ်နုနယ်သော ခတ္တာတို့ မြေးအဘွားသည် ကျွန်တော်
 ကိုစည်ဝတ်ကျေစွာ ပြုစုကြပါပေသည်။

ဆီစိမ်စက္ကူပတ် စာရွက်ထုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘယက်ခွက်ကို
 လည်းကောင်း၊ အဘဦးနှောင်းထိုးခဲ့သော တယောကြီးကိုလည်းကောင်း၊
 ဒေါ်မယ်သူ ကိုင်ခဲ့သော စည်းဝါးကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်ကို ထုတ်ပြ
 သည်။

ခံစားရမှု အနက်အရှိုင်း ပမာဏအတိုင်း၊ တစ်စုံ တစ်ယောက်က
 မျက်လုံးဖြင့် စကားဖြင့် သူတို့နှလုံးသားကို ဖွင့်ပြရာတွင် အဘွားဂျမ်း
 နှင့် ခတ္တာတို့မြေးအဘွားလောက် လှိုက်လှဲသည်ထန်သော အဖြစ်မျိုး
 ကျွန်တော် မကြုံစဘူး။

သည်မြေးအဘွားထံတွင် မိန်းမသားတို့၏ အနုနယ်ဆုံး နှလုံးသား
 ကိုလည်းကောင်း၊ အပြတ်သားဆုံး စိတ်ဓာတ်ကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်
 ကောင်းစွာတွေ့ခဲ့ရပြီဟု ဆိုချင်သည်။ အနုပညာရှင်တို့၏ သိမ်မွေ့မှု
 အစွန်းနှင့် မာကျောမှု အစွန်းနှစ်ခုကိုလည်း ကျွန်တော်ကြုံရ လေသည်။

“မရှိသေးစကား ဆရာ၊ ဖဝါးနဲ့နာပါ။ဟောဒီ မိုက်ထဲက ရင်သွေး
 လေးကို ခတ္တာ ကောင်းစွာ မွေးမယ်။ ကလေးအဖေ မေးလာကြရင်
 သေပြီလို့ ပြောမယ် . . .”

သည်စကားကို ခတ္တာ အပြုံးမပျက် ဆိုလေသည်။
 ကျက်သရေရှိသော ခတ္တာ၏အပြုံးမှ ဖိတ်ကျလာသော စကားလုံး
 ဝယ် ကျွန်တော်နှုတ်တို့ဆွဲခဲ့ရလေသည်။ သူငယ်ချင်းကိုကို၏ ရိုးဖြောင့်မှု၊
 လောကကို အပြစ်စင်စွာ မြင်တတ်မှု၊ ဒီပါဝေနှင့်ထရီဇာလှိုင်တို့ ကိစ္စ၌
 သူ့စေတနာဖြင့် စွက်ဖက်ပါဝင်မှု . . . စသည်ပေါင်းများစွာ တို့၏
 သူငယ်ချင်းကိုယ်စား ကျွန်တော်ပြောရန် တာဝန်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည်
 ရှေ့နေရှေ့ရပ်မဟုတ်သော်လည်း ကိုကိုလုံးဝ အပြစ်မရှိကြောင်း လျှောက်လဲ
 ရန် ကြိုးစားရပေမည်။

သိရှိဆွေစာအုပ်တိုက်

သို့သော် သည်စကားအတိုင်း ပမာဆိုရချေမူ။
 သည်တရားတစ်ခွင်ကား ကျွန်တော် မဝင်နိုင်စွမ်းသော တရားခွင်။
 တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိသေးသည်။
 ထိပ်တင်မျိုးဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ် ပြန်မလာတော့သည် အကြောင်းကို
 အဘွားဂျမ်းတို့ ကြေလည်စေရန် ကြိုးစားကြည့်မည် စိတ်ကူးကြည့်သည်။
 ဥပမာ-စစ်ကြီးအတွင်း တစ်ခုခု ဖြစ်သွား၍လား၊ ပြန်လာပါလျက် အချိန်
 လင့်ခဲ့၍လား။

သို့သော် မခိုင်မာသော ကျွန်တော်လျှောက်လံချက် ဆီးစေသည်
 အဘွားဂျမ်းတို့၏ နှလုံးသားမြင်းမိုရ်တောင်ကို ဘယ်သို့မျှ ထိခိုက်စေမည်
 မဟုတ်။ “သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် အရာရာကို အောင်စေရာ၏” စသော
 စကားရပ်မျိုးတွေဖြင့် အဘွားဂျမ်းကို နှစ်သိမ့်ဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း အဘွား
 ဂျမ်းသည်။ ကျွန်တော်ထက် အစစ နက်ရှိုင်းသောသူ၊ အဘွားဂျမ်း ဘဝ
 ကားချပ်သည် ကျွန်တော်ဘဝကားချပ်ထက် အသွေးအရောင်စုံသူ၊ အဘွားဂျမ်း
 နှလုံးသားသည် ကျွန်တော် နှလုံးသားထက် စွမ်းပကား ကြီးမားသူ။

အဘွားဂျမ်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်တော်ထံ ပန်းသပြေ ညောင်
 ရေလောင်းမည့် မည်သည့် စကားတစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မျှော်လင့်ထားဟန်
 မရှိ။

ဘယ်လို သဘောရသလဲ ငါ့မြေ ဟူသော စကားမျိုး။ အဘွားဂျမ်း
 တစ်ခွန်းမဆို။

သူတို့ မြေအဘွား နှစ်ယောက်စလုံး ပကတိငြိမ်သက်လွန်းကြ
 သည်။ အဘွားဂျမ်းရော။ ခတ္တာပါ။ မြေလူးသောင်လိုမ့် ဆောက်တည်မဲ့
 ငိုကြွေးခဲ့ကြလေမည်။ သူတို့ ငိုကြွေးပြီးခဲ့ကြပေပြီ။ ယခုမူ သူတို့ ရင့်ကျက်
 ခိုင်ခံ့လွန်းပေသည်။

သူတို့၏ အခိုင်အခန့်ငြိမ်သက်မှုရှေ့တွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား
 ရသူကား ကျွန်တော်သာတည်း။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ အဘွားဂျမ်းရယ်။ . .” ဟု ကျွန်တော်
 မေးမိသည်။

အဘွားဂျမ်းက ကွမ်းရွက်ပေါ်သို့ ထုံးတိုရင်း ဖြေလေသည်။
 “မြေးသဘောပါကွယ်၊ ဝတ္ထု ကဗျာ ရေးဖွဲ့သူများ။ အနုပညာသည်
 များမှာ ချင့်ချိန်မျှတတဲ့ နှလုံးသားရှိတတ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ မြေးကို
 အဘွားသိစေတာပါပဲ။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ရှိရဲ့ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အဘွားဂျမ်း . . .”
 “မဂျမ်းဘုံတို့မှသာ မျက်စိထဲသဲဝင် ဘာမှ မြင်သိခွင့်မရပဲ ဒုက္ခ
 တွေ တစ်လှေကြီး ရောက်ခဲ့ရပေမယ့် ထိပ်တင်မျိုးရဲ့ မြေးများ ဆွေမျိုး
 များကိုတော့ ဘာမသိ ညာမသိ မဖြစ်စေရပါဘူး။ သိခွင့် ကြားခွင့်
 ပေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြေးကို အဘွားပြောပြတာပါ။ . .”

နန်းမြို့ဟောင်း အမရပူရမှ ကျွန်တော် နှမ်းနယ်စွာ ထွက်ခွာခဲ့
 ပေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အတိတ်နှောင်းကာလ ကြီးထဲမှ ကျွန်တော်
 ထွက်ခဲ့ခြင်း။

ပစ္စုပန်သို့ ရောက်အောင် ကျွန်တော်ပင်ပန်းစွာ ကြိုးပမ်းရချေအုံး
 မည်။

* * *

အနာဂတ်

ကိုကိုသူ့အဖြစ်ကို ဝတ္ထုရေးပေးရန် ဆိုခဲ့သည်။
 သူ့အဖြစ်ဆိုသည်က သူ့ခတ္တာအပေါ်ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ချစ်ပါကြောင်း
 ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှအထိ ခတ္တာနှင့်ဆုံတွေ့နိုင်ဖို့ ကြိုးပမ်းခဲ့သည့် အကြောင်း။
 သူ့အချစ် ခတ္တာနားလည်ပါရန် အကြောင်း. . .။
 ဆိုပါတော့. . . အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်. . .။
 ကျွန်တော် ပြတ်သားစွာ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။
 နောက်တွင်မူ ကိုကို သူ့ခတ္တာကိုခေါ်ပေးရန် ပြောသည်။ ကျွန်တော်
 လက်ခံသည်။ အမရပူရသို့ ရောက်ခဲ့သည်။
 ခတ္တာကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြော၍ ပြန်ခေါ်သွားရန်
 သို့သော်. . . ယခုမူ. . .။
 ကျွန်တော် ခတ္တာကို ခေါ်မလာခဲ့။ ခေါ်မလာနိုင်ခဲ့။
 ကျွန်တော် ဝတ္ထု ရေးလေသည်။
 ကိုကို အလိုရှိသည်မှာ ကျွန်တော်ရေးသော ဝတ္ထုမဟုတ်။ ကျွန်တော်
 ခေါ်လာမည့် ခတ္တာ။
 ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးဖြစ်ပေပြီ။ ကိုကိုက တားမြစ်စဉ်းတော့။
 တစ်လောကလုံးက တားမြစ်စဉ်းတော့။ ကျွန်တော်မလွဲမသွေရေးဖြစ်ပြီ။
 ကိုကိုတောင်းသည်က တခြား၊ ကျွန်တော်ပေးသည်က တစ်မျိုး။
 လေယာဉ်သည် မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ ဆင်းတော့မည်။
 လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်၊ သည်လေဆိပ်မှ အတက်၊ မန္တလေး လေယာဉ်

၂၄၄

ချစ်ဦးညို

အထွက်မှ စ၍ ဖတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော စာအုပ်ကို ယခုအပြန်ခရီးမှာလည်း
ကျွန်တော် ဖတ်လာခဲ့လေသည်။

သို့သော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည်အထိ မဆုံးနိုင်သေး။

လေယာဉ်ဘီးနှင့် ပြေးလမ်းထဲသွားချိန်တွင် ကျွန်တော်လက်ထဲမှ
'ဘလ္လာတိယဖျို့' စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

ချစ်ဦးညို

သီရိစန္ဒာစာအုပ်တိုက်တွင်
ရနိုင်မည့်စာအုပ်များ

၁။ ချစ်ဦးညို

အဆိပ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း

၂။ ချစ်ဦးညို

သမိုင်းမတွင်ပေမယ့် သမိုင်းဝင်နေတဲ့စကားများ

၃။ ချစ်ဦးညို

ရာဇဝင်ကိုစာတင်ကြသူများနှင့် စာပေအနုပညာဆောင်းပါးစာစုများ

၄။ မင်းလူ

လွမ်းရအောင်

၅။ ဂျက်ကွမ်းခြံကုန်း

တို့တော့မယ်တဲ့ ဆိတ်တော့မယ်

၆။ ခင်မျိုးချစ်

ကောလိပ်ကျောင်းသူ (ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းဖု)

၇။ သာဓု၊ မောင်ဝဏ္ဏ၊ သုမောင်၊ မင်းလူ

သာဓုအင်ဆန်း(စ်) (ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းဖု)